

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ “ЮРИДИЧНА
АКАДЕМІЯ УКРАЇНИ імені ЯРОСЛАВА МУДРОГО”

Електронне видання

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ

Хрестоматія

на 2013-2014 н.р.

(галузь знань 0304 «Право»,
освітньо-кваліфікаційний рівень «Бакалавр»,
напрямок підготовки 6.030401 «Правознавство»)

для студентів факультету № 4

Харків
2013

Виконавче провадження: хрестоматія (галузь знань 0304 «Право», освітньо-кваліфікаційний рівень «Бакалавр», напрям підготовки 6.030401 «Правознавство») для студентів факультету № 4 / уклад.: В. В. Комаров, Д. М. Сібільов, С. О. Кравцов, О. І. Попов. – Х.: Нац. ун-т “Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого”, 2013. – 730 с.

У к л а д а ч і: Комаров В. В.,
Сібільов Д. М.,
Кравцов С. О.,
Попов О.І.

*Рекомендовано до видання редакційно-видавничою радою
університету (протокол № 1 від 15.01.2013 р.)*

I. ВСТУП

Навчальний курс включає до себе поняття про предмет і систему виконавчого провадження, його джерела, моделі виконавчого провадження, принципи виконавчого провадження, органи виконавчого провадження, суб'єктів, процесуальну форму, роль суду у виконавчому провадженні, порядок звернення стягнення на майно, порядок виконання рішень у немайнових спорах, документування виконавчого провадження тощо.

У процесі вивчення курсу студенти мають засвоїти основні категорії виконавчого провадження, зміст його інститутів, навчитися тлумачити зміст норм законодавства, що регулює виконавче провадження, і правильно їх застосовувати в конкретних ситуаціях, набути досвіду аналітичної роботи.

Курс виконавчого провадження передбачає проведення різних форм навчальної діяльності: лекції, практичні заняття та самостійну роботу.

Практичні заняття проходять у формі розв'язання завдань та складання документів. При підготовці до занять у результаті самостійної роботи студенти мають опанувати нормативну базу і рекомендовану літературу, доопрацювати конспекти лекцій. Виконуючи завдання, слід вивчити умови, дати юридичний аналіз наведених обставин, відповісти на всі теоретичні і практичні запитання і викласти відповіді письмово у вигляді розгорнутих, обґрунтованих і мотивованих рішень з посиланням на певні норми права. Складання документів виконавчого провадження відбувається згідно з вимогами чинного законодавства.

На практичних заняттях перевіряється ступінь засвоєння студентами теорії виконавчого провадження з відповідних питань, законодавства та практики його застосування. Підсумковою формою контролю знань є залік, який має на меті перевірити рівень засвоєння теоретичних знань, уміння їх застосовувати, а також самостійно працювати з науковою та навчальною літературою.

В результаті вивчення виконавчого провадження студенти повинні:

- **знати** функції виконавчого провадження; суть і значення процесуальної форми виконавчого провадження; джерела виконавчого провадження; правовий статус суб'єктів виконавчого провадження, їх права та обов'язки; чинні норми законодавства, які регулюють виконавче провадження; зміст правових інститутів; суть процесуальних актів виконавчого провадження;

- **вільно орієнтуватися** у системі законодавства, що регулює виконавче провадження;

- **уміти** правильно тлумачити та застосовувати норми законодавства, яке регулює виконавче провадження; складати документи виконавчого провадження; аргументувати власну точку зору та прийняти за конкретним завданням рішення.

II. ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ «ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ»

1. Загальні положення виконавчого провадження

Доступність правосуддя та виконавче провадження. Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод та виконавче провадження. Виконавче провадження як частина судового розгляду. Предмет виконавчого провадження. Питання ефективної діяльності Державної виконавчої служби. Джерела виконавчого провадження. Сучасні науково-правові проблеми виконавчого провадження. Моделі виконавчого провадження. Ефективність виконавчого провадження, статистика належного виконання рішень судів та інших органів. Принципи виконавчого провадження.

Органи, які здійснюють виконання рішень. Правовий статус державного виконавця та його повноваження. Сторони виконавчого провадження, їх правосуб'єктність, права та обов'язки. Представництво сторін. Правонаступництво. Множинність сторін у виконавчому провадженні. Особи, які сприяють здійсненню виконавчого провадження (експерти, спеціалісти, перекладачі, поняті), їх права та обов'язки.

Процесуальна форма виконавчого провадження. Виконавчі документи як підстава виконання. Добровільне виконання рішень. Місце виконання рішення. Відкладення проведення виконавчих дій. Відстрочка і розстрочка, встановлення чи зміна способу і порядку виконання рішення. Зупинення виконавчого провадження. Закінчення виконавчого провадження. Повернення виконавчого документу. Відновлення виконавчого провадження. Витрати, пов'язані з проведенням виконавчих дій. Виконавчий збір. Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання. Переривання строку давності, поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчих документів для виконання. Строки здійснення виконавчого провадження, їх поновлення і продовження. Заходи примусового виконання рішень.

Суд у виконавчому провадженні. Повноваження суду у виконавчому провадженні. Видача дубліката виконавчого листа

або судового наказу. Вирішення питання у зв'язку з ходом виконавчого провадження. Вирішення питання про проникнення до житла чи іншого володіння особи. Вирішення питання про тимчасове влаштування дитини. Визначення частки майна боржника в спільному майні. Заміна сторони правонаступником. Затвердження мирової угоди сторін у виконавчому провадженні.

Захист прав учасників виконавчого провадження. Оскарження дій та бездіяльності державного виконавця в судах. Позови про виключення майна з опису. Позови осіб, що беруть участь у виконавчому провадженні. Позови осіб, які не беруть участі у виконавчому провадженні. Відшкодування збитків, заподіяних неправомірними діями державних виконавців. Постанови про заходи забезпечення виконавчого провадження.

2. Окремі види виконавчих проваджень

Прийняття виконавчих документів до виконання. Відмова у відкритті виконавчого провадження. Відкриття виконавчого провадження. Пред'явлення виконавчого документа до виконання. Наслідки порушення вимог, які пред'являються до виконавчого документа.

Порядок звернення стягнення на майно боржника. Звернення стягнення на майно боржника, яке знаходиться у інших осіб. Органи, які здійснюють примусову реалізацію майна. Звернення стягнення на нерухоме майно (будинок, квартиру, приміщення, земельну ділянку). Опис та арешт майна, зберігання майна. Обмеження права користування майном. Оцінка майна. Прилюдні торги по реалізації майна. Наслідки реалізації майна. Акт про придбання нерухомості. Майно, на яке не може бути звернено стягнення. Стягнення періодичних платежів. Особливості звернення стягнень на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи. Порядок виконання рішень про стягнення аліментів. Доходи, на які не може бути звернено стягнення.

Особливості виконання рішень по немайнових спорах. Відкриття виконавчого провадження у немайнових спорах. Добровільне виконання. Процесуальні дії державних виконавців при невиконанні рішень по немайнових спорах. Виконання рі-

шень, за якими боржник зобов'язаний вчинити певні дії або утриматись від їх вчинення. Строки виконання рішень по немайнових спорах. Особливості виконання рішень про виселення, вселення та примусовий обмін. Виконання рішень про поновлення на роботі. Виконання рішень про відібрання дитини.

Звернення стягнення на майно боржника юридичної особи. Звернення стягнення на заставлене майно. Звернення стягнення на предмет іпотеки за виконавчим написом нотаріуса або за рішенням суду. Стягнення дебіторської заборгованості. Звернення стягнення на частку в спільному майні. Звернення стягнення в разі банкрутства боржника. Виконання рішення про заборону діяльності і об'єднання громадян. Зведене виконавче провадження. Виконання рішень третейських судів. Виконавче провадження з іноземним елементом.

Діловодство державної виконавчої служби. Документи виконавчого провадження. Державний реєстр виконавчих проваджень.

III. СПИСОК НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 р. № 1618-IV (Розділ VII) (Електронна адреса доступу – <http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>).

Розділ VI. ПРОЦЕСУАЛЬНІ ПИТАННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ РІШЕНЬ У ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ ТА РІШЕНЬ ІНШИХ ОРГАНІВ (ПОСАДОВИХ ОСІБ)

Стаття 367. Негайне виконання судових рішень

1. Суд допускає негайне виконання рішень у справах про:

1) стягнення аліментів – у межах суми платежу за один місяць;

2) присудження працівникові виплати заробітної плати, але не більше ніж за один місяць;

3) відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи, – у межах суми стягнення за один місяць;

4) поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного на іншу роботу працівника;

5) відібрання дитини і повернення її тому, з ким вона проживала;

6) розкриття банком інформації, яка містить банківську таємницю, щодо юридичних та фізичних осіб;

7) примусову госпіталізацію чи продовження строку примусової госпіталізації до протитуберкульозного закладу. { Частина першу статті 367 доповнено пунктом 7 згідно із Законом № 4565-VI (4565-17) від 22.03.2012 }

2. Суд, ухвалюючи рішення, може допустити негайне його виконання у разі стягнення всієї суми боргу при присудженні платежів, визначених пунктами 1, 2 і 3 частини першої цієї статті.

Стаття 368. Звернення судових рішень до виконання

1. Питання, пов'язані із зверненням судового рішення до виконання, вирішує місцевий суд, який розглянув справу.

2. За кожним судовим рішенням, яке набрало законної сили, за заявою осіб, на користь яких воно ухвалено, чи прокурора, який здійснював у цій справі представництво інтересів громадянина або держави в суді, видається один виконавчий лист. Якщо на підставі ухваленого рішення належить передати майно, що перебуває в кількох місцях, або якщо рішення ухвалено на користь кількох позивачів чи проти кількох відповідачів, суд має право за заявою стягувачів видати кілька виконавчих листів, точно зазначивши, яку частину рішення треба виконати за кожним виконавчим листом. { Частина друга статті 368 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5288-VI (5288-17) від 18.09.2012 }

3. Виконавчі документи про стягнення судового збору надсилаються судом до місцевих органів державної податкової служби.

4. Якщо судом було вжито заходів щодо забезпечення позову за заявою осіб, на користь яких ухвалено судові рішення, суд разом із виконавчим листом видає копію документів, які підтверджують виконання ухвали суду про забезпечення позову.

Стаття 369. Оформлення виконавчого листа, виправлення помилки в ньому та визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню

1. Виконавчий лист має відповідати вимогам до виконавчого документа, встановленим Законом України "Про виконавче провадження" (606-14).

2. Суд, який видав виконавчий лист, може за заявою стягувача або боржника виправити помилку, допущену при його оформленні або видачі, чи визнати виконавчий лист таким, що не підлягає виконанню, та стягнути на користь боржника безпідставно одержане стягувачем за виконавчим листом.

3. Суд розглядає заяву в десятиденний строк у судовому засіданні з повідомленням стягувача та боржника і постановляє ухвалу. Неявка стягувача і боржника не є перешкодою для розгляду заяви. До розгляду заяви суд має право своєю ухвалою зупинити стягнення за виконавчим листом, а також витребувати виконавчий лист.

4. Суд ухвалою вносить виправлення до виконавчого листа, а у разі якщо його було видано помилково або якщо обов'язок боржника відсутній повністю чи частково у зв'язку з його припиненням добровільним виконанням боржником чи іншою особою або з інших причин, суд визнає виконавчий лист таким, що не підлягає виконанню повністю або частково. Якщо стягнення за таким виконавчим листом уже відбулося повністю або частково, суд одночасно на вимогу боржника стягує на його користь безпідставно одержане стягувачем за виконавчим листом.

{ Стаття 369 в редакції Закону N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }

Стаття 370. Видача дубліката виконавчого листа або судового наказу

1. Замість втраченого оригіналу виконавчого листа або судового наказу суд, який видав виконавчий лист або судовий наказ, має право за заявою стягувача або поданням державного виконавця видати його дублікат. Суд, який видав виконавчий лист про стягнення аліментів, має право за поданням державного виконавця у разі встановлення кількох місць роботи чи отримання доходів боржника видати дублікат виконавчого листа.

{ Частина перша статті 370 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2677-VI (2677-17) від 04.11.2010 }

2. Заява про видачу дубліката розглядається в судовому засіданні з викликом сторін і заінтересованих осіб. Їхня неявка не є перешкодою для вирішення питання про видачу дубліката.

3. За видачу стягувачу дубліката виконавчого листа або судового наказу справляється судовий збір у розмірі, встановленому законом. { Частина третя статті 370 в редакції Закону N 3674-VI (3674-17) від 08.07.2011 }

Стаття 371. Поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання

1. Стягувачам, які пропустили строк для пред'явлення виконавчого документа до виконання з причин, визнаних судом поважними, пропущений строк може бути поновлено.

2. Заява про поновлення пропущеного строку подається до суду, який видав виконавчий лист, або до суду за місцем виконання і розглядається в судовому засіданні з повідомленням сторін, які беруть участь у справі. Їхня неявка не є перешкодою для вирішення питання про поновлення пропущеного строку. Суд розглядає таку заяву в десятиденний строк.

Стаття 372. Мирова угода в процесі виконання

1. Мирова угода, укладена між сторонами, або відмова стягувача від примусового виконання в процесі виконання рішення подається в письмовій формі державному виконавцеві, який не пізніше триденного строку передає її до суду за місцем виконання рішення для визнання.

2. Суд має право перевірити і не визнати мирову угоду або не прийняти відмови стягувача від примусового виконання, якщо це суперечить закону або порушує права чи свободи інших осіб.

3. За результатами розгляду мирової угоди або відмови від примусового виконання суд постановляє ухвалу відповідно до положень цього Кодексу.

Стаття 373. Відстрочка і розстрочка виконання, зміна чи встановлення способу і порядку виконання

1. За наявності обставин, що утруднюють виконання рішення (хвороба боржника або членів його сім'ї, відсутність присудженого майна в натурі, стихійне лихо тощо), за заявою державного виконавця або за заявою сторони суд, який видав виконавчий документ, у десятиденний строк розглядає питання про відстрочку або розстрочку виконання, зміну чи встановлення способу і порядку виконання рішення в судовому засіданні з викликом сторін і у виняткових випадках може відстрочити або розстрочити виконання, змінити чи встановити спосіб і порядок виконання рішення.

Стаття 374. Вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу

1. Питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу вирішується судом за поданням державного виконавця.

2. Суд у десятиденний строк розглядає це питання в судовому засіданні з викликом сторін та за обов'язковою участю представників органів опіки та піклування. Неявка сторін не є перешкодою для вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу.

Стаття 375. Вирішення питання про оголошення розшуку боржника або дитини

1. Розшук боржника або дитини оголошується за місцем виконання рішення або за останнім відомим місцем проживання (перебування) боржника або дитини чи місцезнаходженням їхнього майна, або за місцем проживання (перебування) стягувача.

2. Суд має право витребувати від державного виконавця всі необхідні документи для вирішення питання про оголошення розшуку.

3. Суд розглядає подання державного виконавця протягом десяти днів.

Стаття 376. Вирішення питання про примусове проникнення до житла чи іншого володіння особи

1. Питання про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника - фізичної особи або особи, у якій знаходиться майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, або дитина, щодо якої є виконавчий документ про її відібрання, при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішується судом за місцезнаходженням житла чи іншого володіння особи за поданням державного виконавця. *{ Частина перша статті 376 в редакції Закону N 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006 }
{ Офіційне тлумачення положень частини першої статті 376 у взаємозв'язку зі статтями 151, 152, 153 див. в Рішенні Конституційного Суду N 4-рп/2011 (v004p710-11) від 31.05.2011 }*

2. Суд негайно розглядає подання, зазначене в частині першій цієї статті, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.

Стаття 377. Вирішення питання про звернення стягнення на грошові кошти, що знаходяться на рахунках

1. Питання про звернення стягнення на належні боржнику від інших осіб грошові кошти, що знаходяться на рахунках цих осіб в установах банків та інших фінансових установах, при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішуються судом за поданням державного виконавця, погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби. *{ Частина перша статті 377 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2677-VI (2677-17) від 04.11.2010 }*

2. Суд негайно розглядає подання державного виконавця без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтере-

сованих осіб за участю державного виконавця.

Стаття 377-1. Вирішення питання про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України

1. Питання про тимчасове обмеження боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи у праві виїзду за межі України при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішується судом за місцезнаходженням органу державної виконавчої служби за поданням державного виконавця, погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби.

2. Суд негайно розглядає подання, зазначене в частині першій цієї статті, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.
{ Кодекс доповнено статтею 377-1 згідно із Законом N 2677-VI (2677-17) від 04.11.2010 }

Стаття 378. Заміна сторони виконавчого провадження

1. У разі вибуття однієї із сторін виконавчого провадження за поданням державного виконавця або за заявою сторони суд замінює сторону виконавчого провадження її правонаступником.

2. Суд у десятиденний строк розглядає це питання у судовому засіданні з повідомленням сторін та заінтересованих осіб. Неявка сторін та інших осіб не є перешкодою для вирішення питання про заміну сторони виконавчого провадження.

Стаття 379. Визначення частки майна боржника у майні, яким він володіє спільно з іншими особами

1. Питання про визначення частки майна боржника у майні, яким він володіє спільно з іншими особами, вирішується судом за поданням державного виконавця.

2. Суд у десятиденний строк розглядає це питання у судовому засіданні з повідомленням сторін та заінтересованих

осіб. Неявка сторін та інших осіб не є перешкодою для вирішення питання про визначення частки майна боржника у майні, яким він володіє спільно з іншими особами.

Стаття 380. Порядок вирішення питання про поворот виконання

1. Питання про поворот виконання вирішує суд апеляційної чи касаційної інстанції, якщо, скасувавши рішення, він закриває провадження у справі, залишає позов без розгляду, відмовляє в позові повністю або задовольняє позовні вимоги в меншому розмірі.

2. Якщо рішення після його виконання скасовано і справу повернено на новий розгляд, а при новому розгляді справи в позові відмовлено або позовні вимоги задоволено в меншому розмірі, або провадження у справі закрито чи заяву залишено без розгляду, суд, ухвалюючи рішення, повинен зобов'язати позивача повернути відповідачеві безпідставно стягнене з нього за скасованим рішенням.

3. У разі неможливості повернути майно в рішенні або ухвалі суду передбачається відшкодування вартості цього майна в розмірі грошових коштів, одержаних від його реалізації.

4. За судовим рішенням про поворот виконання видається виконавчий лист у порядку, встановленому цим Кодексом. *{ Статтю 380 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 1720-VI (1720-17) від 17.11.2009 }*

Стаття 381. Строк подання заяв про поворот виконання

1. Якщо питання про поворот виконання рішення не було вирішено судом при новому розгляді справи або судом апеляційної чи касаційної інстанції, заява відповідача про повернення стягненого з нього за скасованим рішенням майна розглядається судом, у якому перебуває справа. Заяву про поворот виконання можна подати у межах позовної давності.

2. За подання заяви про поворот виконання судовий збір не сплачується.

3. Суд розглядає заяву про поворот виконання в судовому засіданні з повідомленням сторін і постановляє ухвалу.

Стаття 382. Особливості повороту виконання в окремих категоріях справ

1. У разі скасування у зв'язку з нововиявленими обставинами рішень у справах про відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи, поворот виконання допускається, якщо скасоване рішення було обґрунтоване на повідомлених позивачем неправдивих відомостях або поданих ним підроблених документах.

2. У справах про стягнення аліментів, а також у справах про стягнення заробітної плати чи інших виплат, що випливають з трудових правовідносин, поворот виконання не допускається незалежно від того, у якому порядку ухвалено рішення, за винятком випадків, коли рішення було обґрунтоване на підроблених документах або на завідомо неправдивих відомостях позивача.

Розділ VII. СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОНАННЯМ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Стаття 383. Право на звернення із скаргою до суду

1. Сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду із скаргою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби під час виконання судового рішення, ухваленого відповідно до цього Кодексу, порушено їх права чи свободи. *{ Частина перша статті 383 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2677-VI (2677-17) від 04.11.2010 }*

Стаття 384. Подання скарги

1. Скаргу може бути подано до суду безпосередньо або після оскарження рішення, дії або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби до начальника відповідного відділу державної виконавчої служби.

2. Скарга подається до суду, який видав виконавчий документ.

3. Про подання скарги суд повідомляє відповідний відділ державної виконавчої служби не пізніше наступного дня після прийняття її судом.

Стаття 385. Строки для звернення із скаргою

1. Скаргу може бути подано до суду:
у десятиденний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав чи свобод;

у триденний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав чи свобод, у разі оскарження постанови про відкладення провадження виконавчих дій.

2. Пропущений з поважних причин строк для подання скарги може бути поновлено судом.

Стаття 386. Розгляд скарги

1. Скарга розглядається у десятиденний строк у судовому засіданні за участю заявника і державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби, рішення, дія чи бездіяльність якої оскаржуються.

2. Якщо заявник, державний виконавець або інша посадова особа державної виконавчої служби не можуть з'явитися до суду з поважних причин, справу може бути розглянуто за участю їх представників.

3. Якщо суд встановить, що особа, рішення, дія чи бездіяльність якої оскаржуються, не працює на попередній

посаді, він залучає до участі в справі посадову особу, до компетенції якої належить вирішення питання про усунення порушення прав чи свобод заявника.

Стаття 387. Судове рішення за скаргою

1. За результатами розгляду скарги суд постановляє ухвалу.

2. У разі встановлення обґрунтованості скарги суд визнає оскаржувані рішення, дії чи бездіяльність неправомірними і зобов'язує державного виконавця або іншу посадову особу державної виконавчої служби задовольнити вимогу заявника та усунути порушення або іншим шляхом поновлює його порушені права чи свободи.

3. Якщо оскаржувані рішення, дії чи бездіяльність були прийняті або вчинені відповідно до закону, в межах повноважень державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби і права чи свободи заявника не було порушено, суд постановляє ухвалу про відмову в задоволенні скарги.

Стаття 388. Розподіл витрат, пов'язаних з розглядом скарги

1. Судові витрати, пов'язані з розглядом скарги, покладаються судом на заявника, якщо було постановлено рішення про відмову в задоволенні його скарги, або на відділ державної виконавчої служби, якщо було постановлено ухвалу про задоволення скарги заявника.

Стаття 389. Виконання ухвали суду

1. Про виконання ухвали відповідний орган державної виконавчої служби повідомляє суд і заявника не пізніше ніж у місячний строк з дня одержання ухвали суду.

2. Закон України „Про державну виконавчу службу” від 24 березня 1998 року № 202/98-ВР// Офіційний вісник України. – 1998. – № 15 (30.04.98). – ст.566 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/202/98-%D0%B2%D1%80>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про державну виконавчу службу

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1998, № 36-37, ст.243)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
№ 376-XIV(376-14) від 31.12.98, ВВР, 1999, № 8, ст.57
№ 1459-III (1459-14) від 17.02.2000, ВВР, 2000, № 13, ст.102
№ 2921-III (2921-14) від 10.01.2002, ВВР, 2002, № 16, ст.114
№ 1095-IV(1095-15) від 10.07.2003, ВВР, 2004, №6, ст.37
№ 1701-IV(1701-15) від 11.05.2004, ВВР, 2004, № 35, ст.412
№ 2716-IV(2716-15) від 23.06.2005, ВВР, 2005, № 33, ст.431
№521-V (521-16) від 22.12.2006, ВВР, 2007, № 10, ст.84
№ 2677-VI(2677-17) від 04.11.2010, ВВР, 2011, № 19-20, ст.142}

{ У тексті Закону слова "Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України", "відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції"та "районні, міські (міст обласного значення), районні у містах відділи державної виконавчої служби" в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами"Департамент державної виконавчої служби", "державна виконавча служба Автономної Республіки Крим, областей та міст Києва і Севастополя" та "державна виконавча служба у районах, містах (містах обласного значення), районах у містах "у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 2716-IV(2716-15)від 23.06.2005 }

Цей Закон визначає основи організації та діяльності

державної виконавчої служби, її завдання, правовий статус працівників органів державної виконавчої служби та їх соціальний захист. (Преамбула із змінами, внесеними згідно із Законом № 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003)

РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Завдання державної виконавчої служби

Державна виконавча служба входить до системи органів Міністерства юстиції України і здійснює виконання рішень судів, третейських судів та інших органів, а також посадових осіб (далі - рішень) відповідно до законів України. (Частина перша статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1701-IV ([1701-15](#)) від 11.05.2004, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005)

Завданням державної виконавчої служби є своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання рішень, передбачених законом.

Стаття 2. Правова основа діяльності державної виконавчої служби

Правову основу діяльності державної виконавчої служби становлять Конституція України ([254к/96-ВР](#)), цей Закон, інші закони та нормативно-правові акти, що прийняті на їх виконання. (*Стаття 2 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003*)

Стаття 3. Органи державної виконавчої служби

Органами державної виконавчої служби є:

Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, до складу якого входить відділ примусового виконання рішень;

управління державної виконавчої служби Головного

управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, до складу яких входять відділи примусового виконання рішень;

районні, районні у містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції.

{ Частина перша статті 3 в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Виконання рішень, перелік яких встановлено законом, покладається на державних виконавців.

Районні, районні в містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції є юридичними особами, мають відповідні рахунки в органах Державного казначейства України для обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів та їх виплати стягувачам у національній валюті, а також відповідні рахунки для обліку аналогічних операцій в іноземній валюті в банках, гербову печатку.

{ Частина третя статті 3 в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Міністерство юстиції України, Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі мають відповідні рахунки в органах Державного казначейства України для обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів та їх виплати стягувачам у національній валюті, а також відповідні рахунки для обліку аналогічних операцій в іноземній валюті в банках. *{ Частина четверта статті 3 в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }*

Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі мають печатки, у тому числі гербові. *{ Частина п'ята статті 3 в редакції*

ції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 } { Стаття 3 із змінами, внесеними згідно із Законами N 2921-III ([2921-14](#)) від 10.01.2002, N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003; в редакції Законів N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006 }

Стаття 4. Державні виконавці

Відповідно до цього Закону державними виконавцями є начальник відділу примусового виконання рішень, заступник начальника відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, головний державний виконавець, старший державний виконавець, державний виконавець відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, начальники відділів примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, їх заступники, головні державні виконавці, старші державні виконавці, державні виконавці відділів примусового виконання рішень управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, заступник начальника районного, районного в місті, міського (міста обласного значення), міськрайонного управління юстиції - начальник відділу державної виконавчої служби, заступник начальника, головний державний виконавець, старший державний виконавець, державний виконавець районного, районного в місті, міського (міста обласного значення), міськрайонного відділу державної виконавчої служби відповідного управління юстиції. { Частина перша статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005; в редакції Законів N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Державний виконавець є представником влади і здійснює примусове виконання судових рішень, постановлених іменем України, та рішень інших органів (посадових осіб), виконання яких покладено на державну виконавчу службу, у порядку, передбаченому законом. (*Текст статті 4 в редакції Закону N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року*)

Стаття 5. Компетенція органів державної виконавчої служби з організації діяльності державної виконавчої служби

(*Назва статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005*)

Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України здійснює керівництво органами державної виконавчої служби та контроль за їх діяльністю, добір кадрів, методичне керівництво діяльністю державних виконавців, підвищення їх професійного рівня, фінансове і матеріально-технічне забезпечення органів державної виконавчої служби, розглядає скарги на дії державних виконавців, організовує виконання рішень відповідно до закону, надає роз'яснення та рекомендації щодо виконання державними виконавцями рішень у порядку, встановленому законом. { Частина перша статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006 }

Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі організують виконання законів і здійснюють керівництво управліннями державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, районними, районними у містах, міськими (міст обласного значення), міськрайонними відділами держа-

вної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції, координують і контролюють їх діяльність; організують професійну підготовку та атестацію державних виконавців; розглядають скарги на дії державних виконавців; заохочують за успіхи в роботі і накладають стягнення за порушення трудової дисципліни; здійснюють матеріально-технічне забезпечення державної виконавчої служби; організують виконання рішень відповідно до закону, надають рекомендації щодо виконання державними виконавцями рішень у порядку, встановленому законом. { Частина друга статті 5 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006; в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Структура, склад та функціональні обов'язки Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних відділів державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції затверджуються Міністерством юстиції України. { Частина третя статті 5 в редакції Законів N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

РОЗДІЛ II. ПРАВОВИЙ СТАТУС ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

(Назва розділу II із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003)

Стаття 6. Правовий статус працівників органів державної виконавчої служби

Працівники органів державної виконавчої служби (державні виконавці, керівні працівники і спеціалісти Департа-

менту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних відділів державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції) є державними службовцями. { Частина перша статті 6 в редакції Закону N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003; із змінами, внесеними згідно із Законом N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006; в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Зазначеним у частині першій цієї статті працівникам органів державної виконавчої служби видаються службові посвідчення єдиного зразка, який затверджується Міністерством юстиції України. { Частина друга статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006 }

Працівник органу державної виконавчої служби під час виконання службових обов'язків носить формений одяг, зразок якого затверджується Міністерством юстиції України. { Частина третя статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законами N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Працівник органу державної виконавчої служби користується правами і виконує обов'язки, передбачені законом. (Частина четверта статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року) (Стаття 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Стаття 7. Забезпечення прав громадян і юридичних осіб

Працівник органу державної виконавчої служби зобов'язаний сумлінно виконувати службові обов'язки, не допус-

кати в своїй діяльності порушення прав громадян та юридичних осіб, гарантованих Конституцією України ([254к/96-ВР](#)) та законами України. (*Стаття 7 із змінами, згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003*)

РОЗДІЛ III. ПОРЯДОК ПРИЗНАЧЕННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

(*Назва розділу III із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003*)

Стаття 8. Вимоги, що пред'являються до державних виконавців

Державним виконавцем відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, державним виконавцем відділу примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, головним державним виконавцем, старшим державним виконавцем, державним виконавцем районного, районного в місті, міського (міста обласного значення), міськрайонного відділу державної виконавчої служби може бути громадянин України, який має юридичну освіту, володіє державною мовою і здатний за своїми особистими і діловими якостями виконувати покладені на нього обов'язки. { *Частина перша статті 8 в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010* }

Начальником відділу примусового виконання рішень, заступником начальника відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, головним державним виконавцем, старшим державним виконавцем Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, начальником відділу примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції

Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, його заступником, головним державним виконавцем, старшим державним виконавцем відділу примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, заступником начальника районного, районного у місті, міського (міста обласного значення), міськрайонного управління юстиції - начальником відділу державної виконавчої служби, його заступником призначається громадянин, який постійно проживає на території України не менш як п'ять років, має вищу юридичну освіту і стаж юридичної роботи не менш як три роки. { Частина друга статті 8 в редакції Законів N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Директором Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, його заступником, заступником начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальником управління державної виконавчої служби, його заступником призначається громадянин, який постійно проживає на території України не менш як п'ять років, має вищу юридичну освіту і стаж юридичної роботи не менше п'яти років, з яких не менш як три роки в органах державної виконавчої служби. { Статтю 8 доповнено новою частиною згідно із Законом N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Не можуть бути призначеними на посаду державного виконавця особи, відносно яких існують обмеження, передбачені Законом України "Про державну службу" ([3723-12](#)).

Стаття 9. Порядок призначення на посаду та звільнення з посади працівників органів державної виконавчої служби

Заступник начальника районного, районного в місті, міського (міст обласного значення), міськрайонного відділу державної виконавчої служби, головний державний виконавець, старший державний виконавець, державний виконавець та інші працівники таких відділів призначаються на посаду та звільняються з посади начальником Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі за поданням заступника начальника районного, районного у місті, міського (міст обласного значення), міськрайонного управління юстиції - начальника відділу державної виконавчої служби, погодженим із заступником начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальником управління державної виконавчої служби.

Заступник начальника відділу примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі, головний державний виконавець, старший державний виконавець, державний виконавець та інші працівники таких управлінь і відділів призначаються на посаду та звільняються з посади начальником Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі за поданням заступника начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальника управління державної виконавчої служби.

Начальник відділу примусового виконання рішень

управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі, заступник начальника районного, районного у місті, міського (міст обласного значення), міськрайонного управління юстиції - начальник відділу державної виконавчої служби призначається на посаду та звільняється з посади начальником Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, Головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі за поданням заступника начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, Головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальника управління державної виконавчої служби, погодженим з директором Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України.

Начальник відділу примусового виконання рішень, заступники директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, заступник начальника відділу примусового виконання рішень, головні державні виконавці, старші державні виконавці, державні виконавці, інші працівники Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, заступник начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальник управління державної виконавчої служби, його заступники призначаються на посаду та звільняються з посади Міністром юстиції України за поданням директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України.

Директор Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України за посадою є заступником Міністра юстиції України, який призначається на посаду та звільняється з посади в установленому законом порядку.

Особа, яка вперше призначається на посаду державного виконавця, обов'язково проходить стажування протягом

не менш як двох місяців. Порядок проходження стажування визначається Міністерством юстиції України. { *Стаття 9 в редакції Законів N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010* }

РОЗДІЛ IV. КОНТРОЛЬ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

{ *Назва розділу IV із змінами, внесеними згідно із Законом N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010* }

Стаття 10. Контроль за діяльністю працівників органів державної виконавчої служби

Контроль за діяльністю працівників органів державної виконавчої служби здійснюють Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, а Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі - через відповідні управління державної виконавчої служби. { *Стаття 10 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003; в редакції Законів N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010* }

Стаття 11. Відповідальність державних виконавців

Державні виконавці несуть дисциплінарну відповідальність в порядку, встановленому законом.

У разі вчинення державним виконавцем під час виконання службових обов'язків діяння, що має ознаки злочину чи адміністративного правопорушення, він підлягає кримінальній чи адміністративній відповідальності у порядку, встановленому законом.

Шкода, заподіяна державним виконавцем фізичним чи

юридичним особам під час виконання рішення, підлягає відшкодуванню у порядку, передбаченому законом, за рахунок держави. (Частина третя статті 11 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Стаття 12. Заохочення за успіхи в роботі

За успіхи в роботі з виконання рішень працівник органу державної виконавчої служби може бути заохочений Міністром юстиції України, начальником Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальниками головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі з їх власної ініціативи або за поданням заступника Міністра юстиції України - директора Департаменту державної виконавчої служби, заступника начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальника управління державної виконавчої служби. { Стаття 12 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003; в редакції Законів N 2716-IV ([2716-15](#)) від 23.06.2005, N 521-V ([521-16](#)) від 22.12.2006; текст статті 12 в редакції Закону N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Стаття 13. Оскарження дій або бездіяльності державних виконавців

Дії або бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені до вищестоящої посадової особи або до суду у порядку, встановленому законом.

РОЗДІЛ V. ПРАВОВИЙ І СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ДЕРЖАВНИХ ВИКОНАВЦІВ

Стаття 14. Правовий захист державних виконавців

Державний виконавець перебуває під захистом закону.

Держава гарантує захист здоров'я, честі, гідності, життя, майна державних виконавців та членів їхніх сімей від злочинних посягань та інших протиправних дій.

Опір державному виконавцю, а також заподіяння тілесних ушкоджень, образа, погроза, інші насильницькі дії стосовно державного виконавця, членів його сім'ї, а також знищення їхнього майна у зв'язку з виконанням державним виконавцем своїх службових обов'язків тягнуть за собою встановлену законом відповідальність. Така сама відповідальність настає у разі вчинення зазначених правопорушень стосовно пенсіонера з числа державних виконавців та членів його сім'ї у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків у минулому. { Частина третя статті 14 в редакції Законів N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003, N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010 }

Стаття 15. Соціально-побутове забезпечення державних виконавців

Державні виконавці, які потребують поліпшення житлових умов, протягом одного року забезпечуються службовим житлом у першочерговому порядку на час виконання повноважень відповідно до законодавства за кошти державного чи відповідного місцевого бюджету. (Частина перша статті 15 в редакції Закону N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Державні виконавці мають право на першочергове встановлення квартирних телефонів.

Стаття 16. Державне страхування та відшкодування шкоди у разі загибелі або каліцтва державного виконавця

Державний виконавець підлягає обов'язковому державному страхуванню на суму десятирічного заробітку за останньою посадою, яку він займає.

Порядок та умови ([1292-98-п](#)) страхування державних виконавців встановлюються Кабінетом Міністрів України.

У разі загибелі державного виконавця під час виконання службових обов'язків сім'ї загиблого або його утриманцям виплачується одноразова допомога у розмірі десятирічного заробітку загиблого за останньою посадою, яку він займав, і призначається пенсія у зв'язку з втратою годувальника відповідно до Закону України "Про пенсійне забезпечення" ([1788-12](#)).

За сім'єю загиблого державного виконавця зберігається право на одержання жилої площі.

У разі каліцтва, одержаного державним виконавцем під час виконання службових обов'язків, а також інвалідності, що настала у період проходження служби або не пізніше як через три місяці після звільнення зі служби чи після закінчення цього терміну, але внаслідок захворювання або нещасного випадку, що сталися при виконанні службових обов'язків, йому виплачується одноразова допомога в розмірі від трирічного до п'ятирічного заробітку (залежно від ступеня втрати працездатності) і призначається пенсія по інвалідності.

Збитки, завдані майну державного виконавця чи членів його сім'ї у зв'язку з виконанням ним службових обов'язків, відшкодовуються у встановленому законом порядку в повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету України.

РОЗДІЛ VI. ФІНАНСУВАННЯ І МАТЕРІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ, ОПЛАТА ПРАЦІ ПРАЦІВНИКІВ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

(Назва розділу VI із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003)

Стаття 17. Оплата праці працівників органів державної виконавчої служби

Заробітна плата працівника органу державної виконавчої служби, зазначеного у частині першій статті 6 цього Закону, складається з посадового окладу, премії, доплати за ранг та надбавки за вислугу років, а також інших надбавок згідно із законодавством.

За забезпечення реального, своєчасного і законного виконання виконавчого документа державні виконавці одержують винагороду в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)). (Статтю 17 доповнено частиною другою згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003) (*Стаття 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003*)

Стаття 18. Фінансування і матеріальне забезпечення діяльності працівників органів державної виконавчої служби

Фінансове і матеріальне забезпечення діяльності працівників органів державної виконавчої служби та фінансування витрат на проведення та організацію виконавчих дій здійснюється за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів виконавчого провадження, порядок формування яких встановлюється Законом України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)). (Частина перша статті 18 в редакції Закону N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Чисельність працівників органів державної виконавчої служби, порядок та норми матеріального забезпечення їх

діяльності встановлюються Кабінетом Міністрів України за поданням Міністерства юстиції України. (Частина друга статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Державним виконавцям, які за рішенням керівника відповідного органу державної виконавчої служби використовують у службових цілях власний транспорт, виплачується грошова компенсація в розмірах, встановлених законодавством. (Частина третя статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Працівник органів державної виконавчої служби під час службового відрядження користується правом придбання без черги проїзних документів на всі види транспорту і влаштування в готелі. (Частина четверта статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року) (*Частина п'яту статті 18 виключено на підставі Закону N 1459-III ([1459-14](#)) від 17.02.2000*)

Працівники органів державної виконавчої служби забезпечуються безоплатним форменим одягом за нормами, що визначаються Кабінетом Міністрів України. (Статтю 18 доповнено частиною згідно із Законом N 1095-IV ([1095-15](#)) від 10.07.2003 - набуває чинності з 01.01.2004 року)

Стаття 19. Майно державної виконавчої служби

Майно державної виконавчої служби України перебуває у державній власності та використовується виключно для забезпечення виконання її завдань. { *Закон доповнено статтею 19 згідно із Законом N 2677-VI ([2677-17](#)) від 04.11.2010* }

РОЗДІЛ VII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення законів України, інших нормативно-правових актів у відповідність з нормами цього Закону вони застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону.

Положення частини першої статті 8 цього Закону щодо наявності у державного виконавця юридичної освіти вводиться в дію з 1 січня 2002 року. (Пункт другий доповнено частиною другою згідно із Законом N 376-XIV ([376-14](#)) від 31.12.98)

3. Кабінету Міністрів України у тримісячний термін з дня набрання чинності цим Законом:

подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо внесення змін до законів України, що впливають з цього Закону;

привести у відповідність з цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити перегляд міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України їхніх нормативно-правових актів і скасування тих актів, що суперечать цьому Закону;

вирішити питання про формування державного замовлення через Міністерство освіти України, інші центральні органи виконавчої влади на підготовку спеціалістів з юридичною освітою для забезпечення кадрових потреб державної виконавчої служби Міністерства юстиції України. (Пункт третій доповнено абзацом п'ятим згідно із Законом N 376-XIV ([376-14](#)) від 31.12.98)

Президент України Л.КУЧМА

м. Київ, 24 березня 1998 року № 202/98-ВР

3. Закон України „Про виконавче провадження” від 21 квітня 1999 року № 606-XIV (в редакції від 04 листопада 2010) // Офіційний вісник України. – 2010. – № 95 (20.12.2010). – ст. 3373 (Електронна адреса доступу – <http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/606-14>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про виконавче провадження

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1999, № 24, ст.207)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
№ 783-XIV (783-14) від 30.06.99, ВВР, 1999, № 34, ст.274 -
редакція набирає чинностіодночасно з набранням чинності
Законом про Державний бюджет України на 2000 рік
№ 2241-III (2241-14) від 18.01.2001, ВВР, 2001, № 11, ст.54
№ 2618-III (2618-14) від 11.07.2001, ВВР, 2001, № 44, ст.226
№ 2893-III (2893-14) від 13.12.2001, ВВР, 2002, № 14, ст.96
№ 3057-III (3057-14) від 07.02.2002, ВВР, 2002, № 30, ст.202
№327-IV(327-15) від 28.11.2002, ВВР, 2003, №5, ст.46
№542-IV(542-15) від 20.02.2003, ВВР, 2003, № 16, ст.127
№980-IV(980-15) від 19.06.2003, ВВР, 2004, №2, ст.6
№ 1095-IV(1095-15) від 10.07.2003, ВВР, 2004, №6, ст.37
№ 1255-IV(1255-15) від 18.11.2003, ВВР, 2004, № 11, ст.140
№ 1344-IV(1344-15) від 27.11.2003, ВВР, 2004, № 17-18,
ст.250 }

{ Офіційне тлумачення до Закону див. в Рішенні
Конституційного Суду
№ 3-рп/2004 (v003p710-04) від 24.02.2004 }

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
№ 1416-IV (1416-15) від 03.02.2004, ВВР, 2004, № 19, ст.256
№ 1701-IV (1701-15) від 11.05.2004, ВВР, 2004, № 35, ст.412
№ 1868-IV (1868-15) від 24.06.2004, ВВР, 2004, № 46, ст.511
№ 2102-IV (2102-15) від 21.10.2004, ВВР, 2005, №2, ст.30

№ 2285-IV (2285-15) від 23.12.2004, BBP, 2005, № 7-8, ст.162
№ 2505-IV (2505-15) від 25.03.2005, BBP, 2005, № 17, № 18-19, ст.267
№ 2631-IV (2631-15) від 02.06.2005, BBP, 2005, № 26, ст.358
№ 2711-IV (2711-15) від 23.06.2005, BBP, 2005, № 33, ст.430
№ 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005, BBP, 2005, № 33, ст.431
№ 2798-IV (2798-15) від 06.09.2005, BBP, 2005, № 42, ст.464
№ 2801-IV (2801-15) від 06.09.2005, BBP, 2005, № 48, ст.480
№ 2853-IV (2853-15) від 08.09.2005, BBP, 2005, № 51, ст.551
№ 2875-IV (2875-15) від 08.09.2005, BBP, 2005, № 52, ст.562
№ 2900-IV (2900-15) від 22.09.2005, BBP, 2006, №1, ст.1
№ 3108-IV (3108-15) від 17.11.2005, BBP, 2006, №1, ст.18
№ 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005, BBP, 2006, № 13, ст.110
№ 3538-IV (3538-15) від 15.03.2006, BBP, 2006, № 35, ст.295
№ 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006, BBP, 2006, № 35, ст.296
№521-V(521-16) від 22.12.2006, BBP, 2007, № 10, ст.84
№668-V(668-16) від 20.02.2007, BBP, 2007, № 16, ст.216
№540-VI (540-17) від 18.09.2008, BBP, 2009, №6, ст.23
№ 1076-VI (1076-17) від 05.03.2009, BBP, 2009, № 30, ст.421
№ 1254-VI (1254-17) від 14.04.2009, BBP, 2009, № 36-37,ст.511
№ 1276-VI (1276-17) від 16.04.2009, BBP, 2009, № 38, ст.535
№ 1701-VI (1701-17) від 05.11.2009, BBP, 2010, №4, ст.36
№ 1837-VI (1837-17) від 21.01.2010, BBP, 2010, № 12, ст.120
№ 2453-VI (2453-17) від 07.07.2010, BBP, 2010, № 41-42, № 43,
№ 44-45, ст.529 № 2511-VI (2511-17) від 09.09.2010, BBP,
2011, № 4, ст.21 }

{ В редакції Закону

№ 2677-VI (2677-17) від 04.11.2010, BBP, 2011, № 19-20,
ст.142 }

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами

№ 3319-VI (3319-17) від 12.05.2011, BBP, 2011, № 45, ст.476
№ 3674-VI (3674-17) від 08.07.2011, BBP, 2012, № 14, ст.87
№ 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011, BBP, 2012, № 32-33, ст.413
№ 4318-VI (4318-17) від 12.01.2012, BBP, 2012, № 39, ст.464
№ 4650-VI (4650-17) від 12.04.2012
№ 4652-VI (4652-17) від 13.04.2012

№ 5037-VI (5037-17) від 04.07.2012
№ 5076-VI (5076-17) від 05.07.2012
№ 5209-VI (5209-17) від 06.09.2012
№ 5288-VI (5288-17) від 18.09.2012
№ 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012
№ 5411-VI (5411-17) від 02.10.2012 }

{ Офіційне тлумачення до Закону див. в Рішенні
Конституційного Суду
№ 18-рп/2012 (v018p710-12) від 13.12.2012 }

{ У тексті Закону слова "відділу Державної виконавчої служби" у всіх відмінках і числі замінено словами "відділу державної виконавчої служби" у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 1095-IV (1095-15) від 10.07.2003 }

{ У тексті Закону слова "Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України", "відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції" та "районні, міські (міст обласного значення), районні у містах відділи державної виконавчої служби" в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами "Департамент державної виконавчої служби", "державна виконавча служба Автономної Республіки Крим, областей та міст Києва і Севастополя" та "державна виконавча служба у районах, містах (містах обласного значення), районах у містах" у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 2716-IV (2716-15) від 23.06.2005 }

{ У тексті Закону слова "Департамент державної виконавчої служби", "державна виконавча служба Автономної Республіки Крим, областей та міст Києва і Севастополя" і "державна виконавча служба у районах, містах (містах обласного значення), районах у містах" в усіх відмінках і числах замінено відповідно словами "Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України", "відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції"

України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції" та "районні, міські (міст обласного значення), районні в містах відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції "у відповідному відмінку і числі згідно із Законом № 521-V(521-16) від 22.12.2006 }

Цей Закон визначає умови і порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), що відповідно до закону підлягають примусовому виконанню у разі невиконання їх у добровільному порядку.

Глава 1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Виконавче провадження

1. Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб)- це сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у цьому Законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, в межах повноважень та у спосіб, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню (далі - рішення).

Стаття 2. Органи і посадові особи, які здійснюють примусове виконання рішень та провадять окремі виконавчі дії

1. Примусове виконання рішень покладається на державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України.

2. Примусове виконання рішень здійснюють державні виконавці, визначені Законом України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР) (далі - державні виконавці).

3. За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення, або у разі виконання зведеного виконавчого провадження у встановленому Міністерством юстиції України порядку можуть утворюватися виконавчі групи, до складу яких включаються державні виконавці одного або кількох органів державної виконавчої служби. Постановою директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України або начальника управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, Головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі на керівника групи можуть покладатися права і повноваження у виконавчому провадженні, встановлені цим Законом, для начальників відділів примусового виконання рішень та заступників начальників районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних управлінь юстиції - начальників відділів державної виконавчої служби (далі начальники відділів).

4. Інші органи, установи, організації і посадові особи провадять окремі виконавчі дії у випадках, передбачених законом, у тому числі відповідно до статті 5 цього Закону, на вимогу чи за дорученням державного виконавця.

Стаття 3. Виконання рішень іншими органами

1. У випадках, передбачених законом, рішення судів та інших органів щодо стягнення коштів виконуються податковими органами, банками та іншими фінансовими установами. Рішення зазначених органів можуть виконуватися відповідно до закону також іншими органами, установами, організаціями, посадовими особами та громадянами.

2. Рішення про стягнення коштів з державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ виконуються органами Державного казначейства України в встановленому Кабінетом Міністрів України порядку.

3. Органи, установи, організації та особи, зазначені в частинах першій і другій цієї статті, не є органами примусового виконання, крім органів та посадових осіб, які виконують рі-

шення про притягнення до кримінальної або адміністративної відповідальності.

Стаття 4. Інформаційне забезпечення виконавчого провадження

1. З метою забезпечення електронного документообігу в органах державної виконавчої служби, ведення обліку виконавчих проваджень, контролю за дотриманням державними виконавцями вимог законодавства під час здійснення виконавчих дій, надання оперативного доступу сторонам виконавчого провадження до його матеріалів Міністерство юстиції України забезпечує функціонування Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень. Порядок ведення такого реєстру, умови доступу до нього та отримання інформації встановлюються Міністерством юстиції України.

2. Під час виконання рішень державний виконавець має право на безпосередній доступ до баз даних і реєстрів, у тому числі електронних, що містять інформацію про боржників, їхнє майно та кошти. Порядок доступу до таких реєстрів встановлюється Міністерством юстиції України спільно з відповідними центральними органами виконавчої влади, які забезпечують їх ведення.

Стаття 5. обов'язковість вимог державного виконавця

1. Вимоги державного виконавця щодо виконання рішень обов'язкові для всіх органів, організацій, посадових осіб, фізичних і юридичних осіб на території України.

2. Державному виконавцю повинні бути безоплатно надані у встановлений ним строк інформація, документи або їх копії, необхідні для здійснення його повноважень.

3. Невиконання законних вимог державного виконавця тягне за собою відповідальність згідно із законом.

Стаття 6. Гарантії прав фізичних і юридичних осіб у виконавчому провадженні

1. Державний виконавець зобов'язаний використовувати надані йому права відповідно до закону і не допускати у своїй діяльності порушення прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб.

2. Державний виконавець роз'яснює особам, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до проведення виконавчих дій, їхні права згідно з вимогами цього Закону.

3. Рішення, дії або бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені в порядку, встановленому цим Законом.

Глава 2. УЧАСНИКИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 7. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій

1. Учасниками виконавчого провадження є державний виконавець, сторони, представники сторін, прокурор, експерти, спеціалісти, перекладачі, суб'єкти оціночної діяльності - суб'єкти господарювання.

Прокурор бере участь у виконавчому провадженні у випадку здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа за його заявою.

2. Для проведення виконавчих дій державний виконавець за необхідності залучає понятих, працівників органів внутрішніх справ, представників органів опіки і піклування, інших органів та установ у порядку, встановленому цим Законом.

При виконанні рішень судів та ухвал про зміну органів управління та посадових осіб підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності можуть залучатися виключно працівники органів внутрішніх справ. Залучення інших осіб у процесі виконання таких рішень не допускається.

Стаття 8. Сторони виконавчого провадження

1. Сторонами у виконавчому провадженні є стягувач і боржник.

2. Стягувачем є фізична або юридична особа, на користь чи в інтересах якої видано виконавчий документ. Боржником є фізична або юридична особа, визначена виконавчим документом.

3. За виконавчим документом про стягнення в дохід держави коштів або про вчинення інших дій на користь чи в інтересах держави від її імені виступає орган, за позовом якого судом винесено відповідне рішення, або орган державної влади (крім суду), який відповідно до закону прийняв таке рішення. За іншими виконавчими документами про стягнення в дохід держави коштів або про вчинення інших дій на користь чи в інтересах держави від її імені виступають органи державної податкової служби.

4. У виконавчому провадженні можуть брати участь кілька стягувачів. Кожен з них щодо іншої сторони має право брати участь у виконавчому провадженні самостійно або доручити участь у виконавчому провадженні одному із співучасників.

5. У разі вибуття однієї із сторін державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторони, а також сама заінтересована сторона мають право звернутися до суду із заявою про заміну у сторони її правонаступником. Для правонаступника усі дії, вчинені до його вступу у виконавче провадження, обов'язкові тією мірою, якою вони були б обов'язковими для сторони, яку правонаступник замінив.

У разі якщо сторона виконавчого провадження змінила найменування (для юридичної особи) або прізвище, власне ім'я чи по батькові (для фізичної особи), державний виконавець за наявності підтверджуючих документів своєю постановою, яка затверджується начальником відділу, змінює назву сторони виконавчого провадження.

Стаття 9. Представництво сторін у виконавчому провадженні

1. Сторони можуть реалізовувати свої права і обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників. Особиста участь фізичної особи у виконавчому провадженні не позбавляє її права мати представника, крім випадку, коли боржник згідно з рішенням зобов'язаний вчинити певні дії особисто.

2. Неповнолітні та особи, визнані судом недієздатними, реалізують свої права та виконують обов'язки, пов'язані з виконавчим провадженням, відповідно до вимог закону.

3. У разі якщо стороною виконавчого провадження є особа, визнана судом безвісно відсутньою, державний виконавець своєю постановою залучає до участі у виконавчому провадженні особу, яка є опікуном її майна.

4. Участь юридичних осіб у виконавчому провадженні здійснюється їх керівниками чи органами, посадовими особами, які діють у межах повноважень, наданих їм законом, або через представників юридичної особи.

5. Повноваження представника повинні бути підтверджені довіреністю, виданою і оформленою відповідно до вимог закону.

Повноваження адвоката як представника можуть також посвідчуватися ордером, дорученням органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги, або договором про надання правової допомоги. До ордера обов'язково додається витяг з договору, в якому зазначаються повноваження адвоката як представника або обмеження його прав на вчинення окремих дій як представника сторони виконавчого провадження. Витяг засвідчується підписом сторін договору. {Частина п'яту статті 9 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 5076-VI (5076-17) від 05.07.2012 }

Стаття 10. Особи, які не можуть бути представниками у виконавчому провадженні

1. Представниками у виконавчому провадженні не можуть бути:

1) особи, які не досягли 18-річного віку, крім випадків, передбачених законом;

2) особи, над якими встановлено опіку чи піклування;

3) судді, слідчі, прокурори, державні виконавці, крім випадків, коли вони діють як законні представники або уповноважені особи відповідного органу, що є стороною виконавчого провадження;

4) інші особи, які відповідно до закону не можуть здійснювати представництво.

Стаття 11. Обов'язки і права державних виконавців

1. Державний виконавець зобов'язаний вживати передбачених цим Законом заходів примусового виконання рішень, неупереджено, своєчасно і в повному обсязі вчиняти виконавчі дії.

2. Державний виконавець:

здійснює заходи, необхідні для своєчасного і в повному обсязі виконання рішення, зазначеного в документі на примусове виконання рішення (далі – виконавчий документ), у спосіб та в порядку, встановленому виконавчим документом і цим Законом;

надає сторонам виконавчого провадження та їх представникам можливість ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження;

розглядає заяви сторін та інших учасників виконавчого провадження і їхні клопотання;

заявляє в установленому порядку про самовідвід за наявності обставин, передбачених цим Законом;

роз'яснює сторонам їхні права і обов'язки.

3. Державний виконавець у процесі здійснення виконавчого провадження має право:

1) проводити перевірку виконання боржниками рі-

шень, що підлягають виконанню відповідно до цього Закону;

2) здійснювати перевірку виконання юридичними особами всіх форм власності, фізичними особами, фізичними особами - підприємцями рішень стосовно працюючих у них боржників;

3) з метою захисту інтересів стягувача одержувати безоплатно від органів, установ, організацій, посадових осіб, сторін та учасників виконавчого провадження необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки та іншу інформацію, у тому числі конфіденційну;

4) безперешкодно входити до приміщень і сховищ, що належать боржникам або зайняті ними, проводити огляд зазначених приміщень і сховищ, у разі необхідності примусово відкривати та опечатувати такі приміщення і сховища;

5) накладати арешт на майно боржника, опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізовувати його в установленому законодавством порядку;

6) накладати арешт на кошти та інші цінності боржника, зокрема на кошти, які перебувають на рахунках і вкладах у банках, інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах, а також опечатувати каси, приміщення і місця зберігання грошей;

7) за згодою власника використовувати приміщення, у тому числі комунальної власності, для тимчасового зберігання вилученого майна, а також транспортні засоби стягувача або боржника для перевезення майна;

8) звертатися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення рішення, про видачу дубліката виконавчого документа, про встановлення чи зміну порядку і способу виконання, про відстрочку та розстрочку виконання рішення;

9) звертатися до органу (посадової особи), який видав виконавчий документ, про роз'яснення змісту документа;

10) звертатися до суду з поданням про розшук боржника - фізичної особи або дитини чи про постановлення вмотивованого рішення про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника - фізичної або іншої особи, в якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові

від інших осіб, або дитина, стосовно якої складено виконавчий документ про її відібрання;

11) викликати фізичних осіб, посадових осіб з приводу виконавчих документів, що знаходяться у виконавчому провадженні, а вразі неявки боржника без поважних причин виносити постанову про його привід через органи внутрішніх справ;

12) залучати у встановленому порядку до провадження виконавчих дій понятих, працівників органів внутрішніх справ, інших осіб, а також експертів, спеціалістів, а для оцінки майна - суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання;

13) накладати стягнення у вигляді штрафу на фізичних, юридичних та посадових осіб у випадках, передбачених законом;

14) застосовувати під час провадження виконавчих дій відеозапис, фото - і кінозйомку;

15) у процесі виконання рішень за наявності вмотивованого рішення суду про примусове проникнення до житла чи іншого володіння фізичної особи без перешкодо входити на земельні ділянки, до житлових та інших приміщень боржника - фізичної особи, особи, у якій знаходиться майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, проводити в них огляд, у разі необхідності примусово відкривати їх в установленому порядку із залученням працівників органів внутрішніх справ, опечатувати такі приміщення, арештовувати, опечатувати та вилучати належне боржникові майно, яке там перебуває та на яке за законом можливо звернути стягнення;

16) вимагати від матеріально відповідальних і посадових осіб боржників - юридичних осіб або від боржників-фізичних осіб надання пояснень за фактами невиконання рішень або законних вимог державного виконавця чи іншого порушення вимог законодавства про виконавче провадження;

17) з метою профілактичного впливу повідомляти органам державної влади, громадським об'єднанням, трудовим колективам і громадськості за місцем проживання або роботи особи про факти порушення нею вимог законодавства про виконавче провадження;

18) у разі ухилення боржника від виконання зо-

бов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника - фізичної особи або керівника боржника-юридичної особи за межі України - до виконання зобов'язань за рішенням;

19) у разі необхідності залучати до проведення чи організації виконавчих дій суб'єктів господарювання, у тому числі на платній основі, за рахунок авансового внеску стягувача;

20) здійснювати інші повноваження, передбачені цим Законом та іншими законами.

Стаття 12. Права і обов'язки сторін та інших учасників виконавчого провадження

1. Сторони виконавчого провадження мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом, оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця з питань виконавчого провадження у порядку, встановленому цим Законом, подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у провадженні виконавчих дій, давати усні та письмові пояснення, висловлювати свої доводи та міркування з усіх питань, що виникають у ході виконавчого провадження, у тому числі під час проведення експертизи, заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими законом.

2. Стягувач має право подати заяву про видачу дубліката виконавчого документа, про поновлення строку його пред'явлення до виконання, про відмову від стягнення і повернення виконавчого документа.

3. Сторони мають право укласти мирову угоду про закінчення виконавчого провадження, яка визнається судом, оспорювати належність майна і результати його оцінки, подавати письмові заперечення проти розрахунку державного виконавця щодо розподілу коштів між стягувачами.

4. Інші учасники виконавчого провадження мають право подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати

участь у провадженні виконавчих дій, давати усні та письмові пояснення, висловлювати свої доводи та міркування з усіх питань, що виникають

У ході виконавчого провадження, у тому числі під час проведення експертизи, заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими цим Законом для цих осіб.

5. Сторони зобов'язані протягом трьох робочих днів письмово повідомити державного виконавця про повне чи часткове самостійне виконання рішення боржником, а також письмово повідомляти державного виконавця про виникнення обставин, що зумовлюють обов'язкове зупинення виконавчого провадження, про встановлення відстрочки або розстрочки виконання, зміну способу і порядку виконання рішення, зміну місця проживання чи перебування (у тому числі про зміну їх реєстрації) або місце знаходження, а боржник - фізична особа - про зміну місця роботи.

6. Боржник зобов'язаний:

утримуватися від вчинення дій, які унеможливають чи ускладнюють виконання рішення;

надавати у строк, установлений державним виконавцем, достовірні відомості про свої доходи та майно, у тому числі про майно, яким він володіє спільно з іншими особами, про рахунки у банках чи інших фінансових установах;

своєчасно з'являтися за викликом державного виконавця;

письмово повідомляти державному виконавцю про майно, що перебуває в заставі або в інших осіб, а також про кошти та майно, належні боржникові від інших осіб.

7. Особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення своєчасного та в повному обсязі вчинення виконавчих дій.

Стаття 13. Участь експертів, спеціалістів та суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання у виконавчому провадженні

1. Для з'ясування та роз'яснення питань, що виникають під час здійснення виконавчого провадження і потребують спеціальних знань, державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторін призначає своєю постановою експерта або спеціаліста(уразі необхідності - кількох експертів або спеціалістів), а для оцінки майна - суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання.

2. Як експерт або спеціаліст може бути запрошена будь-яка дієздатна особа, яка має необхідні знання, кваліфікацію та досвід роботи у відповідній галузі.

3. Експерт або спеціаліст зобов'язаний надати письмовий висновок, а суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання - письмовий звіт з питань, що містяться в постанові державного виконавця, а також надати усні рекомендації щодо дій, які виконуються за його присутності.

4. Експерт, спеціаліст і суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання мають право на винагороду за надані ними послуги. Розмір винагороди визначається в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. Винагорода та інші витрати, зумовлені проведенням експертизи, наданням висновку спеціаліста або звіту суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання належать до витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій.

5. За відмову без поважних причин від надання висновку чи за надання висновку, що містить завідомо не правдиві відомості, експерт несе кримінальну відповідальність, про що він має бути попереджений державним виконавцем. Збитки, завдані сторонам

Внаслідок видачі такого висновку, підлягають відшкодуванню в порядку, встановленому законом. За недостовірну чи необ'єктивну оцінку майна суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання несе відповідальність у порядку, встановленому законом, а оцінювач –кримінальну відповідальність,

про що він має бути попереджений державним виконавцем.

6. Копії постанови державного виконавця про призначення у виконавчому провадженні експерта, спеціаліста або суб'єкта оціночної діяльності-суб'єкта господарювання надсилаються сторонам у триденний строк з дня її винесення.

Стаття 14. Участь перекладача у виконавчому провадженні

1. У разі необхідності під час провадження виконавчих дій державний виконавець або сторони (їх представники) можуть запросити перекладача. Перекладачем може бути будь-яка дієздатна особа, яка володіє мовами, знання яких є необхідним для перекладу. Особі, яка потребує послуг перекладача, державний виконавець надає строк для його запрошення, але не більш як десять днів. У разі якщо зазначена особа не забезпечить участі перекладача у визначений строк, його може призначити своєю постановою державний виконавець.

2. Перекладач має право на винагороду за виконану роботу, що належить до витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій. Розмір такої винагороди визначається в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. У разі завідомо не правильного перекладу, а також за відмову виконати обов'язки перекладача особа несе кримінальну відповідальність, про що вона має бути попереджена державним виконавцем.

Стаття 15. Залучення понять до провадження виконавчих дій

1. Виконавчі дії можуть провадитися за присутності понять.

2. Присутність понять обов'язкова під час вчинення виконавчих дій, пов'язаних з примусовим входженням до нежитлових приміщень і сховищ, де зберігається майно боржника, на яке звернено стягнення, або майно стягувача, яке має бути повернене йому в натурі; до житлових будинків і квартир

для забезпечення примусового виселення з них та вселення в них; до будинків, квартир та інших приміщень, в яких перебуває дитина, яка має бути передана іншим особам відповідно до рішення суду; під час проведення огляду, арешту, вилучення і передачі майна.

3. Як поняті можуть бути запрошені будь-які дієздатні особи, які не мають особистої заінтересованості у провадженні виконавчих дій і не пов'язані між собою або з учасниками виконавчого провадження родинними зв'язками, підлеглистю чи підконтрольністю. Кількість понять під час вчинення виконавчих дій не може бути менше двох.

4. Понятий має право знати, для участі у провадженні яких виконавчих дій його запрошено, на підставі якого виконавчого документа вони провадяться, а також робити зауваження з приводу провадження виконавчих дій. Зауваження понятого підлягають занесенню до акта відповідної виконавчої дії. Понятий зобов'язаний засвідчити факт, зміст і результати виконавчих дій, під час провадження яких він був присутній. Перед початком виконавчих дій державний виконавець роз'яснює понятим їхні права і обов'язки, про що зазначається в акті.

5. Поняті мають право на компенсацію витрат, пов'язаних з виконанням обов'язків понять. Зазначені витрати належать до витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій.

Стаття 16. Відводи у виконавчому провадженні

1. Державний виконавець, експерт, спеціаліст, оцінювач, перекладач не можуть брати участі у виконавчому провадженні і підлягають відводу, якщо вони є близькими родичами сторін, їх представників або інших осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні, або заінтересовані в результаті виконання рішення, або є інші обставини, що викликають сумнів у їх неупередженості.

2. За наявності підстав для відводу зазначені особи зобов'язані заявити самовідвід. З тих самих підстав відвід таким особам може бути заявлений стягувачем, боржником або їх

представниками. Відвід має бути вмотивованим, викладеним у письмовій формі і може бути заявлений у будь-який час до закінчення виконавчого провадження.

3. Питання про відвід державного виконавця вирішується начальником відділу, якому підпорядкований державний виконавець, про що виноситься постанова.

4. Питання про відвід, самовідвід начальника відділу або всіх державних виконавців зазначеного відділу вирішується керівником відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня. Постанова про задоволення чи відмову у задоволенні відводу, самовідводу начальника відділу або всіх державних виконавців зазначеного відділу може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

5. Питання про відвід експерта, спеціаліста, оцінювача чи перекладача вирішується шляхом винесення вмотивованої постанови державного виконавця.

6. У разі відводу державного виконавця виконавчий документ передається у встановленому порядку іншому державному виконавцеві або іншому органу державної виконавчої служби.

7. Відмова у задоволенні відводу державного виконавця, експерта, спеціаліста, оцінювача, перекладача може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

8. Посадові особи, які мають право на розгляд питання про відвід державного виконавця, експерта, спеціаліста, оцінювача чи перекладача, зобов'язані розглянути заяву про відвід або самовідвід у строк до п'яти робочих днів.

Глава 3. ЗАГАЛЬНІ УМОВИ ТА ПОРЯДОК ЗДІЙСНЕННЯ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Стаття 17. Виконавчі документи за рішеннями, що підлягають примусовому виконанню державною виконавчою службою

1. Примусове виконання рішень здійснюється держав-

ною виконавчою службою на підставі виконавчих документів, визначених цим Законом.

2. Відповідно до цього Закону підлягають виконанню державною виконавчою службою такі виконавчі документи:

1) виконавчі листи, що видаються судами, і накази господарських судів, у тому числі на підставі рішень третейського суду та рішень Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті і Морської арбітражної комісії при Торгово-промисловій палаті;

2) ухвали, постанови судів у цивільних, господарських, адміністративних, кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

3) судові накази;

4) виконавчі написи нотаріусів;

5) посвідчення комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень таких комісій;

6) постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

7) постанови державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій і накладенням штрафу;

8) рішення інших органів державної влади, якщо їх виконання за законом покладено на державну виконавчу службу;

9) рішення Європейського суду з прав людини з урахуванням особливостей, передбачених Законом України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" (3477-15).

Стаття 18. Вимоги до виконавчого документа

1. У виконавчому документі зазначаються:

1) назва і дата видачі документа, найменування органу, прізвище та ініціали посадової особи, що його видала;

2) дата прийняття і номер рішення, згідно з яким видано документ;

3) повне найменування (для юридичних осіб) або ім'я

(прізвище, власне ім'я та по батькові) (для фізичних осіб) стягувача і боржника, їх місце знаходження (для юридичних осіб) або місце проживання чи перебування (для фізичних осіб), ідентифікаційний код суб'єкта господарської діяльності стягувача та боржника (для юридичних осіб), індивідуальний ідентифікаційний номер стягувача та боржника (для фізичних осіб платників податків) або номер і серія паспорта стягувача та боржника для фізичних осіб-громадян України, які через свої релігійні або інші переконання відмовилися від прийняття ідентифікаційного номера, офіційно повідомили про це відповідні органи державної влади та мають відмітку в паспорті громадянина України, а також інші дані, якщо вони відомі суду чи іншому органу, що видав виконавчий документ, які ідентифікують стягувача та боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню, зокрема, дата народження боржника та його місце роботи (для фізичних осіб), місце знаходження майна боржника, рахунки стягувача та боржника тощо; { Пункт 3 частини першої статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5037-VI (5037-17) від 04.07.2012 }

4) резолютивна частина рішення;

5) дата набрання законної (юридичної) сили рішенням;

6) строк пред'явлення виконавчого документа до виконання.

2. У разі якщо рішення ухвалено на користь кількох позивачів або проти кількох відповідачів, а також якщо належить передати майно, що перебуває в кількох місцях, у виконавчому документі зазначаються один боржник та один стягувач, а також визначається, в якій частині необхідно виконати таке рішення, або зазначається, що обов'язок чи право стягнення є солідарним.

3. Виконавчий документ повинен бути підписаний уповноваженою посадовою особою із зазначенням її прізвища та ініціалів і скріплений печаткою. Скріплення виконавчого документа гербовою печаткою є обов'язковим у разі, якщо орган (посадова особа), який видав виконавчий документ, за законом зобов'язаний мати печатку із зображенням Державного Герба України.

4. Законом можуть бути встановлені також інші додаткові вимоги до виконавчих документів.

Стаття 19. Підстави для відкриття виконавчого провадження

1. Державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа, зазначеного в статті 17 цього Закону:

1) за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення;

2) за заявою прокурора у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді;

3) у разі якщо виконавчий лист надійшов від суду на підставі ухвали про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду в порядку, встановленому законом;

4) в інших передбачених законом випадках.

2. У заяві про відкриття виконавчого провадження стягувач вправі зазначити відомості, що ідентифікують боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню рішення (рахунок боржника, місце роботи чи отримання ним інших доходів, місце знаходження його майна тощо), а також шляхи отримання ним коштів, стягнутих з боржника.

3. У заяві про відкриття виконавчого провадження щодо виконання рішення про майнове стягнення стягувач має право просити державного виконавця накласти арешт на майно та кошти боржника та оголосити заборону на його відчуження.

4. Під час пред'явлення виконавчого документа або його дубліката до виконання разом з ним подаються:

1) у разі виконання рішення про конфіскацію майна засудженого за вироком суду - копія опису майна і копія вироку. У разі відсутності у справі опису майна засудженого надсилається довідка про те, що опис майна не проводився;

2) у разі виконання рішення про конфіскацію майна за постановою суду - копія протоколу вилучення майна, що підлягає конфіскації, або довідка про відсутність такого майна;

3) у судових справах, за якими застосовано заходи за-

безпечення позовних вимог,- копії документів, що підтверджують виконання ухвали суду про забезпечення позову, у разі якщо такі заходи застосовувалися судом.

Стаття 20. Місце виконання рішення

1. Виконавчі дії провадяться державним виконавцем за місцем проживання, перебування, роботи боржника або за місцем знаходження його майна. У разі якщо боржник є юридичною особою, то виконання провадиться за місцезнаходженням його постійно діючого органу або майна. Право вибору місця виконання між кількома органами державної виконавчої служби, що можуть вчиняти виконавчі дії з виконання рішення на території, на яку поширюються їх функції, належить стягувачу.

2. Виконання рішення, яке зобов'язує боржника вчинити певні дії, здійснюється державним виконавцем за місцем проведення таких дій.

3. Державний виконавець вправі провадити виконавчі дії щодо виявлення та звернення стягнення на кошти, які перебувають на рахунках та вкладах боржника у банках чи інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях на території, на яку поширюється юрисдикція України.

4. У разі необхідності перевірки інформації щодо наявності боржника чи його майна або його місця роботи на території, на яку не поширюється компетенція державного виконавця, державний виконавець може своєю мотивованою постановою, затвердженою начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований, доручити проведення перевірки вказаної інформації відповідному відділу державної виконавчої служби. Державний виконавець відділу державної виконавчої служби, якому доручено проведення перевірки зазначеної інформації, у разі виявлення майна боржника повинен здійснити його опис та арешт. Виконавчі дії за дорученням проводяться у строк не пізніше десяти робочих днів з моменту надходження до відділу державної виконавчої служби відповідної постанови державного виконавця в межах виконавчого провадження, у якому винесено цю постанову. За результатами проведених дій складається-

ся акт, що направляється державному виконавцю, який виніс постанову.

5. У разі якщо у процесі виконавчого провадження державним виконавцем отримано документальне підтвердження про зміну або встановлення місця проживання, перебування чи місце знаходження боржника, його майна, місця його роботи на території, на яку не поширюється компетенція державного виконавця, та з'ясувалося, що майно боржника, на яке можна звернути стягнення, відсутнє на території, на яку поширюється компетенція державного виконавця, державний виконавець не пізніше наступного дня з моменту, коли йому стали відомі зазначені обставини, надсилає виконавчий документ за новим місцем проживання чи місцезнаходженням боржника, місцем його роботи чи місце знаходженням майна боржника, про що повідомляє стягувачу.

6. У разі якщо у процесі виконавчого провадження з'ясувалося, що майно боржника, на яке можливо звернути стягнення, недостатньо для задоволення в повному обсязі вимог стягувача, але майно боржника виявлено на території іншого органу державної виконавчої служби, державний виконавець звертає стягнення на таке майно в порядку, передбаченому цим Законом, за погодженням з начальником відділу державної виконавчої служби, якому він підпорядкований, та за умови, що стягувач авансує витрати на організацію та проведення виконавчих дій. Про вчинення виконавчих дій на території іншого органу державної виконавчої служби державний виконавець повідомляє начальника такого органу. У разі якщо стягувач не здійснив авансування витрат на організацію та проведення виконавчих дій на території іншого органу державної виконавчої служби, державний виконавець звертає стягнення на наявне майно боржника і після розподілу стягнутих коштів, якщо їх обсяг не достатній для задоволення в повному обсязі вимог стягувача, надсилає виконавчий документ до органу державної виконавчої служби за місце знаходженням іншого майна боржника.

7. Виконавче провадження може бути передано від одного органу державної виконавчої служби до іншого, від одного державного виконавця до іншого в порядку, встановленому

Міністерством юстиції України.

8. Спори про місце здійснення виконавчих дій між органами державної виконавчої служби не допускаються.

Стаття 21. Підвідомчість виконавчих проваджень відділам примусового виконання рішень

1. На відділ примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України покладається виконання рішень, за якими:

1) боржниками є Апарат Верховної Ради України, Адміністрація Президента України, вищі чи центральні органи виконавчої влади, Конституційний Суд України, Верховний Суд України, вищі спеціалізовані суди, апеляційні суди, Генеральна прокуратура України, прокуратури Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя, спеціалізовані прокуратури на правах обласних, Вища рада юстиції, Національний банк України, Рахункова палата, Управління справами Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська і Севастопольська міські ради або обласні, Київська і Севастопольська міські державні адміністрації та їх структурні підрозділи, інші органи державної влади та їх посадові особи; { Пункт 1 частини першої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5288-VI (5288-17) від 18.09.2012 }

2) сума зобов'язання становить десять та більше мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті.

2. На відділ примусового виконання рішень управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі покладається виконання рішень, за якими:

1) боржниками є територіальні підрозділи центральних органів виконавчої влади, місцеві суди, міські, районні або селищні ради чи районні державні адміністрації та їх структурні підрозділи, міські, районні, міжрайонні, інші прирівняні до них прокуратури, інші територіальні підрозділи органів державної

влади та їх посадові особи; { Пункт 1 частини другої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5288-VI (5288-17) від 18.09.2012 }

2) сума зобов'язання становить від трьох до десяти мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті.

3. Інші виконавчі провадження, що перебувають на виконанні в органах державної виконавчої служби, можуть передаватися до відділів примусового виконання рішень в установленому Міністерством юстиції України порядку.

Стаття 22. Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання

1. Виконавчі документи можуть бути пред'явлені до виконання в такі строки:

1) посвідчення комісій по трудових спорах, постанови судів у справах про адміністративні правопорушення та постанови органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення, - протягом трьох місяців;

2) інші виконавчі документи – протягом року, якщо інше не передбачено законом.

2. Строки, зазначені у частині першій цієї статті, встановлюються для:

1) виконання судових рішень - з наступного дня після набрання рішенням законної сили чи закінчення строку, встановленого у разі відстрочки чи розстрочки виконання рішення, а в разі якщо судове рішення підлягає негайному виконанню, - з наступного дня після його постановлення;

2) виконання рішень комісій по трудових спорах - з дня видачі посвідчення на примусове виконання рішення;

3) інших виконавчих документів з наступного дня після набрання ними юридичної сили, якщо інше не передбачено законом.

3. Рішення про стягнення періодичних платежів (у справах про стягнення аліментів, про відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, втратою году-

вальника тощо) можуть бути пред'явлені для виконання протягом усього періоду, на який присуджені платежі.

4. Строки пред'явлення виконавчих документів до виконання встановлюються для кожного платежу окремо.

Стаття 23. Переривання строку давності пред'явлення виконавчого документа до виконання

1. Строки пред'явлення виконавчого документа до виконання перериваються:

- 1) пред'явленням виконавчого документа до виконання;
- 2) частковим виконанням рішення боржником;
- 3) наданням судом, який видав виконавчий документ, відстрочки або розстрочки виконання рішення.

2. Після переривання строку пред'явлення виконавчого документа до виконання перебіг строку поновлюється. Час, що минув до переривання строку, до нового строку не зараховується.

3. У разі повернення виконавчого документа стягувачу у зв'язку з неможливістю в повному обсязі або частково виконати рішення строк пред'явлення виконавчого документа до виконання після переривання встановлюється з дня його повернення, а в разі повернення виконавчого документа у зв'язку із встановленою законом заборонаю щодо звернення стягнення на майно чи кошти боржника, а також проведення інших виконавчих дій стосовно боржника, - з моменту закінчення дії відповідної заборони.

Стаття 24. Поновлення пропущеного строку для пред'явлення виконавчого документа до виконання

1. Державний виконавець відмовляє у прийнятті до провадження виконавчого документа, строк пред'явлення для примусового виконання якого закінчився, про що виносить відповідну постанову.

2. Стягувач, який пропустив строк пред'явлення виконавчого документа до виконання, має право звернутися із заявою про поновлення строку пред'явлення до суду, який видав

виконавчий документ, або до суду за місцем виконання. Суд розглядає таку заяву в десятиденний строк, якщо інше не передбачено законом.

3. Для інших виконавчих документів пропущений строк поновленню не підлягає.

Стаття 25. Прийняття виконавчого документа до виконання

1. Державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий документ і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення такого документа до виконання, він відповідає вимогам, передбаченим цим Законом, і пред'явлений до виконання до відповідного органу державної виконавчої служби.

2. Державний виконавець протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження.

У постанові державний виконавець вказує про необхідність боржнику самостійно виконати рішення у строк до семи днів з моменту винесення постанови(у разі виконання рішення про примусове виселення боржника - у строк до п'ятнадцяти днів)та зазначає, що у разі ненадання боржником документального підтвердження виконання рішення буде розпочате примусове виконання цього рішення із стягненням з боржника виконавчого збору і витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, передбачених цим Законом. За заявою стягувача державний виконавець одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження може накласти арешт на майно та кошти боржника, про що виноситься відповідна постанова.

3. Виконавчий документ, виданий на підставі рішення, яким надано відстрочку виконання, приймається державним виконавцем до виконання після закінчення строку відстрочки в межах строку, встановленого для його пред'явлення.

4. У разі відкриття виконавчого провадження за виконавчим документом про конфіскацію майна, стягнення пері-

одичних платежів, забезпечення позовних вимог або якщо рішення підлягає негайному виконанню строк, встановлений частиною другою цієї статті, не надається.

5. Копії постанови про відкриття виконавчого провадження надсилаються не пізніше наступного робочого дня стягувачу та боржникові.

6. Постанова про відкриття виконавчого провадження може бути оскаржена сторонами у десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 26. Відмова у відкритті виконавчого провадження

1. Державний виконавець відмовляє у відкритті виконавчого провадження у разі:

1) пропуску встановленого строку пред'явлення документів до виконання;

2) не подання виконавчого документа, зазначеного у статті 17 цього Закону, та не подання заяви про відкриття виконавчого провадження у випадках, передбачених цим Законом;

3) якщо рішення, на підставі якого видано виконавчий документ, не набрало законної (юридичної) сили, крім випадків, коли воно у встановленому законом порядку допущено до негайного виконання;

4) пред'явлення виконавчого документа до органу державної виконавчої служби не за місцем або не за підвідомчістю виконання рішення;

5) якщо не закінчилася відстрочка виконання рішення, надана судом, яким постановлено рішення;

6) не відповідності виконавчого документа вимогам, передбаченим статтею 18 цього Закону;

6-1) офіційного оприлюднення повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури; {Частина першу статті 26 доповнено пунктом 6-1 згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

7) якщо виконавчий документ повернуто стягувачу за його заявою, крім виконавчих документів про стягнення аліментів та інших періодичних платежів;

8) наявності інших передбачених законом обставин, що виключають здійснення виконавчого провадження.

2. Про відмову у відкритті виконавчого провадження державний виконавець вносить постанову протягом трьох робочих днів, а за рішенням, що підлягає негайному виконанню, - не пізніше наступного робочого дня з дня надходження виконавчого документа і не пізніше наступного дня надсилає її заявникові разом з виконавчим документом.

3. У разі відмови у відкритті виконавчого провадження на підставі пункту 6 частини першої цієї статті державний виконавець роз'яснює заявникові право на звернення до суду чи іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, щодо приведення його у відповідність з вимогами статті 18 цього Закону.

4. Постанова державного виконавця про відмову у відкритті виконавчого провадження може бути оскаржена заявником у десятиденний строк з дня її надходження у порядку, встановленому цим Законом.

5. У разі відмови у відкритті виконавчого провадження на підставі пункту 6-1 частини першої цієї статті державний виконавець у постанові зазначає найменування господарського суду, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство боржника, номер справи про банкрутство, а також роз'яснює стягувачу його право звернутися до цього суду з відповідною заявою для задоволення своїх вимог під час ліквідаційної процедури спільно з іншими кредиторами. {Статтю 26 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

Стаття 27. Початок примусового виконання рішень

1. У разі ненадання боржником у строки, встановлені частиною другою статті 25 цього Закону для самостійного виконання рішення, документального підтвердження повного виконання рішення державний виконавець на наступний день після закінчення відповідних строків розпочинає примусове виконання рішення.

2. У разі якщо при відкритті виконавчого провадження державним виконавцем накладено арешт на майно та кошти боржника, боржник за погодженням з державним виконавцем має право у строк до початку примусового виконання рішення реалізувати належне йому майно чи передати кошти в рахунок повного або часткового погашення боргу за виконавчим документом. У разі продажу майна боржника покупець цього майна повинен внести кошти за придбане майно на рахунок органу державної виконавчої служби у строк до початку примусового виконання рішення. Після внесення покупцем коштів арешт з проданого майна боржника знімається за постановою державного виконавця.

3. У разі отримання документального підтвердження про повне виконання рішення боржником до початку його примусового виконання державний виконавець закінчує виконавче провадження в порядку, встановленому цим Законом. Виконавчий збір та витрати, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій, у такому разі з боржника не стягуються.

Стаття 28. Виконавчий збір

1. У разі невиконання боржником рішення майнового характеру у строк, встановлений частиною другою статті 25 цього Закону для самостійного його виконання, постановою державного виконавця з боржника стягується виконавчий збір у розмірі 10 відсотків суми, що підлягає стягненню, або вартості майна боржника, що підлягає передачі стягувачу за виконавчим документом. У разі невиконання боржником у той самий строк рішення немайнового характеру виконавчий збір стягується в розмірі сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з боржника - фізичної особи і в розмірі вісімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з боржника - юридичної особи. У зазначених розмірах виконавчий збір стягується з боржника також у разі повернення виконавчого документа без виконання за письмовою заявою стягувача та у разі самостійного виконання боржником рішення після початку його примусового виконання, зокрема шляхом перерахування коштів безпосеред-

ньо на рахунок стягувача. Постанова про стягнення виконавчого збору може бути оскаржена в десяти денний строк у порядку, встановленому цим Законом.

2. Виконавчий збір не стягується за виконавчими документами про конфіскацію майна, стягнення періодичних платежів, стягнення виконавчого збору, накладення арешту на майно для забезпечення позовних вимог, відшкодування витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, і стягнення штрафів, накладених відповідно до вимог цього Закону.

3. Постанова про стягнення виконавчого збору виноситься при першому надходженні виконавчого документа державному виконавцю. При наступних пред'явленнях до виконання виконавчого документа державному виконавцеві виконавчий збір стягується в частині, що не була стягнута при попередньому виконанні.

4. Розмір фактично стягнутого з боржника виконавчого збору державний виконавець зазначає у виконавчому документі.

5. У разі якщо стягнутої з боржника суми недостатньо для задоволення в повному обсязі вимог стягувача, виконавчий збір сплачується пропорційно до стягнутої суми.

6. У разі закінчення виконавчого провадження у зв'язку із скасуванням рішення, що підлягало виконанню на основі виконавчого документа, виконавчий збір повертається боржникові.

7. У разі завершення виконавчого провадження з виконання рішення немайнового характеру та в разі закінчення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтею 49 цього Закону, якщо виконавчий збір не стягнуто, державний виконавець не пізніше наступного робочого дня після завершення(закінчення)такого виконавчого провадження відкриває виконавче провадження за постановою про стягнення виконавчого збору.

Стаття 29. Час провадження виконавчих дій

1. Виконавчі дії проводяться державним виконавцем у робочі дні не раніше шостої і не пізніше двадцять другої годи-

ни, якщо інше непередбачено цією статтею. Конкретний час провадження виконавчих дій визначається державним виконавцем. Сторони виконавчого провадження мають право пропонувати зручний для них час провадження виконавчих дій.

2. Виконавчі дії в неробочі та святкові дні, встановлені законом, провадяться у час, передбачений частиною першою цієї статті, у разі якщо зволікання неможливе або якщо такі дії не можуть бути проведені в інші дні з вини боржника, на підставі постанови державного виконавця, затвердженої начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець.

3. Провадження виконавчих дій у нічний час допускається у разі, якщо невиконання рішення створює загрозу життю чи здоров'ю громадян або якщо виконавчі дії, розпочаті до двадцять другої години, необхідно продовжити, але з наступним повідомленням начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, не пізніше наступного робочого дня після проведення таких дій.

Стаття 30. Строк здійснення виконавчого провадження

1. Державний виконавець провадить виконавчі дії з виконання рішення до завершення виконавчого провадження у встановленому цим Законом порядку, а саме:

закінчення виконавчого провадження - згідно із статтею 49 цього Закону;

повернення виконавчого документа стягувачу - згідно із статтею 47 цього Закону;

повернення виконавчого документа до суду чи іншого органу (посадовій особі), який його видав,- згідно із статтею 48 цього Закону.

2. Державний виконавець зобов'язаний провести виконавчі дії з виконання рішення протягом шести місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, а з виконання рішення немайнового характеру у двомісячний строк. Строк здійснення виконавчого провадження не включає

час відкладення провадження виконавчих дій або зупинення виконавчого провадження на період проведення експертизи чи оцінки майна, виготовлення технічної документації на майно, реалізації майна боржника, час перебування виконавчого документа на виконанні в адміністрації підприємства, установи чи організації, фізичної особи, фізичної особи - підприємця, які здійснюють відрахування із заробітної плати (заробітку), пенсії та інших доходів боржника. Строк здійснення зведеного виконавчого провадження обчислюється з моменту приєднання до такого провадження останнього виконавчого документа.

3. Негайному виконанню підлягають рішення:

1) про стягнення аліментів, заробітної плати в межах платежів, вирахованих за один місяць, а також про стягнення усієї суми боргу за такими виплатами, якщо рішенням передбачено її негайне стягнення;

2) про поновлення на роботі чи на попередній посаді незаконно звільненого або переведеного працівника;

3) в інших випадках, якщо негайне виконання передбачено законом і про це зазначено у виконавчому документі.

4. У разі якщо рішення підлягає негайному виконанню, державний виконавець відкриває виконавче провадження не пізніше наступного робочого дня після надходження документів, зазначених у статті 17 цього Закону, і невідкладно розпочинає його примусове виконання.

Стаття 31. Надсилання документів виконавчого провадження

1. Копії постанов державного виконавця та інші документи виконавчого провадження (далі-документи виконавчого провадження), що державний виконавець зобов'язаний довести до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам із супровідними листами простою кореспонденцією, крім постанов про відкриття виконавчого провадження або відмову у відкритті виконавчого провадження, про повернення виконавчого документа стягувачу відповідно до статті 47 цього Закону, що надсилаються рекомендованим

листом з повідомленням про вручення. Боржник вважається повідомленим про відкриття виконавчого провадження, якщо йому надіслано постанову про відкриття виконавчого провадження за адресою, зазначеною у виконавчому документі.

2. За умови авансування стягувачем у порядку, передбаченому цим Законом, витрат на організацію та проведення виконавчих дій документи виконавчого провадження можуть надсилатися його учасникам рекомендованими листами.

3. За письмовою заявою учасників виконавчого провадження документи виконавчого провадження можуть надсилатися адресатам каналами факсимільного зв'язку або електронною поштою. Документи виконавчого провадження, надіслані каналами факсимільного зв'язку або електронною поштою, вважаються врученими за наявності належного підтвердження їх одержання адресатами.

4. Державний виконавець або уповноважена ним особа може особисто вручити документи виконавчого провадження сторонам або іншим учасникам виконавчого провадження під розписку.

5. Належним чином оформлена відмова сторін виконавчого провадження від одержання документів виконавчого провадження не є перешкодою для проведення подальших виконавчих дій у встановленому цим Законом порядку.

6. У разі звернення стягнення на заробітну плату (заробіток), пенсію, стипендію чи інші доходи боржника документи виконавчого провадження можуть бути вручені представникам адміністрації підприємства, установи та організації, фізичній особі, фізичній особі - підприємцю, у якої працює боржник, особисто державним виконавцем або уповноваженою ним особою під розписку.

Стаття 32. Заходи примусового виконання рішень

1. Заходами примусового виконання рішень є:

1) звернення стягнення на кошти та інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб;

- 2) звернення стягнення на заробітну плату(заробіток), доходи, пенсію, стипендію боржника;
- 3) вилучення в боржника і передача стягувачу певних предметів, зазначених у рішенні;
- 4) інші заходи, передбачені рішенням.

Стаття 33. Особливості виконання рішень у разі відкриття кількох виконавчих проваджень щодо одного боржника

1. У разі якщо в органі державної виконавчої служби відкрито кілька виконавчих проваджень про стягнення коштів з одного боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження і на майно боржника накладається арешт у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і можливих витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій.

2. У разі якщо виконавчі провадження про стягнення коштів з одного боржника відкриті у кількох органах державної виконавчої служби, об'єднання виконавчих проваджень у зведене здійснюється в порядку, встановленому Міністерством юстиції України.

Стаття 34. Роз'яснення рішень, виконавчих документів, які підлягають примусовому виконанню

1. У разі якщо викладена у виконавчому документі резолютивна частина рішення є незрозумілою, державний виконавець або сторони виконавчого провадження мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення відповідного рішення.

2. У разі якщо зміст виконавчого документа є незрозумілим, державний виконавець або сторони виконавчого провадження мають право звернутися до органу(посадової особи), який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення змісту цього документа.

3. Суд або орган(посадова особа), який видав виконавчий документ, зобов'язаний розглянути заяву державного вико-

навця у десятиденний строк з дня її надходження і у разі необхідності дати відповідне роз'яснення рішення чи змісту документа, не змінюючи їх редакції.

Стаття 35. Відкладення провадження виконавчих дій

1. За наявності обставин, що перешкоджають провадженню виконавчих дій, або у разі несвоечасного одержання сторонами документів виконавчого провадження, внаслідок чого вони були позбавлені можливості скористатися правами, наданими їм цим Законом, державний виконавець може відкласти виконавчі дії за заявою стягувача чи боржника або з власної ініціативи на строк до десяти робочих днів. Про відкладення провадження виконавчих дій державний виконавець виносить відповідну постанову, про що повідомляє сторонам.

2. Постанова державного виконавця про відкладення провадження виконавчих дій може бути оскаржена у триденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 36. Відстрочка або розстрочка виконання, встановлення чи зміна способу і порядку виконання рішення

1. За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, державний виконавець за власною ініціативою чи за заявою сторін, а також самі сторони мають право звернутися до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про відстрочку або розстрочку виконання, а також про встановлення або зміну способу і порядку виконання.

2. Питання про відстрочку або розстрочку виконання, встановлення чи зміну способу і порядку виконання розглядається судом у встановлений законом строк. Відповідне рішення може бути оскаржене у встановленому законом порядку.

3. Щодо інших рішень відстрочка або розстрочка виконання, встановлення чи зміна способу і порядку виконання не допускаються.

4. Рішення про розстрочку виконується в частині та у строки, встановлені цим рішенням.

5. Законом можуть встановлюватися особливості щодо надання відстрочки або розстрочки виконання рішення.

Стаття 37. Обставини, що зумовлюють обов'язкове зупинення виконавчого провадження

1. Виконавче провадження підлягає обов'язковому зупиненню у разі:

1) смерті, оголошення померлим чи визнання безвісно відсутнім стягувача або боржника, або припинення юридичної особи, якщо встановлені судом правовідносини допускають правонаступництво;

2) визнання стягувача або боржника недієздатним;

3) проходження боржником строкової військової служби у Збройних Силах України, передбачених законом інших військових формуваннях, якщо згідно з умовами служби провадження виконавчих дій неможливе, чи на прохання стягувача, який проходить строкову військову службу в Збройних Силах України або інших військових формуваннях;

4) зупинення судом стягнення на підставі виконавчого документа;

5) прийняття судом до розгляду скарги на постанову органу (посадової особи), уповноваженого розглядати справи про адміністративні правопорушення;

6) зупинення виконання відповідного рішення або виконавчого провадження посадовою особою, якій законом надано таке право;

7) зупинення судом реалізації арештованого майна;

8) порушення господарським судом провадження у справі про банкрутство боржника, якщо відповідно до закону на вимогу стягувача поширюється дія мораторію, запровадженого господарським судом, крім випадків перебування виконавчого провадження на стадії розподіл у стягнутих з боржника грошових сум(утому числі одержаних від реалізації майна боржника) та виконання рішень у немайнових спорах;

{ Пункт 8 частини першої статті 37 із змінами, внесені згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

9) здійснення тимчасової адміністрації неплатоспроможного банку або ліквідації банку відповідно до Закону України "Про систему гарантування вкладів фізичних осіб" (4452-17), крім випадків, пов'язаних з виплатою коштів закладами вкладників за договорами, строк яких закінчився, та за договорами банківського рахунку вкладників у межах суми відшкодування, що гарантується Фондом; витрат, пов'язаних із забезпеченням операційної діяльності такого банку; виплати заробітної плати, авторської винагороди, відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю працівників банку; {Пункт 9 частини першої статті 37 в редакції Закону № 5411-VI (5411-17) від 02.10.2012}

10) сплати боржником або іншим гарантом у встановленому законодавством порядку (у тому числі за договорами про відшкодування ядерної шкоди) коштів на відшкодування ядерної шкоди, що дорівнюють або перевищують встановлену законом межу відповідальності оператора ядерної установки. Для обчислення сплачені кошти підлягають перерахуванню у Спеціальні права запозичення, що встановлюються Міжнародним валютним фондом, за офіційним курсом Національного банку України на день сплати;

11) прийняття судом до розгляду касаційної скарги прокурора на рішення суду;

12) звернення до суду із заявою про заміну вибулої сторони правонаступником у порядку, встановленому частиною п'ятою статті 8 цього Закону;

13) надання судом, який видав виконавчий документ, відстрочки виконання рішення;

14) наявності коштів за договорами банківського рахунку або банківського вкладу, які боржник не має права вимагати до закінчення строку дії таких договорів, у разі відсутності іншого майна боржника, на яке може бути звернуто стягнення;

15) внесення підприємства паливно-енергетичного комплексу до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості відповідно до Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-

енергетичного комплексу" (2711-15); {Офіційне тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 див. в Рішенні Конституційного Суду № 18-рп/2012 (v018p710-12) від 13.12.2012 }

16) затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство; {Частину першу статті 37 доповнено пунктом 16 згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

17) прийняття рішення про приватизацію вугледобувних підприємств відповідно до Закону України "Про особливості приватизації вугледобувних підприємств" (4650-17) протягом трьох років з моменту завершення приватизації. {Частину першу статті 37 доповнено пунктом 17 згідно із Законом № 4650-VI (4650-17) від 12.04.2012 }

2. Виконавче провадження на підставі, передбаченій пунктом 7 частини першої цієї статті, зупиняється лише в частині звернення стягнення на майно, реалізацію якого зупинено судом.

3. Виконавче провадження з підстави, передбаченої пунктом 15 частини першої цієї статті, не зупиняється за рішеннями про виплату заробітної плати, відшкодування матеріальної (майнової) шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю, стягнення аліментів.

Стаття 38. Право державного виконавця зупинити виконавче провадження

1. Виконавче провадження може бути зупинено:

1) у разі звернення державного виконавця до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення рішення, що підлягає виконанню, про відстрочку або розстрочку виконання, а також про встановлення чи зміну способу і порядку виконання;

2) у разі прохання боржника, який проходить строкову службу у складі Збройних Сил України чи інших передбачених законом військових формувань, якщо рішення не можливо виконати без його участі;

3) у разі перебування боржника на лікуванні у стаціонарному лікувальному закладі, якщо рішення не можливо виконати без його участі;

4) у разі оголошення розшуку боржника-фізичної особи, транспортних засобів боржника або розшуку дитини;

5) за заявою стягувача у разі його перебування у відпустці за межами населеного пункту, де він проживає.

Стаття 39. Порядок і строки зупинення виконавчого провадження

1. Державний виконавець виносить вмотивовану постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтями 37 і 38 цього Закону, яка затверджується начальником або заступником начальника відділу, якому підпорядкований державний виконавець. Постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених статтею 37 цього Закону, державний виконавець виносить не пізніше наступного робочого дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови надсилається сторонам у триденний строк.

2. Виконавче провадження зупиняється у випадках, передбачених:

пунктами 1 і 2 частини першої статті 37 цього Закону, - до визначення правонаступників боржника або призначення опікуна недієздатному боржникові;

пунктами 3, 4, 6-10 і 12-14 частини першої статті 37 цього Закону, пунктами 2-5 частини першої статті 38 цього Закону, - до закінчення строку дії зазначених обставин;

пунктами 5 і 11 частини першої статті 37 цього Закону, пунктом 1 частини першої статті 38 цього Закону, - до розгляду питання по суті;

пунктом 15 статті 37 цього Закону, - до закінчення строку дії процедури погашення заборгованості підприємствами паливно-енергетичного комплексу, визначеного Законом України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" (2711-15);

пунктом 17 статті 37 цього Закону, - на строк три роки з моменту завершення приватизації вугледобувних підприємств відповідно до Закону України "Про особливості приватизації вугледобувних підприємств" (4650-17). { Частина другу статті 39 доповнено абзацом шостим згідно із Законом № 4650-VI (4650-17) від 12.04.2012 }

3. Постанова про зупинення виконавчого провадження може бути оскаржена у десятиденний строк в порядку, встановленому цим Законом. Строки зупинення виконавчого провадження можуть бути скорочені судом.

4. Протягом строку, на який виконавче провадження зупинено, виконавчі дії не провадяться. Накладений державним виконавцем арешт на майно боржника, у тому числі на кошти на рахунках і вкладах боржника у банках та інших фінансових установах, не знімається. У період зупинення виконавчого провадження державний виконавець має право звертатися до суду в порядку, встановленому цим Законом, а також вживати заходів щодо розшуку боржника(його майна) або перевірки його майнового стану.

5. Після усунення обставин, які стали підставою для зупинення виконавчого провадження, державний виконавець протягом трьох днів з моменту, коли йому стало про це відомо, зобов'язаний своєю постановою поновити виконавче провадження за власною ініціативою або за заявою стягувача. Копії постанови надсилаються сторонам у триденний строк.

6. Якщо арештоване майно боржника передано для реалізації, копії постанов про зупинення та поновлення виконавчого провадження надсилаються підприємству, установі, організації, які здійснюють таку реалізацію.

Стаття 40. Оголошення розшуку

1. У разі відсутності відомостей про місце проживання, перебування чи місце знаходження боржника - фізичної особи, а також дитини за виконавчими документами про відібрання дитини державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини. У разі

необхідності розшуку транспортного засобу боржника державний виконавець виносить постанову про такий розшук, яка є обов'язковою для виконання органами внутрішніх справ.

2. Розшук боржника - фізичної особи, дитини, розшук транспортних засобів боржника здійснюють органи внутрішніх справ, а розшук боржника-юридичної особи та іншого майна боржника організовує державний виконавець. Розшук оголошується відповідно за місцем виконання рішення або за останнім відомим місцем проживання, перебування, місцезнаходженням боржника чи місцезнаходженням його майна, або за місцем проживання (місцезнаходженням) стягувача.

3. Витрати органів внутрішніх справ, пов'язані з розшуком боржника - фізичної особи, дитини за виконавчими документами про відібрання дитини або транспортних засобів боржника, стягуються з боржника за ухвалою суду. Витрати, пов'язані з організацією розшуку боржника – юридичної особи або іншого майна боржника, стягуються з боржника у порядку, встановленому цим Законом.

4. Незвернення державного виконавця до суду у випадках, передбачених частиною першою цієї статті, а також інші дії та бездіяльність державного виконавця, пов'язані з розшуком боржника або його майна, можуть бути оскаржені у десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 41. Витрати виконавчого провадження

1. Витрати органів державної виконавчої служби, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій щодо забезпечення примусового виконання рішень, є витратами виконавчого провадження.

2. Витрати виконавчого провадження здійснюються за рахунок коштів Державного бюджету України та коштів виконавчого провадження, які використовуються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

3. Кошти виконавчого провадження складаються з: {Пункт 1 частини третьої статті 41 виключено на підставі Закону № 4318-VI (4318-17) від 12.01.2012 }

2) авансового внеску стягувача на організацію та проведення виконавчих дій;

3) стягнутих з боржника витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій;

4) інших надходжень, що не суперечать законодавству.

4. До витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, належать кошти, за рахунок яких здійснено оплату:

1) перевезення, зберігання і реалізації майна боржника;

2) послуг експертів, суб'єктів оціночної діяльності суб'єктів господарювання та інших осіб, залучених у встановленому законом порядку до провадження виконавчих дій;

3) поштового переказу стягувачу стягнених аліментних сум;

4) проведення розшуку боржника, його майна або розшуку дитини;

5) розміщення оголошення в засобах масової інформації;

6) виготовлення та пересилання документів виконавчого провадження, ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень;

7) інших витрат, необхідних для забезпечення належної організації виконання рішень органами державної виконавчої служби.

5. Про стягнення з боржника витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відповідного відділу державної виконавчої служби. Зазначена постанова надсилається сторонам не пізніше наступного робочого дня після її винесення і може бути оскаржена ними до суду у десятиденний строк.

Стаття 42. Авансування витрат на організацію та проведення виконавчих дій

1. З метою забезпечення провадження виконавчих дій стягувач може за погодженням з державним виконавцем внести на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби

певну грошову суму для здійснення необхідних витрат або покриття їх частини, якщо інше не передбачено цим Законом.

2. Після завершення виконавчого провадження авансовий внесок повністю повертається стягувачу, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 43. Розподіл стягнутих з боржника грошових сум

1. Розподіл стягнутих державним виконавцем з боржника за виконавчим провадженням грошових сум (у тому числі одержаної від реалізації майна боржника) здійснюється у такому порядку:

1) у першу чергу повертається авансовий внесок сторін та інших осіб на організацію та проведення виконавчих дій;

2) у другу чергу компенсуються витрати державної виконавчої служби, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій, не покриті авансовим внеском сторін та інших осіб;

3) у третю чергу задовольняються вимоги стягувача та стягується виконавчий збір у розмірі 10 відсотків фактично стягнутої суми;

4) у четверту чергу стягуються штрафи, накладені державним виконавцем відповідно до вимог цього Закону.

2. Розподіл грошових сум у черговості, зазначеній у частині першій цієї статті, здійснюється по мірі їх стягнення.

3. Сума, що залишилася після сплати штрафів, повертається боржнику.

Стаття 44. Черговість задоволення вимог стягувачів у разі недостатності стягнутої суми для задоволення всіх вимог стягувачів

1. У разі якщо сума, стягнута з боржника, недостатня для задоволення всіх вимог за виконавчими документами, вона розподіляється державним виконавцем між стягувачами в порядку черговості, встановленому цією статтею:

1) у першу чергу задовольняються забезпечені заставою вимоги щодо стягнення з вартості заставленого майна;

2) у другу чергу задовольняються вимоги щодо стягнення аліментів, відшкодування збитків та шкоди, завданих в наслідок злочину або адміністративного правопорушення, каліцтва або іншого ушкодження здоров'я, а також у зв'язку з втраченою годувальника;

3) у третю чергу задовольняються вимоги працівників, пов'язані з трудовими правовідносинами;

4) у четверту чергу задовольняються вимоги стягувачів за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, вимоги щодо збору на обов'язкове державне пенсійне страхування та страхових внесків на загальнообов'язкове державне соціальне страхування;

5) у п'яту чергу задовольняються вимоги щодо податків та інших платежів до бюджету, вимоги органів страхування з обов'язкового страхування(крім вимог щодо збору на обов'язкове державне пенсійне страхування);

6) у шосту чергу задовольняються всі інші вимоги.

2. Вимоги стягувачів кожної наступної черги задовольняються після задоволення в повному обсязі вимог стягувачів попередньої черги. У разі якщо стягнута сума недостатня для задоволення в повному обсязі усіх вимог однієї черги, вимоги задовольняються пропорційно до належної кожному стягувачу суми. Вимоги стягувачів щодо виплати заборгованості із заробітної плати задовольняються в порядку надходження виконавчих документів. Стягнута з боржника сума розподіляється між стягувачами згідно з виконавчими документами, за якими відкрито виконавчі провадження на день зарахування стягнутої суми на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби.

Стаття 45. Порядок виплати стягнутих грошових сум

1. Грошові суми, стягнуті з боржника, зараховуються державним виконавцем на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби.

2. За письмовою заявою стягувача – фізичної особи чи його представника (за наявності відповідних повноважень) стягнуті грошові суми можуть бути перераховані державним виконавцем на зазначений ним рахунок у банку або в іншій фінансовій установі чи надіслані на адресу стягувача поштовим переказом, що здійснюється за його рахунок, крім переказу аліментних сум.

3. Стягувачу - юридичній особі стягнуті грошові суми перераховуються державним виконавцем у встановленому порядку на визначені стягувачем належні йому рахунки.

4. Грошові суми, стягнуті державним виконавцем до Державного бюджету України або місцевих бюджетів, перераховуються в порядку, встановленому Державним казначейством України.

5. Не допускається виплата стягувачу стягнутих сум готівкою або виплата стягнутих сум іншим особам, які не є стягувачами (крім виплати грошових сум заставодержателю, який не є стягувачем, згідно із статтею 54 цього Закону). Забороняється використовувати стягнуті з боржників грошові суми, що підлягають виплаті стягувачам, на цілі, не передбачені цією статтею, а також звертати на них стягнення для виплати іншим особам, які не є стягувачами за виконавчими документами, під час примусового виконання яких ці суми стягнуто (крім випадків, коли стягувач є одночасно боржником у іншому виконавчому провадженні).

6. У разі якщо державному виконавцю відомий рахунок стягувача, на який необхідно перерахувати стягнуті з боржника кошти, або якщо відповідно до частини другої цієї статті кошти підлягають перерахуванню на адресу стягувача поштовим переказом, то сума виконавчого збору, пропорційна стягнутій сумі, перераховується після перерахування стягувачу належної йому суми. В іншому разі сума виконавчого збору, пропорційна стягнутій сумі, перераховується після надходження стягувачу повідомлення про наявність на відповідному рахунку органу державної виконавчої служби суми коштів, що підлягає виплаті стягувачу.

7. У разі якщо стягнуті з боржника грошові суми не ви-

требувані стягувачем протягом одного року з дня їх зарахування на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, ці суми зараховуються до Державного бюджету України в порядку, встановленому Державним казначейством України.

Стаття 46. Винагорода державному виконавцю

1. Державний виконавець, який забезпечив своєчасне виконання виконавчого документа в повному обсязі, одержує винагороду в розмірі п'яти відсотків стягнутої ним суми або вартості майна, але не більше п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за виконавчим документом немайнового характеру - не більше п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. {Частина перша статті 46 із змінами, внесеними згідно із Законом № 4318-VI (4318-17) від 12.01.2012 }

2. Порядок виплати винагороди державному виконавцю встановлюється Міністерством юстиції України.

Стаття 47. Повернення виконавчого документа стягувачу

1. Виконавчий документ, на підставі якого відкрито виконавче провадження, за яким виконання не здійснювалося або здійснено частково, повертається стягувачу у разі, якщо:

1) є письмова заява стягувача;

2) у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернуто стягнення, а здійснені державним виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

3) стягувач відмовився залишити за собою майно боржника, не реалізоване під час виконання рішення;

4) стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій або не здійснив авансування витрат на організацію та проведення виконавчих дій, авансування яких передбачено цим Законом, незважаючи на попередження державного виконавця про повернення йому виконавчого документа;

5) у результаті вжитих державним виконавцем заходів неможливо встановити особу боржника, з'ясувати місцезнаходження боржника - юридичної особи, місце проживання, перебування боржника - фізичної особи (крім випадків, коли виконанню підлягають виконавчі документи про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, у зв'язку з втратою годувальника, а також виконавчі документи про відібрання дитини, за якими мають бути стягнуті кошти чи інше майно, та інші виконавчі документи, що можуть бути виконані за безпосередньої участі боржника);

6) у боржника відсутнє визначене виконавчим документом майно, яке він за виконавчим документом має передати стягувачу, або майно, на яке необхідно звернути стягнення з метою погашення заборгованості (крім коштів), а здійснені державним виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

7) боржник - фізична особа (крім випадків, коли виконанню підлягають виконавчі документи про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'я, у зв'язку з втратою годувальника, а також виконавчі документи про відібрання дитини) чи майно боржника, розшук яких здійснювався органами внутрішніх справ, не виявлені протягом року з дня оголошення розшуку;

8) коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, недостатньо для задоволення вимог стягувача - заставодержателя за виконавчим документом, на підставі якого звернуто стягнення на заставлене майно;

9) наявна встановлена законом заборона щодо звернення стягнення на майно чи кошти боржника, якщо у нього відсутнє інше майно чи кошти, на які можливо звернути стягнення, а також щодо проведення інших виконавчих дій стосовно боржника, що виключає можливість виконання відповідного рішення.

2. Про наявність обставин, зазначених у частині першій цієї статті, державний виконавець складає акт.

3. У разі повернення виконавчого документа з підстав, передбачених частиною першою цієї статті, стягувачу повертаються невикористані суми внесеного ним авансового внеску ра-

зом із звітом державного виконавця про його використання.

4. Про повернення стягувачу виконавчого документа та авансового внеску державний виконавець виносить постанову з обов'язковим мотивуванням підстав її винесення, яка затверджується начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови у триденний строк надсилається сторонам і може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

5. Повернення виконавчого документа стягувачу з підстав, передбачених цією статтею, не позбавляє його права повторно пред'явити виконавчий документ до виконання протягом строків, встановлених статтею 22 цього Закону.

Стаття 48. Повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав

1. Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, повертається до суду, який його видав, у разі відновлення судом строку для подання апеляційної скарги на рішення, за яким видано виконавчий документ, та прийняття такої апеляційної скарги до розгляду (крім виконавчих документів, що підлягають негайному виконанню).

2. Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, за яким стягувачем є держава, у випадках, передбачених частиною першою статті 47 цього Закону, повертається до органу, який пред'явив виконавчий документ до виконання.

3. Про повернення виконавчого документа державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови у триденний строк надсилається сторонам і може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 49. Закінчення виконавчого провадження

1. Виконавче провадження підлягає закінченню у разі:

- 1) визнання судом відмови стягувача від примусового виконання рішення суду;
- 2) визнання судом мирової угоди між стягувачем і боржником у процесі виконання;
- 3) смерті або оголошення померлим стягувача чи боржника, визнання безвісно відсутнім боржника або стягувача, ліквідації юридичної особи - сторони виконавчого провадження, якщо виконання їх обов'язків чи вимогу виконавчому провадженні не допускає правонаступництва;
- 4) скасування рішення суду або іншого органу(посадової особи), на підставі якого виданий виконавчий документ, або визнання судом виконавчого документа таким, що не підлягає виконанню;
- 5) письмової відмови стягувачаві до держання предметів, вилучених у боржника підчас виконання рішення про передачу їх стягувачу, або знищення речі, що має бути передана стягувачу в натурі;
- 6) закінчення строку, передбаченого законом для відповідного виду стягнення;
- 7) визнання боржника банкрутом; {Пункт 7 частини першої статті 49 в редакції Закону № 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012 }
- 8) фактичного виконання в повному обсязі рішення згідно з виконавчим документом;
- 9) повернення виконавчого документа без виконання на вимогу суду або іншого органу (посадової особи), який видав виконавчий документ;
- 10) направлення виконавчого документа за належністю до іншого відділу державної виконавчої служби;
- 11) повернення виконавчого документа до суду чи іншого органу (посадової особи), який його видав, у випадку, передбаченому частиною третьою статті 75 цього Закону;
- 12) якщо рішення фактично виконано під час виконання рішення Європейського суду з прав людини;
- 13) не пред'явлення виконавчого документа за відновленим виконавчим провадженням у строки, визначені статтею 51 цього Закону;

14) списання згідно із Законом України "Про деякі питання заборгованості за спожитий природний газ та електричну енергію" (3319-17) заборгованості, встановленої рішенням суду, яке підлягало виконанню на підставі виконавчого документа. {Частина першу статті 49 доповнено пунктом 14 згідно із Законом № 3319-VI (3319-17) від 12.05.2011 - зміна діє до 30 червня 2012 року }

2. У випадках, передбачених пунктами 1-6, 8, 9, 11-13 частини першої цієї статті, виконавчий документ надсилається до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав.

3. Про закінчення виконавчого провадження державний виконавець виносить постанову з обов'язковим мотивуванням підстав її винесення, яка затверджується начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований. Копія постанови у триденний строк надсилається сторонам і може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом.

4. Постанова про закінчення виконавчого провадження у разі офіційного оприлюднення повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури виноситься державним виконавцем не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини. При цьому виконавчий документ надсилається до господарського суду, який прийняв постанову про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури. {Статтю 49 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

Стаття 50. Наслідки завершення виконавчого провадження

1. У разі закінчення виконавчого провадження (крім направлення виконавчого документа за належністю іншому органу державної виконавчої служби, офіційного оприлюднення повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, закінчення виконавчого провадження за рішенням суду, винесеним у порядку забезпечення позову чи вжиття запобіжних заходів, а також крім випадків не стягнення виконавчого збору або витрат, пов'язаних з організацією та про-

веденням виконавчих дій), повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав, арешт, накладений на майно боржника, знімається, скасовуються інші вжиті державним виконавцем заходи примусового виконання рішення, а також провадяться інші дії, необхідні у зв'язку із завершенням виконавчого провадження. Завершене виконавче провадження не може бути розпочате знову, крім випадків, передбачених цим Законом. {Частина перша статті 50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

2. У разі якщо у виконавчому провадженні державним виконавцем накладено арешт на майно боржника, у постанові про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав, державний виконавець зазначає про зняття арешту, накладеного на майно боржника.

3. За заявою боржника державний виконавець видає йому додаткові копії постанови, зазначеної в частині другій цієї статті, для їх пред'явлення до органів, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборони на його відчуження, для зняття арешту, накладеного на майно.

4. У раз закінчення виконавчого провадження внаслідок офіційного оприлюднення повідомлення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури виконавчі документи можуть бути повторно пред'явлені до виконання у визначені статтею 22 цього Закону строки, якщо у зв'язку із припиненням провадження у справі про банкрутство вимоги, підтверджені такими документами, не були задоволені повністю або частково та не вважаються погашеними (списаними, прощеними) відповідно до Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" (2343-12). {Статтю 50 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

Стаття 51. Відновлення виконавчого провадження

1. У разі якщо постанова державного виконавця про за-

кінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа стягувачу визнана судом не законною чи скасована начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або керівником відповідного органу державної виконавчої служби або якщо до державного виконавця надійшло рішення суду про скасування заходів до забезпечення позову, а також у разі повернення виконавчого документа з іншого відділу державної виконавчої служби, виконавче провадження підлягає відновленню протягом трьох робочих днів з дня надходження рішення суду, виконавчого документа чи постанови керівника відповідного органу державної виконавчої служби.

2. За наявності обставин, передбачених частиною шостою статті 79 цього Закону, виконавче провадження підлягає відновленню у триденний строк з дня надходження до державного виконавця відповідної заяви стягувача.

3. Про відновлення виконавчого провадження державний виконавець виносить постанову, копії якої не пізніше наступного дня надсилаються до суду, який визнав незаконною постанову державного виконавця, сторонам, а також органу (посадовій особі), який видав виконавчий документ.

4. У разі відновлення виконавчого провадження стягувач, суд або орган (посадова особа), якому повернуто виконавчий документ, зобов'язаний у тримісячний строк з дня надходження відповідної постанови пред'явити його до виконання.

Глава 4. ЗАГАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА МАЙНО БОРЖНИКА

Стаття 52. Порядок звернення стягнення на кошти та інше майно боржника

1. Звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні та примусовій реалізації.

2. Стягнення за виконавчими документами звертається в першу чергу на кошти боржника у гривнях та іноземній валюті, інші цінності, у тому числі кошти на рахунках і вкладах бор-

жника у банках та інших фінансових установах, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях цінних паперів.

3. Готівкові кошти, виявлені у боржника, вилучаються.

4. На кошти та інші цінності боржника, що знаходяться на рахунках, вкладах та на зберіганні у банках чи інших фінансових установах, накладається арешт. Арешт поширюється також на кошти на рахунках, які будуть відкриті після винесення постанови про накладення арешту.

5. У разі відсутності у боржника коштів та інших цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення звертається також на належне боржнику інше майно, за винятком майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на кошти боржника. Боржник має право запропонувати ті види майна чи предмети, на які необхідно в першу чергу звернути стягнення. Черговість стягнення на кошти та інше майно боржника остаточно визначається державним виконавцем.

6. Стягнення на майно боржника звертається в розмірі і обсязі, необхідних для виконання за виконавчим документом, з урахуванням стягнення виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, штрафів, накладених на

боржника під час виконавчого провадження. У разі якщо боржник володіє майном спільно з іншими особами, стягнення звертається на його частку, що визначається судом за поданням державного виконавця.

7. У разі якщо сума, що підлягає стягненню за виконавчим провадженням, не перевищує десяти розмірів мінімальної заробітної плати, звернення стягнення на єдине житло боржника та земельну ділянку, на якій розташоване це житло, не здійснюється. У такому разі державний виконавець зобов'язаний вжити всіх заходів для виконання рішення за рахунок іншого майна боржника.

Стаття 53. Особливості звернення стягнення на кошти боржника в іноземній валюті та виконання рішень при обчисленні боргу в іноземній валюті

1. У разі якщо кошти боржника в іноземній валюті розміщені на рахунках, внесках або на зберіганні у банку чи іншій фінансовій установі, що мають право на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх продати протягом семи днів іноземну валюту в сумі, необхідній для погашення боргу.

2. У разі якщо такі кошти розміщені у банку або іншій фінансовій установі, які не мають права на продаж іноземної валюти на внутрішньому валютному ринку, державний виконавець зобов'язує їх перерахувати протягом семи днів ці кошти до банку або іншої

Фінансової установи, які мають таке право, для їх реалізації відповідно до вимог частини першої цієї статті.

3. У разі обчислення суми боргу в іноземній валюті державний виконавець у результаті виявлення у боржника коштів у відповідній валюті стягує ці кошти на валютний рахунок органу державної виконавчої служби для їх подальшого перерахування стягувачу. У разі виявлення коштів у гривнях чи іншій валюті державний виконавець за правилами, встановленими частинами першою і другою цієї статті, дає доручення про купівлю відповідної валюти та перерахування її на валютний рахунок органу державної виконавчої служби.

4. Кошти виконавчого збору, стягнуті при виконанні рішення про стягнення коштів в іноземній валюті, відповідно до цієї статті реалізуються, а одержані після цього кошти у гривнях зараховуються до Державного бюджету України.

Стаття 54. Звернення стягнення на заставлене майно

1. Звернення стягнення на заставлене майно в порядку примусового виконання допускається за виконавчими документами для задоволення вимог стягувача - заставодержателя.

2. У разі якщо коштів, що надійшли від реалізації заста-

вленого майна, недостатньо для задоволення вимог стягувача - заставодержателя за виконавчим документом, на підставі якого звернуто стягнення на заставлене майно, такий документ повертається стягувачу - заставодержателю в порядку, встановленому пунктом 8 частини першої статті 47 цього Закону.

3. Для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, стягнення на заставлене майно боржника може бути звернуто у разі:

виникнення права застави після винесення судом рішення про стягнення з боржника коштів;

якщо вартість предмета застави перевищує розмір заборгованості боржника заставодержателю.

4. Про звернення стягнення на заставлене майно для задоволення вимог стягувачів, які не є заставодержателями, державний виконавець повідомляє заставодержателю не пізніше наступного дня після накладення арешту на майно або якщо йому стало відомо, що арештоване майно боржника перебуває в заставі, та роз'яснює заставодержателю право на звернення до суду з позовом про зняття арешту із заставленого майна.

5. Реалізація заставленого майна здійснюється в порядку, встановленому цим Законом.

6. За рахунок коштів, що надійшли від реалізації заставленого майна, здійснюються утримання, передбачені статтею 43 цього Закону, після чого кошти використовуються для задоволення вимог заставодержателя. У разі якщо заставодержатель не є стягувачем у виконавчому провадженні, йому виплачуються кошти після належного підтвердження права на заставлене майно. У разі задоволення в повному обсязі вимог заставодержателя залишок коштів використовується для задоволення вимог інших стягувачів у порядку, встановленому цим Законом.

7. Спори, що виникають під час виконавчого провадження щодо звернення стягнення на заставлене майно, вирішуються судом.

8. Примусове звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється державним виконавцем з урахуванням положень Закону України "Про іпотеку" (898-15).

Стаття 55. Звернення стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб

1. Державний виконавець має право звернути стягнення на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, що належать боржнику від інших осіб.

Зазначені особи зобов'язані подати на запит державного виконавця у визначений ним строк відомості про належне боржнику майно, що перебуває в них, та майно чи кошти, які вони мають передати боржнику.

2. Після надходження від зазначених осіб відомостей про наявність майна боржника державний виконавець описує таке майно, вилучає його і реалізує у встановленому цим Законом порядку. У разі якщо особа, у якій перебуває майно боржника, перешкоджає державному виконавцю в його вилученні, таке майно вилучається державним виконавцем у примусовому порядку.

3. Готівкові кошти та майно, що належать боржнику від інших осіб, вилучаються державним виконавцем у таких осіб у присутності понятих на підставі ухвали суду.

4. На належні боржникові у разі передачі від інших осіб кошти, що перебувають на рахунках у банках та інших фінансових установах, стягнення звертається державним виконавцем на підставі ухвали суду в порядку, встановленому цим Законом.

5. За ухилення від виконання розпоряджень державного виконавця особою, в якій перебуває майно боржника, на неї може бути накладено стягнення відповідно до цього Закону.

Стаття 56. Майно, на яке не може бути звернуто стягнення

1. Не допускається звернення стягнення на майно, зазначене в переліку видів майна громадян, на яке не може бути звернуто стягнення за виконавчими документами, згідно з додатком до цього Закону.

Стаття 57. Арешт і вилучення майна боржника

1. Арешт майна боржника застосовується для забезпечення реального виконання рішення.

2. Арешт на майно боржника може накладатися державним виконавцем шляхом:

винесення постанови про арешт коштів та інших цінностей боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах чи на зберіганні у банках або інших фінансових установах;

винесення постанови про арешт коштів, що перебувають у касі боржника або надходять до неї;

винесення постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження;

проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту.

3. Постановами, передбаченими частиною другою цієї статті, може бути накладений арешт у розмірі суми стягнення з урахуванням виконавчого збору, витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій та застосованих державним виконавцем штрафів, на все майно боржника або на окремі предмети. Копії постанови, якою накладено арешт на майно боржника та оголошено заборону на його відчуження, державний виконавець надсилає органам, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборони на його відчуження.

4. Копії постанови державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника надсилаються не пізніше наступного робочого дня після її винесення боржнику та банкам чи іншим фінансовим установам або органам, зазначеним у частині другій цієї статті, та органам, що ведуть Державний реєстр обтяжень рухомого майна. Постанова державного виконавця про арешт коштів чи майна боржника може бути оскаржена в десятиденний строк у порядку, встановленому цим Законом. {Частина четверта статті 57 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012 }

5. Про проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту державний виконавець складає акт опису та арешту майна боржника. Під час проведення опису та арешту

майна боржника державний виконавець має право оголосити заборону розпоряджатися ним, а в разі потреби – обмежити права користування майном, здійснити опечатування або вилучити його у боржника та передати на зберігання іншим особам, про що зазначається в акті опису та арешту. Вид, обсяг і строк обмеження встановлюються державним виконавцем у кожному конкретному випадку з урахуванням властивостей майна, його значення для власника чи володільця, необхідності використання та інших обставин.

6. Порушення заборони державного виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, тягне за собою передбачену законом відповідальність зберігача майна.

7. Вилучення арештованого майна з передачею його для реалізації здійснюється у строк, встановлений державним виконавцем, але не раніше ніж через п'ять днів після накладення арешту. Продукти та інші речі, що швидко псуються, вилучаються і передаються для продажу негайно після накладення арешту.

8. Виявлені під час опису цінні папери, ювелірні та інші побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також ломі окремі частини таких виробів, на які накладено арешт, підлягають обов'язковому вилученню і не пізніше наступного робочого дня передаються на зберігання установам Національного банку України, які зобов'язані прийняти їх на безоплатній основі. Арешт на цінні папери накладається в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

9. Під час проведення опису майна боржника - юридичної особи та накладення арешту на нього державний виконавець також використовує відомості щодо належного боржнику майна за даними бухгалтерського обліку. Під час прийняття державним виконавцем постанови про арешт майна боржника арешт поширюється на усі поточні рахунки боржника, у тому числі ті, що будуть відкриті боржником після винесення державним виконавцем постанови про арешт майна. { Статтю 57 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом № 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012 }

Стаття 58. Визначення вартості, оцінка майна боржника

1. Визначення вартості майна боржника проводиться державним виконавцем за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна. Для оцінки за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, який провадить свою діяльність відповідно до Закону України "Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні" (2658-14).

2. У разі якщо визначити вартість майна (окремих предметів) складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника для реалізації за ціною, визначеною державним виконавцем, державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна. Витрати, пов'язані з призначенням суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, несе сторона, яка оспорує вартість майна, визначену державним виконавцем.

3. Державний виконавець повідомляє про результати визначення вартості чи оцінки майна сторонам. У разі якщо сторони не згодні з результатами визначення вартості чи оцінки, вони мають право подати державному виконавцю заперечення в десятиденний строк з дня надходження повідомлення. Сторона вважається ознайомленою з результатами визначення вартості чи оцінки арештованого майна, якщо їй надіслано повідомлення про результати визначення вартості чи оцінки майна рекомендованим листом за адресою, зазначеною у виконавчому документі, або за місцем фактичного проживання чи перебування такої сторони, достовірно встановленим державним виконавцем.

4. У разі заперечення однією із сторін проти результатів оцінки, проведеної суб'єктом оціночної діяльності-суб'єктом господарювання, державний виконавець призначає рецензування

звіту про оцінку майна. Витрати, пов'язані з рецензуванням звіту, несе сторона, яка заперечує проти результатів оцінки. У разі незгоди з оцінкою, визначеною за результатами рецензування, сторони мають право оскаржити її в судовому порядку в десятиденний строк з дня отримання відповідного повідомлення.

5. Звіт про оцінку майна у виконавчому провадженні вважається чинним протягом шести місяців з дня його підписання суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання. Після закінчення цього строку оцінка майна проводиться повторно.

Стаття 59. Зберігання майна, на яке накладено арешт

1. Майно, на яке накладено арешт, за винятком майна, зазначеного в частині восьмій статті 57 цього Закону, передається на зберігання боржникові або іншим особам (далі - зберігач), призначеним державним виконавцем, під розписку в акті опису. Копія акта опису майна видається боржнику, стягувачу, а в разі якщо обов'язок зберігання майна покладено на іншу особу, - також зберігачу.

2. Зберігач може користуватися майном, переданим йому на зберігання, якщо особливості такого майна не призведуть до його знищення або зменшення цінності внаслідок користування.

3. У разі якщо зберігачем призначено іншу особу, крім боржника або члена його сім'ї, він одержує за зберігання майна винагороду, розмір якої визначається угодою між зберігачем та державним виконавцем.

4. Порядок і умови зберігання зазначеного в частині восьмій статті 57 цього Закону майна, на яке накладено арешт, встановлюються Національним банком України за погодженням з Міністерством фінансів України, іншого майна - Міністерством юстиції України.

5. Порушення заборони державного виконавця розпоряджатися або користуватися майном, на яке накладено арешт, тягне за собою передбачену законом відповідальність зберігача майна.

Стаття 60. Зняття арешту з майна

1. Особа, яка вважає, що майно, на яке накладено арешт, належить їй, а не боржникові, може звернутися до суду з позовом про визнання права власності на це майно і про зняття з нього арешту.

2. У разі прийняття судом рішення про зняття арешту з майна арешт з майна знімається за постановою державного виконавця не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови про зняття арешту з майна надсилається боржнику та органу(установі), якому була надіслана для виконання постанова про накладення арешту на майно боржника.

3. З майна боржника може бути знято арешт за постановою начальника відповідного відділу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, якщо виявлено порушення порядку накладення арешту, встановленого цим Законом. Копія постанови начальника відділу державної виконавчої служби про зняття арешту з майна боржника не пізніше наступного дня після її винесення надсилається сторонам та відповідному органу (установі) для зняття арешту.

4. У разі наявності письмового висновку експерта, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання щодо неможливості чи недоцільності реалізації арештованого майна боржника у зв'язку із значним ступенем його зносу, пошкодженням або в разі якщо витрати, пов'язані із зверненням на таке майно стягнення, перевищують грошову суму, за яку воно може бути реалізовано, арешт з майна боржника може бути знято за постановою державного виконавця, що затверджується начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований. Копії постанови державного виконавця про зняття арешту з майна надсилаються не пізніше наступного робочого дня після її винесення сторонам та відповідному органу (установі) для зняття арешту.

5. У всіх інших випадках не завершеного виконавчого провадження арешт з майна чи коштів може бути знятий за рішенням суду.

6. Зазначені у цій статті постанови можуть бути оскаржені сторонами в десятиденний строку порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 61. Передача стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі

1. У разі присудження стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, державний виконавець вилучає ці предмети у боржника і передає їх стягувачу, про що складає акт передачі. У разі знищення предмета, що має бути переданий стягувачу в натурі, державний виконавець складає акт про неможливість виконання рішення, що є підставою для закінчення виконавчого провадження.

2. У разі письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника під час виконання рішення про передачу їх стягувачу, державний виконавець повертає зазначені предмети боржникові під розписку і виносить постанову про закінчення виконавчого провадження. При цьому внесений стягувачем авансовий внесок поверненню не підлягає.

Стаття 62. Реалізація майна, на яке звернено стягнення

1. Реалізація арештованого майна, крім майна, вилученого з обігу згідно із законом, та майна, зазначеного в частині восьмій статті 57 цього Закону, здійснюється шляхом його продажу на прилюдних торгах, аукціонах або на комісійних умовах.

2. Рухоме майно, вартість якого не перевищує сто п'ятдесят неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, товари побутового вжитку, а також інше рухоме майно (у разі якщо стягувач не заперечує проти цього) реалізуються на комісійних умовах. Нерухоме майно, транспортні засоби, повітряні, морські та річкові судна реалізуються виключно на прилюдних торгах (аукціонах).

3. Майно передається на реалізацію за ціною та в порядку, визначеними статтею 58 цього Закону.

4. Порядок реалізації майна, зазначеного в частині восьмій статті 57 цього Закону, крім цінних паперів, визначається Міністерством фінансів України за погодженням з Національним банком України. Порядок реалізації цінних паперів визначається Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку за погодженням з Міністерством юстиції України, а іншого майна - Міністерством юстиції України.

5. Не реалізоване на прилюдних торгах, аукціонах або на комісійних умовах протягом двох місяців майно підлягає уцінці державним виконавцем, що проводиться в десятиденний строк з дня визнання прилюдних торгів чи аукціону такими, що не відбулися, або закінчення двомісячного строку реалізації майна на комісійних умовах. Майно може бути уцінене не більш як на 30 відсотків. У разі не реалізації майна в місячний строк з дня проведення уцінки воно повторно уцінюється в такому самому порядку, але не більш як на 50 відсотків початкової вартості майна.

6. У разі якщо в місячний строк з дня проведення повторної уцінки майно не реалізовано на прилюдних торгах, аукціонах або на комісійних умовах, державний виконавець повідомляє про це стягувачу і пропонує йому вирішити питання про залишення за собою нереалізованого майна, крім майна, конфіскованого за рішенням суду.

7. У разі якщо стягувач у п'ятнадцятиденний строк з дня отримання повідомлення державного виконавця письмово не заявив про своє бажання залишити за собою нереалізоване майно, арешт з майна знімається і воно повертається боржникові. У разі відсутності в боржника іншого майна, на яке може бути звернено стягнення, виконавчий документ повертається стягувачу без виконання.

8. У разі якщо стягувач виявив бажання залишити за собою нереалізоване майно, він зобов'язаний у п'ятнадцятиденний строк з дня надходження до державного виконавця відповідного повідомлення внести на відповідний рахунок для обліку депозитних сум органу державної виконавчої служби різницю між початковою вартістю нереалізованого майна та сумою коштів, що підлягають стягненню на його користь, якщо

початкова вартість нереалізованого майна перевищує суму боргу, яка підлягає стягненню за виконавчим документом. За рахунок перерахованих стягувачем коштів оплачуються витрати, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій, задовольняються вимоги інших стягувачів та стягується виконавчий збір і штрафи, а залишок коштів повертається боржникові.

9. Майно передається стягувачу за ціною, що дорівнює початковій вартості майна, за якою воно передавалося на реалізацію. Про передачу майна стягувачу в рахунок погашення боргу державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником відділу,якому він безпосередньо підпорядкований. За фактом такої передачі державний виконавець складає акт. Постанова та акт є підставами для подальшого оформлення стягувачем права власності на це майно.

10. У разі наявності кількох стягувачів,які виявили бажання залишити за собою нереалізоване майно, воно передається в порядку календарного надходження виконавчих документів до виконання з урахуванням черговості, визначеної статтею 44 цього Закону.

11. У разі якщо від продажу частини майна виручено суму, достатню для задоволення вимог стягувача, сплати виконавчого збору, відшкодування витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, а також сплати штрафу, продаж арештованого майна припиняється.

12. Витрати, пов'язані з організацією та проведенням прилюдних торгів, аукціонів або реалізації майна боржника на комісійних умовах, не повинні перевищувати п'яти відсотків вартості реалізації майна. {Статтю 62 доповнено частиною дванадцятою згідно із Законом № 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012 }

Стаття 63. Звернення стягнення на будинок, квартиру, інше приміщення та земельну ділянку фізичної особи

1. Звернення стягнення на будинок, квартиру, земельну ділянку, інше нерухоме майно фізичної особи проводиться у разі відсутності в боржника достатніх коштів чи рухомого майна.

на. При цьому в першу чергу звертається стягнення на окрему від будинку земельну ділянку, інше приміщення, що належать боржнику. В останню чергу звертається стягнення на житловий будинок чи квартиру, в якому фактично проживає боржник.

2. Разом з житловим будинком стягнення звертається також на прилеглу земельну ділянку, що належить боржнику.

3. У разі звернення стягнення на будинок, квартиру, інше приміщення чи земельну ділянку державний виконавець подає запит до відповідних місцевих органів, що здійснюють реєстрацію та облік майна, про належність такого майна боржнику на праві власності, а також перевіряє, чи не перебуває це майно під арештом.

4. Після надходження документального підтвердження належності боржнику на праві власності будинку чи іншого нерухомого майна державний виконавець накладає на них арешт та вносить відомості про такий арешт до відповідних реєстрів в установленому законодавством порядку. Про накладення арешту на будинок чи інше нерухоме майно, заставлене третім особам, державний виконавець невідкладно повідомляє таким особам.

5. У разі відсутності документів, що характеризують об'єкт нерухомості, у зв'язку з чим його неможливо підготувати до реалізації, виготовлення таких документів здійснюється у встановленому порядку за рахунок коштів стягувача. У разі якщо стягувач у двадцятиденний строк з дня одержання відповідного повідомлення державного виконавця не авансує витрати, пов'язані з підготовкою документів, що характеризують об'єкт нерухомості, арешт з нього знімається.

Стаття 64. Виконання рішення про конфіскацію майна

1. Майно, що підлягає конфіскації, вилучається.

2. Реалізація конфіскованого майна здійснюється в порядку, встановленому цим Законом.

3. Порядок подальшого розпорядження конфіскованим майном, не реалізованим у порядку, визначеному статтею 62

цього Закону, та майном, яке не підлягає реалізації, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Глава 5. ОСОБЛИВОСТІ ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА МАЙНО БОРЖНИКА - ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ

Стаття 65. Звернення стягнення на кошти боржника - юридичної особи

1. Готівка в національній та іноземній валюті, що перебуває в касах або інших сховищах боржника - юридичної особи, підлягає невідкладному вилученню після її виявлення та складання відповідного акта державним виконавцем. Копія акта вручається представнику боржника - юридичної особи.

2. Вилучена готівка зараховується на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби не пізніше наступного робочого дня з моменту вилучення.

3. Державний виконавець звертає стягнення на кошти боржника – юридичної особи, що перебувають у банках або інших фінансових установах, у порядку, встановленому цим Законом. Інформацію про наявні у боржника рахунки і вклади державний виконавець отримує в податкових органах, інших органах державної влади, підприємствах, установах та організаціях, які зобов'язані надати йому інформацію у триденний строк, а також за повідомленнями стягувача.

4. Державний виконавець може звернути стягнення на кошти боржника - юридичної особи, що знаходяться на його рахунках, а також на рахунках, відкритих боржником – юридичною особою через свої філії, представництва та інші відокремлені підрозділи.

5. Не підлягають стягненню в порядку, встановленому цим Законом:

кошти, що перебувають на спеціальному рахунку експлуатуючої організації (оператора) відповідно до Закону України "Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки" (1868-15);

суми авансових платежів та попередньої оплати за кон-

трактами підприємств суднобудівної промисловості (клас 30.11 група 30.1 розділ 30, клас 33.15 група 33.1 розділ 33 КВЕД ДК 009:2010) (vb457609-10), отримані від замовників морських, річкових суден, інших плавучих засобів та суднової техніки, суднових двигунів, суднових приладів і оснащення або від замовників ремонту, модернізації морських, річкових суден, інших плавучих засобів та суднової техніки, суднових двигунів, суднових приладів і оснащення, а також кошти у вигляді кредитів, які зазначені підприємства спрямовують на фінансування будівництва або ремонту морських, річкових суден, а також на виготовлення або ремонт суднової техніки, суднових двигунів, суднових приладів і оснащення, що перебувають на окремих рахунках зазначених підприємств. {Частина п'ята статті 65 в редакції Закону № 5209-VI (5209-17) від 06.09.2012 - діє до 1 січня 2023 року }

6. У разі якщо після накладення державним виконавцем арешту на кошти боржника - юридичної особи у банках чи інших фінансових установах боржник умисно не виконує судові рішення і відкриває нові рахунки у банках чи інших фінансових установах, державний виконавець надсилає відповідним правоохоронним органам матеріали для притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності.

7. Звернення стягнення на кошти та інше майно фізичних осіб - підприємців здійснюється також за правилами цієї глави.

Стаття 66. Звернення стягнення на інше майно боржника - юридичної особи

1. У разі відсутності у боржника - юридичної особи коштів у обсязі, достатньому для покриття заборгованості, стягнення звертається на інше майно, належне такому боржникові або закріплене за ним, у тому числі на майно, що обліковується на окремому балансі філії, представництва та іншого відокремленого підрозділу боржника - юридичної особи (крім майна, вилученого з обороту або обмеженого в обороті) не залежно від того, хто фактично використовує це майно.

2. У разі якщо на зазначене майно накладається арешт, воно реалізується в такій черговості:

1) у першу чергу - майно, що безпосередньо не використовується у виробництві (цінні папери, легковий автотранспорт, предмети дизайну офісів та інше майно, готова продукція (товари);

2) у другу чергу - об'єкти нерухомого майна, верстати, обладнання, інші основні засоби, а також сировина і матеріали, призначені для використання у виробництві.

3. У разі накладення арешту на майно другої черги, що належить боржникові - юридичній особі, частка держави у статутному фонді якої становить не менш як 25 відсотків, чи накладення арешту на майно підприємств - боржників, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, державний виконавець протягом трьох робочих днів повідомляє центральному органу виконавчої влади, до сфери управління якого належить майно, або Фонду державного майна України про накладення арешту на майно такого боржника та подає відомості про склад і вартість майна, на яке накладено арешт, а також про розмір вимог стягувача.

4. У разі звернення стягнення на майно боржника - юридичної особи витрати, пов'язані з організацією та проведенням прилюдних торгів, не повинні перевищувати п'яти відсотків вартості реалізації майна. {Статтю 66 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 5405-VI (5405-17) від 02.10.2012 }

Стаття 67. Порядок звернення стягнення на майно у разі злиття, приєднання, поділу, виділу, перетворення та ліквідації боржника - юридичної особи

1. У разі злиття, приєднання, поділу, виділу, перетворення боржника – юридичної особи стягнення за виконавчими документами звертається на кошти та інше майно тієї юридичної особи, на яку відповідно до закону покладено відповідальність за зобов'язаннями боржника - юридичної особи.

2. У разі ліквідації боржника – юридичної особи виконавчий документ надсилається ліквідаційній комісії (ліквідато-

ру) для вирішення питання про подальший порядок виконання рішення у встановленому законом порядку. У разі надходження виконавчого документа до ліквідаційної комісії (ліквідатора) арешт з майна боржника знімається за постановою державного виконавця, затвердженою начальником відділу, якому він безпосередньо підпорядкований.

3. У разі якщо виконавчий документ надіслано ліквідаційній комісії (ліквідатору), виконавче провадження підлягає закінченню в порядку, встановленому цим Законом.

Глава 6. ЗВЕРНЕННЯ СТЯГНЕННЯ НА ЗАРОБІТНУ ПЛАТУ, ПЕНСІЮ, СТИПЕНДІЮ ТА ІНШІ ДОХОДИ БОРЖНИКА

Стаття 68. Умови звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника

1. Стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника звертається у разі відсутності в боржника коштів на рахунках у банках чи інших фінансових установах, відсутності чи недостатності майна боржника для покриття в повному обсязі належних до стягнення сум, а також у разі виконання рішень про стягнення періодичних платежів та стягнення на суму, що не перевищує трьох мінімальних розмірів заробітної плати.

2. За іншими виконавчими документами державний виконавець має право звернути стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника без застосування заходів примусового звернення стягнення на майно боржника за письмовою заявою стягувача.

3. Про звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника державний виконавець вносить постанову, яка надсилається для виконання підприємству, установі, організації, фізичній особі, фізичній особі - підприємцю за місцем отримання боржником відповідних доходів.

Стаття 69. Відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника

1. Підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи - підприємці здійснюють відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника і перераховують кошти стягувачу у строк, встановлений для здійснення зазначених виплат боржнику, а якщо такий строк не встановлено – до десятого числа кожного місяця, наступного за звітним. Такі підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи - підприємці кожні шість місяців надсилають державному виконавцю звіт про здійснені відрахування та виплати за формою, встановленою Міністерством юстиції України.

2. У разі припинення перерахування коштів стягувачу у зв'язку із зміною боржником місця роботи, проживання, перебування чи навчання або з інших причин підприємства, установи, організації, фізичні особи, фізичні особи - підприємці не пізніше як у триденний строк повідомляють державному виконавцю про причину припинення виплат та зазначають нове місце роботи, проживання чи навчання боржника, якщо воно відоме. Посадові особи, винні у ненаданні таких відомостей без поважних причин, можуть бути притягнуті до відповідальності, передбаченої законом.

Стаття 70. Розмір відрахувань із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника

1. Розмір відрахувань із заробітної плати та інших доходів боржника вираховується із суми, що залишається після утримання податків.

2. Обмеження розміру відрахувань із заробітної плати встановлюється законодавством про працю.

3. Із заробітної плати боржника може бути утримано за виконавчими документами до погашення у повному обсязі заборгованості:

у разі стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю,

відшкодування шкоди у зв'язку із втратою годувальника та збитків чи шкоди, заподіяних злочином, - п'ятдесят відсотків;

за всіма іншими видами стягнень, якщо інше не передбачено законом, - двадцять відсотків.

4. Загальний розмір усіх відрахувань під час кожної виплати заробітної плати не може перевищувати п'ятдесят відсотків заробітної плати, що має бути виплачена працівнику, у тому числі в разі відрахування за кількома виконавчими документами. Це обмеження не поширюється на відрахування із заробітної плати в разі відбування боржником покарання у виді виправних робіт і стягнення аліментів на неповнолітніх дітей. У таких випадках розмір відрахувань із заробітної плати не може перевищувати сімдесяти відсотків.

5. Положення цієї статті застосовуються також у разі звернення стягнення на належні боржникові стипендію та інші доходи.

6. Звернення стягнення на пенсію здійснюється відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" (1058-15).

Стаття 71. Звернення стягнення на заробітну плату боржника, який відбуває покарання

1. Відрахування із заробітної плати боржника, який за вироком суду відбуває покарання без позбавлення волі, здійснюється з усієї суми заробітної плати без урахування стягнень за вироком.

2. Із заробітної плати засуджених, які відбувають покарання у виді позбавлення волі, а також з осіб, які перебувають у наркологічних відділеннях психіатричних диспансерів та стаціонарних лікувальних закладах, відрахування здійснюється з усієї суми заробітної плати без урахування відрахувань витрат, пов'язаних з їх утриманням у таких закладах.

Стаття 72. Звернення стягнення на допомогу по державному соціальному страхуванню та соціальну допомогу інвалідам з дитинства

1. На допомогу по державному соціальному страхуванню, що виплачується в разі тимчасової непрацездатності та в інших випадках, допомогу по безробіттю та соціальну допомогу інвалідам з дитинства, призначену відповідно до Закону України "Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам" (2109-14), стягнення може бути звернено тільки за рішеннями про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, завданої каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я, а також втратою годувальника.

Стаття 73. Кошти, на які не може бути звернено стягнення

1. Стягнення не може бути звернено на такі виплати:
 - 1) вихідну допомогу, що виплачується в разі звільнення працівника;
 - 2) компенсацію працівнику за невикористану відпустку, крім випадків, коли особа під час звільнення одержує компенсацію за відпустку, не використану протягом кількох років;
 - 3) компенсацію працівнику витрату зв'язку з переведенням, направленням на роботу до іншої місцевості чи службовим відрядженням;
 - 4) польове забезпечення, надбавки до заробітної плати, інші кошти, що виплачуються замість добових і квартирних;
 - 5) матеріальну допомогу особам, які втратили право на допомогу по безробіттю;
 - 6) допомогу у зв'язку з вагітністю та пологами;
 - 7) одноразову допомогу у зв'язку з народженням дитини;
 - 8) допомогу по догляду за дитиною;
 - 9) допомогу особам, зайнятим доглядом трьох і більше дітей віком до 16 років, по догляду за дитиною-інвалідом, по тимчасовій непрацездатності у зв'язку з доглядом за хворою дитиною, а також на іншу допомогу на дітей, передбачену законом;

10) допомогу на лікування;

11) допомогу на поховання;

12) щомісячну грошову допомогу у зв'язку з обмеженням споживання продуктів харчування місцевого виробництва та особистого підсобного господарства громадян, які проживають на території, що зазнала радіоактивного забруднення;

13) дотації на обіди, придбання путівок до санаторіїв і будинків відпочинку за рахунок фонду споживання.

2. Стягнення не здійснюється також із сум:

1) неоподаткованого розміру матеріальної допомоги;

2) грошової компенсації за видане обмундирування і натуральне постачання;

3) вихідної допомоги в разі звільнення (виходу у відставку) з військової служби, служби в органах внутрішніх справ та Державної кримінально-виконавчої служби України, а також грошового забезпечення, що не має постійного характеру, та в інших випадках, передбачених законом.

Стаття 74. Порядок стягнення аліментів

1. Порядок стягнення аліментів визначається законом.

2. У разі наявності заборгованості із сплати аліментів понад три місяці стягнення може бути звернено на майно боржника. Звернення стягнення на заробітну плату не перешкоджає зверненню стягнення на майно боржника.

3. Розмір заборгованості із сплати аліментів визначається державним виконавцем за місцем виконання рішення у порядку, встановленому Сімейним кодексом України (2947-14). У разі визначення суми заборгованості у частці від заробітку (доходу) розмір аліментів не може бути менше встановленого Сімейним кодексом України (2947-14).

4. Державний виконавець обчислює розмір заборгованості із сплати аліментів, складає відповідний розрахунок та повідомляє про нього стягувачу і боржнику:

у разі якщо виконавчий документ уперше надійшов для виконання;

за заявою сторін виконавчого провадження;

у разі надсилання постанови до адміністрації підприємства, установи, організації, фізичної особи, фізичної особи - підприємця для проведення відрахування із заробітної плати (доходів), пенсії та стипендії боржника;

у разі закінчення виконавчого провадження у зв'язку з надходженням виконавчого документа за належністю до іншого органу державної виконавчої служби;

за власною ініціативою;

в інших передбачених законом випадках.

5. У разі виїзду особи, зобов'язаної сплачувати аліменти, на постійне місце проживання до іноземних держав, з якими Україна не уклала договорів про надання правової допомоги, стягнення аліментів за рішенням суду проводиться на день виїзду за весь період до досягнення дитиною повноліття.

6. З осіб, які працюють за контрактом на території іноземних держав і одержують заробітну плату (доходи) тільки за кордоном, аліменти стягуються в порядку та розмірах, передбачених законом.

7. У разі стягнення аліментів у частці від заробітку (доходу) боржника на підприємстві, в установі, організації, у фізичної особи, фізичної особи – підприємця відрахування здійснюються з фактичного заробітку (доходу) на підставі постанови державного виконавця. При цьому розмір аліментів у разі їх стягнення у частці від заробітку (доходу) не може бути менше встановленого Сімейним кодексом України (2947-14). У разі якщо стягнути аліменти в зазначеному розмірі неможливо, адміністрація підприємства, установи, організації, фізична особа, фізична особа - підприємець, які проводили відрахування, нараховують боржнику заборгованість із сплати аліментів.

8. Після закінчення строку, передбаченого законом для стягнення аліментів, у разі відсутності заборгованості із сплати аліментів адміністрація підприємства, установи, організації, фізична особа, фізична особа - підприємець, які проводили відрахування, повертають постанову державного виконавця про стягнення аліментів органу державної виконавчої служби з відміткою про перерахування в повному обсязі стягувачу утриманих сум аліментів. У разі якщо утримані суми аліментів стягувачу

не перераховані, державний виконавець письмово повідомляє стягувачу про розмір заборгованості, роз'яснює йому права, встановлені частиною першою статті 87 цього Закону, та виносить постанову про закінчення виконавчого провадження.

9. Спір щодо розміру заборгованості із сплати аліментів вирішується судом за заявою заінтересованої особи у порядку, встановленому законом.

10. За наявності заборгованості із сплати аліментів у розмірі, що сукупно перевищує суму відповідних платежів за шість місяців, державний виконавець звертається до правоохоронних органів з поданням (повідомленням) про притягнення боржника до кримінальної відповідальності за злісне ухилення від сплати аліментів.

Глава 7. ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ, ЗА ЯКИМИ БОРЖНИК ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ ОСОБИСТО ВЧИНИТИ ПЕВНІ ДІЇ АБО УТРИМАТИСЯ ВІД ЇХ ВЧИНЕННЯ

Стаття 75. Загальні умови виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення

1. Після відкриття виконавчого провадження за виконавчим документом, що зобов'язує боржника вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, державний виконавець перевіряє виконання рішення не пізніше ніж на наступний день після закінчення строку, встановленого частиною другою статті 25 цього Закону для самостійного виконання рішення. Якщо рішення підлягає негайному виконанню, його виконання перевіряється не пізніше наступного робочого дня після відкриття виконавчого провадження.

2. У разі невиконання зазначених вимог без поважних причин державний виконавець накладає на боржника штраф відповідно до статті 89 цього Закону і не пізніше п'яти робочих днів з дня його накладення повторно перевіряє стан виконання рішення.

Якщо рішення не виконано і виконання може бути про-

ведено без участі боржника, державний виконавець організовує виконання відповідно до повноважень, наданих йому законом, та вносить подання (повідомлення) правоохоронним органам для притягнення боржника до відповідальності згідно із законом. При цьому на боржника повторно накладається штраф у порядку, встановленому статтею 89 цього Закону.

3. У разі якщо виконати рішення без участі боржника неможливо, державний виконавець накладає на боржника штраф відповідно до статті 89 цього Закону та вносить подання (повідомлення) правоохоронним органам для притягнення боржника до відповідальності згідно із законом, після чого виносить постанову про закінчення виконавчого провадження, яка затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, і повертає виконавчий документ до суду чи іншого органу (посадової особи), що його видав.

4. Державний виконавець під час виконання рішення про заборону вчиняти певні дії або про утримання від вчинення певних дій доводить до відома боржника резолютивну частину такого рішення, про що складає відповідний акт. Після складення акта виноситься постанова про закінчення виконавчого провадження.

Стаття 76. Виконання рішення про поновлення на роботі

1. Рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного працівника виконується негайно. Виконання рішення вважається закінченим з дня видачі відповідного наказу або розпорядження власником підприємства, установи, організації або уповноваженим ним органом, фізичною особою, фізичною особою - підприємцем, який прийняв незаконне рішення про звільнення або переведення працівника, після чого державний виконавець виносить постанову про закінчення виконавчого провадження.

2. У разі невиконання власником підприємства, установи, організації або уповноваженим ним органом, фізичною осо-

бою, фізичною особою – підприємцем рішення про поновлення на роботі незаконно звільненого або переведеного працівника на них накладається штраф та застосовуються інші заходи, передбачені законом.

Стаття 77. Виконання рішення про відібрання дитини

1. Під час виконання рішення про відібрання дитини державний виконавець провадить виконавчі дії за обов'язковою участю особи, якій дитина передається на виховання, із залученням представників органів опіки і піклування.

2. За необхідності державний виконавець може звернутися до суду з поданням щодо вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу.

3. У разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про відібрання дитини, до нього застосовуються заходи, передбачені законом.

Стаття 78. Виконання рішення про виселення боржника

1. Державний виконавець перевіряє стан виконання рішення про виселення боржника на наступний день після закінчення строку, встановленого частиною другою статті 25 цього Закону для самостійного виконання рішення.

2. У разі невиконання боржником рішення самостійно державний виконавець виконує його примусово.

3. Державний виконавець зобов'язаний письмово повідомити боржника про день і час примусового виселення. Боржник вважається повідомленим про примусове виселення, якщо повідомлення надіслано йому за адресою, за якою має здійснюватися виселення, чи за іншою адресою, достовірно встановленою державним виконавцем. Відсутність боржника, повідомленого про день і час виселення, під час виконання рішення не є перешкодою для виконання рішення.

4. Виселення полягає у звільненні приміщення, зазначеного у виконавчому документі, від особи (осіб), яка виселяється.

ся, її майна, домашніх тварин та у забороні такій особі користуватися цим приміщенням. Примусовому виселенню підлягають виключно особи, зазначені у виконавчому документі.

5. Виселення здійснюється у присутності понятих за сприянням органів внутрішніх справ з обов'язковим описом майна державним виконавцем. Один примірник акта опису майна вручається під розписку боржнику. За необхідності державний виконавець в установленому законом порядку забезпечує зберігання майна боржника з покладенням пов'язаних з цим витрат на боржника.

6. У разі якщо виконання рішення здійснюється за відсутності осіб, які підлягають виселенню, державний виконавець зобов'язаний провести опис майна. Описане майно передається для відповідального зберігання особі, визначеній державним виконавцем.

7. Передане для зберігання майно боржника видається йому державним виконавцем на підставі акта після відшкодування боржником витрат, пов'язаних із зберіганням такого майна. У разі якщо боржник відмовляється відшкодувати витрати, пов'язані із зберіганням майна, вони компенсуються за рахунок реалізації частини майна боржника.

8. Зберігання майна здійснюється протягом не більше двох місяців. Після закінчення двомісячного строку невитребуване майно реалізується в порядку, визначеному цим Законом. Отримані від реалізації кошти, за вирахуванням понесених витрат, перераховуються боржнику. У разі якщо майно не було реалізовано, розпорядження ним здійснюється в порядку, встановленому для розпорядження безхазяйним майном.

9. Про виконання рішення про виселення боржника державний виконавець складає акт, що підписується особами, які брали участь у виконанні.

10. У разі якщо особі, яка підлягає виселенню, має бути надано інше житлове приміщення, державний виконавець надсилає відповідному житловому чи іншому органу повідомлення про строк виконання рішення щодо надання такого приміщення. У разі ненадання у визначений строк іншого житлового приміщення державний виконавець складає відповідний акт і

звертається до суду з поданням про встановлення порядку подальшого виконання рішення. До вирішення судом зазначеного питання виконавчі дії не провадяться.

11. У разі якщо особа самостійно вселилася у приміщення, з якого вона була примусово виселена, повторне її виселення може бути здійснено державним виконавцем на підставі ухвали суду, який прийняв рішення про виселення. Виконавче провадження в такому разі підлягає поновленню за постановою державного виконавця.

Стаття 79. Виконання рішення про вселення стягувача

1. Державний виконавець перевіряє виконання рішення про вселення стягувача на наступний день після закінчення строку, встановленого частиною другою статті 25 цього Закону для самостійного виконання рішення.

2. У разі невиконання боржником рішення державний виконавець виконує його примусово.

Примусове вселення полягає у забезпеченні державним виконавцем безперешкодного входження стягувача у приміщення, зазначене у виконавчому документі, та його проживання (перебування) в ньому.

3. Державний виконавець зобов'язаний письмово повідомити боржника і стягувача про день і час примусового вселення. Боржник вважається повідомленим про примусове вселення стягувача, якщо повідомлення надіслано йому за адресою, за якою має здійснюватися вселення, чи іншою адресою, достовірно встановленою державним виконавцем. Відсутність боржника, повідомленого про день і час вселення, не є перешкодою для виконання рішення про вселення.

4. У разі якщо боржник перешкоджає виконанню рішення про вселення стягувача, на нього накладається штраф та застосовуються інші заходи, передбачені законом. При цьому вселення здійснюється у присутності понятих із залученням працівників органів внутрішніх справ.

5. Про примусове вселення стягувача державний вико-

навець складає акт. Після складення акта виноситься постанова про закінчення виконавчого провадження.

6. У разі подальшого перешкодження боржником проживанню (перебуванню) стягувача у приміщенні, в яке його вселено, стягувач має право звернутися до державного виконавця із заявою про відновлення виконавчого провадження. У такому разі державний виконавець має право повторно здійснити примусове вселення стягувача та накласти на боржника штраф у подвійному розмірі відповідно до статті 89 цього Закону. Виконавче провадження не відновлюється і повторно примусове вселення стягувача не здійснюється, якщо особа, яка перешкоджає його проживанню (перебуванню), не є боржником. Питання про вселення стягувача в такому разі вирішується в судовому порядку.

Глава 8. ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЩОДО ІНОЗЕМЦІВ, ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА ТА ІНОЗЕМНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ. ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ І АРБИТРАЖІВ

Стаття 80. Виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб

1. Під час виконання рішень щодо іноземців, осіб без громадянства та іноземних юридичних осіб, які відповідно проживають (перебувають) чи зареєстровані на території України або мають на території України власне майно, яким володіють самостійно або разом з іншими особами, застосовуються положення цього Закону.

2. У разі невиконання зазначеними в частині першій цієї статті особами рішень державний виконавець звертається до компетентних органів з поданням про заборону в'їзду в Україну чи видворення за межі України таких осіб відповідно до Закону України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" (3929-12).

Стаття 81. Виконання рішень іноземних судів і арбітражів

1. Порядок виконання в Україні рішень іноземних судів і арбітражів встановлюється відповідними міжнародними договорами України, цим Законом та іншими законами України.

Глава 9. ЗАХИСТ ПРАВ СТЯГУВАЧА, БОРЖНИКА ТА ІНШИХ ОСІБ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття 82. Оскарження рішень, дій або бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби

1. Рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби можуть бути оскаржені стягувачем та іншими учасниками виконавчого провадження (крім боржника) до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до керівника відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня чи до суду.

2. Боржник має право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби виключно в судовому порядку.

3. Скарга на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця подається начальнику відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець. Рішення, дії чи бездіяльність начальника відділу можуть бути оскаржені до вищестоящего органу державної виконавчої служби. Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України розглядає виключно скарги на рішення, дії чи бездіяльність начальників управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі.

4. Рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами

до суду, який видав виконавчий документ, а іншими учасниками виконавчого провадження та особами, які залучаються до проведення виконавчих дій, - до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

5. Рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання рішень інших органів(посадових осіб) можуть бути оскаржені до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

6. Рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби можуть бути оскаржені до керівництва органів державної виконавчої служби, якщо їх оскарження передбачено цим Законом.

7. Скарга у виконавчому провадженні подається у письмовій формі та має містити:

1) найменування органу державної виконавчої служби, до якого вона подається;

2) повне найменування (ім'я) стягувача та боржника, їх місце проживання чи перебування (для фізичних осіб) або місцепознаходження (для юридичних осіб), а також найменування(ім'я)представника сторони виконавчого провадження, якщо скарга подається представником;

3) реквізити виконавчого документа(вид документа, найменування органу, що його видав, день видачі та номер документа, його резолютивна частина);

4) зміст оскаржуваних рішень, дій чи бездіяльності та норму закону, яку порушено;

5) викладення обставин, якими скаржник обґрунтовує свої вимоги;

6) підпис скаржника або його представника із зазначенням дня подання скарги.

8. Скарга, подана у виконавчому провадженні начальнику відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, розглядається у десятиденний строк з дня її надходження. За результатами розгляду скарги начальник відділу вносить постанову про її задоволення чи відмову, яка в десятиденний строк може бути оскаржена до вищестоящего органу

державної виконавчої служби або до суду. Скарга, подана без додержання вимог, викладених у частині шостій цієї статті, розглядається начальником відділу в порядку, встановленому Законом України "Про звернення громадян" (393/96-ВР).

Стаття 83. Контроль за законністю виконавчого провадження

1. Контроль за своєчасністю, правильністю і повнотою виконання рішень державним виконавцем здійснюють начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, а також керівник вищестоящего органу державної виконавчої служби.

2. Начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, при здійсненні контролю за рішеннями, діями державного виконавця під час виконання рішень має право у разі, якщо вони суперечать вимогам закону, своєю постановою скасувати постанову або інший процесуальний документ (або їх частину), винесені у виконавчому провадженні державним виконавцем, визнати недійсним складений державним виконавцем акт, зобов'язати державного виконавця провести виконавчі дії в порядку, встановленому цим Законом.

3. Начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або державний виконавець з власної ініціативи чи за заявою сторони виконавчого провадження може виправити допущені у процесуальних документах, винесених у виконавчому провадженні державним виконавцем, граматичні чи арифметичні помилки, про що вноситься відповідна постанова.

4. Керівник вищестоящего органу державної виконавчої служби у разі виявлення порушень вимог закону визначає їх своєю постановою та надає доручення начальнику відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, щодо проведення дій, передбачених частинами другою і третьою цієї статті.

5. Постанови, зазначені в частинах другій четвертій цієї статті, можуть бути оскаржені в десяти денний строк з дня їх

винесення у порядку, встановленому цим Законом.

6. Контроль за законністю виконавчого провадження здійснюють Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби, а Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі - через відповідні управління державної виконавчої служби.

7. Забороняється втручання інших державних або недержавних органів та їх посадових осіб у виконавче провадження, крім випадків, передбачених цим Законом. Виїмка документа виконавчого провадження здійснюється виключно за рішенням суду. При проведенні виїмки оригіналу виконавчого документа чи виконавчого провадження суду своєю рішенні зазначає про зупинення виконавчого провадження.

Стаття 84. Посадові особи, які мають право здійснювати перевірку законності виконавчого провадження

1. Здійснювати перевірку законності виконавчого провадження мають право:

1) директор Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та його заступники - щодо виконавчого провадження, яке перебуває на виконанні у будь-якому структурному підрозділі органів державної виконавчої служби;

2) заступники начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі - начальники управлінь державної виконавчої служби, їх заступники щодо виконавчого провадження, яке перебуває на виконанні у відділі примусового виконання рішень таких управлінь і районних, міських (міст обласного значення), районних у містах відділах державної виконавчої служби, підпорядкованих зазначеним управлінням юстиції.

Стаття 85. Витребування виконавчого провадження

1. Посадові особи, зазначені у статті 84 цього Закону, мають право витребувати виконавче провадження з відповідного органу державної виконавчої служби для його перевірки.

2. Про проведення перевірки виконавчого провадження та витребування його матеріалів відповідною посадовою особою вноситься постанова.

Стаття 86. Перевірка законності виконавчого провадження

1. Посадові особи, зазначені у статті 84 цього Закону, можуть проводити перевірку законності виконавчого провадження за дорученням вищої посадової особи, з власної ініціативи або під час розгляду поданої відповідно до частини сьомої статті 82 цього Закону скарги на постанову начальника підпорядкованого органу державної виконавчої служби, винесену за результатами розгляду скарги на рішення, дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб державної виконавчої служби.

2. Перевірка законності виконавчого провадження має бути проведена протягом десяти робочих днів, а зведеного виконавчого провадження - протягом п'ятнадцяти робочих днів з дня надходження витребуваного виконавчого провадження.

3. Постанова про проведення або результати перевірки законності виконавчого провадження може бути оскаржена в десятиденний строк з дня її прийняття у порядку, встановленому цим Законом.

4. На час проведення перевірки виконавче провадження може бути зупинено посадовою особою, яка його витребувала, про що зазначається в постанові.

5. Про результати перевірки законності виконавчого провадження посадовою особою, яка його витребувала, вноситься постанова, яка є обов'язковою для виконання державними виконавцями та підлеглими посадовими особами державної виконавчої служби.

Стаття 87. Захист прав сторін у виконавчому провадженні

1. Стягувач має право звернутися з позовом до юридичної особи, зазначеної у статті 3 цього Закону, яка зобов'язана здійснити стягнення коштів з боржника, у разі невиконання рішення з вини такої юридичної особи. {Частина перша статті 87 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3674-VI (3674-17) від 08.07.2011 }

2. Збитки, завдані державним виконавцем фізичним чи юридичним особам під час проведення виконавчого провадження, підлягають відшкодуванню в порядку, встановленому законом.

Стаття 88. Порядок видачі документів виконавчого провадження

1. У разі надходження ухвали суду про витребування або вилучення документа виконавчого провадження, відповідно до якої витребуються або вилучається документ виконавчого провадження, державний виконавець зобов'язаний не пізніше трьох днів виготовити копію документа, що витребуються або вилучається, засвідчити її власним підписом із зазначенням посади, прізвища та дати, скріпити печаткою органу державної виконавчої служби та надіслати до суду або іншої особи чи органу, які витребовують або вилучають документ, або видати копію уповноваженій ними особі.

2. У разі надходження ухвали суду про витребування або вилучення документа виконавчого провадження, відповідно до якої витребується або вилучається оригінал документа виконавчого провадження, державний виконавець зобов'язаний не пізніше трьох днів, якщо інший строк не встановлено судом, долучити копію документа, засвідчену в порядку, встановленому частиною першою цієї статті, до документів виконавчого провадження, після чого надіслати цінним листом з описом вкладення оригінал документа до суду, який його витребує або вилучає. Ухвала суду додається до документів виконавчого провадження.

3. Державний виконавець зобов'язаний надати доступ до документів виконавчого провадження на виконання ухвали слідчого судді, суду про тимчасовий доступ до речей і документів у порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України (4651-17). У разі якщо в ухвалі слідчого судді, суду міститься розпорядження про надання можливості вилучення документів, державний виконавець зобов'язаний додати до документів виконавчого провадження копію документа, засвідчену в порядку, встановленому частиною першою цієї статті, після чого видати оригінал документа. Копія ухвали слідчого судді, суду про тимчасовий доступ до речей і документів, опис документів, які були вилучені на її виконання, додаються до документів виконавчого провадження. {Частина третя статті 88 в редакції Закону № 4652-VI (4652-17) від 13.04.2012 }

4. Видача або надсилання оригіналів документів виконавчого провадження допускається виключно у випадках та в порядку, встановлених частинами другою і третьою цієї статті.

5. Правила цієї статті не застосовуються до витребування виконавчого провадження посадовими особами, зазначеними у статті 84 цього Закону, що проводиться відповідно до статті 85 цього Закону.

Глава 10. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття 89. Відповідальність за невиконання рішення, що зобов'язує боржника вчинити певні дії, та рішення про поновлення на роботі

1. У разі невиконання без поважних причин у встановлений державним виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та рішення про поновлення на роботі державний виконавець вносить постанову про накладення штрафу на боржника - фізичну особу від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; на посадових осіб - від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; на боржника - юридичну особу - від сорока до

шістдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та встановлює новий строк виконання.

2. У разі повторного невиконання рішення боржником без поважних причин державний виконавець у тому ж порядку накладає на нього штраф у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів з поданням(повідомленням)про притягнення боржника до кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Стаття 90. Відповідальність за невиконання законних вимог державного виконавця та порушення вимог цього Закону

1. За порушення вимог цього Закону, невиконання законних вимог державного виконавця фізичними, юридичними чи посадовими особами, несвочасне подання або неподання звітів про відрахування із заробітної плати та інших доходів боржника, неподання або подання неправдивих відомостей про доходи і майновий стан боржника, а також неповідомлення боржником про зміну місця проживання чи місце знаходження або місця роботи (отримання доходів), а також за неявку без поважних причин за викликом державного виконавця винні особи несуть відповідальність у встановленому законом порядку.

2. За наявності ознак злочину в діях особи, яка умисно перешкоджає виконанню рішення чи іншим чином порушує вимоги закону про виконавче провадження, державний виконавець складає акт про порушення і звертається до правоохоронних органів з поданням (повідомленням)про притягнення особи до кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Президент України Л.КУЧМА

м. Київ, 21 квітня 1999 року
№ 606-XIV

ПЕРЕЛІК

видів майна громадян, на яке не може бути звернено стягнення за виконавчими документами

Стягнення за виконавчими документами не може бути звернено на такі види майна та предмети, що належать боржникові на праві власності або є його часткою у спільній власності, необхідні для боржника, членів його сім'ї та осіб, які перебувають на його утриманні.

1. Носильні речі та предмети домашнього вжитку, необхідні боржникові та особам, які перебувають на його утриманні:

1) одяг - з розрахунку на кожну особу: одне літнє або осіннє пальто, одне зимове пальто або кожух, один зимовий костюм (для жінок - два зимових плаття), один літній костюм (для жінок - два літніх плаття), головні убори по одному на кожний сезон. Для жінок, крім того, дві літні хустки, одна тепла хустка (або шаль) та інший одяг, зношений більш як на 50 відсотків;

2) взуття - по одній парі літнього, осіннього, зимового та інше взуття, зношене більш як на 50 відсотків;

3) білизна - по дві зміни на кожну особу;

4) постільні речі (матрац, подушка, два простирадла, дві наволочки, ковдра) і два особистих рушники на кожну особу;

5) необхідний кухонний посуд;

6) один холодильник на сім'ю;

7) меблі - по одному ліжку та стільцю на кожну особу, один стіл, одна шафа на сім'ю (крім меблевих гарнітурів, на які може бути звернено стягнення);

8) усі дитячі речі.

2. Продукти харчування, необхідні для особистого споживання боржнику, членам його сім'ї та особам, які перебувають на його утриманні, - з розрахунку на три місяці.

3. Паливо, необхідне боржникові, членам його сім'ї та

особам, які перебувають на його утриманні, для приготування їжі та обігрівання приміщення протягом шести місяців.

4. Одна корова, а у разі відсутності корови - одна телиця; якщо немає ні корови, ні телиці - одна коза, вівця чи свиня - в осіб, які займаються сільським господарством.

5. Корм для худоби, який не підлягає вилученню в кількості, необхідній для годівлі худоби до початку її вигону на пасовище або до збору нових кормів.

6. Насіння, необхідне для чергової сівби (осінньої і весняної), та не знятий урожай - в осіб, які займаються сільським господарством (крім земельних ділянок, на які накладено стягнення).

7. Інструменти, необхідні для особистих професійних занять (швейні, музичні тощо).

Публікації документа

Офіційний вісник України від 28.05.1999 — 1999 р., № 19, стор. 194, код акту 7518/1999

Урядовий кур'єр від 03.06.1999

Відомості Верховної Ради України від 18.06.1999 — 1999 р., № 24, стаття 207

4. Закон України „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень” від 5 червня 2012 року № 4901-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 49 (06.07.2012). – ст. 1919 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/4901-17>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про гарантії держави щодо виконання судових рішень

Розділ I. ОСОБЛИВОСТІ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

Стаття 1. Загальні положення

1. Цей Закон встановлює гарантії держави щодо виконання судових рішень та виконавчих документів, визначених Законом України "Про виконавче провадження" (далі - рішення суду), та особливості їх виконання.

2. Терміни в цьому Законі вживаються у значенні, наведеному в Бюджетному кодексі України і Законі України "Про виконавче провадження".

Стаття 2. Особливості надання державою гарантій щодо виконання рішень суду

1. Держава гарантує виконання рішення суду про стягнення коштів та зобов'язання вчинити певні дії щодо майна, боржником за яким є:

державний орган;

державні підприємство, установа, організація (далі - державне підприємство);

юридична особа, примусова реалізація майна якої забороняється відповідно до законодавства (далі - юридична особа).

Примусова реалізація майна юридичних осіб - відчуження об'єктів нерухомого майна та інших основних засобів виробництва, з використанням яких юридичні особи провадять

виробничу діяльність, а також акцій (часток, паїв), що належать державі та передані до їх статутного фонду.

2. Дія цього Закону не поширюється на рішення суду, стягувачем за якими є державний орган, державне підприємство, орган місцевого самоврядування, підприємство, установа, організація, що належать до комунальної власності.

Стаття 3. Особливості виконання рішень суду про стягнення коштів з державного органу

1. Виконання рішень суду про стягнення коштів, боржником за якими є державний орган, здійснюється Державною казначейською службою України в межах відповідних бюджетних призначень шляхом списання коштів з рахунків такого державного органу, а в разі відсутності у зазначеного державного органу відповідних призначень - за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання рішень суду.

2. Стягувач за рішенням суду про стягнення коштів з державного органу звертається до Державної казначейської служби України у строки, встановлені Законом України "Про виконавче провадження", із заявою про виконання рішення суду.

Разом із заявою стягувач подає до Державної казначейської служби України документи та відомості, необхідні для перерахування коштів, згідно з переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України.

3. У разі якщо стягувач подав не всі необхідні для перерахування коштів документи та відомості, Державна казначейська служба України протягом п'яти днів з дня надходження заяви повідомляє в установленому порядку про це стягувача.

У разі неподання стягувачем документів та відомостей у місячний строк з дня отримання ним повідомлення Державна казначейська служба України повертає заяву стягувачу.

Стягувач має право повторно звернутися до Державної казначейської служби України для виконання рішення суду у визначені частиною другою цієї статті строки, перебіг яких починається з дня отримання стягувачем повідомлення Державної

казначейської служби України.

4. Перерахування коштів стягувачу здійснюється у тримісячний строк з дня надходження до Державної казначейської служби України необхідних для цього документів та відомостей.

Стаття 4. Особливості виконання рішень суду про стягнення коштів з державного підприємства або юридичної особи

1. Виконання рішень суду про стягнення коштів з державного підприємства або юридичної особи здійснюється в порядку, визначеному Законом України "Про виконавче провадження", з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

2. У разі якщо рішення суду про стягнення коштів з державного підприємства або юридичної особи не виконано протягом шести місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, його виконання здійснюється за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання рішень суду.

3. Протягом десяти днів з дня встановлення державним виконавцем факту наявності підстав для повернення виконавчого документа стягувачу відповідно до пунктів 2-4 частини першої статті 47 Закону України "Про виконавче провадження", крім випадків, коли стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій, але не пізніше строку, встановленого частиною другою цієї статті, керівник відповідного органу державної виконавчої служби подає до Державної казначейської служби України документи та відомості, необхідні для перерахування стягувачу коштів, згідно з переліком, затвердженим Кабінетом Міністрів України, про що повідомляє в установленому порядку стягувача.

4. У разі відсутності необхідних документів та відомостей кошти перераховуються на відповідний рахунок Державної виконавчої служби України, про порядок виплати коштів з якого державний виконавець повідомляє в установленому порядку стя-

гувача не пізніше наступного дня після перерахування коштів.

5. Кошти, що надійшли на відповідний рахунок Державної виконавчої служби України, перераховуються стягувачу протягом десяти днів з дня надходження всіх необхідних для цього документів та відомостей.

6. Перерахування коштів за рішенням суду здійснюється Державною казначейською службою України у тримісячний строк з дня надходження документів та відомостей, необхідних для цього, з одночасним направленням повідомлення про виплату коштів державному виконавцю, державному підприємству або юридичній особі.

7. Державний виконавець протягом десяти днів з дня отримання такого повідомлення вносить постанову про заміну стягувача на Державну казначейську службу України з одночасним направленням повідомлення такому органу.

8. Державне підприємство або юридична особа, які визнані боржниками за рішеннями суду, зобов'язані протягом десяти днів з дня перерахування коштів відкрити рахунки в органах Державної казначейської служби України та проводити розрахунки виключно з цих рахунків. Положення цієї частини не поширюються на банки, сто відсотків або частка статутного капіталу яких належить державі.

Стаття 5. Компенсація

1. У разі якщо Державна казначейська служба України протягом трьох місяців не перерахувала кошти за рішенням суду про стягнення коштів, крім випадку, зазначеного в частині четвертій статті 4 цього Закону, стягувачу виплачується компенсація в розмірі трьох відсотків річних від несплаченої суми за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання рішень суду.

2. Компенсація за порушення строку перерахування коштів за рішенням суду про стягнення коштів з державного органу нараховується Державною казначейською службою України.

3. Компенсація за порушення строку перерахування

коштів за рішенням суду про стягнення коштів з державного підприємства або юридичної особи нараховується державним виконавцем протягом п'яти днів з дня отримання ним повідомлення Державної казначейської служби України про перерахування коштів, крім випадку, коли кошти перераховуються на відповідний рахунок Державної виконавчої служби України.

4. У разі якщо кошти за рішенням суду не перераховані стягувачу з відповідного рахунка Державної виконавчої служби України протягом десяти днів з дня надходження всіх необхідних для цього документів та відомостей, стягувачу виплачується компенсація в розмірі, встановленому частиною першою цієї статті, за рахунок коштів, передбачених за бюджетною програмою для забезпечення виконання рішень суду.

Стаття 6. Відповідальність та відшкодування збитків, завданих державному бюджету

1. Кошти, виплачені за рішенням суду про стягнення коштів згідно з цим Законом, вважаються збитками державного бюджету.

Посадова, службова особа державного органу, державного підприємства або юридичної особи, дії якої призвели до збитків державного бюджету, несе відповідальність згідно із законом.

2. За поданням органу Державної казначейської служби України органи прокуратури звертаються в інтересах держави до суду з позовами про відшкодування збитків, завданих державному бюджету.

У разі встановлення в діях посадової, службової особи державного органу складу злочину за обвинувальним вирокком суду щодо неї, який набрав законної сили, державні органи в установленому законодавством порядку реалізують право зворотної вимоги (регресу) до такої особи щодо відшкодування збитків, завданих державному бюджету, у розмірі виплаченого відшкодування, якщо інше не встановлено законодавством.

Державні органи після виконання рішень суду про стягнення коштів з рахунків, на яких обліковуються кошти державного бюджету, у випадках, визначених цим Законом, прово-

дять службове розслідування щодо причетних посадових, службових осіб таких органів, якщо рішенням суду не встановлено складу злочину в діях зазначених осіб.

За результатами службового розслідування державні органи та органи прокуратури за поданням відповідних матеріалів органами Державної казначейської служби України у місячний строк можуть звернутися до суду з позовною заявою про відшкодування збитків, завданих державному бюджету, з пред'явленням зворотної вимоги (регресу) у розмірі виплаченого відшкодування до посадових, службових осіб таких органів, винних у завданні збитків (крім відшкодування виплат, пов'язаних із трудовими відносинами та відшкодуванням моральної шкоди).

Якщо збитки, завдані державному бюджету, є результатом спільних дій або бездіяльності кількох посадових та службових осіб, такі посадові та службові особи несуть солідарну відповідальність згідно із законом.

3. У разі встановлення в діях службової особи державного підприємства або юридичної особи складу злочину за обвинувальним вирокіом суду щодо неї, який набрав законної сили, органи прокуратури за поданням органу Державної казначейської служби України звертаються в інтересах держави до суду з позовами про відшкодування збитків, завданих державному бюджету.

Після виконання рішень суду відповідно до цього Закону за поданням органу Державної казначейської служби України державний орган, до сфери управління якого належить державне підприємство, забезпечує проведення службового розслідування щодо службових осіб державного підприємства, дії яких призвели до збитків державного бюджету, якщо рішенням суду в діях зазначених осіб не встановлено складу злочину.

За результатами службового розслідування органи прокуратури за поданням відповідних матеріалів державними органами в місячний строк можуть звернутися до суду з позовом про відшкодування збитків, завданих державному бюджету, з пред'явленням зворотної вимоги (регресу) у розмірі виплаченого відшкодування до службових осіб державних підприємств, винних у завданні збитків.

Стаття 7. Особливості виконання рішень суду про зобов'язання вчинити певні дії щодо майна

1. Виконання рішень суду про зобов'язання вчинити певні дії щодо майна, боржником за якими є державний орган, державне підприємство, юридична особа, здійснюється в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження", з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

2. У разі якщо рішення суду, зазначені в частині першій цієї статті, не виконано протягом двох місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, крім випадків, коли стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій, державний виконавець зобов'язаний звернутися до суду із заявою про зміну способу і порядку виконання рішення.

Розділ II. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2013 року.

2. Кабінету Міністрів України підготувати та подати до Верховної Ради України до 1 січня 2014 року пропозиції про внесення змін до законів України, що впливають із цього Закону.

Президент України
В.ЯНУКОВИЧ

м. Київ
5 червня 2012 року
№ 4901-VI

5. Закон України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини” від 23 лютого 2006 року № 3477-IV // Офіційний вісник України. – 2006. – № 12 (05.04.2006). – ст.792 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини

Цей Закон регулює відносини, що виникають у зв'язку з обов'язком держави виконати рішення Європейського суду з прав людини у справах проти України; з необхідністю усунення причин порушення Україною Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод і протоколів до неї; з впровадженням в українське судочинство та адміністративну практику європейських стандартів прав людини; зі створенням передумов для зменшення числа заяв до Європейського суду з прав людини проти України.

Глава 1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються в такому значенні:
Конвенція – Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року і протоколи до неї, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України;

Суд – Європейський суд з прав людини;

Комісія – Європейська комісія з прав людини;

практика Суду – практика Європейського суду з прав людини та Європейської комісії з прав людини;

Рішення – а) остаточне рішення Європейського суду з прав людини у справі проти України, яким визнано порушення Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод; б) остаточне рішення Європейського суду з прав людини щодо

справедливої сатисфакції у справі проти України; в) рішення Європейського суду з прав людини щодо дружнього врегулювання у справі проти України;

Стягувач – а) заявник до Європейського суду з прав людини у справі проти України, на користь якого постановлено рішенням Європейського суду з прав людини або з яким досягнуто дружнього врегулювання, чи його представник, чи його правонаступник; б) особа (група осіб), на користь якої рішенням Європейського суду з прав людини визначено обов'язок України в міждержавній справі;

відшкодування – а) сума справедливої сатисфакції, визначена рішенням Європейського суду з прав людини відповідно до статті 41 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод; б) визначена у рішенні Європейського суду з прав людини стосовно дружнього врегулювання сума грошової виплати на користь Стягувача;

виконання Рішення – а) виплата Стягувачеві відшкодування та вжиття додаткових заходів індивідуального характеру; б) вжиття заходів загального характеру;

Орган представництва – орган, відповідальний за забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання його рішень;

оригінальний текст – офіційний текст, виконаний офіційною мовою Ради Європи: а) Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та протоколів до неї; б) рішення та ухвали Європейського суду з прав людини; в) ухвали Європейської комісії з прав людини.

Стаття 2. Виконання Рішення

1. Рішення є обов'язковим для виконання Україною відповідно до статті 46 Конвенції.

2. Порядок виконання Рішення визначається цим Законом, Законом України "Про виконавче провадження", іншими нормативно-правовими актами з урахуванням особливостей, що передбачені цим Законом.

Стаття 3. Фінансування витрат на виконання Рішення

1. Виконання Рішення здійснюється за рахунок Державного бюджету України.

Глава 2. ДОСТУП ДО РІШЕННЯ

Стаття 4. Стислий виклад Рішення

1. Протягом трьох днів від дня одержання повідомлення про набуття Рішенням статусу остаточного орган представництва готує та надсилає для опублікування в газетах "Урядовий кур'єр" і "Голос України" стислий виклад Рішення українською мовою (далі – стислий виклад Рішення), який має включати:

а) офіційну назву Рішення мовою оригіналу та в перекладі українською мовою;

б) номер заяви до Суду;

в) дату постановлення Рішення;

г) стислий виклад фактів у справі;

д) стислий виклад питань права;

е) переклад резолютивної частини Рішення.

2. Зазначені у частині першій цієї статті видання публікують стислий виклад Рішення протягом семи днів від дня його одержання.

Стаття 5. Сповіднення про Рішення

1. Протягом трьох днів Орган представництва надсилає стислий виклад Рішення Стягувачеві, Уповноваженому Верховної Ради України з прав людини, всім державним органам, посадовим особам та іншим суб'єктам, прямо причетним до справи, за якою постановлено Рішення, разом з копією оригінального тексту.

Стаття 6. Переклад та оприлюднення Рішення

1. З метою виконання заходів загального характеру держава забезпечує переклад та опублікування повних текстів Рішень українською мовою спеціалізованим у питаннях практики Суду юридичним виданням, що має поширення у професійному середовищі правників.

2. Автентичність перекладу повних текстів Рішень засвідчується Органом представництва.

3. Визначення видання, яке здійснюватиме переклад та опублікування повних текстів Рішень, а також замовлення необхідної кількості примірників видання з метою забезпечення судів, органів прокуратури, юстиції, внутрішніх справ, служби безпеки, установ виконання покарань, інших зацікавлених суб'єктів проводяться на конкурсній основі Органом представництва.

4. Забезпечення суддів опублікованим перекладом повних текстів Рішень покладається на державний орган, відповідальний за організаційно-матеріальне забезпечення судів.

Глава 3. ВИКОНАННЯ РІШЕННЯ

Стаття 7. Звернення Рішення до виконання в частині виплати відшкодування

1. Протягом трьох днів від дня отримання повідомлення Суду про набуття Рішенням статусу остаточного Орган представництва:

а) надсилає Стягувачеві повідомлення з роз'ясненням його права подати до державної виконавчої служби заяву про виплату відшкодування, в якій мають бути зазначені реквізити банківського рахунка для перерахування коштів;

б) надсилає до державної виконавчої служби оригінальний текст і переклад резолютивної частини Рішення. Автентичність перекладу засвідчується Органом представництва.

Державна виконавча служба упродовж трьох днів з дня надходження документів, зазначених у пункті "б" цієї частини,

відкриває виконавче провадження.

2. Неподання Стягувачем заяви про виплату відшкодування не є перешкодою для виконання Рішення.

Стаття 8. Виплата відшкодування

1. Виплата Стягувачеві відшкодування має бути здійснена у тримісячний строк з моменту набуття Рішенням статусу остаточного.

2. У разі порушення строку, зазначеного в частині першій цієї статті, на суму відшкодування нараховується пеня відповідно до Рішення.

3. Протягом одного місяця від дня відкриття виконавчого провадження за Рішенням державна виконавча служба надсилає до Державного казначейства України постанову про відкриття виконавчого провадження та документи, передбачені у пункті "б" частини першої статті 7 цього Закону.

4. Державне казначейство України протягом 10 днів від дня надходження зазначених у частині третій цієї статті документів здійснює списання на вказаний Стягувачем банківський рахунок, а в разі його відсутності – на депозитний рахунок державної виконавчої служби коштів з відповідної бюджетної програми Державного бюджету України. Порядок збереження коштів на депозитному рахунку державної виконавчої служби визначається Законом України "Про виконавче провадження".

5. Підтвердження списання, отримане від Державного казначейства України, є для державної виконавчої служби підставою для закінчення виконавчого провадження.

6. Державна виконавча служба протягом трьох днів надсилає Органу представництва постанову про закінчення виконавчого провадження та підтвердження списання коштів.

Стаття 9. Окремі питання, пов'язані з виплатою відшкодування

1. Якщо встановити місцеперебування (місцезнаходження) Стягувача – фізичної особи неможливо, а також у разі

смерті Стягувача – фізичної особи чи реорганізації або ліквідації Стягувача – юридичної особи сума відшкодування перераховується на депозитний рахунок державної виконавчої служби. Аналогічна процедура застосовується у випадку, передбаченому частиною другою статті 7 цього Закону.

2. Сума відшкодування, яка знаходиться на депозитному рахунку державної виконавчої служби, перераховується:

а) на рахунок Стягувача після подання ним відповідної заяви;

б) на рахунки спадкоємців Стягувача – фізичної особи після подання ними належним чином оформлених документів, які надають їм право на отримання спадщини;

в) на рахунок правонаступника реорганізованого Стягувача – юридичної особи після подання ним належним чином оформлених документів, які підтверджують його правонаступництво;

г) на рахунки засновників (учасників, акціонерів) ліквідованого Стягувача – юридичної особи після подання ними рішень суду, які підтверджують їхній статус засновників (учасників, акціонерів) ліквідованого Стягувача – юридичної особи на момент ліквідації та визначають частку відшкодування, що належить до виплати кожному із засновників (учасників, акціонерів).

3. Інформацію про наявність на депозитному рахунку державної виконавчої служби суми відшкодування державна виконавча служба надсилає Органу представництва.

4. Позивачем у справах про відшкодування збитків, завданих Державному бюджету України внаслідок виплати відшкодування, виступає Орган представництва, який зобов'язаний протягом трьох місяців з моменту, визначеного в частині четвертій статті 8 цього Закону, звернутися до суду з відповідним позовом.

Стаття 10. Додаткові заходи індивідуального характеру

1. З метою забезпечення відновлення порушених прав Стягувача, крім виплати відшкодування, вживаються додаткові

заходи індивідуального характеру.

2. Додатковими заходами індивідуального характеру є:

а) відновлення настільки, наскільки це можливо, попереднього юридичного стану, який Стягувач мав до порушення Конвенції (*restitutio in integrum*);

б) заходи, передбачені в рішенні Суду про дружнє врегулювання.

3. Відновлення попереднього юридичного стану Стягувача здійснюється, зокрема, шляхом:

а) повторного розгляду справи судом, включаючи відновлення провадження у справі;

б) повторного розгляду справи адміністративним органом.

Стаття 11. Дії Органу представництва щодо вжиття додаткових заходів індивідуального характеру

1. Протягом трьох днів від дня одержання повідомлення про набуття Рішенням статусу остаточного Орган представництва:

а) надсилає Стягувачеві повідомлення з роз'ясненням його права порушити провадження про перегляд справи та/або про його право на відновлення провадження відповідно до чинного законодавства;

б) повідомляє органи, які є відповідальними за виконання передбачених у рішенні Суду про дружнє врегулювання додаткових заходів індивідуального характеру, про зміст, порядок і строки виконання цих заходів. До повідомлення додається переклад рішення Суду про дружнє врегулювання, автентичність якого засвідчується Органом представництва.

2. Контроль за виконанням додаткових заходів індивідуального характеру, передбачених у рішенні Суду про дружнє врегулювання, покладається на Орган представництва.

3. Орган представництва в рамках здійснення передбаченого частиною другою цієї статті контролю має право отримувати від органів, які є відповідальними за виконання додаткових заходів індивідуального характеру, передбачених у рішенні Суду про дружнє врегулювання, інформацію про хід і наслідки виконання таких заходів, а також вносити Прем'єр-

міністрові України подання щодо забезпечення виконання додаткових заходів індивідуального характеру.

Стаття 12. Дії органів, які є відповідальними за виконання додаткових заходів індивідуального характеру

1. Органи, відповідальні за виконання додаткових заходів індивідуального характеру, зобов'язані:

а) невідкладно та у визначений Рішенням та/або чинним законодавством строк виконати додаткові заходи індивідуального характеру;

б) надавати інформацію на запити Органу представництва про перебіг і наслідки виконання додаткових заходів індивідуального характеру;

в) дієво та без зволікань реагувати на подання Органу представництва;

г) про виконання додаткових заходів індивідуального характеру повідомити Орган представництва.

Стаття 13. Заходи загального характеру

1. Заходи загального характеру вживаються з метою забезпечення додержання державою положень Конвенції, порушення яких встановлене Рішенням, забезпечення усунення недоліків системного характеру, які лежать в основі виявленого Судом порушення, а також усунення підстави для надходження до Суду заяв проти України, спричинених проблемою, що вже була предметом розгляду в Суді.

2. Заходами загального характеру є заходи, спрямовані на усунення зазначеної в Рішенні системної проблеми та її першопричини, зокрема:

а) внесення змін до чинного законодавства та практики його застосування;

б) внесення змін до адміністративної практики;

в) забезпечення юридичної експертизи законопроектів;

г) забезпечення професійної підготовки з питань вивчення Конвенції та практики Суду прокурорів, адвокатів, пра-

цівників правоохоронних органів, працівників імміграційних служб, інших категорій працівників, професійна діяльність яких пов'язана із правозастосуванням, а також з триманням людей в умовах позбавлення свободи;

д) інші заходи, які визначаються – за умови нагляду з боку Комітету міністрів Ради Європи – державою-відповідачем відповідно до Рішення з метою забезпечення усунення недоліків системного характеру, припинення спричинених цими недоліками порушень Конвенції та забезпечення максимального відшкодування наслідків цих порушень.

Стаття 14. Дії Органу представництва щодо вжиття заходів загального характеру

1. Упродовж одного місяця з дня одержання повідомлення про набуття Рішенням статусу остаточного Орган представництва готує та надсилає до Кабінету Міністрів України подання щодо вжиття заходів загального характеру (далі – подання).

2. Подання включає пропозиції щодо вирішення зазначеної в Рішенні системної проблеми та усунення її першопричини, зокрема:

а) аналіз обставин, що призвели до порушення Конвенції;
б) пропозиції щодо внесення змін до чинного законодавства;

в) пропозиції щодо внесення змін до адміністративної практики;

г) пропозиції для врахування під час підготовки законопроектів;

д) пропозиції щодо забезпечення професійної підготовки з питань вивчення Конвенції та практики Європейського суду з прав людини для суддів, прокурорів, адвокатів, працівників правоохоронних органів, імміграційних служб, інших категорій працівників, професійна діяльність яких пов'язана із правозастосуванням, а також з триманням людей в умовах позбавлення свободи;

е) пропозиції щодо здійснення інших заходів загального

характеру, спрямованих на усунення недоліків системного характеру, припинення спричиненого цими недоліками порушення Конвенції та забезпечення максимального відшкодування наслідків цих порушень;

є) перелік центральних органів виконавчої влади, які є відповідальними за вжиття кожного з пропонованих у поданні заходів.

3. Одночасно з поданням Орган представництва готує аналітичний огляд для Верховного Суду України, який включає:

а) аналіз обставин, що спричинили порушення Конвенції;

б) пропозиції щодо приведення судової практики у відповідність з вимогами Конвенції.

4. Одночасно з поданням Орган представництва готує та надсилає до Апарату Верховної Ради України пропозиції для впровадження під час підготовки законопроектів.

Стаття 15. Дії Кабінету Міністрів України щодо вжиття заходів загального характеру

1. Прем'єр-міністр України відповідно до подання, передбаченого у статті 14 цього Закону, визначає центральні органи виконавчої влади, які є відповідальними за виконання заходів загального характеру, та невідкладно дає їм відповідні доручення.

2. Центральний орган виконавчої влади, визначений у дорученні Прем'єр-міністра України, у встановлений у дорученні строк:

а) забезпечує в межах своєї компетенції видання відомчих актів на виконання заходів загального характеру та контролює їх виконання;

б) вносить до Кабінету Міністрів України пропозиції щодо прийняття нових, скасування чинних нормативно-правових актів або внесення до них змін.

3. Кабінет Міністрів України:

а) видає в межах своєї компетенції акти на виконання заходів загального характеру;

б) вносить у порядку законодавчої ініціативи до Верхо-

вної Ради України законопроекти щодо прийняття нових, скасування чинних законів або внесення до них змін.

4. Відповідні акти мають бути видані та відповідний законопроект має бути внесений Кабінетом Міністрів України на розгляд Верховної Ради України протягом трьох місяців від дня видання доручення Прем'єр-міністра України, передбаченого частиною першою цієї статті.

Стаття 16. Відповідальність за невиконання чи неналежне виконання Рішення

1. У разі невиконання або неналежного виконання Рішення винні службові особи, до повноважень яких належить це виконання, несуть адміністративну, цивільну або кримінальну відповідальність, передбачену законами України.

Глава 4. ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ КОНВЕНЦІЇ ТА ПРАКТИКИ СУДУ

Стаття 17. Застосування судами Конвенції та практики Суду

1. Суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Стаття 18. Порядок посилання на Конвенцію та практику Суду

1. Для цілей посилання на текст Конвенції суди використовують офіційний переклад Конвенції українською мовою (далі – переклад).

2. Для цілей посилання на Рішення та ухвали Суду та на ухвали Комісії суди використовують переклади текстів рішень Суду та ухвал Комісії (далі – переклад), надруковані у виданні, передбаченому в статті 6 цього Закону.

3. У разі відсутності перекладу Рішення та ухвали Суду чи ухвали Комісії суд користується оригінальним текстом.

4. У разі виявлення мовної розбіжності між перекладом та оригінальним текстом суд користується оригінальним текстом.

5. У разі виявлення мовної розбіжності між оригінальними текстами та/або в разі потреби мовного тлумачення оригінального тексту використовується відповідна практика Суду.

Стаття 19. Застосування у сфері законодавства та в адміністративній практиці

1. Орган представництва здійснює юридичну експертизу всіх законопроектів, а також підзаконних нормативних актів, на які поширюється вимога державної реєстрації, на відповідність Конвенції, за результатами чого готує спеціальний висновок.

2. Нездійснення передбаченої частиною першою цієї статті перевірки або наявність висновку про невідповідність підзаконного акта вимогам Конвенції є підставою для відмови в державній реєстрації відповідного підзаконного акта.

3. Орган представництва забезпечує постійну та з розумною періодичністю перевірку чинних законів і підзаконних актів на відповідність Конвенції та практиці Суду, передовсім у сферах, що стосуються діяльності правоохоронних органів, кримінального провадження, позбавлення свободи.

4. За результатами передбаченої у частині третій цієї статті перевірки Орган представництва подає до Кабінету Міністрів України пропозиції щодо внесення змін до чинних законів та підзаконних актів з метою приведення їх у відповідність з вимогами Конвенції та відповідною практикою Суду.

5. Міністерства та відомства забезпечують систематичний контроль за додержанням у рамках відомчого підпорядкування адміністративної практики, що відповідає Конвенції та практиці Суду.

Глава 5. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

1) протягом місяця з дня набрання чинності цим Зако-

ном:

привести у відповідність із цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити приведення у відповідність із цим Законом нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади;

2) вжити заходів та, у разі необхідності, внести пропозиції до Верховної Ради України щодо включення питань оволодіння положеннями Конвенції та практики Суду:

до вимог професійного рівня окремих категорій суддів, а також прокурорів, адвокатів, нотаріусів;

до програм первинної підготовки та підвищення кваліфікації суддів, прокурорів, адвокатів, працівників правоохоронних органів, імміграційних служб, інших категорій працівників, професійна діяльність яких пов'язана із правозастосуванням, а також з триманням людей в умовах позбавлення свободи;

3) щорічно передбачати в проекті Державного бюджету України окремою бюджетною програмою кошти на виконання рішень Європейського суду з прав людини.

Голова Верховної Ради
України

В.ЛИТВИН

м. К и ї в
23 лютого 2006 року
№ 3477–IV

6. Закон України „Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень” від 18 листопада 2003 року № 1255-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 52 (09.01.2004) (частина 1). – ст. 2734 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/1255-15>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 11, ст.140)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
№ 1892-IV (1892-15) від 24.06.2004, ВВР, 2004, № 50, ст.538
№ 2424-IV (2424-15) від 04.02.2005, ВВР, 2005, № 11, ст.205
№ 2704-IV (2704-15) від 23.06.2005, ВВР, 2005, № 32, ст.421
№ 3273-IV (3273-15) від 22.12.2005, ВВР, 2006, № 16, ст.134
Кодексом № 2755-VI (2755-17) від 02.12.2010, ВВР, 2011, №
13-14, № 15-16, № 17, ст.112
Законами № 3795-VI (3795-17) від 22.09.2011, ВВР, 2012, №
21, ст.197 № 4652-VI (4652-17) від 13.04.2012 }

Розділ І. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Сфера дії Закону

Цей Закон визначає правовий режим регулювання обтяжень рухомого майна, встановлених з метою забезпечення виконання зобов'язань, а також правовий режим виникнення, оприлюднення та реалізації інших прав юридичних і фізичних осіб стосовно рухомого майна.

Стаття 2. Визначення термінів

Для цілей цього Закону наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

боржник – особа, яка має виконати на користь обтяжувача забезпечене обтяженням зобов'язання, або майновий поручитель за таким зобов'язанням; особа, у володінні якої знаходиться майно, що належить обтяжувачу; особа, яка має виконати на користь обтяжувача зобов'язання за договором, на підставі якого виникло договірне обтяження; особа, яка відступила право вимоги, що є предметом обтяження;

уповноважений орган – орган державної влади або його посадова особа, який відповідно до закону наділений повноваженнями обтяжувати рухоме майно, що належить юридичній чи фізичній особі;

обтяжувач – уповноважений орган при публічному обтяженні; кредитор за забезпеченим рухомих майном зобов'язанням; власник рухомого майна, що знаходиться у володінні боржника; будь-яка інша особа, на користь якої встановлюється договірне обтяження; особа, яка здійснює управління рухомих майном в інтересах кредитора;

пріоритет – переважне право обтяжувача відносно права іншої особи на те ж саме рухоме майно;

вищий пріоритет – переважний пріоритет одного обтяжувача відносно пріоритету іншого обтяжувача на отримання задоволення своїх прав чи вимог щодо одного й того ж рухомого майна;

нижчий пріоритет – пріоритет одного обтяжувача, який підпорядковується пріоритету іншого обтяжувача, на отримання задоволення своїх прав чи вимог щодо одного й того ж рухомого майна;

рухоме майно – окрема рухома річ, сукупність рухомих речей, гроші, валютні цінності, цінні папери, а також майнові права та обов'язки;

звернення стягнення на предмет обтяження – вжиття обтяжувачем передбачених законом заходів щодо предмета

обтяження для задоволення своїх прав чи вимог, які впливають із змісту обтяження;

рішення суду – рішення, постанова, ухвала суду, господарського суду, третейського суду, іноземного суду або арбітражу.

Розділ II ОБТЯЖЕННЯ РУХОМОГО МАЙНА

Стаття 3. Поняття обтяження

Обтяженням є право обтяжувача на рухоме майно боржника або обмеження права боржника чи обтяжувача на рухоме майно, що виникає на підставі закону, договору, рішення суду або з інших дій фізичних і юридичних осіб, з якими закон пов'язує виникнення прав і обов'язків щодо рухомого майна.

Відповідно до обтяження в обтяжувача і боржника виникають права і обов'язки, встановлені законом та/або договором.

Вимоги до правочину, на підставі якого виникає обтяження, встановлюються законом.

Стаття 4. Види обтяжень

Обтяження поділяються на публічні та приватні.

Публічним є обтяження рухомого майна, яке виникає відповідно до закону або рішення суду.

Приватні обтяження можуть бути забезпечувальними та іншими договірними.

Забезпечувальним є обтяження, яке встановлюється для забезпечення виконання зобов'язання боржника або третьої особи перед обтяжувачем.

Іншими договірними є приватні обтяження, які не віднесені до забезпечувальних і виникають унаслідок передачі рухомого майна, право власності на яке належить обтяжувачу, у володіння боржнику, або з інших підстав, що обмежують право обтяжувача чи боржника розпоряджатися рухомим майном.

Стаття 5. Предмет обтяження

Предметом обтяження може бути рухоме майно, не вилучене з цивільного обороту, на яке згідно із законодавством може бути звернене стягнення. Залежно від змісту обтяження предмет обтяження повинен належати боржнику або обтяжувачу на праві власності чи на праві господарського відання. Відносини щодо рухомого майна, яке належить особі на праві господарського відання, регулюються за правилами, встановленими для регулювання відносин щодо рухомого майна, яке належить особі на праві власності.

У разі обмеження права розпорядження рухомим майном згодою іншої особи така ж згода необхідна для його обтяження.

Предметом обтяження може бути рухоме майно, яке стане власністю боржника в майбутньому.

Рухоме майно може бути предметом декількох обтяжень, якщо інше не встановлено законом або правочином, на підставі якого виникло попереднє зареєстроване обтяження. Договір, на підставі якого виникло приватне обтяження, не може забороняти встановлення публічного обтяження.

Стаття 6. Сфера дії обтяження

Якщо інше не встановлено законом або договором, обтяження поширюється на:

1) невід'ємні приналежності рухомої речі, що є предметом обтяження;

2) продукцію, плоди та доходи, що виробляються, добуваються, одержуються від використання предмета обтяження;

3) будь-яке рухоме майно, що заміщує початковий предмет обтяження і може бути ідентифіковане як таке;

4) доходи від відчуження предмета обтяження, якщо вони можуть бути ідентифіковані як такі;

5) страхове відшкодування в разі настання страхового випадку щодо предмета обтяження, якщо предмет обтяження

відповідно до закону або договору підлягає страхуванню, або будь-яке інше відшкодування, отримане боржником унаслідок вилучення або втрати предмета обтяження.

До третьої особи, яка виконала обов'язок боржника за зобов'язанням, забезпеченим рухомим майном, переходить право за обтяженням, якщо інше не встановлено законом або договором.

Стаття 7. Опис предмета обтяження

У правочині, на підставі якого або у зв'язку з яким виникає обтяження, повинен визначатись опис предмета обтяження. У разі відсутності опису предмета обтяження чи якщо існуючий опис не дозволяє ідентифікувати предмет обтяження, таке обтяження є недійсним.

Якщо предметом обтяження є окремий об'єкт, його опис надається за індивідуальними ознаками. Якщо предметом обтяження є сукупність об'єктів рухомого майна, його опис також може надаватися за родовими ознаками. В обох випадках опис предмета обтяження повинен дозволяти ідентифікувати рухоме майно як предмет обтяження.

Опис предмета обтяження за родовими ознаками може, зокрема, вказувати на:

- 1) усі існуючі та майбутні активи рухомого майна або окремого виду рухомого майна певної особи;
- 2) усі або окрему частину товарно-матеріальних цінностей суб'єкта господарської діяльності;
- 3) дебіторську заборгованість суб'єкта господарської діяльності.

Стаття 8. Використання та збереження предмета обтяження

Якщо інше не встановлено законом або правочином, на підставі якого виникло обтяження, боржник, у володінні якого знаходиться предмет обтяження, може використовувати його відповідно до цільового призначення, а також отримувати

продукцію, плоди і доходи від предмета обтяження. При користуванні предметом обтяження боржник повинен не припускати погіршення його стану та необґрунтованого зменшення вартості понад норми амортизації (зносу).

Боржник повинен своєчасно повідомляти обтяжувача про загрозу втрати, пошкодження, псування чи погіршення стану предмета обтяження. У разі втрати, пошкодження, псування, погіршення стану або недостачі предмета обтяження з вини боржника останній зобов'язаний за власний кошт відновити або замінити його. Якщо боржник не відновив або не змінив предмет обтяження, обтяжувач має право вимагати відшкодування завданих збитків та/або дострокового виконання зобов'язання, забезпеченого обтяженням.

Обтяжувач має право у будь-який час протягом строку дії обтяження за умови попереднього письмового повідомлення боржника перевіряти документально і в натурі наявність, стан, умови збереження та використання предмета обтяження.

Якщо предмет обтяження належить боржнику і відповідно до умов договору переданий у володіння обтяжувача, останній зобов'язаний вживати заходів для належного збереження предмета обтяження. У цьому разі обтяжувач може користуватися предметом обтяження за умовами відповідного договору. Якщо інше не встановлене договором, обтяжувач також має право на отримання продукції, плодів і доходів від предмета обтяження, які спрямовуються в рахунок виконання боржником забезпеченого обтяженням зобов'язання.

Стаття 9. Відчуження предмета обтяження

Предмет обтяження, право власності на який належить боржнику, може бути відчужений останнім, якщо інше не встановлено законом або договором. Якщо законом або договором передбачена згода обтяжувача на відчуження боржником рухомого майна, яке є предметом обтяження, така згода не вимагається в разі переходу права власності на рухоме майно в порядку спадкування, правонаступництва або

виділення частки у спільному майні.

У разі відчуження предмета обтяження боржником він зобов'язаний негайно письмово повідомити про це обтяжувача, який протягом п'яти днів з дня отримання цього повідомлення повинен зареєструвати відповідні зміни у відомостях про обтяження згідно зі статтею 13 цього Закону.

Якщо інше не встановлено законом, зареєстроване обтяження зберігає силу для нового власника (покупця) рухомого майна, що є предметом обтяження, за винятком таких випадків:

1) обтяжувач надав згоду на відчуження рухомого майна боржником без збереження обтяження;

2) відчуження належного боржнику на праві власності рухомого майна здійснюється в ході проведення господарської діяльності, предметом якої є систематичні операції з купівлі-продажу або інші способи відчуження цього виду рухомого майна.

Стаття 10. Відчуження рухомого майна або передача його у забезпечення боржником, який не мав на це права

У разі відчуження рухомого майна боржником, який не мав права його відчужувати, особа, що придбала це майно за відплатним договором, вважається його добросовісним набувачем згідно зі статтею 388 Цивільного кодексу України за умови відсутності в Державному реєстрі обтяжень рухомого майна (далі – Державний реєстр) відомостей про обтяження цього рухомого майна. Добросовісний набувач набуває право власності на таке рухоме майно без обтяжень.

У разі передачі рухомого майна в забезпечення боржником, який не мав на це права, таке забезпечення є чинним, якщо в Державному реєстрі немає відомостей про попереднє обтяження відповідного рухомого майна.

Обтяжувач, права якого порушені внаслідок дій боржника, визначених цією статтею, вправі вимагати від боржника відшкодування завданих збитків.

Розділ III РЕЄСТРАЦІЯ І ПРІОРИТЕТ ОБТЯЖЕНЬ

Стаття 11. Реєстрація обтяжень

Обтяження рухомого майна реєструються в Державному реєстрі в порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 12. Правові наслідки реєстрації обтяження

Взаємні права та обов'язки за правочином, на підставі якого виникло обтяження, виникають у відносинах між обтяжувачем і боржником з моменту набрання чинності цим правочином, якщо інше не встановлено законом.

Реєстрація обтяження надає відповідному обтяженню чинності у відносинах з третіми особами, якщо інше не встановлено цим Законом. У разі відсутності реєстрації обтяження таке обтяження зберігає чинність у відносинах між боржником і обтяжувачем, проте воно є не чинним у відносинах з третіми особами, якщо інше не встановлено цим Законом.

На підставі реєстрації встановлюється пріоритет обтяження, якщо інші підстави для виникнення пріоритету не визначені цим Законом. Задоволення прав чи вимог декількох обтяжувачів, на користь яких встановлено обтяження одного й того ж рухомого майна, здійснюється згідно з пріоритетом, який визначається в порядку, встановленому цим Законом.

Стаття 13. Зміна відомостей про обтяження

Зміни у відомостях про зареєстроване обтяження підлягають реєстрації у встановленому цим Законом порядку, якщо вони стосуються:

1) заміни предмета обтяження або будь-яких змін у складі предмета обтяження, у тому числі таких, що сталися внаслідок переробки, приєднання, поділу, виділення або іншого способу перетворення одного виду рухомого майна в інший;

2) заміни обтяжувача внаслідок відступлення прав за

правочином, відповідно до якого виникло обтяження, або з інших підстав;

3) заміни боржника внаслідок передачі предмета обтяження новому власнику в порядку, встановленому статтею 9 цього Закону, або з інших підстав;

4) зміни змісту або розміру забезпеченого обтяженням зобов'язання;

5) відступлення пріоритету одного обтяжувача іншому стосовно одного й того ж рухомого майна.

Обтяжувач зобов'язаний зареєструвати зміни у відомостях про зареєстроване обтяження протягом п'яти днів із моменту набрання чинності правочином, на підставі якого відбулися зазначені зміни. Боржник або інші особи, права яких були порушені внаслідок невиконання цього обов'язку, мають право вимагати від обтяжувача відшкодування завданих збитків.

У разі якщо зміна відомостей про обтяження відбулася за ініціативою боржника без відома обтяжувача, обтяжувач зобов'язаний зареєструвати відповідну зміну відомостей про обтяження протягом п'яти днів із дня отримання від боржника письмового повідомлення про таку зміну відомостей. Якщо таке повідомлення не було отримане обтяжувачем, він не несе відповідальності за відсутність реєстрації зміни відомостей про обтяження.

Стаття 14. Пріоритет обтяження, який визначається на підставі реєстрації

Якщо інше не встановлено цим Законом, зареєстроване обтяження має вищий пріоритет над незареєстрованими обтяженнями. Пріоритет зареєстрованих обтяжень визначається у черговості їх реєстрації, за винятками, встановленими цим Законом. Обтяжувачі, які зареєстрували обтяження одного і того ж рухомого майна одночасно, мають рівні права на задоволення своїх вимог.

Обтяжувач з вищим пріоритетом має переважне право на звернення стягнення на предмет обтяження.

Якщо відповідно до закону обтяжувач вправі притримати рухоме майно, що належить боржнику, для забезпечення своєї вимоги, пріоритет такого права притримання встановлюється з моменту його реєстрації. Якщо право притримання не було зареєстроване, воно не має пріоритету над зареєстрованими обтяженнями, але має вищий пріоритет над незареєстрованими обтяженнями.

Пріоритет вимог власників іпотечних облігацій на іпотечне покриття визначається відповідно до Закону України “Про іпотечні облігації”. (Статтю 14 доповнено частиною четвертою згідно із Законом № 3273-IV від 22.12.2005)

Стаття 15. Пріоритет обтяження рухомих речей, які є предметом купівлі-продажу в кредит

Обтяжувач (продавець) рухомих речей, які є предметом купівлі-продажу в кредит з відстроченням або розстроченням платежу, набуває пріоритет з моменту реєстрації відповідного обтяження. Такий пріоритет є вищим за інші обтяження майна боржника, встановлені на користь інших обтяжувачів, навіть якщо такі обтяження були зареєстровані раніше.

Правило визначення пріоритету згідно з цією статтею застосовується за умови, що обтяження, встановлене на користь продавця товару в кредит, було зареєстроване протягом п’яти днів із дня продажу і відповідний обтяжувач у зазначений строк письмово повідомив про виникнення в нього вищого пріоритету всіх інших обтяжувачів майна боржника, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження.

Стаття 16. Пріоритет обтяжень, що виникли внаслідок передачі прав за цінними паперами

Пріоритет обтяжень, що виникли внаслідок передачі прав за борговими або товаророзпорядчими цінними паперами, зокрема облігаціями, векселями, заставними, складськими свідоцтвами, коносаментами, визначається з моменту їх реєстрації, якщо права за такими цінними паперами не

переходять до обтяжувача шляхом їх передачі у його володіння.

У разі передачі прав за такими цінними паперами у володіння обтяжувачу пріоритет такого обтяження встановлюється з моменту передачі відповідного цінного паперу в його володіння і таке обтяження набирає чинності у відносинах з третіми особами без потреби його реєстрації. У цьому разі обтяжувач має вищий пріоритет над усіма іншими обтяженнями, у тому числі зареєстрованими раніше.

Обтяження на права, які впливають з іменних цінних паперів, випущених у документарній або електронній формі, набирають чинності, і їх пріоритет визначається з моменту внесення відповідного запису у реєстр власників іменних цінних паперів, який ведеться уповноваженим реєстратором або зберігачем.

Стаття 17. Реєстрація і пріоритет обтяження рухомого майна, яке стане власністю боржника в майбутньому

Обтяження рухомого майна, яке стане власністю боржника в майбутньому, може бути зареєстрованим на розсуд обтяжувача в будь-який час після набрання чинності правочином, на підставі якого виникло відповідне обтяження.

Пріоритет обтяження рухомого майна, яке стане власністю боржника в майбутньому, виникає з моменту реєстрації, але таке обтяження набирає чинності у відносинах з третіми особами з моменту набуття боржником права власності на відповідне рухоме майно.

Стаття 18. Реєстрація і пріоритет обмеження (обтяження) єдиного майнового комплексу підприємства

Обмеження (обтяження) майна, що входить до складу єдиного майнового комплексу підприємства, підлягає реєстрації в Державному реєстрі прав на нерухоме майно. Пріоритет обмеження (обтяження) цього нерухомого майна визначається згідно з правилами, встановленими законом для визначення пріоритету прав на нерухоме майно.

Стаття 19. Пріоритет обтяжень рухомого майна, яке зазнало перетворень

Якщо після реєстрації обтяження відповідне рухоме майно внаслідок переробки, приєднання, поділу, виділення або іншим чином перетворилося в інше за своїми ознаками рухоме майно, обтяження рухомого майна, яке було початковим предметом обтяження, поширюється на рухоме майно, в яке воно перетворилося або невідокремлюваною частиною якого воно стало, за умови реєстрації змін у відомостях про обтяження в порядку, встановленому статтею 13 цього Закону. Пріоритет такого обтяження встановлюється з моменту реєстрації відповідних змін у відомостях про обтяження.

Якщо після реєстрації обтяження відповідне рухоме майно внаслідок приєднання стало невідокремлюваною частиною нерухомого майна, обтяження рухомого майна припиняється. При цьому обтяжувач має право на підставі правочину, згідно з яким виникло обтяження рухомого майна, зареєструвати на аналогічних умовах у реєстрі прав на нерухоме майно обтяження нерухомого майна, до якого було приєднане рухоме майно, що було предметом обтяження. Пріоритет такого обтяження нерухомого майна виникає з моменту його державної реєстрації в Державному реєстрі прав на нерухоме майно.

Стаття 20. Відступлення пріоритету

Якщо обтяжувач відступив іншій особі права за правочином, на підставі якого виникло обтяження, ця особа набуває всі відступлені права стосовно предмета обтяження, включаючи встановлений пріоритет за умови, що відомості про заміну обтяжувача були внесені до Державного реєстру протягом п'яти днів із дня відступлення прав.

Обтяжувач з вищим пріоритетом вправі відступити свій пріоритет обтяжувачу з нижчим пріоритетом за умови, що цим не завдаються збитки іншому обтяжувачу, на користь якого встановлено зареєстроване обтяження, і відповідна зміна у

відомостях про обтяження була зареєстрована протягом п'яти днів із дня відступлення пріоритету.

Розділ IV. ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНІ ОБТЯЖЕННЯ

Стаття 21. Види забезпечувальних обтяжень

До забезпечувальних обтяжень належать:

1) застава рухомого майна згідно з параграфом 6 глави 49 Цивільного кодексу України, що виникає на підставі договору;

2) право застави рухомого майна згідно з статтею 694 Цивільного кодексу України;

3) право притримання рухомого майна згідно з параграфом 7 глави 49 Цивільного кодексу України;

4) інші обтяження рухомого майна, які кваліфікуються як забезпечувальні.

Зміст окремих видів забезпечувальних обтяжень встановлюється законом та/або договором.

Стаття 22. Вимоги, які забезпечуються обтяженням

Обтяження може забезпечувати виконання боржником дійсної існуючої вимоги або вимоги, яка може виникнути в майбутньому. Обтяжувач та боржник повинні досягти згоди про максимальний розмір вимоги, яка забезпечується обтяженням.

За рахунок предмета обтяження обтяжувач має право задовольнити свою вимогу за забезпеченим обтяженням зобов'язанням у повному обсязі або в частині, встановленій договором. Розмір забезпеченої обтяженням вимоги визначається на момент її задоволення і включає:

1) відшкодування витрат, пов'язаних з пред'явленням вимоги і зверненням стягнення на предмет обтяження;

2) сплату процентів і неустойки;

3) сплату основної суми боргу;

4) відшкодування збитків, завданих порушенням боржником забезпеченого зобов'язання або умов обтяження;

5) відшкодування витрат на утримання і збереження предмета обтяження.

Якщо боржник та обтяжувач досягли згоди про збільшення максимального розміру забезпеченої обтяженням вимоги, таке збільшення підпорядковується пріоритету іншого обтяження, зареєстрованого раніше моменту реєстрації відомостей про зміну розміру забезпеченого обтяженням зобов'язання.

Стаття 23. Права обтяжувача за забезпечувальним обтяженням

Відповідно до забезпечувального обтяження обтяжувач має право в разі порушення боржником забезпеченого обтяженням зобов'язання або договору, на підставі якого виникло забезпечувальне обтяження, одержати задоволення своєї вимоги за рахунок предмета обтяження в черговості згідно із встановленим пріоритетом.

У разі відступлення обтяжувачем забезпеченою обтяженням права вимоги іншій особі до неї також переходять усі права обтяжувача щодо предмета обтяження.

Обтяжувач набуває права вимагати виконання забезпеченої обтяженням вимоги незалежно від настання строку виконання в разі настання однієї з таких обставин:

1) інша ніж обтяжувач особа набула права стягнення на предмет обтяження;

2) порушено провадження у справі про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом;

3) прийнято рішення про ліквідацію юридичної особи, рухоме майно якої є предметом забезпечувального обтяження.

Якщо предметом забезпечувального обтяження є два або більше об'єктів, обтяжувач отримує задоволення за рахунок такої їх кількості, яка достатня для повного задоволення забезпеченої обтяженням вимоги. У цьому разі обтяжувач самостійно визначає рухоме майно, на яке звертається стягнення.

Стаття 24. Звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження

Звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження здійснюється на підставі рішення суду в порядку, встановленому законом, або в позасудовому порядку згідно із цим Законом.

Використання позасудових способів звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження не позбавляє права боржника, обтяжувача або третіх осіб звернутися до суду.

Обтяжувач, який ініціює звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження, зобов'язаний до початку процедури звернення стягнення зареєструвати в Державному реєстрі відомості про звернення стягнення на предмет обтяження.

Стаття 25. Реалізація предмета забезпечувального обтяження за рішенням суду

Обтяжувач, який звертається до суду з вимогою звернути стягнення на предмет забезпечувального обтяження, зобов'язаний до моменту подання відповідного позову до суду письмово повідомити всіх обтяжувачів, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження цього ж рухомого майна, про початок судового провадження у справі про звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження.

У разі задоволення судом позову про звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження в рішенні суду зазначаються:

- 1) загальний розмір вимог та всі його складові, що підлягають сплаті обтяжувачу з вартості предмета забезпечувального обтяження;
- 2) опис рухомого майна, за рахунок якого підлягають задоволенню вимоги обтяжувача;
- 3) заходи щодо забезпечення збереження предмета забезпечувального обтяження або передачі його в управління

на період до його реалізації, якщо такі необхідні;

4) спосіб реалізації предмета забезпечувального обтяження шляхом проведення публічних торгів або із застосуванням однієї з процедур, передбачених статтею 26 цього Закону;

5) пріоритет та розмір вимог інших обтяжувачів, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження, які підлягають задоволенню з вартості предмета забезпечувального обтяження;

6) початкова ціна предмета забезпечувального обтяження для його подальшої реалізації на публічних торгах у порядку виконавчого провадження.

Якщо інше не передбачено рішенням суду, реалізація предмета забезпечувального обтяження проводиться шляхом його продажу на публічних торгах у порядку, встановленому законом.

Боржник вправі до дня продажу предмета забезпечувального обтяження на публічних торгах повністю виконати забезпечену обтяженням вимогу обтяжувача разом з відшкодуванням витрат, понесених обтяжувачем у зв'язку з пред'явленням вимоги і підготовкою до проведення публічних торгів. Таке виконання є підставою для припинення реалізації предмета забезпечувального обтяження на публічних торгах.

Стаття 26. Позасудові способи звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження

Обтяжувач має право на власний розсуд обрати один із таких позасудових способів звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження:

1) передача рухомого майна, що є предметом забезпечувального обтяження, у власність обтяжувача в рахунок виконання забезпеченого обтяженням зобов'язання в порядку, встановленому цим Законом;

2) продаж обтяжувачем предмета забезпечувального обтяження шляхом укладення договору купівлі-продажу з іншою особою-покупцем або на публічних торгах;

3) відступлення обтяжувачу права задоволення забезпеченої обтяженням вимоги у разі, якщо предметом забезпечувального обтяження є право грошової вимоги;

4) переказ обтяжувачу відповідної грошової суми, у тому числі в порядку договірної списання, у разі, якщо предметом забезпечувального обтяження є гроші або цінні папери.

У разі звернення стягнення на рухоме майно, яке є предметом декількох обтяжень, переважне право на проведення процедури звернення стягнення належить обтяжувачу з вищим пріоритетом. Якщо процедура звернення стягнення ініціюється обтяжувачем з нижчим пріоритетом, обтяжувач з вищим пріоритетом вправі протягом 30 днів з дня її ініціювання на підставі письмової вимоги припинити таке звернення стягнення обтяжувачем з нижчим пріоритетом та розпочати власну процедуру звернення стягнення.

Стаття 27. Порядок повідомлення про порушення забезпеченого обтяженням зобов'язання

Якщо інше не встановлено цим Законом, обтяжувач, який має намір звернути стягнення на предмет забезпечувального обтяження в позасудовому порядку, зобов'язаний надіслати боржнику та іншим обтяжувачам, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження, письмове повідомлення про порушення забезпеченого обтяженням зобов'язання. Повідомлення надсилається одночасно з реєстрацією в Державному реєстрі відомостей про звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження.

Повідомлення повинно містити таку інформацію:

- 1) зміст порушення, вчиненого боржником;
- 2) загальний розмір не виконаної боржником забезпеченої обтяженням вимоги;
- 3) опис предмета забезпечувального обтяження;
- 4) посилання на право іншого обтяжувача, на користь якого встановлено зареєстроване обтяження, виконати порушене зобов'язання боржника до моменту реалізації

предмета обтяження або до переходу права власності на нього обтяжувачу;

5) визначення позасудового способу звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження, який має намір застосувати обтяжувач;

6) вимогу до боржника виконати порушене зобов'язання або передати предмет забезпечувального обтяження у володіння обтяжувачу протягом 30 днів з моменту реєстрації в Державному реєстрі відомостей про звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження.

Стаття 28. Правові наслідки невиконання вимоги обтяжувача

Звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження може бути припинене боржником або третьою особою шляхом виконання порушеного боржником забезпеченого обтяженням зобов'язання або тієї частини цього зобов'язання, виконання якої було прострочене, разом з відшкодуванням обтяжувачу витрат, понесених у зв'язку з пред'явленням вимоги та/або звернення стягнення. Таке виконання може бути здійсненим у будь-який час до моменту продажу обтяжувачем предмета забезпечувального обтяження або до переходу права власності на нього до обтяжувача. У цьому разі обтяжувач не вправі вимагати від боржника або іншої особи, яка виконала зобов'язання, сплати інших сум.

Якщо протягом 30 днів з моменту реєстрації в Державному реєстрі відомостей про звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження зобов'язання боржника, виконання якого забезпечене обтяженням, залишається невиконаним і в разі якщо предмет забезпечувального обтяження знаходиться у володінні боржника, останній зобов'язаний на вимогу обтяжувача негайно передати предмет обтяження у володіння обтяжувача. До закінчення процедури звернення стягнення обтяжувач зобов'язаний вживати заходи щодо збереження відповідного рухомого майна згідно з вимогами, встановленими статтею 8 цього Закону.

Якщо боржник, у володінні якого знаходиться предмет забезпечувального обтяження, не виконує обов'язок щодо передачі предмета забезпечувального обтяження у володіння обтяжувача, звернення стягнення здійснюється на підставі рішення суду.

Стаття 29. Передача обтяжувачу права власності на предмет забезпечувального обтяження

Обтяжувач має право після одержання предмета обтяження у володіння задовольнити свою вимогу за забезпеченим обтяженням зобов'язанням шляхом набуття права власності на предмет забезпечувального обтяження, якщо інше не встановлено законом або договором. При цьому обтяжувач зобов'язаний повідомити боржника та інших обтяжувачів відповідного рухомого майна про свій намір набути право власності на предмет забезпечувального обтяження в порядку, встановленому статтею 27 цього Закону.

Боржник або інші обтяжувачі, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження відповідного рухомого майна, протягом строку, вказаного в частині другій статті 28 цього Закону, можуть заперечити проти переходу права власності на предмет забезпечувального обтяження до обтяжувача, який ініціює звернення стягнення. Таке заперечення надсилається в письмовій формі обтяжувачу, який ініціює звернення стягнення, та іншим обтяжувачам, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження відповідного рухомого майна. За таких умов обтяжувач, який ініціює звернення стягнення, повинен задовольнити забезпечену обтяженням вимогу шляхом продажу предмета забезпечувального обтяження в порядку, встановленому статтею 30 цього Закону.

Якщо заперечення проти переходу права власності на предмет забезпечувального обтяження надійшло від іншого обтяжувача, на користь якого встановлено зареєстроване обтяження, обтяжувач, який ініціює звернення стягнення, може набути право власності на предмет забезпечувального

обтяження лише в разі задоволення ним забезпеченої вимоги обтяжувача, який заперечує проти цього. Якщо відповідне заперечення надійшло від боржника, набуття обтяжувачем, який ініціює звернення стягнення, права власності на предмет забезпечувального обтяження можливе на підставі рішення суду.

У разі набуття обтяжувачем права власності на предмет забезпечувального обтяження відповідне зобов'язання, забезпечене обтяженням, вважається повністю виконаним і обтяжувач не вправі пред'являти боржнику інші вимоги у зв'язку з виконанням цього зобов'язання.

У разі набуття обтяжувачем права власності на предмет забезпечувального обтяження усі обтяження відповідного рухомого майна з вищим пріоритетом зберігають чинність, а обтяження з нижчим пріоритетом припиняються.

Стаття 30. Право обтяжувача на продаж предмета забезпечувального обтяження

Обтяжувач має право задовольнити свою вимогу за забезпеченим обтяженням зобов'язанням шляхом продажу предмета забезпечувального обтяження третій особі. При цьому обтяжувач зобов'язаний у порядку, встановленому статтею 27 цього Закону, повідомити боржника та інших обтяжувачів відповідного рухомого майна про свій намір реалізувати таке право із зазначенням обраного ним способу, місця та часу проведення процедури продажу. Обтяжувач вправі продати предмет обтяження будь-якій особі-покупцю або на публічних торгах.

Інший обтяжувач, на користь якого встановлено зареєстроване обтяження, має переважне право на придбання предмета забезпечувального обтяження за умови, що він протягом строку, вказаного в частині другій статті 28 цього Закону, письмово повідомив обтяжувача, який ініціює звернення стягнення, про свій намір купити предмет забезпечувального обтяження. Якщо повідомлення про намір купити предмет забезпечувального обтяження надійшли від

декількох обтяжувачів, право на його придбання належить обтяжувачу з вищим пріоритетом. Ціна купівлі предмета забезпечувального обтяження іншим обтяжувачем повинна бути не нижчою за ціну, яка була запропонована обтяжувачу, який ініціює звернення стягнення, будь-якою третьою особою під час проведення процедури продажу.

Якщо обтяжувач, який висловив намір придбати предмет забезпечувального обтяження, не вчиняє дій до укладення договору купівлі-продажу предмета забезпечувального обтяження протягом п'яти днів із дня проведеної обтяжувачем процедури продажу, право на придбання предмета забезпечувального обтяження переходить до іншого обтяжувача, який висловив намір придбати предмет забезпечувального обтяження, відповідно до встановленого пріоритету. Такому обтяжувачу також надається п'ятиденний строк для укладення договору купівлі-продажу відповідного рухомого майна, порушення якого позбавляє його права на придбання предмета забезпечувального обтяження.

Якщо обтяжувачі, на користь яких встановлені зареєстровані обтяження, не скористалися правом на його придбання, обтяжувач, який ініціює звернення стягнення, повинен продати предмет забезпечувального обтяження особі, яка запропонувала найвищу ціну.

Договір купівлі-продажу предмета забезпечувального обтяження укладається обтяжувачем від імені боржника і є правовою підставою для набуття покупцем цього предмета права власності на відповідне рухоме майно. Покупець предмета забезпечувального обтяження набуває право власності на відповідне рухоме майно без будь-яких забезпечувальних та публічних обтяжень, а також інших договірних обтяжень з нижчим пріоритетом.

Протягом десяти днів із дня продажу предмета забезпечувального обтяження обтяжувач-продавець відповідного рухомого майна зобов'язаний надати боржнику та всім обтяжувачам, на користь яких було встановлене зареєстроване обтяження цього рухомого майна, письмовий звіт про результати продажу.

Стаття 31. Розподіл доходів від продажу предмета забезпечувального обтяження

Обтяжувач розподіляє доходи від продажу предмета забезпечувального обтяження в такій черговості:

1) покриття витрат на організацію продажу предмета забезпечувального обтяження;

2) задоволення забезпечених обтяженням вимог обтяжувачів з вищим пріоритетом;

3) задоволення власної забезпеченої обтяженням вимоги;

4) задоволення забезпечених обтяженням вимог обтяжувачів з нижчим пріоритетом;

5) повернення решти боржнику.

Продаж предмета обтяження є підставою для припинення всіх існуючих забезпечувальних та публічних обтяжень щодо відповідного рухомого майна, а також інших договірних обтяжень з нижчим пріоритетом.

Правила, встановлені цією статтею, також застосовуються в разі реалізації предмета забезпечувального обтяження на публічних торгах за рішенням суду.

Стаття 32. Реалізація права грошової вимоги, яке є предметом забезпечувального обтяження

Якщо предметом забезпечувального обтяження є право грошової вимоги, звернення стягнення на нього здійснюється шляхом відступлення обтяжувачу відповідного права. Обтяжувач зобов'язаний повідомити в порядку, встановленому статтею 27 цього Закону, боржника та інших обтяжувачів відповідного права грошової вимоги про свій намір набути на свою користь таке право.

Протягом строку, вказаного в частині другій статті 28 цього Закону, інші обтяжувачі, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження цього ж права, можуть письмово заявити обтяжувачу, який ініціює звернення стягнення, про свій намір отримати задоволення своїх забезпечених обтяженням

вимог за рахунок предмета забезпечувального обтяження.

Після закінчення строку, вказаного в частині другій статті 28 цього Закону, обтяжувач з вищим пріоритетом, який висловив намір звернути стягнення на предмет забезпечувального обтяження, надсилає письмове повідомлення всім особам, які повинні виконати вимоги за відповідним правом грошової вимоги боржника, яке є предметом забезпечувального обтяження. У цьому документі зазначаються:

- 1) повідомлення про відступлення права грошової вимоги;
- 2) посилання на підставу для відступлення права грошової вимоги обтяжувачу;
- 3) реєстраційний номер забезпечувального обтяження;
- 4) дані про особу обтяжувача, включаючи найменування, адресу та банківський рахунок;
- 5) вимога про виконання відповідної грошової вимоги на користь обтяжувача;
- 6) черговість пріоритетів інших обтяжувачів, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження і які вимагають задоволення своїх забезпечених обтяженням вимог за рахунок відповідного права грошової вимоги.

З дня відправлення зазначеного повідомлення обтяжувач з вищим пріоритетом набуває права кредитора в зобов'язанні, право вимоги за яким відступлене на його користь. Обтяжувач користується правами кредитора в цьому зобов'язанні до моменту повного задоволення його забезпеченої обтяженням вимоги.

Протягом п'яти днів після повного задоволення своєї забезпеченої обтяженням вимоги обтяжувач надсилає боржнику та іншим обтяжувачам, які висловили намір отримати задоволення своїх забезпечених обтяженням вимог за рахунок відповідного права грошової вимоги, звіт про отримані платежі за правом грошової вимоги. Перевищення грошової суми, отриманої обтяжувачем за відповідним правом грошової вимоги, над розміром забезпеченої обтяженням вимоги протягом зазначених п'яти днів підлягає переказу іншим

обтяжувачам згідно з їх пріоритетом у рахунок задоволення їх забезпечених обтяженням вимог, а в разі відсутності таких – боржнику.

У разі повного задоволення забезпеченої обтяженням вимоги і за умови дотримання вимог, встановлених частиною третьою цієї статті, відповідне право грошової вимоги вважається відступленим іншим обтяжувачам, які висловили намір отримати задоволення своїх забезпечених обтяженням вимог за рахунок відповідного права грошової вимоги, у черговості їх пріоритетів. За відсутності інших обтяжувачів відповідне право грошової вимоги відступається боржнику.

Стаття 33. Реалізація прав за забезпечувальними обтяженнями, предметом яких є гроші або цінні папери

Вимоги статті 27 цього Закону не застосовуються при зверненні стягнення на предмет забезпечувального обтяження, яким є гроші, боргові цінні папери, строк платежу за якими настав або які підлягають сплаті на вимогу. Обтяжувач, який звертає стягнення на такий предмет обтяження, зобов'язаний надіслати повідомлення про це боржнику та іншим обтяжувачам, на користь яких встановлено зареєстроване обтяження відповідного рухомого майна.

У разі якщо предметом забезпечувального обтяження є гроші, задоволення забезпеченої обтяженням вимоги обтяжувача здійснюється шляхом переказу йому грошової суми, достатньої для повного задоволення цієї вимоги. Такий переказ може здійснюватися банком у порядку договірної списання. Якщо на момент звернення стягнення грошові кошти, які є предметом забезпечувального обтяження, знаходяться у володінні обтяжувача і їх сума перевищує розмір забезпеченої обтяженням вимоги, обтяжувач зобов'язаний повернути надлишок боржнику.

У разі якщо предметом забезпечувального обтяження є боргові цінні папери, які знаходяться в правомірному володінні обтяжувача і строк платежу за якими настав або платіж за якими проводиться на вимогу держателя, обтяжувач

задовольняє забезпечену обтяженням вимогу шляхом пред'явлення відповідного цінного паперу до оплати. Якщо сума, отримана від оплати боргового цінного паперу, перевищує розмір забезпеченої обтяженням вимоги, обтяжувач зобов'язаний повернути надлишок боржнику.

Положення цієї статті також можуть застосовуватись у разі звернення стягнення на предмет забезпечувального обтяження, яким є пайові та похідні цінні папери, які знаходяться у володінні обтяжувача, за умови, що вони мають обіг на організованому ринку цінних паперів. Обтяжувач зобов'язаний здійснити продаж відповідних цінних паперів за ціною, не нижчою за їх ринкову ціну на організованому ринку цінних паперів на день продажу. Якщо такі цінні папери не реалізовані обтяжувачем на організованому ринку цінних паперів протягом двох торгових днів з дня надсилання повідомлення згідно з частиною першою цієї статті, обтяжувач втрачає право реалізувати їх відповідно до цієї статті.

Розділ V. ІНШІ ДОГОВІРНІ ОБТЯЖЕННЯ

Стаття 34. Види договірних обтяжень

До договірних обтяжень належать:

1) передача рухомого майна повіреному або комісіонеру згідно з договором доручення або з договором комісії;

2) передача рухомого майна власником у строкове володіння та користування іншій особі, у тому числі згідно з договором найму;

3) передача рухомого майна в управління, якщо договір управління майном забороняє управителю відчужувати передане в управління рухоме майно;

4) купівля-продаж рухомого майна з правом або зобов'язанням зворотного викупу;

5) купівля-продаж рухомого майна за умов, визначених статтею 697 Цивільного кодексу України ;

6) зобов'язання боржника передати право власності на рухоме майно обтяжувачу за умови настання певної події в

майбутньому;

7) відступлення права вимоги;

8) інші обтяження рухомого майна, які кваліфікуються як договірні.

Порядок укладення і зміст окремих видів договірних обтяжень встановлюються законом та/або договором.

Стаття 35. Права боржника за договірними обтяженнями

У разі звернення стягнення на рухоме майно за будь-яким обтяженням з нижчим пріоритетом зареєстроване договірне обтяження цього ж рухомого майна з вищим пріоритетом забезпечує боржнику той же обсяг прав стосовно цього рухомого майна, які він мав згідно з договором, на підставі якого виникло договірне обтяження.

При зверненні стягнення на рухоме майно за публічним чи забезпечувальним обтяженням з нижчим пріоритетом договірне обтяження з вищим пріоритетом зберігає чинність, а право власності на відповідне рухоме майно переходить до нового власника разом із цим договірним обтяженням.

Стаття 36. Права обтяжувача за договірними обтяженнями

Обтяження за договором, який передбачає передачу належного обтяжувачу на праві власності рухомого майна у володіння боржника, надає обтяжувачу право в разі порушення боржником обов'язків згідно з цим договором витребувати відповідне рухоме майно з володіння боржника. Обтяжувач також має право витребувати майно з володіння боржника за договором, який передбачає зобов'язання боржника передати право власності на рухоме майно обтяжувачу за умови настання певної події в майбутньому.

У разі якщо згідно з договором купівлі-продажу рухомого майна з правом або зобов'язанням зворотного викупу або договором купівлі-продажу рухомого майна під умовою,

предмет обтяження знаходиться у володінні обтяжувача, у разі порушення боржником обов'язків за цими договорами, обтяжувач має право відмовити боржнику в передачі права власності на предмет обтяження.

Реалізація прав обтяжувача згідно з частинами першою – другою цієї статті відбувається з дотриманням вимог, встановлених статтями 27, 28 цього Закону.

У разі якщо боржник відступив своє право вимоги і таке відступлення було зареєстроване, то правочин, спрямований на наступне відступлення такого права цим боржником, є недійсним.

Розділ VI. ПУБЛІЧНІ ОБТЯЖЕННЯ

Стаття 37. Види публічних обтяжень

До публічних обтяжень належать:

- 1) податкова застава;
- 2) накладення арешту на рухоме майно на підставі рішення суду для забезпечення цивільного позову або при порушенні провадження у справі про банкрутство громадянина-підприємця;
- 3) звернення стягнення на рухоме майно відповідно до рішення суду, винесеного за позовом, який стосується виконання незабезпечених зобов'язань боржника;
- 4) застава рухомого майна згідно із статтею 154-1 Кримінально-процесуального кодексу України ;
- 5) накладення арешту на рухоме майно на підставі рішень уповноважених органів у випадках, встановлених законом;
- 6) інші обтяження рухомого майна, які кваліфікуються публічними.

Порядок встановлення і зміст окремих видів публічних обтяжень визначаються законом. Публічне обтяження набирає чинності з моменту його реєстрації в Державному реєстрі.

Стаття 38. Права за публічним обтяженням

При публічному обтяженні обтяжувачем є уповноважений орган. Права і обов'язки суб'єктів публічного обтяження встановлюються законом.

Якщо інше не встановлено законом та не суперечить змісту публічного обтяження, обтяжувач за публічним обтяженням або інша особа, на користь якої встановлено публічне обтяження, також має права, передбачені статтею 23 цього Закону для обтяжувача за забезпечувальним обтяженням.

Якщо рухоме майно, яке є предметом публічного обтяження, є також предметом інших обтяжень, задоволення прав обтяжувача за публічним обтяженням або особи, на користь якої встановлено публічне обтяження, здійснюється в черговості згідно з пріоритетом публічного обтяження.

Якщо предметом публічного обтяження є два або більше об'єктів, обтяжувач отримує задоволення своїх вимог за рахунок такої їх кількості, яка достатня для повного задоволення відповідної вимоги. У цьому разі обтяжувач самостійно визначає рухоме майно, на яке звертається стягнення.

Стаття 39. Реєстрація та пріоритет публічного обтяження

Публічне обтяження підлягає реєстрації в порядку, встановленому цим Законом, протягом п'яти днів із дня винесення відповідного рішення, на підставі якого воно виникає. Обов'язок щодо здійснення реєстрації покладається на уповноважений орган або на особу, зазначену в рішенні уповноваженого органу.

Пріоритет публічного обтяження встановлюється з моменту його реєстрації. Зареєстровані публічні обтяження не мають пріоритету над обтяженнями того ж рухомого майна, які були зареєстровані раніше моменту реєстрації публічного обтяження, а також обтяженнями, які мають вищий пріоритет згідно з правилами, встановленими розділом III цього Закону.

Стаття 40. Звернення стягнення на предмет публічного обтяження

Звернення стягнення на предмет публічного обтяження здійснюється в порядку, встановленому законом.

Якщо щодо предмета публічного обтяження зареєстроване інше обтяження з вищим пріоритетом, при зверненні стягнення на предмет публічного обтяження обтяжувач або особа, на користь якої встановлено публічне обтяження, зобов'язані надіслати обтяжувачу з вищим пріоритетом письмове повідомлення про звернення стягнення за публічним обтяженням у порядку, встановленому статтею 27 цього Закону. У цьому разі обтяжувач з вищим пріоритетом має переважне право на звернення стягнення на відповідне рухоме майно згідно з положеннями розділу IV цього Закону.

Стаття 41. Припинення публічного обтяження

Публічне обтяження припиняється на підставі рішення уповноваженого органу з дня набрання ним законної сили. Публічне обтяження також припиняється внаслідок реалізації прав, що впливають із змісту публічного обтяження.

Відомості про припинення публічного обтяження підлягають реєстрації протягом п'яти днів із дня його припинення. Обов'язок щодо здійснення реєстрації відомостей про припинення публічного обтяження покладається на уповноважений орган або на уповноважену ним особу.

Уповноважений орган несе відповідальність у встановленому законом порядку за порушення обов'язку щодо реєстрації відомостей про припинення публічного обтяження.

Розділ VII. ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ОБТЯЖЕНЬ РУХОМОГО МАЙНА

Стаття 42. Держатель Державного реєстру

Держателем Державного реєстру є уповноважений центральний орган виконавчої влади. Порядок ведення Державного реєстру визначає Кабінет Міністрів України.

До Державного реєстру вносяться відомості про виникнення, зміну, припинення обтяжень, а також про звернення стягнення на предмет обтяження. Відомості, внесені до Державного реєстру, є відкритими для всіх юридичних та фізичних осіб.

Держатель Державного реєстру виконує такі функції:

- 1) організує ведення Державного реєстру;
- 2) приймає заяви і вносить записи до Державного реєстру про виникнення, зміну, припинення обтяжень рухомого майна, а також про звернення стягнення на предмет обтяження;
- 3) забезпечує вільний доступ будь-яких осіб до внесених до Державного реєстру відомостей про обтяження цілодобово протягом семи днів на тиждень;
- 4) надає витяги з Державного реєстру про наявність чи відсутність обтяжень рухомого майна;
- 5) стягує плату за внесення записів до Державного реєстру та надання витягів з нього.

Держатель Державного реєстру наділяє відповідних суб'єктів повноваженнями реєстраторів Державного реєстру, які надаватимуть послуги щодо внесення записів до Державного реєстру про виникнення, зміну, припинення обтяжень, звернення стягнення на предмет обтяження та надання витягів з Державного реєстру, в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. (Частина четверта статті 42 в редакції Закону № 2424-IV від 04.02.2005)

Держатель та реєстратор Державного реєстру, їх посадові особи несуть відповідальність згідно із законом за порушення порядку ведення Державного реєстру, а також за внесення чи надання недостовірних відомостей.

Стаття 43. Підстави для внесення записів до Державного реєстру

Реєстрація обтяжень здійснюється на підставі заяви обтяжувача, в якій зазначаються:

1) відомості про обтяжувача та боржника:

для юридичних осіб – резидентів – найменування, місцезнаходження та ідентифікаційний код у Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України;

для юридичних осіб – нерезидентів – найменування, місцезнаходження та державу, де зареєстровано особу;

для фізичних осіб – громадян України – прізвище, ім'я, по батькові, адресу постійного місця проживання та індивідуальний ідентифікаційний номер у Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів;

для фізичних осіб – іноземців або осіб без громадянства – прізвище, ім'я, по батькові (за наявності), адресу постійного місця проживання за межами України;

2) посилання на підставу виникнення обтяження та його зміст. Для забезпечувальних обтяжень також зазначаються розмір та строк виконання вимоги обтяжувача. Для обтяження, яке виникає на підставі рішення суду про стягнення грошових коштів, та обтяження, відповідно до якого накладається арешт на рухоме майно для забезпечення цивільного позову, зазначається розмір вимоги обтяжувача;

3) опис рухомого майна, що є предметом обтяження, достатній для його ідентифікації;

4) відомості про заборону чи обмеження права боржника відчувувати предмет обтяження.

Держатель або реєстратор Державного реєстру вносить запис до Державного реєстру про відомості, що містяться в заяві обтяжувача. Запису присвоюється реєстраційний номер.

Обтяжувач у будь-який час може зареєструвати зміну відомостей про обтяження шляхом подання держателю або реєстратору Державного реєстру заяви, в якій зазначаються реєстраційний номер запису, найменування боржника,

ідентифікаційний код боржника в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України або індивідуальний ідентифікаційний номер боржника в Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів і реквізити запису, що підлягають заміні. На підставі цієї заяви держатель або реєстратор Державного реєстру вносить відповідні зміни до попереднього запису про обтяження.

Відомості про звернення стягнення на предмет обтяження згідно зі статтею 24 цього Закону реєструються держателем або реєстратором Державного реєстру на підставі заяви обтяжувача, в якій зазначаються реєстраційний номер запису, найменування боржника, ідентифікаційний код боржника в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України або індивідуальний ідентифікаційний номер боржника в Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів та посилання на звернення стягнення на предмет обтяження.

Відомості про припинення обтяження реєструються держателем або реєстратором Державного реєстру на підставі рішення суду або заяви обтяжувача, в якій зазначаються реєстраційний номер запису, найменування боржника, ідентифікаційний код боржника в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України чи індивідуальний ідентифікаційний номер боржника в Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів та інформація про припинення обтяження. Записи щодо обтяжень, які втратили свою чинність, підлягають вилученню з Державного реєстру через шість місяців після реєстрації відомостей про припинення обтяження.

Заяви про виникнення, зміну, припинення обтяжень та про звернення стягнення на предмет обтяження підписуються обтяжувачем. Якщо обтяжувачем є юридична особа, підпис її уповноваженої особи скріплюється печаткою. Якщо заява подається в електронній формі, вона повинна містити електронний підпис обтяжувача.

Держателю та реєстраторам Державного реєстру

забороняється вимагати від обтяжувача подання додаткових документів чи інформації, а також перевіряти достовірність і обґрунтованість відомостей, що містяться в заяві. Обтяжувач несе відповідальність згідно із законом за достовірність відомостей, що містяться в заяві.

Стаття 44. Порядок внесення записів до Державного реєстру

Записи до Державного реєстру вносяться держателем або реєстраторами Державного реєстру протягом робочого дня, в який подано заяву обтяжувача. Моментом реєстрації обтяження є день, година та хвилина внесення відповідного запису до Державного реєстру, а моментом припинення реєстрації обтяження є день, година та хвилина реєстрації в Державному реєстрі відомостей про припинення обтяження.

Записи зберігаються в Державному реєстрі протягом п'яти років з моменту їх внесення. Обтяжувач має право в будь-який час подати заяву про припинення обтяження і подальше виключення запису або про продовження строку дії реєстрації на не більш як п'ятирічний строк.

Після припинення обтяження обтяжувач самостійно або на письмову вимогу боржника чи особи, права якої порушено внаслідок наявності запису про обтяження, протягом п'яти днів зобов'язаний подати держателю або реєстратору Державного реєстру заяву про припинення обтяження і подальше вилучення відповідного запису з Державного реєстру. У разі невиконання цього обов'язку обтяжувач несе відповідальність за відшкодування завданих збитків.

Стаття 45. Надання витягів з Державного реєстру

Держатель або реєстратор Державного реєстру зобов'язані на запит будь-якої фізичної або юридичної особи надати завірений держателем або реєстратором Державного реєстру витяг з Державного реєстру. Пошук у Державному реєстрі може здійснюватися за реєстраційним номером запису

та/або за найменуванням боржника, ідентифікаційним кодом боржника в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України, за індивідуальним ідентифікаційним номером боржника в Державному реєстрі фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів. Держатель Державного реєстру зобов'язаний на запит бюро кредитних історій надавати витяги з Державного реєстру в електронному вигляді (у форматі бази даних), у разі наявності письмової згоди юридичних, фізичних осіб – власників рухомого майна. (Частина перша статті 45 із змінами, внесеними згідно із Законом № 2704-IV від 23.06.2005)

Витяг з Державного реєстру свідчить про внесення записів про обтяження до Державного реєстру або про їх відсутність. У разі наявності обтяження у витягу вказуються всі наявні записи та відомості, що містяться в них.

Витяг надається у строк не пізніше трьох робочих днів із дня отримання держателем або реєстратором Державного реєстру відповідного запиту. Відмова в наданні витягу з Державного реєстру допускається лише в разі невнесення заявником плати за надання витягу.

Стаття 46. Плата за послуги Державного реєстру

За внесення до Державного реєстру запису про виникнення чи зміну обтяження, а також за надання витягів з Державного реєстру справляється плата у розмірі і порядку, встановлених Кабінетом Міністрів України. Плата не справляється в разі якщо відповідний запис вноситься до Державного реєстру за заявою уповноваженого органу, а також у разі надання витягів на його запит.

Реєстрація відомостей про припинення обтяження та забезпечення доступу до даних Державного реєстру здійснюється безоплатно.

Порядок передачі Бюро кредитних історій інформації з Державного реєстру в електронному вигляді (у форматі бази даних), а також розмір плати за це та інші умови встановлюються Кабінетом Міністрів України або за його

дорученням держателем Державного реєстру та бюро кредитних історій на підставі договору. (Статтю 46 доповнено частиною третьою згідно із Законом № 2704-IV від 23.06.2005)

Розділ VIII. ОБТЯЖЕННЯ В МІЖНАРОДНОМУ ОБОРОТІ

Стаття 47. Право, що застосовується до обтяжень у міжнародному обороті

Обтяження, що виникли в міжнародному обороті, набувають чинності згідно з правом держави, на території якої знаходилося рухоме майно, яке є предметом обтяження, на момент встановлення обтяження.

Вимоги до реєстрації обтяження та правові наслідки реєстрації встановлюються правом держави, на території якої знаходиться рухоме майно, яке є предметом обтяження.

Порядок звернення стягнення на предмет обтяження встановлюється правом держави, на території якої знаходиться рухоме майно, яке є предметом обтяження.

Стаття 48. Реєстрація обтяжень у міжнародному обороті

Якщо право держави, на території якої знаходилося рухоме майно на момент виникнення обтяження, не встановлює вимог до реєстрації обтяження, таке обтяження вважається зареєстрованим в Україні з моменту його виникнення за умови реєстрації цього обтяження відповідно до цього Закону протягом 30 днів з моменту ввезення відповідного рухомого майна на територію України.

Обтяження, зареєстроване згідно з правом держави, на території якої знаходилося рухоме майно на момент виникнення обтяження, також вважається зареєстрованим в Україні з моменту його реєстрації за кордоном за таких умов:

1) обтяження було зареєстроване в Державному реєстрі протягом 30 днів з моменту ввезення відповідного рухомого

майна на територію України;

2) на момент реєстрації обтяження в Державному реєстрі відповідна реєстрація обтяження за кордоном не була припинена.

До моменту реєстрації відповідного обтяження в Державному реєстрі правові наслідки такого обтяження не поширюються на покупця відповідного рухомого майна, яке було придбане при здійсненні продавцем господарської діяльності, предметом якої є систематичні операції з купівлі-продажу або інші способи відчуження цього виду рухомого майна.

Розділ IX ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2004 року.

2. Законодавчі та інші нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. До відносин щодо обтяжень рухомого майна, які виникли до набрання чинності цим Законом, застосовується законодавство, чинне на момент встановлення цих обтяжень. Цей Закон застосовується до реалізації прав за обтяженнями, які виникли до набрання чинності цим Законом. Якщо звернення стягнення на предмет обтяження розпочалося до набрання чинності цим Законом, воно продовжується відповідно до законодавства, що діяло на момент початку процедури звернення стягнення.

4. Незареєстровані обтяження рухомого майна, які були встановлені до набрання чинності цим Законом, можуть бути зареєстровані відповідно до цього Закону протягом 90 днів із дня початку діяльності Державного реєстру. У разі дотримання цієї умови відповідне обтяження набуває пріоритет із дня його виникнення, а також набирає чинності у відносинах з третіми особами згідно з цим Законом.

5. Якщо обтяження рухомого майна було зареєстроване до набрання чинності цим Законом у Державному реєстрі

застав рухомого майна, відповідний запис підлягає перенесенню в Державний реєстр обтяжень рухомого майна. Таке обтяження має пріоритет з моменту його реєстрації в Державному реєстрі застав рухомого майна.

Ведення Державного реєстру застав рухомого майна, створеного відповідно до Закону України “Про заставу”, припиняється після початку діяльності Державного реєстру відповідно до цього Закону.

6. Кабінету Міністрів України у двомісячний строк із дня набрання чинності цим Законом:

затвердити порядок ведення Державного реєстру обтяжень рухомого майна;

забезпечити функціонування Державного реєстру обтяжень рухомого майна;

установити розмір плати за внесення записів до Державного реєстру обтяжень рухомого майна та за надання витягів з нього;

подати до Верховної Ради України законопроекти щодо приведення законодавчих актів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

7. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Господарському процесуальному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст. 56; 1997 р., № 25, ст. 171; 2001 р., № 36, ст. 188; 2003 р., № 30, ст. 246, № 35, ст. 271):

(Підпункт "а" підпункту 1 пункту 7 розділу IX виключено на підставі Закону № 1892-IV (1892-15) від 24.06.2004)

б) пункт 2 частини другої статті 54 викласти в такій редакції:

"2) найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові за його наявності для фізичних осіб) сторін, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання (для фізичних осіб), ідентифікаційні коди суб'єкта господарської діяльності за їх наявності (для

юридичних осіб) або індивідуальні ідентифікаційні номери за їх наявності (для фізичних осіб – платників податків)";

в) у частині першій статті 79 слова “органом, що вирішує господарські спори, або відповідного питання компетентними органами” замінити словами “що розглядається іншим судом”;

г) абзац четвертий частини другої статті 84 виключити;

г) розділ XII-2 доповнити статтею 111-22 такого змісту:

"Стаття 111-22. Касаційні скарги на ухвали Вищого господарського суду України

Ухвали Вищого господарського суду України про повернення касаційної скарги можуть бути оскаржені в касаційному порядку до Верховного Суду України”;

(Підпункт "д" підпункту 1 пункту 7 розділу IX виключено на підставі Закону № 1892-IV (1892-15) від 24.06.2004)

2) у Цивільному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 40-44, ст. 356):

а) у статті 330 слова і цифри “статті 390 цього Кодексу” замінити словами і цифрами “статті 388 цього Кодексу”;

б) у статті 577:

у частині третій слова “до Державного реєстру застав рухомого майна” замінити словами “до Державного реєстру обтяжень рухомого майна”;

доповнити частиною четвертою такого змісту:

"4. Моментом реєстрації застави є дата та час внесення відповідного запису до Державного реєстру обтяжень рухомого майна”;

в) друге речення частини четвертої статті 588 виключити;

3) у Законі України “Про заставу” (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 47, ст. 642; 1994 р., № 27, ст. 223; 1998 р., № 2, ст. 3, № 42, ст. 259; 2000 р., № 50, ст. 436; 2001 р., № 10, ст. 44; 2003 р., № 30, ст. 247):

а) частину першу статті 3 викласти в такій редакції:

"Заставою може бути забезпечена будь-яка дійсна існуюча або майбутня вимога, що не суперечить законодавству

України, зокрема така, що впливає з договору позики, кредиту, купівлі-продажу, оренди, перевезення вантажу тощо";

б) статтю 4 доповнити частиною сьомою такого змісту:

"Предметом застави підприємств державної форми власності, приватизація яких заборонена законодавчими актами, та їх структурних підрозділів, що знаходяться в процесі корпоратизації, можуть бути їх товари в обороті або в переробці";

в) статтю 10 викласти в такій редакції:

"Стаття 10. Страхування предмета застави

Якщо предмет застави не підлягає обов'язковому страхуванню, він може бути застрахований за згодою сторін на погоджену суму.

У разі настання страхового випадку предметом застави стає право вимоги до страховика";

г) частину першу статті 12 викласти в такій редакції:

"У договорі застави визначаються суть, розмір та строк виконання зобов'язання, забезпеченого заставою, опис предмета застави, а також інші умови, відносно яких за заявою однієї із сторін повинна бути досягнута угода";

г) у частині другій статті 13 слова "транспортні засоби", "транспортних засобів та" і "засобів та" виключити;

д) текст статті 15 викласти в такій редакції:

"Застава рухомого майна може бути зареєстрована відповідно до закону.

Обов'язки державних податкових органів з реєстрації поширюються на виникнення та зміну прав податкової застави з урахуванням вимог податкового законодавства";

е) статтю 15-1 виключити;

є) частину другу статті 16 викласти в такій редакції:

"Реєстрація застави не пов'язується з моментом виникнення права застави та не впливає на чинність договору застави";

ж) у частині другій статті 17 слова "за умови переходу до нового заставодавця основного боргу, забезпеченого

заставою” виключити;

з) у статті 18:

у частині п’ятій:

друге речення викласти в такій редакції: “Переважне право заставодержателів одного і того ж майна, що зареєстровані в один і той же день, визначається моментом реєстрації застави”;

у третьому реченні слово “дати” замінити словом “моменту”;

и) у статті 21:

частину другу викласти в такій редакції:

“Якщо перший аукціон (публічні торги) оголошено таким, що не відбувся, проводиться наступний аукціон. Початковою ціною другого і наступних аукціонів вважається ціна, зменшена на 30 відсотків по відношенню до початкової ціни попереднього аукціону”;

доповнити частиною третьою такого змісту:

“Якщо другий і наступні аукціони (публічні торги) оголошені такими, що не відбулися, заставодержатель має право залишити заставлене майно за собою за початковою ціною, яка була запропонована на останньому аукціоні (публічних торгах). У разі якщо заставодержатель відмовився залишити заставлене майно за собою, це майно реалізується у встановленому порядку, якщо інше не передбачено договором”;

і) у статті 28:

в абзаці першому слова “Право застави” замінити словом “Застава”;

доповнити абзацом такого змісту:

“в інших випадках припинення зобов’язань, установлених законом”;

ї) статтю 41 викласти в такій редакції:

“Стаття 41. Умови договору застави товарів у обороті або в переробці

Договір застави товарів у обороті або в переробці повинен індивідуалізувати предмет застави шляхом зазначення знаходження товарів у володінні заставодавця чи їх

розташування в певному цеху, складі, іншому приміщенні або іншим способом, достатнім для ідентифікації сукупності рухомих речей як предмета застави”;

й) абзаци четвертий та п'ятий частини першої статті 62 виключити;

4) частину першу статті 55 Закону України “Про нотаріат” (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 39, ст. 383) викласти у такій редакції:

“Угоди про відчуження та заставу майна, що підлягає реєстрації, посвідчуються за умови подання документів, що підтверджують право власності на майно, що відчужується або заставляється. У разі застави майбутнього майна або створення забезпечувального обтяження в майбутньому майні нотаріусу надаються документи, що підтверджують наявність прав на набуття такого майна у власність у майбутньому”;

5) у Законі України “Про виконавче провадження”

(Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207; 2001 р., № 44, ст. 226; 2002 р., № 14, ст. 96, № 30, ст. 202; 2003 р., № 5, ст. 46; 2004 р., № 6, ст. 37):

а) у статті 3:

назву викласти в такій редакції:

“Стаття 3. Документи, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою”;

пункт 5 виключити;

доповнити пунктом 18 такого змісту:

“18) визнана у встановленому порядку претензія”;

б) пункт 3 частини першої статті 19 викласти в такій редакції:

“3) найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові за його наявності для фізичних осіб) стягувача і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання (для фізичних осіб), ідентифікаційний код суб'єкта господарської діяльності стягувача та боржника за його наявності (для юридичних осіб), індивідуальний ідентифікаційний номер стягувача та боржника за його наявності (для фізичних осіб – платників податків), а також інші відомості, якщо вони відомі суду чи іншому органу,

що видав виконавчий документ, які ідентифікують стягувача та боржника чи можуть сприяти примусовому виконанню, такі як дата і місце народження боржника та його місце роботи (для фізичних осіб), місцезнаходження майна боржника тощо”;

в) у частині першій статті 34:

пункт 8 після слів “у справі про банкрутство боржника” доповнити словами “якщо відповідно до закону на вимогу стягувача поширюється дія мораторію, введеного господарським судом”;

доповнити пунктом 14 такого змісту:

"14) наявності коштів боржника на депозитних, вкладних та інших подібних рахунках боржника, з яких боржник не вправі вимагати видачі чи списання коштів до спливу певного строку, в разі відсутності іншого майна боржника, на яке може бути звернено стягнення”;

г) в абзаці третьому частини другої статті 36 слова і цифри “пунктами 3, 9, 12 і 13 статті 34” замінити цифрами і словами “пунктами 3, 9, 12, 13 і 14 статті 34”;

г) пункт 5 частини першої статті 40 доповнити словами “а також виконавчих документів, за якими мають бути стягнені грошові кошти чи інше майно, та інших виконавчих документів, які можуть бути виконані без безпосередньої участі боржника”;

д) у статті 43:

у частині першій слова “після чого сплачується виконавчий збір, накладений на боржника у процесі виконання рішення” замінити словами “не покриті авансовим внеском сторін та інших осіб, у третю чергу задовольняються вимоги стягувача та стягується виконавчий збір. Виконавчий збір стягується пропорційно фактично задоволенням вимогам стягувача”;

частину другу викласти в такій редакції:

"Розподіл грошових сум у черговості, вказаній у частині першій цієї статті, здійснюється в міру їх стягнення”;

доповнити частинами третьою та четвертою такого змісту:

"Сума, що залишилася після повного виконання

рішення, використовується на сплату штрафів, накладених на боржника під час виконавчого провадження.

Сума, що залишилася після сплати штрафів, повертається боржникові";

е) частину першу статті 46 викласти в такій редакції:

"У разі невиконання рішення у строк, установлений для добровільного його виконання, з боржника постановою державного виконавця, яка затверджується начальником відповідного відділу державної виконавчої служби, стягується виконавчий збір у розмірі 10 відсотків від фактично стягненої суми або вартості майна боржника, яке передане стягувачу за виконавчим документом, а в разі невиконання рішення немайнового характеру в строк, встановлений для добровільного його виконання, з боржника після повного виконання рішення в тому ж порядку стягується виконавчий збір у розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з боржника – громадянина і в розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – з боржника – юридичної особи";

є) статтю 50 після частини п'ятої доповнити двома новими частинами такого змісту:

"Якщо у виконавчому документі про стягнення грошових коштів не вказано певного номера рахунка, з якого мають бути стягнені грошові кошти, то в разі відсутності в боржника коштів та цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, державний виконавець зобов'язаний винести постанову про звернення стягнення на майно боржника, яку не пізніше трьох днів надсилає сторонам.

Якщо у виконавчому документі про стягнення грошових коштів указаний певний номер рахунка, з якого мають бути стягнені грошові кошти, то в разі відсутності коштів на цьому рахунку державний виконавець звертається до органу, який видав виконавчий документ, з клопотанням про заміну способу та порядку виконання рішення шляхом звернення стягнення на майно боржника або встановлення іншого способу та порядку виконання рішення".

У зв'язку з цим частину шосту вважати частиною восьмою;

ж) частину шосту статті 64 доповнити словами “крім виконання провадження по зверненню стягнення на заставлене майно”;

з) у статті 76:

у другому реченні частини другої слова “з боржника стягується двократний розмір витрат на проведення виконавчих дій” замінити словами “на боржника державним виконавцем накладається штраф у сумі двократного розміру витрат на проведення виконавчих дій у порядку, встановленому частиною другою статті 87 цього Закону”;

частину третю після слів “без участі боржника неможливо” доповнити словами “державний виконавець застосовує до боржника штрафні санкції та інші заходи, передбачені статтею 87 цього Закону, після чого”;

б) у Законі України “Про порядок погашення зобов’язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами” (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 10, ст. 44; 2002 р., № 17, ст. 117; 2003 р., № 24, ст. 154, № 30, ст. 247):

а) пункт 1.17 статті 1 викласти в такій редакції:

"1.17) податкова застава – спосіб забезпечення податкового зобов’язання платника податків, не погашеного у строк. Податкова застава виникає в силу закону. У силу податкової застави орган стягнення має право в разі невиконання забезпеченого податковою заставою податкового зобов’язання одержати задоволення з вартості заставленого майна переважно перед іншими кредиторами у порядку, встановленому законом. Пріоритет заставодержателя на задоволення вимог із заставленого майна встановлюється відповідно до закону”;

б) пункт 8.4 статті 8 викласти у такій редакції:

"8.4. Податковий пріоритет

Пріоритет податкової застави по відношенню до пріоритетів інших обтяжень (включаючи інші застави) встановлюється відповідно до закону”;

в) абзац третій підпункту “а” підпункту 9.3.1 пункту 9.3 статті 9 викласти в такій редакції:

"сплати боргу за виконавчими документами або за задоволеними претензіями в порядку досудового врегулювання спорів, якщо такі виконавчі документи або претензії набули юридичної сили до моменту державної реєстрації податкової застави";

7) в абзаці восьмому частини другої статті 7 Закону України "Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 47, ст. 251; 2003 р., № 38, ст. 313; 2004 р., № 2, ст. 6) слова "та визначення розміру державного мита" виключити;

8) підпункт "в" пункту 3 статті 3 Декрету Кабінету Міністрів України від 21 січня 1993 року № 7-93 "Про державне мито" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 13, ст. 113; 1999 р., № 25, ст. 211, № 44, ст. 386; 2000 р., № 29, ст. 229, № 38, ст. 317; 2004 р., № 2, ст. 6) після слів "предмета застави" доповнити словами "але не більше ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян".

Президент України Л.КУЧМА

м. Київ, 18 листопада 2003 року
№ 1255-IV

7. Закон України „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” від 29 листопада 2001 року № 2864-III // Офіційний вісник України. – 2001. – № 52 (11.01.2002). – ст. 2332 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2864-14>).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про введення мораторію на примусову реалізацію майна

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, № 10, ст.77)
{ Закон визнано таким,що відповідає Конституції України (є конституційним) згідно з Рішенням Конституційного Суду № 11-рп/2003 (v011p710-03) від 10.06.2003 }
{ Із змінами, внесеними згідно із Законами № 2103-IV(2103-15) від 21.10.2004, ВВР, 2005, №2, ст.31 № 3385-VI(3385-17) від 19.05.2011, ВВР, 2011, № 45, ст.493 № 4212-VI(4212-17) від 22.12.2011, ВВР, 2012, № 32-33, ст.413 }

Цей Закон спрямований на забезпечення економічної безпеки держави, недопущення руйнування цілісних майнових комплексів державних підприємств, захисту інтересів держави під час реалізації майна господарських товариств,у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків.

Стаття 1. Встановити мораторій на застосування примусової реалізації майна державних підприємств та господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків(далі - підприємства),до вдосконалення визначеного законами України механізму примусової реалізації майна.

Стаття 2. Для цілей цього Закону під примусовою реалізацією майна підприємств розуміється відчуження об'єктів нерухомого майна та інших основних засобів виробництва, що забезпечують ведення виробничої діяльності цими підприємств-

вами, а також акцій (часток, паїв), що належать державі в майні інших господарських товариств і передані до статутних фондів цих підприємств, якщо таке відчуження здійснюється шляхом: звернення стягнення на майно боржника за рішеннями, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою, крім рішень щодо виплати заробітної плати та інших виплат, що належать працівнику у зв'язку із трудовими відносинами, та рішень щодо зобов'язань боржника з перерахування фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування заборгованості із сплати внесків до цих фондів, яка виникла до 1 січня 2011 року, та з перерахування органам Пенсійного фонду України заборгованості із сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування. {Абзац другий статті 2 в редакції Закону № 2103-IV (2103-15) від 21.10.2004; із змінами, внесеними згідно із Законом № 3385-VI (3385-17) від 19.05.2011 }

{ Абзац третій статті 2 виключено на підставі Закону № 4212-VI (4212-17) від 22.12.2011 }

Стаття 3. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України:

забезпечити неухильне виконання цього Закону;

у місячний термін подати в установленому порядку законопроект про внесення змін до законів України "Про виконавче провадження", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", в якому передбачити вдосконалення механізму примусової реалізації майна підприємств.

Президент України Л.КУЧМА

м. Київ, 29 листопада 2001 року
№ 2864-III

8. Інструкція з організації примусового виконання рішень, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 № 512/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 27 (17.04.2012). – ст. 1018 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

НАКАЗ

02.04.2012 № 512/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
2 квітня 2012 р.
за № 489/20802

Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень

Відповідно до Закону України «Про виконавче провадження» та з метою приведення нормативно-правових актів у відповідність до вимог чинного законодавства НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Інструкцію з організації примусового виконання рішень, що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

Інструкцію про проведення виконавчих дій, затверджену наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5, зареєстровану в Міністерстві юстиції України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами), крім пункту 5.11 глави 5, підпункту 5.12.5, абзаців першого - дев'ятого, одинадцятого - двадцять п'ятого підпункту 5.12.6 пункту 5.12 глави 5 пункту 5.12 глави 5 щодо підготовки до проведення та проведення щотижневих конкурсів з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна, які продовжують діяти до набрання чинності порядком реалізації ареш-

тованого державними виконавцями майна;

наказ Міністерства юстиції України від 17.05.2004 № 37/5 «Про затвердження Порядку утворення та функціонування виконавчих груп при органах державної виконавчої служби», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 17.05.2004 за № 624/9223 (зі змінами);

наказ Міністерства юстиції України від 17.05.2004 № 38/5 «Про затвердження Порядку передачі матеріалів виконавчого провадження з одного органу державної виконавчої служби до іншого або виконавчої групи, від одного державного виконавця до іншого», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 17.05.2004 за № 625/9224 (зі змінами).

3. Департаменту взаємодії з органами влади (Зеркаль О.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» (зі змінами).

4. Державній виконавчій службі України (Стаднік Г.В.) довести наказ до відома Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі.

5. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на Голову Державної виконавчої служби України Стадніка Г.В.

Міністр
Олександр Лавринович

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
юстиції України
02.04.2012 № 512/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
2 квітня 2012 р.
за № 489/20802

ІНСТРУКЦІЯ **з організації примусового виконання рішень**

I. Загальні положення

1.1. Ця Інструкція розроблена відповідно до Закону України «Про виконавче провадження» (далі - Закон), інших законодавчих актів України та нормативно-правових актів Міністерства юстиції України і визначає окремі питання організації виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) (далі - рішення), що відповідно до Закону підлягають примусовому виконанню.

1.2. Примусове виконання рішень здійснюють державні виконавці.

1.3. Органами державної виконавчої служби (далі - органи ДВС) є:

1.3.1. Державна виконавча служба України, до складу якої входить відділ примусового виконання рішень (далі - ДВС України).

1.3.2. Управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в обла-

стях, містах Києві та Севастополі, до складу яких входять відділи примусового виконання рішень (далі - регіональні органи ДВС).

1.3.3. Районні, районні в містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні, міжрайонні відділи державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції (далі - територіальні органи ДВС).

1.4. Безпосередній контроль за діями державного виконавця покладається на начальників відділів примусового виконання рішень та начальників відділів державної виконавчої служби районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних та міжрайонних управлінь юстиції (далі - начальник відділу).

1.5. Під час здійснення виконавчого провадження державний виконавець приймає рішення шляхом винесення постанов, попереджень, внесення подань, складання актів та протоколів, надання доручень, розпоряджень, вимог, подання запитів, заяв, повідомлень або інших процесуальних документів у випадках, передбачених Законом та іншими нормативно-правовими актами.

1.5.1. Постанова як окремий документ містить такі обов'язкові реквізити:

а) вступну частину із зазначенням:

назви постанови, дати видачі постанови та місця її винесення;

найменування органу ДВС, прізвища, імені та по батькові державного виконавця, який виніс постанову;

назви виконавчого документа, коли та ким виданий, резолютивної частини документа (далі - реквізити виконавчого документа);

за зведеним виконавчим провадженням - прізвища, імені та по батькові боржника - фізичної особи, повного найменування боржника - юридичної особи та дати об'єднання виконавчих проваджень у зведене;

б) мотивувальну частину із зазначенням мотивів, з яких державний виконавець прийняв відповідне рішення (дійшов певних висновків), і посилання на закон чи інший нормативно-правовий акт (статтю, її частину, абзац, пункт, підпункт, на підставі якого видано постанову);

в) резолютивну частину із зазначенням:

прийнятого рішення державного виконавця;

прізвища, імені, по батькові фізичних осіб, повного найменування юридичних осіб, яким надсилається копія постанови;

строку і порядку оскарження постанови;

г) до постанов можуть вноситись також інші відомості, визначені Законом, цією Інструкцією та іншими нормативно-правовими актами;

г) постанова складається і підписується державним виконавцем у необхідній кількості примірників (копій), один з яких (оригінал) залишається у виконавчому провадженні, а інші (копії) направляються за належністю і у випадках, встановлених Законом або цією Інструкцією, затверджуються начальником відділу або його заступником та скріплюються печаткою;

д) у разі якщо постанова державного виконавця є виконавчим документом, вона повинна відповідати вимогам до виконавчого документа, визначеним статтею 18 Закону.

Інші посадові особи органів ДВС у випадках, передба-

чених Законом та цією Інструкцією, виносять постанови з урахуванням вимог, визначених цим пунктом.

1.5.2. Акт - документ, що підтверджує певні встановлені факти або події:

а) текст акта складається з реквізитів виконавчого документа із зазначенням суті проведених дій; за зведеним виконавчим провадженням - повного найменування (прізвища, імені та по батькові) боржника та дати об'єднання виконавчих проваджень у зведене, а також вступної і констатуючої частин. У вступній частині зазначаються назва акта, дата і місце його складання, посада, прізвище, ім'я, по батькові державного виконавця, підстава для складання акта, перелічуються особи, що були присутні під час його складання, із зазначенням їхнього статусу у виконавчому провадженні, місця проживання (місцезнаходження), посад, інших наявних даних, зазначається кількість аркушів, на яких складено акт;

б) у констатуючій частині викладаються мета і завдання складання акта, суть і характер проведених виконавчих дій, встановлені факти, події, а також у разі потреби висновки і пропозиції;

в) у кінці акта (перед підписами) зазначаються відомості про кількість примірників акта та кому вони надаються (надсилаються);

г) акт підписується всіма особами, які брали участь у його складанні. У разі відмови від підписання сторін чи інших осіб, що були присутні при складанні акта, про це робиться відмітка в акті. Відмітка «від підпису відмовився» проставляється напроти імені особи, яка відмовилася від підпису, та засвідчується підписами інших осіб, які були присутніми під час складання акта;

г) до акта можуть вноситись також інші відомості, ви-

значені Законом, цією Інструкцією та іншими нормативно-правовими актами.

1.6. Проведення іншими органами, установами, організаціями, посадовими особами і фізичними особами окремих виконавчих дій у випадках, передбачених Законом, у тому числі відповідно до частини четвертої статті 2 Закону, здійснюється на вимогу чи за дорученням державного виконавця.

1.7. Вимоги державного виконавця щодо виконання рішень обов'язкові для всіх органів, установ, організацій, посадових осіб, фізичних і юридичних осіб на території України.

1.8. Вимога державного виконавця є письмовим документом, який складається у випадках, передбачених Законом, та є обов'язковою для виконання органами, установами, організаціями, посадовими особами і фізичними особами щодо надання державному виконавцю документів або їх копій, необхідних для здійснення його повноважень, вчинення інших дій, необхідних для виконання рішення.

1.8.1. У вимозі зазначаються:

- а) найменування органу ДВС;
- б) дата відкриття та номер виконавчого провадження;
- в) реквізити виконавчого документа, на підставі якого відкрито виконавче провадження (його резолютивна частина у разі потреби);
- г) прізвище, ім'я та по батькові державного виконавця;
- г) перелік дій, які необхідно вчинити;
- д) строк виконання вимоги;

е) наслідки невиконання вимоги.

1.8.2. Вимога підписується державним виконавцем та надсилається поштою чи іншими засобами зв'язку або вручається державним виконавцем особі, яка зобов'язана вчинити дії.

1.9. Доручення державного виконавця є письмовим документом, який складається у випадках, передбачених Законом, зокрема у випадку проведення окремих виконавчих дій органами, установами, організаціями, посадовими особами і фізичними особами, та надає їм право провести окремі дії (перерахування коштів, виготовлення документів тощо).

1.10. Запит державного виконавця про надання необхідної інформації для здійснення виконавчих дій повинен бути вмотивованим та встановлювати обґрунтований строк для надання інформації.

1.11. Отримана інформація використовується органами ДВС виключно із службовою метою. Така інформація не підлягає розповсюдженню та передачі третій стороні, за винятком осіб, які відповідно до Закону мають право знайомитись із матеріалами виконавчого провадження.

1.12. Основною інформаційною базою про здійснені виконавчі дії є Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень (далі - Єдиний реєстр).

1.12.1 Відомості вносяться до Єдиного реєстру державним виконавцем одночасно з виготовленням документа, на підставі якого вчиняється виконавча дія.

1.12.2. У разі здійснення виконавчої дії за межами органу ДВС відомості про таку дію вносяться до Єдиного реєстру протягом двох робочих днів після її проведення або надходження повідомлення про її проведення.

1.12.3. Постанови державного виконавця, а також інші документи виконавчого провадження (крім актів, що складаються за місцем проведення виконавчих дій) складаються за допомогою програмних засобів Єдиного реєстру. У випадку збоїв роботи системи Єдиного реєстру документи виконавчого провадження можуть виготовлятися без використання програмних засобів Єдиного реєстру, про що обов'язково зазначається в документі. Після відновлення роботи Єдиного реєстру такі документи в електронному вигляді негайно вносяться до нього.

1.12.4 Ведення Єдиного реєстру, умови доступу до нього та отримання інформації здійснюються відповідно до Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 20.05.2003 № 43/5, зареєстрованого у Міністерстві юстиції України 21.05.2003 за № 388/7709 (із змінами).

1.12.5. З метою забезпечення доступу до інформації Єдиного реєстру у постанові про відкриття виконавчого провадження сторонам виконавчого провадження роз'яснюється право доступу до зазначеної інформації, указуються адреса відповідного веб-сайта в мережі Інтернет, а також ідентифікатор для доступу до інформації про виконавче провадження та порядок його використання.

II. Учасники виконавчого провадження

2.1. Реалізація учасниками виконавчого провадження своїх повноважень, а також залучення інших осіб до участі у проведенні виконавчих дій та реалізації ними своїх повноважень здійснюються відповідно до глави 2 Закону. Державний виконавець при здійсненні виконавчого провадження зобов'язаний використовувати всі надані йому права та повноваження, необхідні для забезпечення своєчасного і повного виконання рішення.

2.2. Залучення працівників органів внутрішніх справ у

межах наданих їм повноважень здійснюється державним виконавцем при виконанні рішень у разі виникнення загрози життю та здоров'ю державного виконавця, а також для охорони і забезпечення правопорядку на місці здійснення виконавчих дій у порядку, встановленому Інструкцією про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), затвердженою наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства юстиції України від 25.06.2002 № 607/56/5, зареєстрованою в Міністерстві юстиції України 27.06.2002 за № 541/6829.

2.3. Залучення працівників податкової міліції здійснюється державним виконавцем за виконавчими документами про стягнення в дохід держави коштів або про вчинення інших дій на користь чи в інтересах держави у разі, коли від її імені у виконавчому провадженні виступають органи державної податкової служби, з метою надання допомоги державному виконавцю щодо виїзду за місцем виконання та супроводження при примусовому входженні до приміщень та сховищ боржника відповідно до вимог Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби, затвердженого наказом Міністерства юстиції України, Державної податкової адміністрації України від 03.07.2002 № 60/5;304, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 04.07.2002 за № 555/6843.

2.4. Залучення органів опіки та піклування відповідно до покладених на них повноважень обов'язково здійснюється при виконанні рішень про відібрання дитини, а також у разі необхідності забезпечення прав та інтересів неповнолітніх та непрацездатних осіб, які потребують опіки (піклування).

2.5. Залучення державним виконавцем інших органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб, фізичних осіб при примусовому виконанні рішень здійснюється у разі,

якщо їх присутність може сприяти своєчасному й повному виконанню рішень.

2.6. У разі необхідності для проведення чи організації виконавчих дій державний виконавець має право залучити суб'єктів господарювання.

2.7. Залучення у виконавчому провадженні відповідних органів, підприємств, установ, організацій, посадових осіб та фізичних осіб (крім понятих) здійснюється державним виконавцем шляхом винесення постанови про залучення цих осіб.

2.7.1. У цій постанові обов'язково зазначаються обставини, які зумовили залучення визначених осіб, час та місце здійснення виконавчих дій, а також інші необхідні відомості.

2.7.2. Копія постанови надсилається (вручається) керівнику відповідного органу, установи, організації, суб'єкту господарювання у триденний строк з дня її винесення, але не пізніше ніж за три дні до запланованих заходів.

2.8. Перед початком виконавчих дій державний виконавець усно роз'яснює залученим при примусовому виконанні рішень особам їхні права та обов'язки, про що зазначається в акті.

Державний виконавець контролює вчинення дій залученими особами.

2.9. Для з'ясування та роз'яснення питань, що виникають під час здійснення виконавчого провадження і потребують спеціальних знань, державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторін призначає своєю постановою експерта або спеціаліста (у разі необхідності - кількох експертів або спеціалістів), для оцінки майна (майнових прав) - суб'єктів оціночної діяльності - суб'єктів господарювання, а також у разі потреби - перекладача.

У постанові про призначення експерта або спеціаліста, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання, перекладача зазначаються питання, на які ці особи повинні надати письмовий висновок (звіт), або з якої мови слід здійснити переклад, або вид та характеристика майна, яке необхідно ідентифікувати, оцінити тощо, строки здійснення відповідних дій.

2.10. Права і обов'язки сторін та інших учасників виконавчого провадження реалізуються відповідно до статті 12 Закону.

2.11. Повноваження представників сторін, які беруть участь у виконавчому провадженні, мають бути посвідчені такими документами:

а) довіреністю фізичної особи;

б) довіреністю юридичної особи або документами, що посвідчують право представництва юридичної особи (документом про призначення керівником юридичної особи тощо);

в) рішенням про призначення опікуном, піклувальником чи управителем спадкового майна.

2.11.1. Документи, що посвідчують повноваження представників, повинні бути оформлені відповідно до вимог чинного законодавства.

2.11.2. Оригінали документів, зазначених у пункті 2.11 цього розділу, або належним чином засвідчені їх копії приєднуються до матеріалів виконавчого провадження.

2.11.3. Після пересвідчення наявності у представника належним чином оформленої довіреності оригінал такої довіреності у разі потреби повертається представникові сторони виконавчого провадження.

2.11.4. У випадку реалізації стороною виконавчого провадження права на пред'явлення виконавчого документа на виконання, подання заяви про повернення без виконання виконавчого документа, оскарження дій державного виконавця та інших посадових осіб органів ДВС, отримання присудженого майна чи стягнутих сум через представника державний виконавець перевіряє, чи обумовлені у довіреності повноваження представника на здійснення таких дій.

2.11.5. Обмеження повноважень представника на вчинення певної виконавчої дії мають бути застережені у виданій йому довіреності.

2.12. Сторона виконавчого провадження (її представник) може знайомитися з матеріалами виконавчого провадження у відповідному органі ДВС у спеціально визначений для прийому громадян час і в тому обсязі, в якому вона бажає, за усним клопотанням до державного виконавця.

2.12.1. За бажанням сторони виконавчого провадження (її представника) ознайомитись із матеріалами виконавчого провадження в інший час виконавче провадження надається їй для ознайомлення на підставі письмової заяви, в якій зазначаються бажана дата та час ознайомлення, за резолюцією начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець.

2.12.2. Ознайомлення з матеріалами виконавчого провадження здійснюється в приміщенні органу ДВС та у присутності державного виконавця, про що у виконавчому провадженні робиться відмітка із зазначенням дати ознайомлення та особи, яка ознайомила з матеріалами виконавчого провадження.

2.12.3. Сторона виконавчого провадження має право робити копії з документів виконавчого провадження, виписки з них. Вилучення з матеріалів виконавчого провадження будь-яких документів не допускається.

2.13. У разі вибуття однієї із сторін виконавчого провадження (у разі смерті фізичної особи, припинення юридичної особи, а також в інших випадках заміни сторони у виконавчому провадженні), якщо правовідносини допускають правонаступництво, державний виконавець з власної ініціативи або за заявою сторони, а також сама заінтересована сторона мають право звернутися до суду із заявою про заміну сторони виконавчого провадження її правонаступником. На підставі постановленої судом ухвали державний виконавець своєю постановою, яка затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, замінює назву сторони виконавчого провадження. Ухвала суду та постанова державного виконавця долучаються до виконавчого документа при його направленні за належністю або поверненні його стягувачу чи до суду.

2.14. правонаступництво можливе на всіх стадіях виконавчого провадження - з моменту відкриття виконавчого провадження до його закінчення. Після заміни вибулої сторони виконавчого провадження її правонаступником державний виконавець продовжує виконання виконавчого провадження в порядку, встановленому Законом.

2.15. У разі якщо сторона виконавчого провадження змінила найменування без процедури реорганізації (для юридичної особи) або прізвище, ім'я чи по батькові (для фізичної особи), державний виконавець за наявності підтверджуючих документів (про внесення змін до установчих документів, довідки з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців, довідки органу державної реєстрації актів цивільного стану, паспорта) своєю постановою, яка затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, змінює назву сторони виконавчого провадження. Така постанова державного виконавця приєднується до виконавчого документа при його направленні за належністю або поверненні його стягувачу чи до суду.

2.16. Питання про відводи у виконавчому провадженні вирішуються відповідно до статті 16 Закону.

2.16.1. Посадові особи, які мають право на розгляд питання про відвід державного виконавця, експерта, спеціаліста, оцінювача чи перекладача, зобов'язані розглянути заяву про відвід або самовідвід у строк до п'яти робочих днів з моменту отримання її відповідним органом ДВС.

2.16.2. У разі направлення заяви про відвід посадовій особі органу ДВС, яка не має права на розгляд цього питання, заявнику надається письмове роз'яснення щодо порядку розгляду питання про відвід у строк до п'яти робочих днів з моменту отримання заяви відповідним органом ДВС.

III. Загальні умови та порядок здійснення виконавчого провадження

3.1. Примусовому виконанню підлягають виконавчі документи, визначені у статті 17 Закону.

3.2. Підставою для вжиття заходів примусового виконання рішень є виконавчий документ, який пред'явлений до виконання в установленому Законом порядку.

3.3. Виконавчий документ повинен відповідати вимогам до виконавчого документа, зазначеним у статті 18 Закону.

При перевірці відповідності виконавчого документа вимогам пункту 3 частини першої статті 18 Закону державний виконавець враховує таке:

а) повне найменування для юридичних осіб повинно містити інформацію про організаційно-правову форму такої особи відповідно до вимог чинного законодавства;

б) ім'я фізичної особи (яка є громадянином України)

складається з її прізвища, власного імені та по батькові (частина перша статті 28 Цивільного кодексу України). Відповідно до частини третьої статті 12 Закону України «Про національні меншини в Україні» громадяни, в національній традиції яких немає звичаю зафіксувати по батькові, мають право записувати в паспорті лише ім'я та прізвище, а у свідоцтві про народження - імена батька та матері;

в) відсутність коду за Єдиним державним реєстром підприємств та організацій України стягувача та боржника (для юридичних осіб) допускається, якщо законодавством країни, на території якої зареєстровано юридичну особу, не передбачено присвоєння юридичній особі такого коду;

г) для фізичних осіб реєстраційний номер облікової картки платника податків не зазначається у виконавчому документі, якщо особа є іноземцем та законодавством країни, на території якої проживає фізична особа, встановлено інші форми обліку або якщо особа відмовилась його мати через свої релігійні переконання, про що є відповідна відмітка у паспорті особи;

г) реєстраційний номер облікової картки платника податків або серія і номер паспорта можуть не зазначатися в постановках у справах про адміністративні правопорушення, які виносяться на місці вчинення правопорушення або без участі особи.

3.4. Заява про відкриття виконавчого провадження подається до органу ДВС у письмовій формі разом із оригіналом (дублікатом) виконавчого документа.

3.4.1. До заяви про відкриття виконавчого провадження, яка подається представником стягувача, додається документ, що підтверджує його повноваження.

3.4.2. На кожен поданий на примусове виконання виконавчий документ стягувачем подається окрема заява про відкриття виконавчого провадження.

3.4.3. У разі пред'явлення до виконання виконавчого документа, за яким надана розстрочка виконання, виконавче провадження відкривається в частині, за якою сплинув строк сплати. Постанова про стягнення виконавчого збору в такому разі вноситься у розмірі десяти відсотків суми, яка підлягає примусовому стягненню.

3.5. Місце виконання рішення визначається відповідно до вимог, встановлених статтею 20 Закону.

3.5.1. Проведення державним виконавцем виконавчих дій на території органу ДВС, який підпорядкований іншому регіональному органу ДВС, здійснюється за погодженням з ДВС України.

3.5.2. При проведенні перевірки інформації щодо наявності боржника чи його майна або його місця роботи на території, на яку не поширюється компетенція державного виконавця, у постанові про проведення перевірки обов'язково зазначаються обставини, які обумовили проведення перевірки (письмове клопотання стягувача, відповіді на запити державного виконавця тощо), адреса, за якою слід здійснити перевірку, а також інші необхідні відомості, які можуть сприяти перевірці.

3.5.3. Підвідомчість виконавчих проваджень відділам примусового виконання рішень ДВС України та регіональних органів ДВС визначається згідно зі статтею 21 Закону.

Виконавчі провадження, що перебувають на виконанні в територіальних органах ДВС, можуть передаватися до відділів примусового виконання рішень ДВС України та регіональних органів ДВС в установленому розділом VI цієї Інструкції порядку.

Виконання судових ухвал про забезпечення позову шляхом накладення арешту на кошти чи інше майно боржника на суми, визначені у пункті 2 частини першої та пункті 2 частини другої статті 21 Закону, здійснюється територіальними органами ДВС.

3.6. У разі якщо державним виконавцем при відкритті виконавчого провадження накладено арешт на майно, в тому числі на кошти боржника, до закінчення строку для самостійного виконання, боржник може запропонувати державному виконавцю списати кошти, необхідні для виконання рішення, з його рахунку та зарахувати їх на відповідний рахунок органу ДВС з подальшим перерахуванням стягувачу.

У разі надходження відповідного звернення боржника державний виконавець невідкладно готує платіжні вимоги про примусове списання коштів з рахунку боржника та направляє до банку.

3.7. Стягнення виконавчого збору здійснюється у порядку, визначеному статтею 28 Закону.

3.7.1. Постанова про стягнення виконавчого збору вноситься при першому надходженні виконавчого документа державному виконавцю на наступний день після завершення строку, наданого боржнику для самостійного виконання рішення. У постанові про стягнення виконавчого збору визначається розмір виконавчого збору, що підлягає стягненню, зазначений у частині першій статті 28 Закону. Примусове стягнення виконавчого збору здійснюється відповідно до вимог Закону.

3.7.2. Якщо рішення про стягнення коштів було виконано боржником частково до початку його примусового виконання, виконавчий збір стягується з суми, яка не була сплачена боржником самостійно.

3.7.3. При наступних пред'явленнях до виконання виконавчого документа державному виконавцеві виконавчий збір стягується в частині, що не була стягнута при попередньому виконанні.

3.7.4. У разі завершення виконавчого провадження з виконання рішення немайнового характеру, закінчення вико-

навчого провадження з підстав, передбачених пунктами 1, 2, 5, 8, 9, 11 - 13 частини першої статті 49 Закону, якщо виконавчий збір не стягнуто, державний виконавець у постанові про закінчення виконавчого провадження (повернення виконавчого документа) зазначає про виділення постанови про стягнення виконавчого збору в окреме провадження та не пізніше наступного робочого дня після завершення такого виконавчого провадження відкриває виконавче провадження за постановою про стягнення виконавчого збору, про що виносить постанову про відкриття виконавчого провадження. Строк для самостійного виконання боржнику в такому випадку не надається.

У разі повернення виконавчого документа з підстави, передбаченої пунктом 8 частини першої статті 47 Закону, постановою про стягнення виконавчого збору в окреме виконавче провадження не виділяється та залишок нестягнутої суми виконавчого збору не стягується.

3.7.5. Копія постанови про стягнення виконавчого збору з боржника залишається у виконавчому провадженні, за яким її винесено, з відміткою державного виконавця про розмір фактично стягнутого виконавчого збору. На постанові про стягнення виконавчого збору, за якою відкрито виконавче провадження, зазначається залишок суми виконавчого збору, що підлягає стягненню.

3.8. У разі якщо в органі ДВС відкрито кілька виконавчих проваджень про стягнення коштів з одного боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження, крім випадків, передбачених постановою Кабінету Міністрів України від 03.08.2011 № 845 «Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ».

3.8.1. Виконання зведеного виконавчого провадження розпочинається постановою про об'єднання виконавчих проваджень у зведене виконавче провадження. Про приєднання ви-

конавчого провадження до зведеного виконавчого провадження вноситься постанова, копія якої зберігається у зведеному виконавчому провадженні. Виконавчі провадження щодо одного боржника об'єднуються у зведене виконавче провадження або приєднуються до зведеного виконавчого провадження не пізніше наступного робочого дня після закінчення строку, наданого боржнику для самостійного виконання.

3.8.2. За зведеним виконавчим провадженням арешт на майно боржника накладається у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій. Виконавчий збір за зведеним виконавчим провадженням стягується окремо за кожним виконавчим провадженням, об'єднаним у зведене, у розмірі 10 відсотків суми, виплаченої стягувачу за таким окремим виконавчим провадженням.

3.8.3. У разі якщо виконавчі провадження про стягнення коштів з одного боржника відкрито у кількох органах ДВС, зокрема якщо боржник та його майно перебувають на території різних адміністративно-територіальних одиниць, при об'єднанні виконавчих проваджень у зведене в установленому розділом V цієї Інструкції порядку можуть утворюватись виконавчі групи.

3.8.4. Наявність або відсутність іншого виконавчого провадження чи зведеного виконавчого провадження щодо одного й того самого боржника державний виконавець перевіряє за даними Єдиного реєстру при відкритті виконавчого провадження.

3.8.5. У разі виявлення іншого виконавчого провадження, відкритого щодо одного й того самого боржника в тому самому органі ДВС, державний виконавець звертається до начальника відділу, якому він безпосередньо підпорядкований, щодо прийняття рішення стосовно об'єднання виконавчих проваджень у зведене чи приєднання виконавчого документа до зведеного виконавчого провадження.

3.8.6. Якщо виконавче провадження щодо одного й того самого боржника виявлено в іншому органі ДВС в межах регіону, начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, звертається до керівника органу ДВС вищого рівня щодо прийняття рішення стосовно об'єднання виконавчих проваджень у зведене чи приєднання виконавчого документа до зведеного та визначення органу ДВС, який буде здійснювати виконання зведеного виконавчого провадження.

3.8.7. Якщо виконавче провадження щодо одного й того самого боржника виявлено в іншій області, Автономній Республіці Крим, містах Києві та Севастополі, відділі примусового виконання рішень ДВС України, рішення щодо подальшого виконання таких виконавчих проваджень приймається ДВС України.

3.8.8. За наявності підстав для завершення виконавчого провадження виконавчий документ виводиться із зведеного виконавчого провадження за постановою державного виконавця про виведення виконавчого документа зі зведеного виконавчого провадження.

3.9. За наявності обставин, передбачених статтею 37 Закону, державний виконавець вносить постанову про зупинення виконавчого провадження, крім випадків, визначених Законом.

3.9.1. За наявності підстав для зупинення виконавчого провадження в частині виконання одного виконавчого документа, який приєднано до зведеного виконавчого провадження, зведене виконавче провадження зупиняється лише в частині виконання цього виконавчого документа.

3.9.2. Зведене виконавче провадження з підстави, передбаченої пунктом 8 частини першої статті 37 Закону, зупиняється лише в частині стягнень, які підпадають під дію запровадженого господарським судом мораторію, зокрема не зупиня-

ються провадження за рішеннями про виплату заробітної плати, аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної здоров'ю та життю громадян, авторської винагороди, стягнення невикористаних та своєчасно не повернутих коштів Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, а також у випадку перебування виконавчого провадження на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум (у тому числі одержаних від реалізації майна боржника) та у разі звернення стягнення на заставлене майно і виконання рішень у немайнових спорах.

Зведене виконавче провадження з підстави, передбаченої пунктом 9 частини першої статті 37 Закону, зупиняється лише в частині стягнень, які підпадають під дію запровадженого Національним банком України мораторію на задоволення вимог кредиторів банку, крім рішень щодо виконання зобов'язань, пов'язаних з обслуговуванням господарської діяльності банку, у тому числі з виплатою заробітної плати, авторської винагороди, відшкодуванням шкоди, завданої життю та здоров'ю працівників банку, а також вимог кредиторів щодо виплати заробітної плати, аліментів, пенсій, стипендій, соціальної допомоги в межах, установлених тимчасовим адміністратором лімітів, а також крім зобов'язань банку з перерахування органам Пенсійного фонду України єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, на зобов'язання з повернення фондам загальнообов'язкового державного соціального страхування розміщених на депозитних рахунках у банках тимчасово вільних коштів, у тому числі резервів коштів цих фондів.

3.10. За наявності обставин, передбачених статтею 38 Закону, державний виконавець має право винести постанову про зупинення виконавчого провадження. У такому випадку державний виконавець у постанові про зупинення виконавчого провадження обов'язково обґрунтовує необхідність такого зупинення з посиланням на фактичні обставини справи, які дійсно унеможливають подальше проведення виконавчих дій або можуть призвести до порушення прав сторін виконавчого провадження.

3.11. Зупинення виконавчого провадження, відкладення провадження виконавчих дій, відстрочка або розстрочка виконання рішення не є підставою для скасування раніше вжитих заходів до примусового виконання рішення.

3.12. Перед зверненням до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника - фізичної особи або дитини, який здійснюється відповідно до статті 40 Закону, державний виконавець вживає заходів, спрямованих на встановлення фактичного місцезнаходження боржника - фізичної особи або дитини щодо:

а) отримання відповіді на запит від відповідних територіальних органів МВС України щодо місця реєстрації особи;

б) отримання інформації від учасників виконавчого провадження та інших осіб, у тому числі усно (в такому випадку отримана інформація відображається в акті державного виконавця), про можливі місця перебування боржника;

в) перевірки наявності боржника за можливими місцями його перебування, встановленими під час проведення виконавчих дій;

г) отримання інформації щодо місця роботи боржника;

г) отримання інформації про боржника з інших джерел.

Організацію розшуку боржника - юридичної особи та майна боржника чи інформації про місце отримання боржником доходів державний виконавець здійснює шляхом направлення запитів до органів державної податкової служби, Державної реєстраційної служби України, банків, Державної автомобільної інспекції Міністерства внутрішніх справ України, Державної казначейської служби України, Державного агентства земельних ресурсів, бюро технічної інвентаризації, нотаріату, органів статистики тощо або перевірки інформації за даними електронних баз даних та реєстрів, що містять інформацію про майно

чи доходи боржника, а також за даними інших джерел інформації як офіційних, так і неофіційних (засобів масової інформації, мережі Інтернет тощо). Крім того, державний виконавець здійснює вихід за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника.

3.13. Використання коштів виконавчого провадження здійснюється відповідно до Порядку використання коштів виконавчого провадження, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 29.04.2004 № 554.

3.13.1. До інших витрат, необхідних для забезпечення належної організації виконання рішень органами ДВС, належать витрати на:

а) зарахування коштів на відповідний рахунок органу ДВС (комісія банку);

б) виплату винагороди державним виконавцям;

в) придбання службових житлових приміщень;

г) придбання службових приміщень;

г) страхування державних виконавців;

д) забезпечення державних виконавців форменим одягом;

е) матеріально-технічне забезпечення діяльності служби, у тому числі: придбання канцелярських та господарських товарів, передплата періодичних, довідкових та інформаційних видань; придбання предметів, матеріалів, обладнання та інвентарю, витрати транспортних послуг, утримання транспортних засобів та оренда транспортних засобів, у тому числі грошова компенсація за використання державними виконавцями власного автотранспорту; оренда приміщень, ремонт та обслуговування оргтехніки, поштові витрати та витрати на послуги зв'язку, модему, Інтернету;

е) установку телефонів, модемного зв'язку та охоронної сигналізації;

ж) охорону та охоронну сигналізацію;

з) поліграфічні витрати;

и) проведення семінарів;

- і) відрядження та проїзд державних виконавців, у тому числі на придбання проїзних документів;
- ї) оплату комунальних послуг та енергоносіїв;
- й) придбання основних засобів та програм;
- к) Єдиний реєстр;
- л) поточний та капітальний ремонт приміщень;
- м) інші витрати, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій.

3.13.2. У разі якщо виконавче провадження було завершено, а витрати на організацію та проведення виконавчих дій не були стягнуті, постанова про стягнення витрат на організацію та проведення виконавчих дій виділяється в окреме провадження в порядку, передбаченому підпунктом 3.7.4 пункту 3.7 цього розділу.

3.13.3. Використання витрат на проведення виконавчих дій, стягнутих з боржника, здійснюється відповідно до письмового розпорядження державного виконавця, яким витрати на проведення виконавчих дій перераховуються з депозитного рахунку на спеціальний реєстраційний рахунок для обліку коштів, отриманих як плата за послуги, що надаються бюджетними установами, відкритими на ім'я Державної виконавчої служби України, Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі в органах Державної казначейської служби України. Використання витрат на проведення виконавчих дій здійснюється відповідно до кошторисів, затверджених в установленому порядку.

3.14. Авансові внески для здійснення необхідних витрат на забезпечення провадження виконавчих дій або для покриття їх частини можуть бути зроблені стягувачем шляхом перерахування цих коштів безпосередньо на відповідний рахунок органу ДВС. Суму коштів, яку необхідно внести на відповідний рахунок органу ДВС, стягувач визначає за погодженням з державним виконавцем з урахуванням необхідних витрат для проведення робіт.

У разі завершення виконавчого провадження державний виконавець готує звіт про використання авансового внеску, в якому наводить перелік витрат, які було здійснено за рахунок авансового внеску, із зазначенням сум коштів, які було сплачено на фінансування кожної з витрат. До звіту додаються копії платіжних документів, що підтверджують сплату відповідних коштів.

3.15. Повернення виконавчого документа стягувачу здійснюється за наявності підстав та в порядку, визначеному у статті 47 Закону. При цьому в постанові про повернення виконавчого документа стягувачу обов'язково роз'яснюється порядок повторного пред'явлення виконавчого документа до виконання (крім випадку повернення виконавчого документа на підставі пункту 1 частини першої статті 47 Закону, якщо таке повернення надалі є підставою для відмови у відкритті виконавчого провадження).

При цьому при поверненні виконавчого документа стягувачу необхідно враховувати, що підставою для повернення виконавчого документа згідно з пунктом 9 частини першої статті 47 Закону є встановлення безпосередньо у Законі заборони звертати стягнення на окреме майно чи кошти боржника. Якщо заборона впливає із норми закону, наприклад така заборона встановлена судом, який відповідно до закону має право заборонити звернення стягнення на майно боржника, необхідно керуватися пунктом 2 частини першої статті 47 Закону.

3.16. У разі направлення виконавчого документа за належністю до іншого органу ДВС відповідно до пункту 10 частини першої статті 49 Закону державний виконавець у постанові про закінчення виконавчого провадження зазначає причини направлення виконавчого документа за належністю, повідомляє про проведені виконавчі дії (якщо стягнення проведено частково, зазначається про фактично стягнену суму коштів), якщо боржник відсутній, вказується дата складання акта про відсутність боржника. До копії постанови про закінчення виконавчого

провадження державний виконавець додає також постанови про стягнення виконавчого збору, витрат на організацію та проведення виконавчих дій, копії постанов про накладення арешту на кошти чи майно боржника, копії документів щодо майнового стану боржника та його доходів у разі їх наявності.

У документах виконавчого провадження, що надійшли за належністю з іншого органу ДВС, може бути виправлено граматичні чи арифметичні помилки (в порядку, встановленому Законом) державним виконавцем, який здійснює виконання відповідного рішення.

3.17. У постанові про закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа стягувачу чи повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який (яка) його видав(ла), державний виконавець зазначає підставу для цього з посиланням на відповідну норму Закону, результати виконання, а також наслідки завершення відповідного виконавчого провадження (зняття арешту тощо).

3.18. При відмові у відкритті виконавчого провадження державний виконавець залишає у матеріалах виконавчого провадження копію виконавчого документа, а на виконавчому документі ставить відповідну відмітку, у якій зазначається причина відмови у відкритті виконавчого провадження.

3.18.1. При завершенні виконавчого провадження державний виконавець залишає у матеріалах виконавчого провадження копію виконавчого документа, а на виконавчому документі ставить відповідну відмітку, у якій зазначаються підстава завершення виконавчого провадження з посиланням на відповідну норму Закону, залишок нестягненої суми, якщо за виконавчим документом проводилося стягнення, сума стягнутого виконавчого збору.

3.18.2. Відмітка на виконавчому документі засвідчуєть-

ся підписом державного виконавця та скріплюється печаткою органу ДВС.

3.19. Надсилання документів виконавчого провадження здійснюється згідно з положеннями статті 31 Закону.

3.20. Копії постанов державного виконавця та інші документи виконавчого провадження, які державний виконавець зобов'язаний довести до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження, надсилаються адресатам із супровідними листами за адресами, зазначеними у виконавчому документі, або іншими адресами, про які стало відомо державному виконавцю, або зазначеними у письмовій заяві сторони виконавчого провадження.

IV. Загальний порядок звернення стягнення на майно боржника

4.1. Виявлення майна та звернення стягнення на майно боржника здійснюються у порядку, встановленому главою 4 Закону, з урахуванням таких особливостей:

4.1.1. У разі виконання рішень про стягнення коштів з юридичних осіб державний виконавець перевіряє також наявність майна боржника за даними балансу. Копію балансу державний виконавець може отримати безпосередньо у боржника або у відповідних державних органів.

4.1.2. Державні виконавці в процесі виконання рішення можуть вилучати готівкові кошти у боржника в національній та іноземній валютах. Приймання державними виконавцями грошей не дозволяється. Виявлені у боржника готівкові кошти вилучаються, про що державний виконавець складає акт вилучення готівки. Вилучення проводиться у присутності понятих. Цей акт складається у необхідній кількості примірників, з яких перший залишається у виконавчому провадженні, інші вручаються боржнику або його представнику, особі, у якої вилучено, під

розписку в першому примірнику. У разі відмови боржника (його представника) від підпису про це зазначається в акті вилучення готівки.

4.1.3. При складанні акта вилучення готівки жодні виправлення, перекреслення сум, дат або прізвищ в акті не допускаються.

4.1.4. В акті вилучення готівки обов'язково зазначаються:

а) повне найменування (прізвище, ім'я та по батькові) особи, у якої вилучено готівку;

б) розмір грошової суми, яку вилучено (цифрами та словами);

в) найменування валюти, її кількість, номінал купюр.

4.1.5. Перший примірник акта, який залишається у державного виконавця, не пізніше наступного робочого дня затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, та скріплюється печаткою.

4.1.6. Вилучена готівка в національній та/або іноземній валюті не пізніше наступного робочого дня зараховується державним виконавцем на відповідний рахунок органу ДВС для покриття витрат на організацію та проведення виконавчих дій, покриття боргу за виконавчими документами та стягнення виконавчого збору, а також на повернення авансового внеску та стягнення штрафів, накладених державним виконавцем на боржника, якщо такі мали місце. Витрати, пов'язані із зарахуванням коштів на відповідний рахунок органу ДВС (комісія банку), є витратами на організацію та проведення виконавчих дій та покриваються за рахунок вилучених у боржника коштів. Документ, який підтверджує внесення коштів на відповідний рахунок органу державної виконавчої служби, приєднується до акта вилучення готівки та підшивається разом з актом до матеріалів виконавчого провадження.

4.1.7. Суми, які підлягають перерахуванню на користь держави, при відсутності витрат на організацію та проведення виконавчих дій та інших стягнень перераховуються до Державного бюджету України або місцевих бюджетів у порядку, встановленому Державною казначейською службою України, а виконавчий збір - на відповідний рахунок органу ДВС. Відповідна квитанція банку про отримання коштів приєднується до акта вилучення готівки та підшивається разом з актом до матеріалів виконавчого провадження.

4.1.8. Розпочинаючи виконання рішення про стягнення коштів, державний виконавець зобов'язаний винести постанову відповідно до частини другої статті 57 Закону. Копії постанови, якою накладено арешт на майно боржника та оголошено заборону на його відчуження, державний виконавець надсилає органам, що здійснюють реєстрацію майна або ведуть реєстр заборон на його відчуження. Постанова підписується державним виконавцем та скріплюється печаткою органу ДВС.

4.1.9. На кошти та інші цінності боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах та на зберіганні в банках чи інших фінансових установах, накладається арешт, про що виноситься постанова державного виконавця. У постанові зазначається сума коштів, яка підлягає арешту, з урахуванням вимог за виконавчими документами, виконавчого збору, витрат на організацію та проведення виконавчих дій та вказується номер рахунку, на якому знаходяться кошти, що підлягають арешту, або зазначається, що арешт поширюється на кошти на всіх рахунках боржника, у тому числі тих, які будуть відкриті після винесення постанови про накладення арешту. Постанова підписується державним виконавцем та скріплюється печаткою органу ДВС.

4.1.10. Арешт на кошти боржника може бути накладено в національній та/або в іноземній валюті, про що зазначається у постанові.

4.1.11. При зверненні стягнення на ювелірні та побутові вироби із золота, срібла, платини і металів платинової групи,

дорогоцінного каміння і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів державний виконавець вживає заходів примусового виконання рішень із урахуванням Закону України «Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними», Положення про порядок і умови зберігання ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 02.11.2005 № 409, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 22.12.2005 за № 1551/11831 (із змінами), Інструкції про порядок одержання, використання, обліку та зберігання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 06.04.98 № 84, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 28.04.98 за № 271/2711, Порядку обліку, зберігання і розпорядження дорогоцінними металами і дорогоцінним камінням, дорогоцінним камінням органогенного утворення та напівдорогоцінним камінням, що переходять у власність держави, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 04.11.2004 № 692, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 30.11.2004 за № 1513/10112.

4.2. Опис та арешт майна боржника здійснюються в такій послідовності:

4.2.1. Після виявлення майна боржника державний виконавець проводить опис та арешт цього майна, про що складає акт. В акті опису та арешту майна боржника повинні бути вказані:

а) назва кожного внесеного в акт предмета і його відмінні ознаки (вага, метраж, розмір, форма, вид, колір, товарний знак, проби, виробнича марка, дата випуску, ступінь зносу тощо);

б) якщо вилучені предмети мають ознаки дорогоцінних металів, каменів органічного та неорганічного утворення, пер-

лів тощо, то вони ретельно описуються з визначенням усіх особливих ознак, відповідним чином пакуються в конверт, прошиваються, підписуються державним виконавцем та іншими учасниками, які були присутніми під час опису;

в) якщо проводилось опечатування предмета, зазначається, які предмети, приміщення, сховища були опечатані, кількість накладених печаток та спосіб опечатування;

г) прізвище, ім'я та по батькові особи, якій передано майно на зберігання, а якщо майно передано на зберігання не боржнику, а іншій особі, - паспортні дані, її місце проживання (далі - зберігач);

г) відмітка про роз'яснення зберігачеві майна обов'язків із збереження майна, попередження про кримінальну та іншу відповідальність, встановлену законодавством, за його розтрату, відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення або інші незаконні дії з майном, на яке накладено арешт;

д) якщо державний виконавець установив зберігачеві обмеження права користуватися майном, зазначаються вид, обсяги і строки обмеження;

е) зауваження або заяви стягувача, боржника, осіб, що були присутні при описі.

4.2.2. Акт опису та арешту майна підписується державним виконавцем, понятими, зберігачем майна, боржником та стягувачем, їх представниками, а також може бути підписаний іншими особами, які були присутні при проведенні опису майна. У разі відмови від підпису сторін чи інших осіб, що були присутні при виконанні, про це робиться відмітка в акті.

4.2.3. Якщо опис і арешт майна здійснюються на виконання рішення про забезпечення позову, державний виконавець передає арештоване майно на зберігання боржнику або його представнику. Іншій особі майно на зберігання може бути пе-

редано лише у випадку відсутності боржника чи його відмови від прийняття майна на зберігання, а також у випадку, якщо судовим рішенням визначено іншу особу, якій необхідно передати майно на зберігання.

4.2.4. Якщо опис і арешт майна здійснюються за участю боржника або його представника, акт опису та арешту майна складається в двох примірниках. Перший залишається в провадженні державного виконавця, а другий видається боржнику під розписку на першому примірнику, що залишається у державного виконавця.

4.2.5. Якщо описане майно передано на зберігання не боржникові чи його представнику, а іншій особі, то акт опису та арешту майна складається в трьох примірниках. Перший залишається в провадженні державного виконавця, а інші вручаються зберігачеві майна та боржнику під розписку на першому примірнику акта.

4.2.6. У разі необхідності після передачі майна на зберігання за постановою державного виконавця таке майно може бути передано на зберігання іншому зберігачу. У постанові зазначаються причина передачі майна іншому зберігачу, прізвище, ім'я та по батькові зберігача, який здійснював зберігання майна, та прізвище, ім'я та по батькові нового зберігача. Постанова підписується державним виконавцем. У постанові робиться попередження новому зберігачеві майна про кримінальну та іншу відповідальність, встановлену законодавством, за його розтрату, відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення або інші незаконні дії з майном, на яке накладено арешт. Копія постанови вручається новому зберігачу, до якої додається копія акта опису та арешту майна.

4.2.7. У разі необхідності (наявність інформації про псування майна тощо) державний виконавець до моменту передачі майна новому зберігачу може здійснити вихід за місцем зберігання майна для його огляду. У разі зміни кількісних чи якісних

характеристик майна про це зазначається в постанові про призначення нового зберігача, при цьому державний виконавець готує подання (повідомлення) до правоохоронних органів щодо притягнення зберігача до кримінальної відповідальності.

4.2.8. Факт передачі майна може засвідчуватися актом державного виконавця або актом приймання-передавання майна.

4.2.9. Арешт на цінні папери накладається згідно з Порядком накладення арешту на цінні папери, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 22.09.99 № 1744. Зберігання цінних паперів здійснюється відповідно до Положення про порядок і умови зберігання цінних паперів, на які накладено арешт, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 04.10.99 № 489, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 29.10.99 за № 740/4033 (із змінами).

4.2.10. Виявивши розтрату, відчуження, приховування, підміну, пошкодження, знищення переданого на зберігання майна або встановивши інші незаконні дії з цим майном, державний виконавець складає про це акт і звертається з поданням до органів прокуратури за місцем виконання рішення у порядку, визначеному розділом XIV цієї Інструкції, для вирішення питання про притягнення зберігача описаного майна до відповідальності, передбаченої статтею 388 Кримінального кодексу України.

4.2.11. При скасуванні судом заходів забезпечення позову за завершеними виконавчими провадженнями державний виконавець відновлює виконавче провадження протягом трьох робочих днів з дня надходження рішення суду, після чого майно звільняється з-під арешту за постановою державного виконавця без винесення постанови про відкриття виконавчого провадження. Копія постанови державного виконавця про звільнення майна боржника з-під арешту надсилається сторонам та до відповідного органу (установи) для зняття арешту.

4.2.12. У випадках, передбачених частиною п'ятою статті 60 Закону, державний виконавець виносить постанову про зняття арешту з майна чи коштів не пізніше наступного дня з моменту надходження належним чином завіреної копії рішення суду до органу ДВС.

4.3. Визначення вартості, оцінка майна боржника проводяться державним виконавцем або суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання в установленому законодавством порядку.

4.3.1. У разі якщо стягувач і боржник або їх представники присутні під час опису й арешту майна та не заперечують проти визначення вартості майна, державний виконавець одночасно з його описом проводить визначення вартості майна, про що складає відповідний акт.

4.3.2. Визначення вартості майна боржника безпосередньо державним виконавцем проводиться за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна, з урахуванням фактичного стану майна, у строк не пізніше п'яти робочих днів з моменту проведення опису й арешту майна. Для визначення вартості майна державний виконавець використовує власні знання, дані засобів масової інформації, повідомлення сторін виконавчого провадження та інших осіб, яких державний виконавець у разі необхідності може залучити до проведення визначення вартості майна. З метою належного визначення вартості окремих видів майна державний виконавець може в установленому порядку залучати до процесу опису майна експертів чи спеціалістів.

4.3.3. За результатами визначення вартості майна державний виконавець складає акт визначення вартості майна, у якому зазначаються дата опису й арешту цього майна, опис та аналіз зібраних і використаних даних та іншої інформації під час визначення вартості майна, вартість кожного описаного предмета та загальна вартість майна. У разі заперечень з боку

сторін виконавчого провадження вони мають право зазначити про це в акті. Акт складається у трьох примірниках. Акт визначення вартості майна вважається чинним протягом шести місяців з дня його складання.

4.3.4. Копії акта визначення вартості майна надсилаються сторонам виконавчого провадження не пізніше наступного робочого дня після його складання. Якщо сторони виконавчого провадження або їх представники присутні під час визначення вартості майна, копії акта вручаються їм під розписку на першому примірнику акта.

4.3.5. У разі якщо оцінку майна проводив суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання, державний виконавець направляє сторонам повідомлення про оцінку майна не пізніше наступного робочого дня після отримання звіту про оцінку майна. У звіті про оцінку майна оцінювач обов'язково повинен зазначити відомості, які необхідні для публікації оголошення про реалізацію такого майна. Необхідність зазначення таких відомостей передбачається у договорі, який укладається органом ДВС із суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання. Строк чинності звіту про оцінку майна у виконавчому провадженні становить шість місяців з дати його складання.

4.3.6. Якщо вартість майна боржника визначено в рішенні суду, державний виконавець передає майно на реалізацію за ціною, визначеною судовим рішенням, без проведення визначення вартості чи оцінки такого майна.

4.4. Передача стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, здійснюється в установленій державним виконавцем строк за участю стягувача та боржника.

4.4.1. У разі наявності інформації про місцезнаходження предметів, зазначених у виконавчому документі, державний виконавець у постанові про відкриття виконавчого провадження вказує час та місце примусового виконання рішення про передачу стягувачу присуджених предметів, якщо рішення не бу-

де виконано боржником самостійно, а також попереджає стягувача про повернення йому виконавчого документа на підставі пункту 4 частини першої статті 47 Закону, якщо він не з'явиться на виконання без поважних причин.

4.4.2. Якщо боржник не виконав рішення самостійно, то державний виконавець вилучає у нього в присутності понять предмети, зазначені у виконавчому документі, і передає їх стягувачу або його представнику, про що складає акт вилучення у боржника предметів, зазначених у рішенні суду, та акт передачі їх стягувачу. Ці акти складаються у трьох примірниках. Один примірник акта залишається у виконавчому провадженні, інші вручаються стягувачу та боржникові або їх представникам під розписку на першому примірнику акта.

4.4.3. В актах вилучення та передачі зазначаються реквізити виконавчого документа та номер виконавчого провадження, прізвища, імена та по батькові державного виконавця, сторін виконавчого провадження та інших осіб, які беруть участь у передачі майна, короткий опис майна. Акти підписуються державним виконавцем та сторонами виконавчого провадження. У разі відмови сторін виконавчого провадження від підпису про це зазначається в актах.

4.4.4. У разі усної відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника, під час виконання рішення про передачу їх стягувачу державний виконавець у присутності понять про цей факт зазначає в актах та повертає зазначені предмети боржникові під розписку і виносить постанову про повернення виконавчого документа стягувачу на підставі пункту 4 частини першої статті 47 Закону.

4.4.5. У разі відсутності боржника виконання рішення може бути проведено без його участі за участю стягувача або його представника та двох понять.

4.4.6. Якщо під час виконання рішення про передачу стягувачу предметів, зазначених у виконавчому документі, ви-

явлено лише частину таких предметів, державний виконавець здійснює їх передачу в установленому порядку, про що робить відмітку у виконавчому документі.

4.5. Реалізація майна, на яке звернено стягнення, здійснюється відповідно до вимог статті 62 Закону.

4.5.1. Реалізація арештованого майна, крім майна, вилученого з обігу згідно із законом, та цінних паперів, ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінного каміння і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, здійснюється шляхом його продажу на прилюдних торгах, аукціонах або на комісійних умовах.

4.5.2. Передача майна на реалізацію здійснюється на конкурсних засадах.

4.5.3. Реалізація арештованого державними виконавцями майна здійснюється відповідно до Порядку реалізації арештованого майна, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 15.07.99 № 42/5, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19.07.99 за № 480/3773 (із змінами), Тимчасового положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 № 68/5, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 02.11.99 за № 745/4038 (із змінами), Правил комісійної торгівлі непродовольчими товарами, затверджених наказом Міністерства зовнішніх економічних зв'язків України від 13.03.95 № 37, зареєстрованих в Міністерстві юстиції України 22.03.95 за № 79/615 (із змінами).

4.5.4. Для проведення реалізації нерухомого майна або транспортних засобів державним виконавцем збираються такі документи:

а) у разі продажу нерухомого майна - документи, що

характеризують об'єкт нерухомості (копія технічного паспорта на житловий будинок, квартиру тощо), відповідно до Інструкції про порядок проведення технічної інвентаризації об'єктів нерухомого майна, затвердженої наказом Державного комітету будівництва, архітектури та житлової політики України від 24.05.2001 № 127, зареєстрованої у Міністерстві юстиції України 10.07.2001 за № 582/5773 (із змінами);

б) копії документів, що підтверджують право власності або інше речове право на нерухоме майно, визначених статтею 19 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» та пунктом 1 глави 2 розділу II Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 22.02.2012 № 296/5, зареєстрованого у Міністерстві юстиції України 22.02.2012 за № 282/20595;

в) у разі продажу об'єкта незавершеного будівництва - копія рішення про відведення земельної ділянки;

г) у разі продажу транспортного засобу - свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу (технічний паспорт). У разі якщо транспортний засіб не перебував на обліку в державному органі, що здійснює реєстрацію відповідних транспортних засобів, - інші документи, що підтверджують право власності на цей транспортний засіб відповідно до вимог Порядку державної реєстрації (перереєстрації), зняття з обліку автомобілів, автобусів, а також самохідних машин, сконструйованих на шасі автомобілів, мотоциклів усіх типів, марок і моделей, причепів, напівпричепів, мотоколясок, інших прирівняних до них транспортних засобів та мопедів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 07.09.98 № 1388 (у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 23.12.2009 № 1371), або інших нормативно-правових актів з питань реєстрації та обліку транспортних засобів.

4.5.5. Вказані документи збираються державним виконавцем одразу після проведення опису майна.

4.5.6. Копії зазначених документів із супровідним листом, копіями виконавчого документа та акта визначення вартості майна (звіту про оцінку майна) та копією розширеного витягу з Державного реєстру обтяжень рухомого майна або Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна (такі розширені витяги надаються станом на день передачі документів до регіонального органу ДВС) передаються державним виконавцем особисто або через спеціально уповноважену особу відділу державної виконавчої служби до відповідного регіонального органу ДВС для здійснення заходів щодо передачі майна на реалізацію та організації конкурсу. Начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, забезпечує правильність та повноту підготовлених документів.

4.5.7. У разі накладення арешту державним виконавцем при винесенні постанови про відкриття виконавчого провадження майно передається на реалізацію не раніше ніж через 10 днів, тобто після закінчення строку для оскарження вказаної постанови.

4.5.8. Продукти та інші речі, що швидко псуються, передаються на реалізацію негайно після накладення на них арешту. Визначення вартості такого майна проводиться не пізніше наступного робочого дня після накладення на нього арешту.

4.5.9. У разі передачі на реалізацію нерухомого майна, право власності на яке або право користування яким мають неповнолітні, необхідний попередній дозвіл органів опіки та піклування, що надається відповідно до закону. Якщо такий дозвіл не надано, державний виконавець звертається до суду, який видав виконавчий документ, із заявою про встановлення або зміну способу і порядку виконання. Якщо судом не встановлено (змінено) спосіб і порядок виконання, державний виконавець продовжує виконання рішення за рахунок іншого майна боржника,

а в разі відсутності такого майна повертає виконавчий документ стягувачу з підстави, передбаченої пунктом 2 частини першої статті 47 Закону.

4.5.10. У разі якщо майно не було продано у зв'язку з відсутністю попиту, воно підлягає уцінці державним виконавцем відповідно до чинного законодавства, яка проводиться в десятиденний строк з дня визнання прилюдних торгів чи аукціону такими, що не відбулися, або закінчення строку реалізації майна на комісійних умовах. Про проведення уцінки майна державним виконавцем складається акт, у якому зазначаються реквізити виконавчого документа та номер виконавчого провадження, вартість майна, за якою воно передавалося на реалізацію, вартість майна після уцінки. Про проведення уцінки майна та її результати державний виконавець не пізніше наступного робочого дня після її проведення повідомляє спеціалізовану організацію, що здійснює реалізацію майна.

4.5.11. Якщо майно не було реалізовано в установленому порядку після його уцінки, державний виконавець проводить повторну уцінку в порядку, визначеному підпунктом 4.5.10 цього пункту.

4.5.12. Якщо майно не було реалізовано в установленому порядку після його повторної уцінки, державний виконавець пропонує стягувачу (стягувачам) залишити це майно за собою. У разі наявності кількох стягувачів, які виявили бажання залишити за собою нереалізоване майно, воно передається в порядку календарного надходження виконавчих документів до виконання з урахуванням черговості, визначеної статтею 44 Закону.

4.5.13. Календарне надходження виконавчих документів застосовується лише між стягувачами однієї черги. Стягувачі наступної черги мають право отримати майно боржника лише після встановлення відсутності стягувачів попередньої черги, які виявили бажання отримати це майно, незалежно від часу надходження до виконання документів від стягувача попередньої черги.

4.5.14. Після реалізації арештованого майна чи його передачі стягувачу в рахунок погашення боргу всі арешти та заборони з такого майна знімаються не пізніше наступного робочого дня після його передачі новому власнику.

4.6. Виконання рішення про конфіскацію майна, якщо таке майно підлягає реалізації, здійснюється державним виконавцем.

4.6.1. Майно, що підлягає конфіскації, вилучається державним виконавцем у боржника.

4.6.2. У разі якщо майно вилучено іншим уповноваженим органом, воно вилучається державним виконавцем у цього органу в тому випадку, якщо таке майно може бути реалізовано згідно з вимогами Закону.

4.6.3. Вилучена іншим уповноваженим органом готівка за дорученням державного виконавця перераховується цим органом до державного бюджету на вказані державним виконавцем рахунки. У дорученні зазначаються: найменування органу ДВС, реквізити судового рішення про конфіскацію цієї готівки, прізвище, ім'я та по батькові державного виконавця, строк виконання доручення, обов'язок цього органу щодо надання державному виконавцю підтвердження про перерахування коштів. Повідомлення про перерахування коштів є підставою для закінчення виконавчого провадження.

4.6.4. Реалізація конфіскованого майна здійснюється в порядку, визначеному Законом.

4.6.5. Порядок розпорядження конфіскованим майном, не реалізованим у порядку, визначеному Законом, та майном, яке не підлягає реалізації, встановлено Порядком розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 11.07.2002 № 985.

V. Виконавчі групи

5.1. За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення, або у разі виконання зведеного виконавчого провадження при органах ДВС за відповідною постановою можуть утворюватися виконавчі групи, до складу яких входять державні виконавці одного або кількох органів ДВС.

5.2. Обставини, що ускладнюють виконання рішення:

а) наявність майна боржника на території різних адміністративно-територіальних одиниць;

б) якщо за різними виконавчими провадженнями, відкритими в одному або кількох органах ДВС, боржник одночасно є стягувачем;

в) якщо виконавчі провадження відносно солідарних боржників відкрито в різних органах ДВС;

г) у разі виконання зведеного виконавчого провадження;

г) інші обґрунтовані обставини.

5.3. Передача виконавчого провадження до виконавчої групи, утвореної при іншому органі ДВС, здійснюється за постановою посадової особи, якою прийнято рішення про утворення виконавчої групи.

5.4. Виконавча група може бути утворена за рішенням:

а) Голови ДВС України - при будь-якому органі ДВС з числа державних виконавців будь-якого органу ДВС;

б) начальника регіонального органу ДВС - з державних виконавців підпорядкованих відділів;

в) начальника територіального органу ДВС - з державних виконавців цього відділу;

г) начальника відділу примусового виконання рішень - з державних виконавців цього відділу.

5.5. Посадова особа, яка приймає рішення про утворен-

ня виконавчої групи, вносить про це вмотивовану постанову.

У постанові обов'язково зазначаються:

а) обставини, які обумовили утворення виконавчої групи (з власної ініціативи, на виконання доручення керівника вищого рівня, за поданням начальника регіонального або територіального органу ДВС або їх заступників, начальника відділу примусового виконання рішень чи за заявою стягувача за умови пред'явлення ним на виконання до різних органів ДВС виконавчих документів про стягнення боргу із солідарних боржників);

б) склад виконавчої групи, її керівник, орган ДВС, при якому утворюється виконавча група;

в) інші відомості, в тому числі щодо покладення на керівника виконавчої групи прав і повноважень у виконавчому провадженні, встановлених Законом, для начальників відділів, якщо ці повноваження можуть бути надані відповідно до Закону.

5.6. Постановою Голови ДВС України або начальника регіонального органу ДВС на керівника групи можуть покладатися права і повноваження у виконавчому провадженні, встановлені Законом для начальників територіальних органів ДВС.

5.7. Посадова особа, якою прийнято рішення про утворення виконавчої групи, має право вносити зміни до складу виконавчої групи шляхом видання відповідної постанови.

5.8. Повідомлення про утворення виконавчої групи надсилається до членів виконавчої групи у письмовій формі у триденний строк з дня видання відповідної постанови.

5.9. Керівником виконавчої групи призначається державний виконавець, який займає вищу посаду або є працівником органу ДВС вищого рівня, або один із членів виконавчої групи, якщо всі її члени займають однакові посади.

Керівник виконавчої групи при виконанні покладених на нього повноважень:

а) отримує документи виконавчого провадження або їх копії;

б) розподіляє обов'язки між членами виконавчої групи;

в) визначає рахунки органів ДВС, на які необхідно зараховувати кошти виконавчого провадження;

г) у разі необхідності приймає рішення щодо передачі виконавчого провадження від одного державного виконавця до іншого в межах виконавчої групи;

г) розглядає заяви сторін та інших учасників виконавчого провадження, їх клопотання;

д) у разі покладання на нього прав та обов'язків у виконавчому провадженні, встановлених Законом для начальників відділів, для засвідчення документів використовує печатки тих органів ДВС, державні виконавці яких входять до складу виконавчої групи;

е) за наявності підстав у встановленому порядку вносить подання про заохочення за успіхи в роботі або застосування дисциплінарного стягнення до членів виконавчої групи, а також щодо зміни складу виконавчої групи;

є) направляє особі, яка прийняла рішення про утворення виконавчої групи, подання про виплату винагороди державним виконавцям виконавчої групи;

ж) здійснює інші права та обов'язки у виконавчому провадженні відповідно до Закону, в тому числі покладені на нього керівником органу ДВС, який прийняв рішення про утворення виконавчої групи.

5.10. Процесуальні документи видаються державними виконавцями, що входять до виконавчої групи, за погодженням або на виконання доручення керівника виконавчої групи.

5.11. Посадові особи органів ДВС зобов'язані сприяти роботі виконавчої групи, яка здійснює виконавчі дії на їхній території.

VI. Передача виконавчого провадження від одного органу ДВС до іншого, від одного державного виконавця до іншого

6.1. Виконавче провадження може бути передано від одного органу ДВС до іншого, від одного державного виконавця до іншого у випадках, визначених Законом та цією Інструкцією.

6.2. Передача виконавчого провадження в межах одного органу ДВС або виконавчої групи здійснюється за письмовим дорученням начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або керівника виконавчої групи.

Виконавче провадження передається від одного державного виконавця до іншого в межах одного органу ДВС, виконавчої групи у зв'язку:

а) із зміною дислокації, перерозподілом обов'язків, введенням спеціалізації державних виконавців, необхідністю перерозподілу навантаження;

б) з хворобою державного виконавця, його перебуванням у відраженні чи відпустці, а також у разі включення державного виконавця до складу виконавчої групи при іншому органі ДВС;

в) з відводом (самовідводом) державного виконавця відповідно до Закону;

г) із звільненням державного виконавця чи відстороненням від виконання повноважень за посадою відповідно до Закону України „Про державну службу”;

г) якщо виконавчі провадження відносно солідарних боржників відкрито різними державними виконавцями;

д) з іншими обставинами, що ускладнюють виконання рішення.

6.3. Передача виконавчих проваджень на виконання може здійснюватися:

а) до відділу примусового виконання рішень ДВС України, інших органів ДВС та виконавчих груп, утворених при цих органах, - за рішенням Голови ДВС України щодо будь-яких виконавчих проваджень, що перебувають на виконанні в органах ДВС;

б) до відділу примусового виконання рішень ДВС України - за рішенням начальника цього відділу щодо будь-яких виконавчих проваджень, що перебувають на виконанні в органах ДВС та виконавчих групах, утворених при цих органах;

в) до відділу примусового виконання рішень регіонального органу ДВС, територіальних органів ДВС та виконавчих груп, утворених при цих органах, - за рішенням начальника регіонального органу ДВС щодо виконавчих проваджень, що перебувають на виконанні в територіальних органах ДВС;

г) до відділу примусового виконання рішень регіонального органу ДВС - за рішенням начальника цього відділу щодо виконавчих проваджень, що перебувають на виконанні в територіальних органах ДВС;

г) до виконавчої групи, утвореної в межах органу ДВС, - за рішенням керівника цього органу ДВС;

д) від одного державного виконавця до іншого в межах органу ДВС та виконавчої групи - за рішенням відповідних керівників цих органів та керівника виконавчої групи у разі покладення на нього прав та повноважень, встановлених Законом, у виконавчому провадженні для начальників відділів територіальних органів ДВС.

6.4. Передача виконавчого провадження до іншого органу ДВС або у зв'язку з утворенням виконавчої групи при іншому органі ДВС здійснюється за вмотивованою постановою особи, яка прийняла рішення про передачу матеріалів виконавчого провадження, яка надсилається сторонам виконавчого провадження та до відповідного органу ДВС.

6.5. У постанові обов'язково зазначаються обставини, які обумовили передачу виконавчого провадження, особа, якій

передаються матеріали виконавчого провадження (керівник виконавчої групи), а також встановлюються строки передачі, які не можуть перевищувати п'яти робочих днів.

6.6. При передачі матеріалів виконавчого провадження до іншого органу ДВС державний виконавець або керівник виконавчої групи в день одержання матеріалів виконавчого провадження виносить постанову про прийняття виконавчого провадження до виконання, яку надсилає сторонам виконавчого провадження із супровідним листом, у якому зазначає свій робочий телефон, дні прийому та місцезнаходження органу ДВС, до якого передано виконавче провадження або при якому утворено виконавчу групу.

6.7. При передачі виконавчого провадження з одного органу ДВС до іншого, від одного державного виконавця до іншого відповідні відомості заносяться до Єдиного реєстру.

VII. Звернення стягнення на заробітну плату та інші види доходів боржника

7.1. Звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника, порядок здійснення відрахувань здійснюються відповідно до статей 68 - 70 Закону.

7.2. При виконанні в примусовому порядку виконавчих документів про стягнення сум коштів, що перевищують три мінімальні розміри заробітної плати, державний виконавець у першу чергу перевіряє наявність коштів на рахунках боржника шляхом направлення відповідних запитів, а також перевіряє майновий стан боржника.

7.3. Про звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника державний виконавець виносить постанову, яка надсилається для виконання підприємству, установі, організації, фізичній особі, фізичній особі - підприємцю за місцем отримання боржником відповідних доходів. Копія зазначеної постанови залишається у виконавчому провадженні на контролі.

7.3.1. Постанова повинна містити:

а) повне найменування та місцезнаходження підприємства, установи, організації, прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи чи фізичної особи - підприємця, до якої направляється постанова, та її місце проживання;

б) порядок стягнення суми боргу;

в) розмір відрахувань;

г) реквізити рахунку, на який необхідно перераховувати утримані кошти, або адресата у разі перерахування коштів поштовим переказом;

г) вимогу щодо направлення звітів про здійснені відрахування та виплати із зазначенням періодичності подання звітів та адреси, на яку необхідно направляти звіти.

7.3.2. Постанова підписується державним виконавцем та скріплюється печаткою органу ДВС.

7.4. Контроль за правильним і своєчасним відрахуванням із заробітної плати та інших доходів боржника здійснюється державним виконавцем за власною ініціативою, в тому числі за заявою стягувача шляхом перевірки правильності відрахувань підприємствами, установами, організаціями, фізичними особами та фізичними особами - підприємцями, з якими боржник перебуває у трудових відносинах, про що складається відповідний акт.

7.5. Якщо боржник працює на роботах з періодичним нарахуванням заробітної плати (сезонні роботи в сільському господарстві, на риболовецьких та рибопереробних підприємствах тощо), відрахування проводяться в міру нарахування заробітної плати.

7.6. Якщо боржник працює за сумісництвом на кількох підприємствах, відрахування проводяться із заробітку за кожним місцем роботи на підставі окремо винесених державним виконавцем постанов.

7.7. Якщо боржник працює у фізичної особи або фізичної особи - підприємця, у якого немає бухгалтера та рахунку в банку, утримані кошти із заробітку боржника перераховуються стягувачу безпосередньо цими особами.

7.8. За кожною постановою про стягнення підприємствами, установами, організаціями, фізичними особами, фізичними особами - підприємцями, з якими боржник перебуває у трудових відносинах, кожні шість місяців та після закінчення строку відповідних виплат або у разі звільнення працівника подається окремий звіт про здійснені відрахування та виплати за встановленою формою (додаток 1).

7.9. Звіт про здійснені відрахування та виплати долучається до матеріалів виконавчого провадження.

7.10. Виконавчі документи, за якими здійснюється відрахування із заробітної плати, пенсії, стипендії та інших доходів боржника, зберігаються у виконавчих провадженнях.

7.11. Після надходження до державного виконавця письмового повідомлення за підписом відповідальної посадової особи, скріпленим печаткою, чи платіжних документів про перерахування коштів державний виконавець не пізніше наступного робочого дня заносить інформацію про стягнення коштів до виконавчого документа шляхом проставлення відповідної відмітки.

7.11.1. У відмітці державного виконавця зазначаються розмір стягнутої (відрахованої) суми, суми заборгованості (за її наявності), а при стягненні періодичних платежів - дата, до якої проведено стягнення, та повне найменування і місцезнаходження юридичної особи, яка здійснювала відрахування, наприклад, аліменти стягнуто по 01.01.2011 за місцем роботи боржника ДП «Деревообробний завод», м. Рівне, вул. Іванівська, 15, заборгованість - 300 (триста) грн.

7.11.2. Якщо перерахунок коштів здійснювався за платіжними документами, які долучено до матеріалів виконавчого провадження, у відмітці зазначаються номер та дата платіжного документа. Наприклад, штраф у сумі 850 (вісімсот п'ятдесят) грн стягнуто у повному обсязі згідно з квитанцією від 01.01.2011 № 0988.

7.11.3. У випадку стягнення суми боргу із заробітку (доходу) боржника та безпосередньо державним виконавцем відмітка у виконавчому документі повинна складатися з усіх видів стягнення. Наприклад, штраф у сумі 300 (триста) грн стягнуто частково за місцем роботи боржника ДП «Деревообробний завод», м. Рівне, вул. Іванівська, 15, штраф у сумі 400 (чотириста) грн стягнуто за квитанцією від 01.01.2011 № 0988. Усього стягнуто у повному обсязі 700 (сімсот) грн штрафу. Якщо на виконавчому документі недостатньо місця для проставлення всіх відміток, державний виконавець робить записи на окремому аркуші, який підшивається до виконавчого документа та скріплюється печаткою органу ДВС, при цьому на виконавчому документі робиться запис про кількість підшитих до нього аркушів.

7.12. При виконанні рішень про стягнення коштів із засуджених постановою про стягнення з метою здійснення відрахувань у засуджених направляється державним виконавцем до відповідних органів і установ виконання покарань лише після перевірки коштів на рахунках боржника та іншого майна для покриття в повному обсязі належних до стягнення сум.

Якщо органи і установи виконання покарань розташовані за межами території, на яку поширюється компетенція органу ДВС, виконавче провадження після перевірки майнового стану боржника у передбаченому порядку підлягає закінченню, а виконавчий документ разом з актом про відсутність майна надсилається до відповідного органу ДВС для організації виконання.

7.13. Державний виконавець у разі надходження виконавчого документа про стягнення аліментів у день відкриття виконавчого провадження повинен підрахувати розмір заборгованості зі сплати аліментів та разом з постановою про відкриття виконавчого провадження повідомити про нього стягувача і боржника. Розрахунок заборгованості повинен бути помісячним і містити суму заробітної плати та інших доходів боржника, що залишилася після утримання податків, відсоток або частку заробітку (доходу), визначений виконавчим документом, загальну суму заборгованості.

7.13.1. Якщо боржник не працює або відсутня інформація про отримання боржником доходів, державний виконавець розраховує заборгованість у такому самому порядку, виходячи із середньомісячної заробітної плати для відповідної місцевості. Після отримання достовірної інформації про джерела доходів боржника та їх розмір державний виконавець здійснює перерахунок заборгованості та повідомляє про нього стягувача і боржника.

7.13.2. Якщо розмір заборгованості перевищує суму відповідних платежів за три місяці зі сплати аліментів, державний виконавець перевіряє майновий стан боржника з одночасним накладенням арешту на майно боржника та за наявності підстав вручає (направляє) боржнику письмове попередження про притягнення його до кримінальної відповідальності за ухилення від сплати аліментів.

7.14. У разі відсутності відомостей про місце проживання, перебування чи місцезнаходження боржника, а також його місце роботи державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника.

7.15. Необґрунтоване пересилання виконавчих листів для оголошення розшуку та повернення виконавчого документа стягувачеві у зв'язку з невстановленням місця роботи чи проживання боржника не допускаються.

7.16. Державний виконавець виносить постанову, оформлену відповідно до підпунктів 7.3.1 та 7.3.2 пункту 7.3 цього розділу. Стягнення аліментів здійснюється відповідно до вимог статті 69 Закону та пунктів 7.4 - 7.11 цього розділу.

7.17. У разі якщо боржник отримує заробіток (доходи) у різних місцях, відрахування аліментів із кожного виду виплат здійснюється за окремими постановами про стягнення аліментів згідно з розміром утримання, визначеним виконавчим документом.

7.18. У разі якщо місце проживання особи, на користь якої стягнуто аліменти, невідоме, утримані з боржника суми зараховуються на відповідний рахунок органу ДВС. У цьому випадку державний виконавець повинен вживати заходів до встановлення місця проживання особи, на користь якої стягнуто аліменти.

7.19. Стягнення аліментів за виконавчими листами за минулий час провадиться в межах трирічного строку, що передував пред'явленню виконавчого листа до виконання.

Якщо за виконавчим документом, пред'явленим до виконання, утримання аліментів не провадилося у зв'язку з розшуком боржника, то стягнення аліментів має провадитись за весь період незалежно від установленого трирічного строку та досягнення повноліття особою, на утримання якої присуджені аліменти.

7.20. Якщо з боржника слід стягувати аліменти на утримання трьох і більше дітей, а також якщо наявна заборгованість зі сплати аліментів за минулий час, то державний виконавець у постанові зазначає про стягнення 50 % із заробітку боржника для забезпечення поточних платежів. Заборгованість за минулий час у таких випадках може бути погашена шляхом звернення стягнення на майно боржника.

7.20.1. Стягнута сума розподіляється між стягувачами відповідно до статті 44 Закону.

7.20.2. Наприклад, за двома виконавчими документами боржник зобов'язаний сплачувати аліменти в розмірі $1/4$ та $1/3$ частини заробітної плати, що умовно відповідає 25% і 33,33 % заробітної плати, а всього 58,33 %, тоді як законом допущено, що загальний розмір усіх відрахувань під час кожної виплати заробітної плати не може перевищувати 50 %. Для розрахунку необхідно спочатку визначити, який розмір стягнення припадає на один відсоток належних до утримання за виконавчими документами сум ($50\% : 58,33 = 0,857$). Потім проводиться розрахунок розміру заробітку, належного до стягнення за кожним виконавчим документом ($0,857 \times 25\% = 21,4\%$ і $0,857 \times 33,33\% = 28,6\%$).

7.20.3. Заборгованість нараховується до прийняття судом в установленому законом порядку рішення про зменшення розміру аліментів за позовом боржника.

7.21. Державний виконавець закінчує виконавче провадження про стягнення аліментів після закінчення передбаченого законом строку їх стягнення за умови, що сума аліментів стягнена в повному обсязі. Заборгованість за аліментами стягується незалежно від досягнення дитиною повноліття.

7.22. У разі наявності заборгованості, яка виникла на момент закінчення встановленого строку для стягнення аліментів, її стягнення проводиться у загальному порядку, визначеному Законом.

7.23. У випадку якщо боржник не працює і сплачує аліменти самостійно, квитанції (або їх завірнені копії) про перерахунок аліментів долучаються до матеріалів виконавчого провадження.

7.24. За наявності заборгованості зі сплати аліментів у розмірі, що сукупно перевищує суму відповідних платежів за шість місяців, державний виконавець у порядку, визначеному

розділом XIII цієї Інструкції, звертається до органів внутрішніх справ з поданням (повідомленням) про притягнення боржника до кримінальної відповідальності за злісне ухилення від сплати аліментів. До подання (повідомлення) державного виконавця про притягнення боржника до кримінальної відповідальності додаються копія виконавчого документа, розрахунок заборгованості, у якому зазначаються дата, з якої особа почала ухилятися від сплати аліментів, і загальна сума боргу та документи, що підтверджують ухилення від виконання зобов'язань за судовим рішенням.

VIII. Загальні умови виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення

8.1. Виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, здійснюється за умов, визначених статтею 75 Закону.

8.2. У разі невиконання боржником рішення у встановлений державним виконавцем строк на боржника накладається штраф відповідно до статті 89 Закону та застосовуються інші заходи, передбачені Законом.

8.3. При виконанні рішення про відібрання дитини державний виконавець за потреби може звернутися до суду з поданням, розгляд якого здійснюється судом за місцем виконання рішення відповідно до статті 374 Цивільного процесуального кодексу України, щодо вирішення питання про тимчасове влаштування дитини до дитячого або лікувального закладу.

8.4. За неможливості з'ясування місцезнаходження боржника чи дитини державний виконавець звертається з поданням до суду про розшук дитини або боржника.

8.5. При виконанні рішення про відібрання дитини не допускається застосовувати до дитини заходи фізичного впливу.

8.6. При виконанні рішення про виселення боржника його майно може бути передане державним виконавцем на зберігання на строк не більше двох місяців. Майно в цьому випадку описується за правилами, встановленими для опису й арешту майна. Арешт на майно в цьому випадку не накладається. Після закінчення двомісячного строку невитребуване майно реалізується в порядку, визначеному Законом. Отримані від реалізації кошти, за вирахуванням понесених витрат, перераховуються боржнику. У разі якщо майно не було реалізовано, державний виконавець повідомляє органи державної податкової служби для здійснення подальшого розпорядження ним у порядку, встановленому для розпорядження безхазяйним майном.

8.7. У разі якщо особі, яка підлягає виселенню, має бути надано інше житлове приміщення, державний виконавець надсилає відповідному органу повідомлення у письмовій формі про строк виконання рішення щодо надання такого приміщення. Цей строк не може перевищувати одного місяця. У разі не надання у визначений строк іншого житлового приміщення державний виконавець складає відповідний акт і звертається до суду з поданням про встановлення порядку подальшого виконання рішення. До вирішення судом зазначеного питання виконавчі дії не проводяться.

8.8. При виконанні рішення, за яким боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, у разі якщо боржник самостійно не сплачує виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій та накладені на нього штрафи у передбачених Законом випадках, державний виконавець примусово стягує виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій та накладені на боржника штрафи одночасно із виконанням такого рішення. Після завершення виконавчого провадження з виконання рішення, за яким боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, якщо виконавчий збір, витрати на організацію та проведення виконавчих дій, штрафи не стягнуто, державний виконавець відкриває виконавчі прова-

дження за відповідними постановами та вживає заходів примусового виконання рішень, передбачених Законом, шляхом звернення стягнення на кошти та інше належне боржнику майно.

IX. Здійснення контролю у виконавчому провадженні

9.1. Контроль у виконавчому провадженні здійснюється відповідно до статей 83 - 86 Закону.

9.2. Начальник відділу має право перевірити будь-яке виконавче провадження, що перебуває на виконанні державних виконавців, які йому безпосередньо підпорядковані, з власної ініціативи чи за заявою (скаргою) стягувача або його представника у випадках, передбачених Законом.

У разі наявності порушень у діях державного виконавця виноситься постанова про перевірку виконавчого провадження, у якій зазначаються:

- а) підстави перевірки цього виконавчого провадження;
- б) строки проведення перевірки;
- в) у мотивувальній частині - реквізити виконавчого провадження, дата відкриття виконавчого провадження, державний виконавець, який здійснює виконання, опис дій державного виконавця або документ виконавчого провадження, які визнаються незаконними, та посилання на норму Закону з обґрунтуванням незаконності відповідних дій (документа);
- г) у резолютивній частині - висновок з урахуванням вимог чинного законодавства щодо дій державного виконавця у виконавчому провадженні, особа, яку зобов'язано вжити заходів щодо усунення порушень законодавства (у разі їх виявлення), особа, на яку покладено здійснення контролю за виконанням цієї постанови;
- г) строк виконання даної постанови;
- д) коло осіб, яким надсилаються копії постанови, та порядок оскарження постанови;
- е) інша необхідна інформація.

9.3. Керівники органів ДВС вищого рівня мають право відповідно до статей 84-86 Закону перевіряти законність виконавчого провадження:

а) Голова ДВС України та його заступники - виконавчого провадження, що перебуває на виконанні у будь-якому органі ДВС;

б) начальники регіональних органів ДВС, їх заступники - виконавчого провадження, що перебуває на виконанні відділів примусового виконання рішень цих органів та територіальних органів ДВС, що їм підпорядковані.

9.4. Про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування відповідною посадовою особою виноситься вмотивована постанова.

9.4.1. У постанові зазначаються:

а) підстави витребування цього виконавчого провадження;

б) у мотивувальній частині - обставини, що зумовили проведення перевірки та витребування виконавчого провадження, а у разі прийняття рішення про зупинення виконавчого провадження - також обґрунтування необхідності зупинення виконавчого провадження на час його перевірки;

в) обґрунтування необхідності здійснення такої перевірки з обов'язковим зазначенням об'єктивності можливих негативних наслідків її непроведення, які можуть суттєво вплинути на хід виконання або мати резонансне значення (при прийнятті рішення про доцільність проведення перевірки виконавчого провадження з власної ініціативи);

г) у резолютивній частині - реквізити витребуваного виконавчого провадження та орган ДВС, у якому воно перебуває на виконанні, строки здійснення перевірки виконавчого провадження з моменту його надходження до органу ДВС, який його витребував, чи підлягає воно зупиненню на строк прове-

дення перевірки, а також посадові особи, на яких покладається обов'язок направлення цього виконавчого провадження до органу ДВС, що здійснюватиме його перевірку, та строки направлення для перевірки виконавчого провадження.

9.4.2. Постанова про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування складається в кількох примірниках, з яких:

а) один примірник постанови про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування надсилається до органу ДВС, що здійснює контроль за роботою державного виконавця;

б) другий примірник постанови залишається в органі ДВС, який витребує виконавче провадження;

в) у разі витребування для проведення перевірки виконавчого провадження з власної ініціативи один примірник постанови надсилається до ДВС України в день її винесення;

г) якщо перевірка виконавчого провадження здійснюється за дорученням посадової особи вищого рівня, примірник постанови про результати перевірки виконавчого провадження надсилається також цій посадовій особі.

9.4.3. Витребуване виконавче провадження доставляється до органу ДВС вищого рівня у строки, визначені в постанові про його витребування, але не пізніше трьох робочих днів з дня винесення постанови.

9.4.4. Долучені до матеріалів виконавчого провадження документи повинні бути прошнуровані, пронумеровані, з описом документів на момент його направлення.

9.5. Про результати перевірки виконавчого провадження посадовою особою, яка його витребувала, виноситься постановова.

9.5.1. У постанові зазначаються:

а) підстави для здійснення перевірки цього виконавчого провадження;

б) у мотивувальній частині - коротко зміст проведених виконавчих дій та їх відповідність вимогам чинного законодавства;

в) у резолютивній частині - висновок з урахуванням вимог чинного законодавства щодо дій державного виконавця у виконавчому провадженні; визначаються особа, яку зобов'язано вжити заходів щодо усунення порушень законодавства (у разі їх виявлення), особа, на яку покладено здійснення контролю за виконанням цієї постанови; встановлюється строк виконання цієї постанови; надається інша необхідна інформація; зазначається коло осіб, яким надсилаються копії постанови, та порядок оскарження постанови.

9.5.2. У постанові про результати перевірки виконавчого провадження за скаргою на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб органів ДВС, чи при оскарженні постанови про проведення перевірки, витребування та результати перевірки виконавчого провадження, зазначаються:

а) у мотивувальній частині - правові висновки оскаржуваної постанови з урахуванням вимог чинного законодавства;

б) у резолютивній частині - підлягає скарга задоволенню чи ні; у разі задоволення скарги вирішується питання про скасування оскаржуваної постанови; визначаються особа, яку зобов'язано вжити заходів щодо усунення виявлених недоліків; особа, на яку покладено здійснення контролю за виконанням цієї постанови; встановлюється строк виконання цієї постанови; надається інша необхідна інформація; зазначається коло осіб, яким надсилаються копії постанови, та порядок оскарження постанови.

9.6. Постанова про результати перевірки виконавчого провадження виноситься в кількох примірниках. Один примірник постанови про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування надсилається до органу ДВС, у провадженні якого перебуває виконавче провадження, що перевіряється. У разі витребування виконавчого провадження для проведення перевірки посадовою особою регіонального органу ДВС з власної ініціативи примірник постанови також надсилається до ДВС України у день її винесення.

9.7. Після закінчення перевірки оригінал виконавчого провадження не пізніше трьох робочих днів з моменту закінчення перевірки повертається до органу ДВС, у провадженні якого воно перебуває.

9.8. Посадова особа органу ДВС, яка здійснювала перевірку виконавчого провадження і виявила порушення вимог законодавства, зобов'язана забезпечити безпосередній контроль за цим виконавчим провадженням до повного усунення виявлених порушень.

Х. Виплата винагороди державному виконавцю

10.1. Державний виконавець, який забезпечив своєчасне виконання виконавчого документа в повному обсязі, одержує винагороду в розмірі п'яти відсотків стягнутої ним суми або вартості майна, але не більше п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а за виконавчим документом немайнового характеру - не більше п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

10.2. Державний виконавець, який забезпечив своєчасне виконання виконавчого документа у встановлені статтею 30 Закону строки здійснення виконавчого провадження, а також стягнув у повному обсязі виконавчий збір за цим документом, витрати на організацію та проведення виконавчих дій (у разі винесення постанови про їх стягнення), має право подати заяву про виплату винагороди.

10.3. У заяві державного виконавця про виплату винагороди зазначаються:

- а) реквізити виконавчого документа;
- б) реквізити виконавчого провадження;
- в) прізвище, ім'я та по батькові (повне найменування) сторін виконавчого провадження;
- г) сума стягнутого виконавчого збору, витрат на організацію та проведення виконавчих дій, реквізити відповідних постанов;
- г) перелік виконавчих дій та строки їх здійснення.

10.4. У заяві державний виконавець визначає розрахунок розміру належної до виплати винагороди.

10.5. У разі якщо виконання виконавчого документа було забезпечено виконавчою групою, заява про виплату винагороди подається керівником виконавчої групи особі, яка прийняла рішення про утворення виконавчої групи. У заяві визначається розрахунок (розподіл) цієї винагороди між усіма членами виконавчої групи. При цьому сума винагороди всій виконавчій групі не повинна перевищувати розміру винагороди, встановленого Законом.

10.6. До заяви додаються копії постанов про відкриття виконавчого провадження та про закінчення виконавчого провадження, засвідчені начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, і скріплені печаткою відповідного органу ДВС.

10.7. Заява державного виконавця про виплату винагороди підлягає обов'язковому погодженню протягом двох робочих днів з дати її отримання начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, та скріплюється печаткою відповідного органу ДВС.

10.8. При розгляді заяви державного виконавця перевіряються своєчасність та повнота вчинених виконавчих дій, а також достовірність викладених у заяві відомостей.

10.9. Після погодження заява про виплату винагороди не пізніше наступного робочого дня передається на затвердження начальнику відповідного регіонального органу ДВС або Голові ДВС України.

10.10. При достатності і обґрунтованості підстав для виплати державному виконавцю винагороди відповідні уповноважені посадові особи зобов'язані затвердити цю заяву не пізніше ніж протягом п'яти робочих днів з дати її отримання. У випадку відмови заява у такий самий строк повертається державному виконавцю з обґрунтуванням підстав відмови. Безпідставна відмова не допускається. При прийнятті рішення враховується обсяг бюджетних асигнувань, встановлених кошторисом на відповідний рік.

10.11. Затверджена та погоджена в установленому порядку заява про виплату винагороди державному виконавцю є підставою для видачі відповідного наказу із зазначенням у ньому розміру винагороди.

10.12. Державному виконавцю, який звільняється із займаної посади раніше дня, встановленого для виплати заробітної плати, належні суми винагороди виплачуються під час звільнення в межах бюджетних асигнувань, встановлених кошторисом на відповідний період поточного року.

XI. Обмеження у праві виїзду за межі України та заборона в'їзду в Україну

11.1. У разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, державний виконавець може звернутися з поданням до суду за місцезнаходженням органу ДВС щодо встановлення тимчасового обмеження у

праві виїзду боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи за межі України до виконання зобов'язань за рішенням.

11.1.1. Подання повинно містити:

а) найменування суду, до якого направляється подання;
б) реквізити виконавчого документа, який перебуває на виконанні;

в) реквізити виконавчого провадження;

г) прізвище, ім'я та по батькові особи (боржника), дату народження (число, місяць, рік);

г) підтвердження факту ухилення боржника від виконання своїх зобов'язань.

11.1.2. У поданні мають бути визначені заходи (тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України з вилученням паспортного документа чи без такого), найменування органів, які мають їх здійснити. У разі тимчасового обмеження особи (боржника) у праві виїзду за межі України з вилученням паспортного документа зазначаються вид паспортного документа (для громадян України - дипломатичний паспорт, службовий паспорт, паспорт громадянина України, паспорт громадянина України для виїзду за кордон, посвідчення особи моряка тощо; для іноземців та осіб без громадянства - паспортний документ, що підтверджує громадянство іноземця або посвідчує особу без громадянства), його серія та номер, а також найменування та місцезнаходження державного органу, до якого повинен надсилатися вилучений паспортний документ.

11.1.3. До подання додаються копії виконавчого документа, постанови про відкриття виконавчого провадження та копії інших документів (за потреби).

11.1.4. У поданні також можуть зазначатися адреса місця проживання боржника та інші відомості, які відомі про цю особу державному виконавцю.

11.1.5. Про направлення до суду подання щодо встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду державний виконавець повідомляє боржника.

11.2. Для забезпечення контролю щодо осіб (боржників) та проведення їх однозначної ідентифікації під час перетинання ними державного кордону України потрібно зазначити прізвища та імена:

- а) громадян України - тільки українськими літерами;
- б) громадян Російської Федерації та Республіки Білорусь - тільки російськими літерами;
- в) іноземців та осіб без громадянства - тільки латинськими літерами (ці дані містяться у машинозчитувальній зоні його паспортного документа, а за її відсутності - з надрукованих на цій сторінці паспортного документа даних про особу).

У разі відсутності цих даних державний виконавець отримує їх у суді, який виніс рішення відносно такого боржника, або у відповідних органах, які здійснюють реєстрацію місця проживання громадян України та іноземців.

11.3. Державний виконавець не пізніше наступного дня після надходження ухвали суду про тимчасове обмеження особи (боржника) у праві виїзду за межі України до виконання нею своїх зобов'язань направляє засвідчену судом копію цієї ухвали для виконання до Адміністрації Державної прикордонної служби України.

11.4. У разі виконання боржником відповідних зобов'язань, у тому числі зі сплати аліментів, а також у зв'язку із закінченням виконавчого провадження державний виконавець виносить відповідну постанову, копія якої підлягає обов'язковому направленню до Адміністрації Державної прикордонної служби України для своєчасного зняття особи (боржника) з контролю.

11.5. У разі невиконання передбачених Законом рішень іноземцям та особам без громадянства може бути заборонено в'їзд в Україну.

XII. Облік депозитних сум

12.1. Органи ДВС мають відповідні рахунки в органах Державної казначейської служби України для обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів та їх виплати стягувачам у національній валюті, а також відповідні рахунки для обліку аналогічних операцій в іноземній валюті в банках.

12.2. Розрахунки з таких рахунків здійснюються тільки в безготівковій формі. Не допускаються видача та переказ стягнутих державними виконавцями сум стягувачам без зарахування на депозитний рахунок органу ДВС.

12.3. Для контролю і перевірки стану рахунків у національній та іноземній валютах та визначення належності коштів ведеться звітність за депозитними сумами органів ДВС.

12.4. В органі ДВС щодо кожного рахунку заводиться книга обліку депозитних сум (далі - книга) (додаток 2) строком на один рік. Ведення книги здійснюється в підсистемі обліку депозитних сум Єдиного реєстру.

12.4.1. Книга ведеться автоматизованим (комп'ютерним) способом. Запис здійснюється шляхом прямого введення обов'язкового складу реквізитів, який установлений для книги.

12.4.2. Процедура ведення книги полягає у щомісячному (до п'ятого числа) роздрукуванні облікових даних і включенні їх до відповідної справи за номенклатурою.

12.4.3. Роздрукована книга до десятого числа наступного місяця повинна бути пронумерована, прошнурована та скрі-

плена печаткою регіонального органу ДВС (для територіальних органів ДВС, відділу примусового виконання рішень регіонального органу ДВС) та печаткою ДВС України (для відділу примусового виконання рішень ДВС України).

12.5. Розпорядчим документом начальника органу ДВС визначається особа, відповідальна за ведення книги за кожним рахунком, яка здійснює підготовку розрахункових документів про перерахування коштів, а також ведення необхідних нарядів банківських документів та розпоряджень державних виконавців.

12.6. Особа, відповідальна за ведення книги, щомісяця до 10 числа наступного місяця розшифровує суми, що залишились на перше число кожного місяця. При цьому не допускається об'єднання в одну суму коштів, що надійшли від одного боржника.

12.6.1. У книзі залишки переносяться в графу "залишок коштів на початок місяця".

12.6.2. Нумерація за порядком перенесеного залишку на початок місяця починається з порядкового номера "один".

12.6.3. Після виведення підсумку за залишками на перше число кожного місяця особа, що веде депозитний рахунок, засвідчує записи своїм підписом.

12.6.4. Не допускається наявність незаповнених граф.

12.6.5. Нумерація за порядком надходження коштів протягом місяця починається з порядкового номера "один" після підпису особи, що здійснює ведення книги обліку депозитних сум.

12.6.6. Перенесення залишків на кожний новий місяць здійснюється з нового аркуша.

12.7. Щомісяця після виведення підсумку за залишками

на кінець кожного відповідного місяця книга обліку депозитних сум перевіряється начальником органу ДВС шляхом підрахунку та звірення сум, що надійшли та перераховані, з випискою із відповідного рахунку органу ДВС, у результаті чого залишок на перше число кожного місяця повинен відповідати залишку депозитних сум на рахунку.

12.8. Після перевірки оборотів депозитних сум на кінець звітного періоду (залишок коштів на перше число місяця та суми, які надійшли протягом місяця) дані книги засвідчуються підписом відповідальної особи, після чого начальник органу ДВС до п'ятого числа наступного місяця робить напис "перевірено" та підтверджує цей напис своїм підписом, скріплює печаткою органу ДВС із зазначенням дати перевірки.

12.9. Депозитні суми, які залишились на перше січня нового року на рахунку, переносяться в нову книгу з повною назвою кожної окремої суми та вказівкою, кому вона належить, номером виконавчого провадження, датою зарахування, назвою платежу і вносяться в графу "залишки коштів на початок місяця". Не допускається об'єднання декількох сум, які надійшли від одного боржника на користь одного стягувача, в одну суму.

12.10. У міру надходження з органу Державної казначейської служби України або банку виписок про наявність на відповідному рахунку коштів у книгу негайно вносяться записи.

12.11. При надходженні коштів на депозитний рахунок органу ДВС особа, відповідальна за ведення книги, повинна не пізніше наступного робочого дня повідомити начальника органу ДВС, від якого боржника чи стягувача надійшли кошти і в якій сумі. Начальник органу ДВС на виписці з рахунку Державної казначейської служби України або банку ставить напис "ознайомлений", підпис та дату ознайомлення.

Після цього не пізніше наступного робочого дня особа, відповідальна за ведення книги, повідомляє державного виконавця про надходження депозитних сум. Державний викона-

вещь на виписці Державної казначейської служби України або банку поряд із сумою, що надійшла на рахунок, ставить дату та підпис.

12.12. У разі відсутності відомостей, яким чином проводити виплату коштів, державний виконавець повідомляє стягувача про наявність належних йому коштів та пропонує йому повідомити шляхи отримання ним коштів (через фінансові установи з обов'язковим зазначенням реквізитів для перерахування коштів або поштовим переказом із зазначенням повної адреси стягувача).

12.13. Після цього не пізніше ніж протягом трьох робочих днів від дня ознайомлення з інформацією про надходження коштів державний виконавець у разі достатності суми для покриття всіх вимог стягувача та наявності відомостей від стягувача про шляхи отримання ним коштів готує одне розпорядження (додатки 3, 4) (у тому числі за зведеним виконавчим провадженням), яким визначає належність указаних коштів та спосіб перерахування стягувачу, яке затверджується начальником органу ДВС із зазначенням дати та скріплюється печаткою органу ДВС. Указане розпорядження готується в двох примірниках, оригінал видається особі, відповідальній за ведення книги обліку депозитних сум, копія залишається у виконавчому провадженні.

У разі якщо розпорядження про перерахування коштів за зведеним виконавчим провадженням має розмір більше одного аркуша, його сторінки прошиваються, пронумеровуються, та на зворотному боці останнього аркуша скріплюється печаткою органу ДВС із зазначенням кількості аркушів.

12.14. Копії платіжних доручень (реєстри до платіжних доручень) про перерахування коштів стягувачам долучаються до матеріалів виконавчого провадження, яким визначено належність указаних коштів стягувачам.

12.15. Підготовка розрахункових документів про перерахування коштів здійснюється особою, відповідальною за ведення книги, не пізніше ніж протягом трьох робочих днів з дня отримання розпорядження державного виконавця.

12.16. Кошти, що надійшли на депозитний рахунок від реалізації конфіскованого майна, перераховуються до державного бюджету протягом трьох робочих днів з дня надходження цих коштів.

12.17. У разі надходження суми, яка не задовольняє вимог усіх стягувачів, а також за необхідності відрахування виконавчого збору, витрат на виконання складається розрахунок, який затверджується начальником органу ДВС та долучається до матеріалів зведеного виконавчого провадження (кошти розподіляються на підставі розрахунку державного виконавця, а перераховуються на підставі розпорядження).

12.18. При перерахуванні коштів, які належать стягувачу - юридичній особі, списання коштів з відповідних рахунків органу ДВС здійснюється на підставі платіжних доручень.

12.19. Якщо у стягувача - фізичної особи є рахунок в установі банку, то в платіжному дорученні обов'язково вказується, на який рахунок слід перерахувати кошти.

12.20. При переказі коштів з реєстраційних рахунків поштою керівник відповідного органу ДВС підписує платіжне доручення, до якого додається реєстр стягувачів із зазначенням їхніх адрес та сум переказів.

12.21. Платіжне доручення підписується керівником органу ДВС та особою, яка уповноважена на ведення відповідного рахунку органу ДВС.

12.22. При задоволенні вимог стягувачів зведеного виконавчого провадження стягнута з боржника сума розподіля-

ється між стягувачами згідно з виконавчими документами, за якими відкрито виконавчі провадження і закінчився встановлений державним виконавцем строк для самостійного виконання рішення, на день зарахування стягнутої суми на депозитний рахунок органу ДВС.

Державний виконавець складає розрахунок про розподіл грошових коштів і здійснює їх перерахування у міру їх стягнення. Розрахунок про розподіл грошових коштів долучається до матеріалів зведеного виконавчого провадження.

У разі надходження суми, яка не задовольняє вимог усіх стягувачів, а також за необхідності відрахування виконавчого збору, витрат на організацію та проведення виконавчих дій складається розрахунок, який повинен містити загальну суму стягнених коштів, що залишилась після відрахування авансового внеску сторін (інших осіб) на проведення виконавчих дій та витрат на організацію та проведення виконавчих дій, перелік стягувачів кожної черги, визначених статтею 44 Закону, та суму коштів, яка перераховується кожному стягувачу, суму стягненого виконавчого збору, штрафів у разі винесення відповідних постанов. Розрахунок затверджується начальником відділу та долучається до матеріалів виконавчого провадження.

Строк проведення виконавчих дій щодо зведеного виконавчого провадження відраховується з моменту приєднання до зведеного виконавчого провадження останнього виконавчого документа.

12.23. Кошти, які внесені на депозитний рахунок органу ДВС та які не витребувані сторонами виконавчого провадження протягом року з дня їх зарахування на депозитний рахунок, зараховуються до Державного бюджету України.

12.24. Для проведення витрат за рахунок авансових внесків кошти з депозитного рахунку згідно з письмовим розпорядженням державного виконавця перераховуються на спеціальні

реєстраційні рахунки для обліку коштів, отриманих за іншими джерелами власних надходжень, відкриті на ім'я ДВС України, головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі в органах Державної казначейської служби України. Витрати за рахунок авансових внесків здійснюються згідно з кошторисами, затвердженими в установленому порядку.

12.25. Авансовий внесок, який не підлягає поверненню стягувачу або який не витребувано стягувачем протягом року з моменту виникнення права на його повернення, перераховується до Державного бюджету України.

12.26. Особа, відповідальна за ведення книги обліку депозитних сум, у передостанній день строку зберігання коштів на рахунок письмово повідомляє про це начальника органу ДВС, який не пізніше наступного дня визначає особу для підготовки розпорядження про зарахування коштів до Державного бюджету України.

12.27. Дозвіл на перерахування коштів з рахунку надається виключно керівником органу ДВС або уповноваженою ним особою, який є розпорядником рахунку.

12.28. Контроль за перерахуванням коштів з рахунків покладається на керівника органу ДВС.

ХІІІ. Притягнення до відповідальності за порушення вимог законодавства під час виконавчого провадження

13.1. Порядок притягнення осіб до відповідальності за правопорушення, вчинені під час виконавчого провадження, здійснюється відповідно до статей 89 та 90 Закону.

13.2. У разі наявності у діях боржника ознак злочину, передбаченого статтями 164, 342, 343, 382, 388 Кримінального кодексу України, державний виконавець звертається до право-

охоронних органів з поданням про притягнення особи до кримінальної відповідальності відповідно до закону.

У разі наявності в діях боржника ознак іншого злочину державний виконавець звертається з повідомленням до правоохоронних органів.

13.3. Направлення подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності органам прокуратури здійснюється відповідно до Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності, затвердженого наказом Міністерства юстиції України, Генеральної прокуратури України від 13.04.2009 № 642/5/32, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 14.04.2009 за № 333/16349.

13.4. У разі порушення особою вимог Закону державний виконавець складає протокол про адміністративне правопорушення.

13.4.1. Підставами для складання протоколу є:

а) невиконання законних вимог державного виконавця фізичними, юридичними чи посадовими особами;

б) несвоєчасне подання або неподання звітів про відрахування із заробітної плати та інших доходів боржника, неподання або подання неправдивих відомостей про доходи і майновий стан боржника;

в) неповідомлення боржником про зміну місця проживання чи місцезнаходження або місця роботи (отримання доходів);

г) неявка без поважних причин за викликом державного виконавця.

13.4.2. У протоколі про адміністративне правопорушення зазначаються: дата і місце його складання, посада, прізвище, ім'я, по батькові державного виконавця, який склав протокол; відомості про особу, яка притягається до адміністративної відповідальності; місце, час вчинення і суть адміністративного правопорушення; нормативно-правовий акт, який передбачає відповідальність за це правопорушення; прізвища, адреси свідків, якщо вони є; пояснення особи, яка притягується до адміністративної відповідальності; інші відомості, необхідні для вирішення справи.

13.4.3. Якщо правопорушенням заподіяно матеріальну шкоду, про це також зазначається в протоколі. Протокол підписується особою, яка його склала, і особою, яка притягується до адміністративної відповідальності; за наявності свідків і потерпілих протокол може бути підписано також і цими особами. У разі відмови особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, від підписання протоколу в ньому робиться запис про це. Особа, яка притягується до адміністративної відповідальності, має право подати пояснення і зауваження щодо змісту протоколу, які додаються до протоколу, а також викласти мотиви своєї відмови від його підписання. При складанні протоколу особі, яка притягується до адміністративної відповідальності, роз'яснюються її права і обов'язки, про що робиться відмітка у протоколі.

13.4.4. Протокол направляється для розгляду до відповідного районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду за місцем вчинення адміністративного правопорушення.

13.4.5. У разі невиконання без поважних причин у встановлений державним виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та рішення про поновлення на роботі державний виконавець виносить постанову про накладення штрафу на боржника та встановлює новий строк виконання.

У постанові про накладення на боржника штрафу держа-

вний виконавець зазначає норму Закону, якою передбачена відповідальність боржника, зміст вчинених боржником дій, суму штрафу. Постанова про накладення штрафу не пізніше наступного робочого дня після її винесення направляється боржнику.

У разі повторного невиконання рішення боржником без поважних причин державний виконавець у тому ж порядку накладає на нього штраф у подвійному розмірі та звертається до правоохоронних органів з поданням (повідомленням) про притягнення боржника до кримінальної відповідальності відповідно до закону.

Директор Департаменту
взаємодії з органами влади О.В. Зеркаль

9. Інструкція про виконання в Україні Конвенції про стягнення аліментів за кордоном, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 29 грудня 2006 р. № 121/5 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 1 (19.01.2007). – ст. 57 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z1390-06>).

10. Інструкція про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства юстиції України від 25 червня 2002 р. № 607/56/5 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 27 (19.07.2002). – ст. 1298 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0541-02>).

11. Інструкція про порядок розгляду звернень та особистого прийому громадян у Міністерстві юстиції України, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 18 березня 2004 року № 26/5 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 12 (09.04.2004)(частина 1). – ст. 777 (Електронна адреса доступу – <http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/z0342-04>).

12. Інструкція про порядок формування, ведення обліку надходжень та видатків, звітності про використання коштів спеціального фонду виконавчого провадження, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 11 жовтня 1999 р. № 65/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – №41 (29.10.99). – ст. 2062 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/z0701-99>).

13. Інструкція про проведення виконавчих дій, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 15 грудня 1999 р. № 74/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 51 (06.01.2000). – ст. 2563 (Окремі пункти: пункт 5.11 глави 5, підпункт 5.12.5, абзаци перший - дев'ятий, одинадцятий - двадцять п'ятий підпункту 5.12.6 пункту 5.12 глави 5) (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0865-99>).

14. Перелік видів доходів, які враховуються при визначенні розміру аліментів на одного з подружжя, дітей, батьків,

інших осіб, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993 р. № 146 // Урядовий кур'єр. – 1993, 04, 01.04.93. – № 48 – 49 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/146-93-%D0%BF>).

15. Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 20 травня 2003 р. № 43/5 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 21 (06.06.2003). – ст. 981 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/z0388-03>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

20.05.2003.№ 43/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
21 травня 2003 р.
за № 388/7709

Про затвердження Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень { Із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції

№ 13/5 (z0171-06) від 24.02.2006
№ 63/5 (z0889-06) від 19.07.2006
№114/5 (z0236-07) від 20.03.2007
№710/5 (z0417-08) від 15.05.2008
№ 1270/5 (z0692-08) від 24.07.2008
№ 3629/5 (z1566-11) від 28.12.2011
№435/5 (z0430-12) від 21.03.2012
№512/5 (z0489-12) від 02.04.2012
Розпорядженням КМ
№ 940-р (940-2012-р) від 12.09.2012 }

Відповідно до Закону України "Про виконавче провадження" (із змінами і доповненнями), з метою створення системи обліку виконавчих проваджень, підвищення рівня примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), контролю за дотриманням державними виконавцями вимог

чинного законодавства при здійсненні виконавчих дій

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, що додається.

2. Унести до Інструкції про проведення виконавчих дій, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5, зареєстрованої в Мін'юсті України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами та доповненнями), такі доповнення:

доповнити Інструкцію пунктом 4.1.5 такого змісту:

"4.1.5. Якщо у встановлений строк рішення боржником добровільно не виконано, державний виконавець за наявності іншого виконавчого провадження або зведеного виконавчого провадження щодо даного боржника об'єднує виконавчі провадження у зведене виконавче провадження або приєднує виконавче провадження до зведеного виконавчого провадження.

Наявність або відсутність іншого виконавчого провадження чи зведеного виконавчого провадження щодо одного й того самого боржника державний виконавець перевіряє за даними Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень";

абзац дев'ятого пункту 4.15.1 після слів "проїзд державного виконавця" доповнити словами "оплату за експлуатацію Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень";

доповнити Інструкцію розділом 13 такого змісту:

"13. Ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень

Дані стосовно виконавчих документів, що надійшли до відділу державної виконавчої служби, та подальшого виконання відкритих виконавчих проваджень підлягають обов'язковому занесенню до Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень відповідно до вимог Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень.

Дані вносять з моменту впровадження автоматизованої системи "Реєстр виконавчих проваджень".

3. Департаменту державної виконавчої служби (Павлова Л. М.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших ор-

ганів виконавчої влади" (із змінами і доповненнями).

4. Департаменту державної виконавчої служби (Павлова Л. М.), Державному підприємству "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України (Добжанський В. Б.) довести цей наказ до відома начальників Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, регіональних філій Держінформ'юсту та забезпечити його належне застосування в роботі.

5. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Державного секретаря Міністерства юстиції України Шупеню М. М.

Міністр

О. В. Лавринович

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом Міністерства
юстиції України
від 20 травня 2003 р. № 43/5
Зареєстровано
в Міністерстві юстиції України
21 травня 2003 р. за
№ 388/7709

ПОЛОЖЕННЯ

про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень

(У тексті Положення слова "відділ ДВС" та "відділ державної виконавчої служби" у всіх відмінках замінено словами "орган ДВС" у відповідних відмінках згідно з наказом Міністерства юстиції України від 19 липня 2006 року № 63/5)

Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень розроблено відповідно до Закону України "Про виконавче провадження" та з метою визначення процедури формування та ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень.

(преамбула із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

1. Загальні положення

1.1. Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень (надалі - Єдиний реєстр) - це комп'ютерна база даних, яка створена за допомогою автоматизованої системи і відповідно до якої здійснюється збирання, зберігання, захист, облік, пошук, узагальнення та надання відомостей про виконавчі дії.

(пункт 1.1 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

1.2. Держателем Єдиного реєстру є Міністерство юстиції України, яке забезпечує його функціонування.

1.3. Адміністратором Єдиного реєстру є державне під-

приємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України, яке має прямий доступ до комп'ютерної бази даних і відповідає за її створення, впровадження, матеріально-технічне та технологічне забезпечення, збереження і захист даних, що містяться в Єдиному реєстрі.

(пункт 1.3 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5, від 24.07.2008 р. № 1270/5)

1.4. Реєстраторами Єдиного реєстру є:

відділ примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, підрозділи примусового виконання рішень відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, відділи державної виконавчої служби в районних, районних у містах, міських (міст обласного значення) управліннях юстиції (далі - органи ДВС), які здійснюють його ведення;

спеціалізовані торговельні організації, визначені Міністерством юстиції України на тендерній (конкурсній) основі, які здійснюють реалізацію арештованого державними виконавцями майна, та на підставі відповідних договорів з Адміністратором, які вносять до Єдиного реєстру інформацію про прилюдні торги (аукціони) і майно, що виставляється на торги.

(пункт 1.4 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 19.07.2006 р. № 63/5, у редакції наказів Міністерства юстиції України від 20.03.2007 р. № 114/5, від 25.04.2008 р. № 710/5)

1.5. Користувачами Єдиного реєстру є:

Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, відділи державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, мм. Києві та Севастополі, відділи державної виконавчої служби в районних, районних у містах, міських (міст обласного значення) управліннях юстиції;

(абзац другий пункту 1.5 у редакції наказів

Міністерства юстиції України від 24.02.2006 р. № 13/5, від 20.03.2007 р. № 114/5)

фізичні та юридичні особи в порядку, передбаченому цим Положенням.

(абзац третій пункту 1.5 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

1.6. Витрати, пов'язані з підтримкою, супроводженням та технічним обслуговуванням Єдиного реєстру покриваються за рахунок витрат на організацію та проведення виконавчих дій.

(пункт 1.6 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

1.7. Розмір оплати, що вноситься органами ДВС за підтримку, супроводження та технічне обслуговування Єдиного реєстру встановлюється Міністерством юстиції України.

(пункт 1.7 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

1.8. Установити, що кошти, які надходять на поточний рахунок Адміністратора за користування Єдиним реєстром, спрямовуються на забезпечення функціонування та розвиток Єдиного реєстру та інших реєстрів, адміністратором яких є державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

(Положення доповнено пунктом 1.8 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5, пункт 1.8 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 24.07.2008 р. № 1270/5)

2. Порядок реєстрації виконавчих документів

2.1. Дані виконавчих документів, що надійшли до органу ДВС, підлягають обов'язковому внесенню до Єдиного реєстру.

2.2. Унесення до Єдиного реєстру даних про виконавчий документ здійснюється у відповідному органі ДВС протягом двох робочих днів з дня надходження виконавчого документа до державного виконавця.

2.3. Даними, що вносяться до Єдиного реєстру у органі ДВС, є:

найменування органу ДВС, до якого надійшов на виконання виконавчий документ;

дата надходження виконавчого документа до державного виконавця;

назва виконавчого документа, номер та дата видачі;

найменування органу, посадової особи, що видали документ;

повне найменування стягувача та боржника, їх адреси і, у разі наявності, - ідентифікаційний номер фізичної особи - платника податків або ідентифікаційний код за ЄДРПОУ для юридичних осіб;

категорія виконавчого документа;

відомості про стягнення коштів на користь держави;

дата набрання рішенням чинності;

резольютивна частина рішення (у тому числі сума грошових коштів, яка підлягає стягненню за виконавчим документом).

3. Внесення до Єдиного реєстру відомостей щодо здійснення виконавчого провадження

3.1. До Єдиного реєстру обов'язково вносяться відомості про проведення всіх виконавчих дій.

(пункт 3.1 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

3.2. Унесення відомостей до Єдиного реєстру здійснюється державним виконавцем або уповноваженою посадовою особою органу ДВС.

3.3. Відомості про проведення виконавчих дій вносяться до Єдиного реєстру одночасно з виготовленням документа, на підставі якого вчиняється виконавча дія.

У разі здійснення виконавчої дії за межами відділу державної виконавчої служби відомості про таку дію вносяться до Єдиного реєстру протягом двох робочих днів після її проведення або надходження повідомлення про її проведення.

(пункт 3.3 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

3.4. Відомості про відкладення провадження виконавчих дій, зупинення виконавчого провадження, поновлення виконав-

чого провадження вносяться до Єдиного реєстру не пізніше наступного робочого дня після винесення відповідних постанов, а про відстрочення або розстрочення виконання рішення - не пізніше наступного робочого дня після надходження відповідного рішення.

3.5. Відомості про договір, на підставі якого майно передається на реалізацію, вносяться до Єдиного реєстру не пізніше наступного робочого дня після його укладення.

4. Унесення до Єдиного реєстру відомостей про прилюдні торги (аукціони) з реалізації арештованого державними виконавцями майна та майно, що реалізується

4.1. До Єдиного реєстру підлягають обов'язковому внесенню відомості про всі прилюдні торги (аукціони) з реалізації арештованого державними виконавцями майна (далі - торги), інформація про майно, що реалізується, та результати проведення прилюдних торгів (аукціону).

4.2. Відомостями про торги, що вносяться до Єдиного реєстру, є:

реквізити організації, якій передане майно для реалізації (повне найменування, місцезнаходження, телефон, адреса веб-сайта тощо);

підстава проведення торгів;

місце, дата і час проведення торгів;

місце, дата і час ознайомлення з майном, яке продається;

відомості про те, чи відбулися торги;

відомості про реалізоване майно (переможець торгів, ціна продажу) чи відомості про зняття майна з реалізації (дата зняття, підстава).

4.3. Відомостями про арештоване державними виконавцями майно, передане на реалізацію, які вносяться до Єдиного реєстру, є:

характеристика майна (кількісні та якісні характеристики, необхідні покупцю при виборі майна, яке він бажає купити);

у разі потреби фотографічне зображення майна;

початкова вартість майна, що виставляється на торги;

обтяження майна.

4.4. Якщо продажу підлягає земельна ділянка, то у відо-

мостях про майно додатково зазначаються:

- розмір земельної ділянки, місце її розташування;
- цільове призначення земельної ділянки;
- наявність комунікацій тощо.

4.5. Якщо продажу підлягають житловий будинок, будівля, споруда, то у відомостях про майно додатково зазначаються:

- розмір площі;
- поштова адреса (місцезнаходження);
- призначення;
- матеріали стін;
- кількість поверхів;
- інформація про підсобні приміщення та споруди;
- відомості про земельну ділянку, на якій розташована будівля, споруда.

4.6. Якщо продажу підлягає квартира, то у відомостях про майно додатково зазначаються:

- загальний розмір та розмір житлової площі;
- поштова адреса (місцезнаходження);
- кількість кімнат;
- площа кожної кімнати;
- поверх або поверхи, на яких розташована квартира;
- матеріали стін будинку, у якому розташована квартира,

тощо.

4.7. Якщо продажу підлягає транспортний засіб, то у відомостях про майно додатково зазначаються:

- марка;
- рік випуску;
- об'єм двигуна;
- вид пального;
- пробіг;
- комплектація;
- потреба в ремонті;
- колір тощо.

4.8. Унесення відомостей до Єдиного реєстру здійснюється відповідним Реєстратором, якому передане майно для реалізації.

За внесення інформації до Єдиного реєстру організація,

якій передане майно для реалізації, сплачує Адміністратору Єдиного реєстру плату в розмірах і порядку, установлених Міністерством юстиції України.

4.9. Унесення відомостей до Єдиного реєстру (крім відомостей про результати проведення торгів) здійснюється не пізніше ніж за п'ятнадцять днів до дати проведення торгів.

Унесення до Єдиного реєстру відомостей про результат проведення торгів здійснюється не пізніше ніж через п'ятнадцять днів після оголошеної дати проведення торгів.

(Положення доповнено новим розділом 4 згідно з наказом

Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

5. Доступ до Єдиного реєстру

5.1. Кожна фізична або юридична особа має право безоплатного та цілодобового доступу до відомостей про торги та майно, що реалізується, шляхом отримання інформації через веб-сайт, який ведеться Адміністратором Єдиного реєстру.

Пошук інформації про торги та майно, що реалізується, здійснюється за такими реквізитами:

- вид майна, що реалізується;
- поштова адреса (місцезнаходження) нерухомого майна;
- початкова ціна продажу;
- населений пункт, у якому проводяться торги;
- найменування організації, яка проводить торги.

5.2. Право доступу до виконавчого провадження шляхом пошуку, перегляду, копіювання та роздрукування всіх документів та відомостей виконавчого провадження мають сторони виконавчого провадження, у якому вони беруть участь.

Указаний доступ до інформації Єдиного реєстру здійснюється безоплатно та цілодобово з використанням звичайних програмних засобів перегляду інформації у мережі інтернет через веб-сайт, який ведеться Адміністратором Єдиного реєстру.

З метою забезпечення доступу до інформації Єдиного реєстру сторонам виконавчого провадження у постанові про відкриття виконавчого провадження роз'яснюється таке право, указуються адреса відповідного веб-сайта в мережі інтернет, а також ідентифікатор для доступу до інформації про виконавче

провадження та порядок його використання.

5.3. Доступ до Єдиного реєстру мають Міністр юстиції України, заступник Міністра юстиції України, який є куратором Департаменту державної виконавчої служби, директор Департаменту державної виконавчої служби та його заступники, начальники відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, їх заступники, начальники районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних відділів державної виконавчої служби.

(Положення доповнено новим розділом 5 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5, у зв'язку з цим розділи 4 та 5 вважати відповідно розділами 6 та 7)

6. Отримання з Єдиного реєстру інформації про наявність виконавчих проваджень

(назва розділу 6 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.1. Інформація з Єдиного реєстру про наявність виконавчих проваджень (у тому числі завершених) відносно боржників - юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців надається у вигляді скорочених витягів у паперовій або електронній формі на запити будь-яких фізичних та юридичних осіб. Повні витяги з Єдиного реєстру надаються на запити сторін виконавчого провадження.

(пункт 6.1 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5, із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 24.07.2008 р. № 1270/5)

6.2. Витяги в паперовій формі надаються Адміністратором Єдиного реєстру на підставі письмової заяви, форма якої наведена в додатку до Положення.

Витяги в електронній формі фізичні та юридичні особи можуть отримувати через веб-сайт Адміністратора Єдиного реєстру з використанням звичайних програмних засобів перегляду інформації у мережі інтернет.

(пункт 6.2 із змінами, внесеними згідно з наказом

Міністерства юстиції України від 24.02.2006 р. № 13/5, у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.3. Пошук інформації про наявність виконавчих проваджень відносно боржників - юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців у Єдиному реєстрі здійснюється за такими реквізитами:

найменування боржника юридичної особи або прізвище, ім'я та по батькові боржника фізичної особи - підприємця;

ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром підприємств і організацій України боржника (для юридичних осіб), а для фізичних осіб - підприємців - ідентифікаційний номер у Державному реєстрі фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів (за його наявності).

(пункт 6.3 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.4. До письмового звернення додається документ, що підтверджує внесення плати за надання витягу з Єдиного реєстру.

6.5. За надання витягу з Єдиного реєстру справляється плата, у відповідності до тарифів, які визначаються Міністерством юстиції України.

4.6. Пункт 4.6 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 24.02.2006 р. № 13/5)

6.7. У скороченому витязі з Єдиного реєстру зазначаються:

(абзац перший пункту 6.7 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 24.07.2008 р. № 1270/5)

відомості, за якими здійснювався пошук інформації в Єдиному реєстрі;

відомості про особу, що звернулася за наданням витягу;

найменування боржника - юридичної особи, а в разі наявності інформації також його місцезнаходження та ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром підприємств і організацій України або прізвище, ім'я, по батькові боржника фізичної особи - підприємця, а в разі наявності інформації - місце

його проживання та ідентифікаційний номер у Державному реєстрі фізичних осіб - платників податків та інших обов'язкових платежів;

дата відкриття та/або дата завершення виконавчого провадження;

орган ДВС, у якому відкрито виконавче провадження, та його місцезнаходження;

номер виконавчого провадження в Єдиному реєстрі;

відомості про особу, яка надала витяг.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.7 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.8. У повному витязі з Єдиного реєстру, який надається сторонам виконавчого провадження, зазначаються відомості, визначені пунктами 2.3 та 3.1 цього Положення.

(розділ 6 доповнено новим пунктом 6.8 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 24.07.2008 р. № 1270/5, у зв'язку з цим пункти 6.8 - 6.10 вважати відповідно пунктам 6.9 - 6.11)

6.9. Витяги з Єдиного реєстру, які надаються в паперовій формі, виготовляються з використанням спеціальних бланків документів реєстрів інформаційної системи Міністерства юстиції України, зразок яких затверджується Міністерством юстиції України. На витягах проставляються підпис і печатка Адміністратора Єдиного реєстру.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.9 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.10. Порядок постачання, зберігання, облік та звітність про витрачання спеціальних бланків документів реєстрів інформаційної системи Міністерства юстиції України визначається Положенням про порядок постачання, зберігання, обліку та звітності витрачання спеціальних бланків документів інформаційної системи Міністерства юстиції України, затвердженим наказом Міністерства юстиції України від 14.07.2004 № 67/5, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 14.07.2004 за № 878/9477 (зі змінами).

(розділ 6 доповнено пунктом 6.10 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

6.11. Можливість перегляду, копіювання та роздрукування витягу про наявність виконавчих проваджень (у тому числі завершених) відносно боржника, отриманого в результаті пошуку через веб-сайт Адміністратора Єдиного реєстру, надається користувачам лише після здійснення оплати. Адміністратор Єдиного реєстру забезпечує можливість здійснювати оплату витягу з використанням платіжних карток, за допомогою визначеної Адміністратором Єдиного реєстру системи експрес-платежів, через мережу інтернет.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.11 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 25.04.2008 р. № 710/5)

7. Прикінцеві положення

7.1. Адміністратор здійснює комплекс програмних, технологічних та організаційних заходів щодо захисту відомостей, що містяться у Єдиному реєстрі, від несанкціонованого доступу.

7.2. Посадові особи органу ДВС несуть відповідальність за повноту та вірогідність інформації, яка вноситься до Єдиного реєстру.

7.3. Адміністратор не несе відповідальності за помилки органу ДВС при внесенні інформації до Єдиного реєстру.

7.4. Адміністратор несе відповідальність за втрату інформації, що сталася з вини персоналу Адміністратора.

Директор Департаменту
державної виконавчої служби Л. М. Павлова

16. Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 10 квітня 2012 р. № 549/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 31 (28.04.2012). – ст. 1148 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0548-12>).

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
юстиції України
10.04.2012 № 549/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 квітня 2012 р.
за № 548/20861

ПОЛОЖЕННЯ
про районний, районний у місті, міський
(міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний
відділ державної виконавчої служби

1. Районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби (далі - Відділ) є структурним підрозділом районного, районного у місті, міського (міста обласного значення), міськрайонного, міжрайонного управління юстиції (далі - управління юстиції), що забезпечує реалізацію повноважень Державної виконавчої служби України (далі - ДВС України).

2. Відділ у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами та дорученнями Президента України, актами Кабінету Міністрів України, дорученнями Прем'єр-міністра України, наказами Міністерства юстиції України (далі

- Мін'юст), дорученнями Міністра юстиції України, наказами ДВС України, дорученнями Голови ДВС України, наказами головного управління юстиції.

3. Основними завданнями Відділу є:

реалізація державної політики у сфері примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) (далі - виконання рішень);

підготовка пропозицій щодо формування та реалізації державної політики у сфері виконання рішень;

забезпечення своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень у порядку, встановленому законодавством.

4. Відділ відповідно до покладених на нього завдань:

4.1 здійснює своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання рішень у порядку, встановленому законом;

4.2 забезпечує здійснення державними виконавцями заходів примусового виконання рішень, передбачених законом;

4.3 узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, готує та вносить пропозиції щодо його вдосконалення начальнику управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі (далі - Управління державної виконавчої служби);

4.4 забезпечує ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень;

4.5 аналізує та узагальнює результати роботи з виконання рішень та веде обліково-статистичну звітність;

4.6 розглядає звернення громадян та юридичних осіб, аналізує стан цієї роботи у Відділі, веде прийом громадян з питань, що належать до компетенції Відділу;

4.7 організовує ведення діловодства та архіву у Відділі;

4.8 здійснює інші повноваження на основі та на виконання Конституції та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів Мін'юсту та ДВС України.

5. Відділ з метою організації своєї діяльності:

5.1 бере участь в організації роботи з підготовки, передпідготовки та підвищення кваліфікації кадрів Відділу;

5.2 вносить начальнику Управління державної виконавчої служби пропозиції щодо нагородження державними нагородами та заохочення працівників Відділу;

5.3 забезпечує здійснення заходів щодо запобігання корупції і контроль за їх здійсненням;

5.4 забезпечує доступ до публічної інформації, розпорядником якої є Відділ;

5.5 забезпечує у межах своїх повноважень реалізацію державної політики стосовно захисту інформації з обмеженим доступом;

5.6 забезпечує у межах своїх повноважень виконання завдань з мобілізаційної підготовки та мобілізації.

6. Відділ має право:

6.1 залучати до виконання завдань, покладених на Відділ, участі у вивченні окремих питань вчених і фахівців, спеціа-

лістів органів виконавчої влади, підприємств, установ, організацій (за погодженням з їх керівниками), представників інститутів громадянського суспільства;

6.2 одержувати в установленому законодавством порядку інформацію, документи і матеріали від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності та їх посадових осіб;

6.3 скликати наради, ініціювати питання про утворення (скликання) консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб (рад, комісій, колегій, робочих груп тощо) для сприяння здійсненню покладених на Відділ завдань;

6.4 користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів.

7. Відділ під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє з іншими структурними підрозділами відповідного управління юстиції, органами виконавчої влади Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також підприємствами, установами, організаціями на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

8. Начальник Відділу призначається на посаду та звільняється з посади Головою ДВС України за поданням начальника відповідного Управління державної виконавчої служби.

9. Начальник Відділу:

9.1 очолює Відділ, здійснює керівництво його діяльністю, організовує роботу Відділу, представляє Відділ у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами, організаціями та підзвітний перед Головою ДВС України та відповідним Управлінням державної виконавчої служби за організацію та результати діяльності Відділу;

9.2 забезпечує виконання Відділом Конституції та законів України, актів та доручень Президента України, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, Міністра юстиції, Голови ДВС України, наказів Мін'юсту, ДВС України та головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі;

9.3 вносить начальнику Головного управління юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі подання, погоджене начальником Управління державної виконавчої служби, щодо призначення на посади та звільнення з посад державних виконавців та інших працівників Відділу;

9.4 вносить начальнику Головного управління юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі пропозиції, погоджені з начальником Управління державної виконавчої служби, щодо заохочення і притягнення до дисциплінарної відповідальності державних виконавців та інших працівників Відділу;

9.5 вносить начальнику відповідного Управління державної виконавчої служби пропозиції щодо проекту структури, штатного розпису та кошторису видатків на утримання Відділу;

9.6 організовує роботу зі службовими документами, здійснює контроль за веденням номенклатурних справ Відділу відповідно до встановленого порядку та вимог законодавства з діловодства;

9.7 забезпечує і контролює дотримання працівниками Відділу виконавської та трудової дисципліни;

9.8 організовує розгляд звернень громадян та юридичних осіб з питань, пов'язаних із діяльністю Відділу, організовує перевірку викладених у них фактів, проводить особистий прийом громадян;

9.9 виконує рішення і здійснює інші дії відповідно до Закону України «Про виконавче провадження»;

9.10 розподіляє обов'язки між працівниками Відділу, розробляє їх посадові інструкції;

9.11 у межах повноважень дає обов'язкові для виконання доручення працівникам Відділу;

9.12 розглядає скарги на дії (бездіяльність) державних виконавців;

9.13 здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

10. Для здійснення своїх повноважень начальник Відділу має право видавати розпорядження та забезпечує контроль за їх виконанням.

11. Заступники начальника Відділу, державні виконавці, інші працівники Відділу призначаються на посади та звільняються з посад начальником Головного управління юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі за поданням начальника Відділу, погодженим начальником Управління державної виконавчої служби.

12. Працівники Відділу здійснюють свої повноваження відповідно до посадових інструкцій, які затверджуються начальником відповідного управління юстиції.

13. Відділ з питань виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) підпорядковується безпосередньо ДВС України та Управлінню державної виконавчої служби.

14. Відділ утримується за рахунок Державного бюджету України.

15. Відділ є юридичною особою, має відповідні рахунки в органах Державної казначейської служби України для обліку депозитних сум і зарахування стягнутих з боржників коштів та їх виплати стягувачам у національній валюті, а також відповідні рахунки для обліку аналогічних операцій в іноземній валюті в банках, печатку із зображенням Державного Герба України і своїм найменуванням.

Директор Департаменту
взаємодії з органами влади О.В. Зеркаль

17. Положення про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 11 листопада 2003 р. № 136/5 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 46 (28.11.2003). – ст. 2414 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/z1036-03>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

11.11.2003№ 136/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
11 листопада 2003 р.
за № 1036/8357

Про затвердження Положення про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна

{ Із змінами, внесеними згідно з наказами
Міністерства юстиції

№ 23/5 (z0298-04) від 05.03.2004

№121/5 (z1340-04) від 20.10.2004

№ 75/5 (z0752-05) від 14.07.2005

№1/5 (z0028-06) від 16.01.2006

№ 44/5 (z0579-06) від 18.05.2006

№ 59/5 (z0847-06) від 13.07.2006

№ 88/5 (z1265-06) від 05.12.2006

№ 2166/5 (z1118-09) від 17.11.2009

№ 3221/5 (z1234-11) від 25.10.2011 }

Відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР) та "Про виконавче провадження" (606-14) із метою удосконалення порядку проведення конкурсів (тендерів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого майна

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Положення про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна (додається).

2. Положення про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованої організації для реалізації арештованого державними виконавцями майна, затверджене наказом Міністерства юстиції України від 11.02.2003 № 10/5 (з0111-03), зареєстроване в Мін'юсті України 11.02.2003 за № 111/7432, визнати таким, що втратило чинність.

3. Департаменту державної виконавчої служби (Захарченку С.В.):

3.1. Подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493/92 (493/92) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (із змінами і доповненнями).

3.2. Довести наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції і забезпечити належне його виконання.

4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра юстиції України М.М.Шупеню.

Міністр О.В. Лавринович

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства юстиції
України
11.11.2003№ 136/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
11 листопада 2003 р.
за № 1036/8357

ПОЛОЖЕННЯ
про умови і порядок проведення
тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих
організацій для реалізації арештованого державними
виконавцями майна

1. Загальні положення

1.1. Це Положення визначає умови та порядок проведення тендера (конкурсу) з визначення спеціалізованих організацій, які протягом календарного року можуть здійснювати реалізацію арештованого державними виконавцями майна шляхом продажу на прилюдних торгах, аукціонах.

1.2. Метою проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій є забезпечення реалізації арештованого державними виконавцями майна при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб).

1.3. Тендер (конкурс) проводиться комісією за наявності двох або більше допущених до нього претендентів, заяви від яких надійшли в установлений термін після опублікування повідомлення про проведення тендера (конкурсу) з визначення спеціалізованих організацій, які можуть забезпечити реалізацію арештованого державними виконавцями майна.

1.4. Опублікована інформація про тендер (конкурс) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна повинна містити такі відомості:

дата, час і місце проведення тендера (конкурсу);
кінцевий термін прийняття документів на тендер (конкурс);
обов'язкові вимоги до учасників тендера (конкурсу);
адреса, за якою подаються документи;
контактні телефони для довідок з питань тендера (конкурсу).

1.5. Зазначена інформація публікується Державною виконавчою службою України в одному із офіційних засобів масової інформації не пізніше ніж за місяць до дати проведення тендера (конкурсу).

{Пункт 1.5 глави 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

2. Комісія з проведення конкурсу (тендера)

2.1. Для організації і проведення тендера (конкурсу) Державною виконавчою службою України утворюється тендерна (конкурсна) комісія (далі-комісія) у складі голови комісії - представника Державної виконавчої служби України та 14 членів комісії-одного представника Міністерства юстиції України, семи представників Державної виконавчої служби України, представника Міністерства фінансів України (за згодою), представника Міністерства економічного розвитку і торгівлі України (за згодою), представника Державної податкової служби України (за згодою), представника Державної митної служби України (за згодою), представника Фонду державного майна України(за згодою), представника Антимонопольного комітету України (за згодою).

{Пункт 2.1 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 23/5 (з0298-04) від 05.03.2004, № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 ,№75/5(з0752-05) від 14.07.2005; в

редакції Наказів Міністерства юстиції № 44/5 (з0579-06) від 18.05.2006, №59/5(з0847-06) від 13.07.2006, № 88/5 (з1265-06) від 05.12.2006;із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 2166/5(з1118-09) від 17.11.2009; в редакції Наказу Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

2.2. Секретарем комісії призначається один із членів комісії - представник Державної виконавчої служби України.

{Пункт 2.2 глави2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

2.3. Склад комісії затверджується наказом Державної виконавчої служби України.

Зміни до складу комісії вносяться наказом Державної виконавчої служби України за поданням голови комісії.

{Пункт 2.3 глави 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

2.4. Комісія у своїй діяльності керується чинним законодавством, цим Положенням та рішеннями, які приймаються самою комісією.

2.5. Основними завданнями та функціями комісії є:
визначення умов проведення тендера (конкурсу);
визначення терміну проведення тендера (конкурсу);
опублікування інформації про проведення тендера (конкурсу);
визначення учасників тендера (конкурсу);
розгляд тендерних (конкурсних) пропозицій;
визначення переможця (переможців) тендера (конкурсу);

складання протоколів про результати проведення тендера (конкурсу) та подання їх на затвердження до Голови Державної виконавчої служби України;

схвалення примірною Генерального договору, який укладається Державною виконавчою службою України із спеціа-

лізованими організаціями (переможцями тендера (конкурсу) про реалізацію арештованого майна, на яке звернено стягнення державними виконавцями при примусовому виконанні рішень. {Пункт 2.5 доповнено абзацом дев'ятим згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

{Пункт 2.5 глави 2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

2.6. Керує діяльністю комісії й організовує її роботу голова комісії, який у межах своєї компетенції:

скликає засідання комісії;

головує на засіданнях;

організовує підготовку до розгляду матеріалів, передбачених цим Положенням.

У разі потреби до роботи комісії голова залучає експертів та консультантів.

3. Вимоги до претендентів тендера (конкурсу)

3.1. До участі в тендері (конкурсі) допускаються спеціалізовані організації незалежно від форми власності, що мають право здійснювати реалізацію майна шляхом проведення прилюдних торгів (аукціонів) і (або) право здійснювати операції з нерухомістю в порядку, передбаченому законодавством, та діяльність яких у сфері зберігання та реалізації арештованого майна передбачена установчими документами, а також що мають відповідні ліцензії, які б забезпечували найбільш повний комплекс послуг з реалізації арештованого майна, та досвід роботи не менше двох років у цій чи аналогічній сфері діяльності, мають мережу, створених у встановленому порядку філій у більшості областей України і подали на розгляд комісії повний пакет документів, зазначених у цьому Положенні у двох примірниках.

{Пункт 3.1 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004, № 75/5 (з0752-05) від 14.07.2005 }

3.2. Для участі в тендері (конкурсі) претендент подає до Державної виконавчої служби України на розгляд комісії такі документи:

заяву про участь у тендері (конкурсі) із зазначенням назви претендента, який виявив бажання брати участь у тендері (конкурсі), реквізитів (адреси, телефону, телефаксу), форма власності та юридичний статус підприємства (організації), складу керівництва (прізвище, посада), чисельності працівників, спеціалізації;

{Абзац другий пункту 3.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

копії установчих документів, засвідчені в нотаріальному порядку (свідоцтво про реєстрацію, статут, установчий договір);

інформацію щодо фінансової спроможності загально-го(власного та позичкового) капіталу, засвідчену керівником учасника тендера (конкурсу), копію фінансового балансу за попередній рік;

результаті останньої аудиторської перевірки (нотаріально посвідчену копію аудиторського висновку);

документи, що підтверджують наявність мережі філій у більшості областей України; { Абзац п'ятий пункту 3.2 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004, № 75/5 (з0752-05) від 14.07.2005 } обґрунтовану інформацію щодо технічних можливостей для забезпечення організації реалізації арештованого майна та виконання взятих зобов'язань;

інформацію щодо результатів здійснення діяльності з реалізації арештованого майна протягом поточного року та відсутності протягом даного періоду під час здійснення такої діяльності порушень вимог чинного законодавства (подається претендентами, що здійснюють реалізацію арештованого майна протягом поточного року); {Пункт 3.2 доповнено абзацом сьомим згідно з Наказом Міністерства юстиції № 75/5 (з0752-05) від 14.07.2005 }

інші необхідні документи для вивчення та оцінки пи-

тань, зазначених у пункті 4.2 Порядку.

{Пункт 3.2 глави 3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

3.3. Документи з проведення тендера (конкурсу) подаються претендентом без посередньо секретарю комісії і реєструються ним за датою їх надходження в присутності претендента, про що претендент ставить свій підпис у журналі реєстрації.

{Пункт 3.3 в редакції Наказу Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

3.4. Після закінчення термінів подання документів комісія здійснює перевірку поданих претендентами відомостей, зокрема надсилає запити до структурних підрозділів головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції, що забезпечують реалізацію повноважень Державної виконавчої служби України щодо перевірки достовірності інформації про філії підприємства та їх технічні можливості.

Така перевірка здійснюється уповноваженим представником органу юстиції за місцезнаходженням філії.

У разі потреби комісія також може надіслати запити до уповноважених державних органів щодо перевірки поданих претендентом відомостей.

{Положення доповнено пунктом 3.4 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 2166/5(з1118-09) від 17.11.2009; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

3.5. У разі подання неповного комплекту документів або подання документів з порушенням вимог, передбачених у пункті 3.3 Порядку чи подання документів після встановленого кінцевого терміну або подання не достовірних відомостей про підприємство заяви про участь у тендері (конкурсі) не розглядаються.

{Пункт 3.5 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004, № 2166/5 (з1118-09) від 17.11.2009 }

4. Порядок проведення тендера (конкурсу)

4.1. Тендер (конкурс) проводиться у четвертому кварталі поточного року або в першому кварталі наступного року; за його наслідками визначаються переможці по окремих областях України та Автономній Республіці Крим (відповідно до місцезнаходження переможців чи місцезнаходження їхніх філій).

{Пункт 4.1 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 121/5(з1340-04) від 20.10.2004, № 1/5 (з0028-06) від 16.01.2006 }

4.2. При визначенні переможця (переможців) комісією також вивчаються, оцінюються та беруться до уваги такі показники роботи учасників тендера (конкурсу):

зареєстрований і фактично сплачений статутний капітал;

прибуток з діяльності протягом останніх двох років;

{ Абзац третій пункту 4.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

технічні можливості та досвід роботи із забезпечення організації зберігання та реалізації майна;

наявність кваліфікованих спеціалістів (фахівців з питань реалізації нерухомості, оцінки, товарознавців тощо) та наявність фахівців з ведення спеціалізованого бухгалтерського обліку майна, які мають досвід роботи не менше двох років, у тому числі в системі "ІСБухгалтерія"; { Абзац п'ятий пункту 4.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції №121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

наявність застрахованого власного майна та фінансових ризиків за цивільно-правовими угодами;

відсутність непогашеного кредиту, наявність боргових зобов'язань при здійсненні діяльності, пов'язаної з наданням

аналогічних послуг; {Абзац сьомий пункту 4.2 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції №121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

інформація щодо результатів здійснення діяльності з реалізації арештованого майна протягом поточного року та відсутності порушень під час здійснення такої діяльності вимог чинного законодавства (відносно учасників, що здійснюють реалізацію арештованого майна протягом поточного року); { Пункт 4.2 доповнено абзацом восьмим згідно з Наказом Міністерства юстиції № 75/5 (з0752-05) від 14.07.2005 }

Готовність здійснювати реалізацію всього арештованого майна, як ліквідного, так і неліквідного; { Пункт 4.2 доповнено абзацом згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

готовність спрямування частини комісійної винагороди за реалізацію майна, інформація про яке включена до Єдиної інформаційної системи на фінансування робіт із створення та супроводження Системи у відповідності до постанови Кабінету Міністрів України від 11.02.2004 №154(154-2004-п) "Деякі питання організації обліку, зберігання та оцінки майна, що реалізується за рішенням органів виконавчої влади" та Положення про Єдину інформаційну систему з обліку, зберігання та оцінки майна, що реалізується за рішенням органів виконавчої влади, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 26.03.2004 № 598 (з0651-04), зареєстрованого в Мін'юсті України 25.05.2004 за № 651/9250; { Пункт 4.2 доповнено абзацом згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

інші показники, необхідні для забезпечення належної організації і реалізації арештованого майна.

4.3. Засідання комісії є відкритими. На засіданнях комісії, за бажанням, можуть бути присутні учасники тендера (конкурсу). У разі необхідності отримання додаткової інформації щодо учасника тендера (конкурсу) комісія має право заслухувати його на засіданні комісії.

4.4. Засідання комісії є правочинним за умови участі в ньому не менше 2/3 усіх членів комісії.

4.5. Комісія визначає переможця (переможців) за результатами розгляду отриманих документів.

4.6. Комісія розглядає подані документи та обговорює їх. Переможцем (переможцями) визначаються учасники тендера (конкурсу), які мають найкращі показники, передбачені пунктом 4.2 Положення, та запропонували найбільш привабливі умови реалізації арештованого майна.

4.7. Рішення про визначення переможця (переможців) приймається простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів комісії. Голова комісії має ухвальний голос, якщо під час прийняття рішення про визначення переможця (переможців) тендера (конкурсу) голоси членів комісії розділилися порівну.

4.8. Після закінчення засідання комісії складається протокол про результати проведення тендера (конкурсу), у якому зазначаються:

відомості про учасників тендера (конкурсу);
результати голосування;
обґрунтування визначення переможця (переможців).

4.9. Протокол про результати проведення тендера (конкурсу) складається та підписується всіма членами комісії, які брали участь у голосуванні.

4.10. Протокол про результати проведення тендера (конкурсу) подається на затвердження Голові Державної виконавчої служби України.

{Пункт 4.10 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

4.11. Голова Державної виконавчої служби України протягом десяти робочих днів з дня надходження протоколу про

результати проведення тендера (конкурсу) затверджує протокол (або відмовляє у затвердженні) та повертає його з відповідним обґрунтуванням для перегляду комісією прийнятого рішення.

{Пункт 4.11 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

4.12. Після затвердження протоколу про результати проведення тендера(конкурсу)Державна виконавча служба України в 10-денний термін з моменту отримання затвердженого протоколу заносить переможців тендера (конкурсу) по окремих областях України та Автономній Республіці Крим до переліку спеціалізованих організацій,з якими органами державної виконавчої служби можуть укладатися договори про реалізацію арештованого майна (далі - перелік спеціалізованих організацій).

{Пункт 4.12 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004, № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

4.13. Облік протоколів про результати проведення тендерів (конкурсів),а також матеріалів, які подаються на розгляд до комісії, ведеться Державною виконавчою службою України.

{Пункт 4.13 глави 4 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

4.14. Інформація про результати тендера (конкурсу) в триденний термін надсилається комісією всім учасникам тендера (конкурсу), а також органам державної виконавчої служби.

{Пункт 4.14 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 75/5 (з0752-05) від 14.07.2005 }

4.15. Протягом року в разі необхідності дозволяється доповнювати зазначений перелік спеціалізованих організацій шляхом проведення тендерів (конкурсів) у порядку, передбаченому цим Положенням.

4.16. При неналежному виконанні спеціалізованою організацією умов договорів, укладених з органами державної виконавчої служби, про реалізацію арештованого майна достроково наказом Державної виконавчої служби України за поданням Голови тендерної (конкурсної) комісії вона виключається з переліку, зазначеного в пункті 4.12.

{Пункт 4.16 із змінами, внесеними згідно з Наказами Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004, № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

5. Розгляд спорів

5.1. У разі незгоди з результатами проведення тендера (конкурсу) учасник у 10-денний термін з моменту отримання інформації щодо переможця (переможців) тендера (конкурсу), занесеного у перелік спеціалізованих організацій, може подати до тендерної (конкурсної) комісії скаргу, яка розглядається на засіданні комісії.

5.2. Засідання комісії проводиться в 20-денний термін з моменту закінчення терміну оскарження, передбаченого пунктом 5.1 Положення, про що повідомляється учасник тендера (конкурсу), яким подано скаргу, за три дні до її засідання. У засіданні комісії має право брати участь цей учасник конкурсу (тендера).

5.3. Засідання комісії є відкритим. У разі необхідності отримання додаткової інформації щодо оскарження учасником тендера (конкурсу) комісія має право заслухати його на засіданні комісії.

{Пункт 5.3 в редакції Наказу Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

5.4. Засідання є правочинним за умови участі в ньому не менше 2/3 усіх членів комісії.

{Пункт 5 доповнено пунктом 5.4 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

5.5. Рішення про задоволення скарги чи її відхилення приймається простою більшістю голосів присутніх на засіданні членів комісії. Голова комісії має ухвальний голос, якщо під час Прийняття рішення голоси членів комісії розділилися порівну.

{Пункт 5 доповнено пунктом 5.5 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

5.6. Після засідання комісії складається протокол про результати розгляду скарги, у якому зазначаються:

відомості про учасника тендера(конкурсу), яким подана скарга;

результати голосування;

обґрунтування задоволення скарги чи її відхилення.

{Пункт 5 доповнено пунктом 5.6 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

5.7. Протокол про результати розгляду скарги складається та підписується всіма членами комісії, які брали участь у голосуванні, та подається на затвердження Голові Державної виконавчої служби України.

{Пункт 5 доповнено пунктом 5.7 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004; із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 3221/5 (з1234-11) від 25.10.2011 }

5.8. Інформація про результати розгляду скарги в триденний термін з моменту затвердження протоколу надсилається учаснику тендера (конкурсу), яким подана скарга.

{Пункт 5 доповнено пунктом 5.8 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 121/5 (з1340-04) від 20.10.2004 }

Директор Департаменту
державної виконавчої служби С.В. Захарченко

18. Положення про управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 10 квітня 2012 р. № 549/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 31 (28.04.2012). – ст. 1148 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/z0547-12>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

НАКАЗ

10.04.2012 № 549/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 квітня 2012 р.
за № 547/20860

Про затвердження Положення про управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби.

Відповідно до пункту 1 Положення про Міністерство юстиції України, затвердженого Указом Президента України від 06.04.2011 № 395, та з метою належної організації роботи органів державної виконавчої служби

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Положення про управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, що додається.

2. Затвердити Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби, що додається.

3. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Міністерства юстиції від 03 березня 2007 року № 83/5 «Про затвердження Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний відділ державної виконавчої служби», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 03 березня 2007 року за № 180/13447 (із змінами).

4. Директору Департаменту взаємодії з органами влади Міністерства юстиції України (Зеркаль О.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03 жовтня 1992 року № 493 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» (із змінами).

5. Голові Державної виконавчої служби України (Стаднік Г.В.) довести цей наказ до відома начальників структурних підрозділів головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, що забезпечують реалізацію повноважень Державної виконавчої служби України.

6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

7. Контроль за виконанням цього наказу покласти на Голову Державної виконавчої служби України (Стаднік Г.В.).

Міністр
Олександр Лавринович

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
юстиції України
10.04.2012 № 549/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
10 квітня 2012 р.
за № 547/20860

ПОЛОЖЕННЯ
про управління державної виконавчої служби головних
управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим,
областях, містах Києві та Севастополі

1. Управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі (далі - Управління) є структурним підрозділом головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі (далі - головне управління юстиції), що забезпечує реалізацію повноважень Державної виконавчої служби України (далі - ДВС України).

До складу Управління входить відділ примусового виконання рішень.

2. Управління у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, актами та дорученнями Президента України, актами Кабінету Міністрів України, дорученнями Прем'єр-міністра України, наказами Міністерства юстиції України (далі - Мін'юст), дорученнями Міністра юстиції України, наказами ДВС України, дорученнями Голови ДВС України, наказами головного управління юстиції.

3. Основними завданнями Управління є:

реалізація державної політики у сфері організації примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) (далі - виконання рішень);

підготовка пропозицій щодо формування та реалізації державної політики у сфері виконання рішень;

забезпечення своєчасного, повного і неупередженого виконання рішень у порядку, встановленому законодавством.

4. Управління відповідно до покладених на нього завдань:

4.1 забезпечує своєчасне, повне і неупереджене примусове виконання рішень відділом примусового виконання рішень та відділом державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

4.2 забезпечує здійснення державними виконавцями заходів примусового виконання рішень, передбачених законодавством;

4.3 забезпечує доступ державних виконавців до баз даних і реєстрів, у тому числі електронних, що містять інформацію про боржників, їхнє майно, в тому числі кошти;

4.4 забезпечує ведення Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень;

4.5 здійснює державний нагляд та контроль за додержанням законодавства про виконавче провадження, правильністю, своєчасністю та повнотою вчинення виконавчих дій державними виконавцями;

4.6 здійснює аналітичне, інформаційне та методологічне забезпечення роботи відділу примусового виконання рішень, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

4.7 забезпечує ведення обліково-статистичної звітності відділом примусового виконання рішень та відділом державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції, контролює її ведення, узагальнює та аналізує стан виконання рішень державними виконавцями;

4.8 за дорученням ДВС України представляє інтереси ДВС України під час розгляду справ у судах загальної юрисдикції, готує матеріали до розгляду цих справ;

4.9 погоджує питання щодо виплати винагороди державним виконавцям;

4.10 розглядає звернення громадян та юридичних осіб з питань, пов'язаних із діяльністю ДВС України, аналізує стан цієї роботи, виявляє та усуває причини, що призводять до подання громадянами скарг;

4.11 організовує освітньо-роз'яснювальну роботу, в тому числі в засобах масової інформації, з питань, що стосуються виконання покладених на Управління завдань;

4.12 узагальнює практику застосування законодавства з питань, що належать до його компетенції, готує та вносить пропозиції щодо його вдосконалення начальнику головного управління юстиції та Голові ДВС України;

4.13 здійснює інші повноваження на основі та на виконання Конституції та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів Мін'юсту та ДВС України.

5. Управління з метою організації своєї діяльності:

5.1 бере участь в організації роботи з підготовки, пере- підготовки та підвищення кваліфікації кадрів Управління, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції та їх професійного навчання, стажування;

5.2 здійснює контроль та координує діяльність відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.3 вносить Голові ДВС України, начальнику відповідного головного управління юстиції пропозиції щодо нагородження державними нагородами та заохочення працівників Управління, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.4 вносить Голові ДВС України, начальнику відповідного головного управління юстиції пропозиції щодо організаційного та матеріально-технічного забезпечення діяльності відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.5 забезпечує у межах своєї компетенції дотримання державної таємниці в Управлінні, відділі державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.6 забезпечує в межах своєї компетенції виконання завдань з мобілізаційної підготовки та мобілізації;

5.7 здійснює контроль за дотриманням актів законодавства з питань боротьби з корупцією та забезпечує їх неухильне

виконання в Управлінні, відділі державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.8 забезпечує в межах повноважень проведення заходів щодо запобігання корупції та здійснення аналізу стану дотримання антикорупційного законодавства;

5.9 забезпечує доступ до публічної інформації, розпорядником якої є Управління, відділи державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

5.10 організовує роботу з укомплектування, зберігання, обліку та використання архівних документів.

6. Управління має право:

6.1 залучати до виконання завдань, покладених на Управління, участі у вивченні окремих питань вчених і фахівців, спеціалістів органів виконавчої влади, підприємств, установ, організацій (за погодженням з їх керівниками), представників інститутів громадянського суспільства;

6.2 одержувати в установленому законодавством порядку інформацію, документи і матеріали від державних органів та органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій усіх форм власності та їх посадових осіб;

6.3 скликати наради, ініціювати питання про утворення (скликання) консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб (рад, комісій, колегій, робочих груп тощо) для сприяння здійсненню покладених на Управління завдань;

6.4 здійснювати перевірку роботи відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

6.5 користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів.

7. Управління здійснює свої повноваження як безпосередньо, так і через відділ державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції.

8. Управління під час виконання покладених на нього завдань взаємодіє з іншими структурними підрозділами відповідного головного управління юстиції, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими держадміністраціями, органами місцевого самоврядування, а також підприємствами, установами, організаціями на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

9. Управління очолює начальник, який призначається на посаду та звільняється з посади Міністром юстиції України за поданням Голови ДВС України, погодженим з начальником відповідного головного управління юстиції.

Заступники начальника Управління, начальник відділу примусового виконання рішень призначаються на посади та звільняються з посад Головою ДВС за поданням начальника Управління.

Інші працівники Управління призначаються на посади та звільняються з посад начальником головного управління юстиції за поданням начальника Управління.

Начальник Управління здійснює контроль за виконанням покладених на Управління, відділ примусового виконання рішень, відділ державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції завдань і здійснення ними своїх повноважень відповідно до законодавства.

10. Начальник Управління:

10.1 очолює Управління, здійснює керівництво його діяльністю, діяльністю відділу примусового виконання рішень, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції, за дорученням начальника відповідного головного управління юстиції представляє Управління у відносинах з іншими органами, підприємствами, установами, організаціями та підзвітний Міністру юстиції та Голові ДВС за організацію та результати діяльності Управління;

10.2 організовує роботу Управління, відділу примусового виконання рішень, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.3 вносить на розгляд начальнику відповідного головного управління юстиції, Голові ДВС України пропозиції щодо формування та реалізації державної політики у сфері примусового виконання рішень;

10.4 забезпечує виконання Управлінням, відділом примусового виконання рішень та відділом державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції Конституції та законів України, актів та доручень Президента України, актів Кабінету Міністрів України, доручень Прем'єр-міністра України, Міністра юстиції, ДВС України, наказів Міністру, ДВС України та головного управління юстиції;

10.5 звітує перед Головою ДВС України щодо виконання покладених на Управління завдань та планів роботи;

10.6 вносить на розгляд начальника відповідного головного управління юстиції пропозиції щодо проекту структури, штатного розпису та кошторису на утримання головного управ-

ління юстиції в частині, що стосується Управління, відділу примусового виконання рішень, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.7 погоджує проекти структур та штатних розписів головного управління юстиції, районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції в частині, що стосується Управління, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.8 у встановленому порядку вносить подання Голові ДВС України щодо призначення на посади та звільнення з посад своїх заступників, начальника відділу примусового виконання рішень, начальника відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.9 вносить начальнику відповідного головного управління юстиції пропозиції щодо призначення на посади та звільнення з посад державних службовців та працівників Управління, їх заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності;

10.10 вносить Голові ДВС України пропозиції щодо заохочення та притягнення до дисциплінарної відповідальності заступників начальника Управління, керівника відділу примусового виконання рішень, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.11 розподіляє обов'язки між своїми заступниками;

10.12 забезпечує здійснення перевірки законності виконавчих проваджень відповідно до вимог закону;

10.13 планує роботу Управління та забезпечує належний і своєчасний стан виконання запланованих заходів, а також розробляє плани роботи для відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.14 вносить Голові ДВС України подання, погоджене з начальником відповідного головного управління юстиції, про встановлення надбавок до посадових окладів заступникам начальника Управління, начальнику відділу примусового виконання рішень та їх позбавлення.

Вносить начальнику відповідного головного управління юстиції подання про встановлення надбавок до посадових окладів начальнику відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції та їх позбавлення;

10.15 вносить начальнику відповідного головного управління юстиції подання про преміювання працівників Управління та відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.16 бере участь у нарадах, колегіях та інших заходах, що проводяться відповідним головним управлінням юстиції, а також у підготовці відповідних документів і матеріалів з питань діяльності органів ДВС;

10.17 організує розгляд звернень громадян та юридичних осіб з питань, пов'язаних із діяльністю Управління та відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції, проводить особистий прийом громадян;

10.18 організує роботу зі службовими документами, здійснює контроль за веденням номенклатурних справ Управління відповідно до встановленого порядку та вимог законодавства;

10.19 проводить наради з питань, що належать до компетенції Управління;

10.20 забезпечує дотримання працівниками Управління виконавської та трудової дисципліни;

10.21 у межах повноважень дає обов'язкові для виконання доручення працівникам Управління, відділу державної виконавчої служби районних, міських (міст обласного значення), районних у містах, міжрайонних та міськрайонних управлінь юстиції;

10.22 видає розпорядження та забезпечує контроль за їх виконанням;

10.23 здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

11. Начальник Управління є членом колегії головного управління юстиції.

12. Управління з питань виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) підпорядковується безпосередньо ДВС України.

13. Працівники Управління здійснюють свої повноваження відповідно до посадових інструкцій, які затверджуються начальником відповідного головного управління юстиції.

14. Управління та відділ примусового виконання рішень мають печатку із зображенням Державного Герба України і своїм найменуванням.

Директор Департаменту
взаємодії з органами влади
О.В. Зеркаль

19. Порядок взаємодії Департаменту державної виконавчої служби та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини під час забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання рішень Європейського суду з прав людини, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 12 січня 2008 р. № 26/5 (Електронна адреса доступу – http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/v26_5323-08).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

12.01.2008№ 26/5

Про затвердження Порядку взаємодії Департаменту державної виконавчої служби та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини під час забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання рішень Європейського суду з прав людини

Відповідно до Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" ([3477-15](#)), постанови Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2004 року № 553 ([553-2004-п](#)) "Про організаційні заходи, пов'язані із забезпеченням представництва України під час розгляду справ у Європейському суді з прав людини" та з метою забезпечення належного здійснення представництва України під час розгляду справ у Європейському суді з прав людини, а також здійснення контролю за виконанням рішень Європейського суду з прав людини

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Порядок взаємодії Департаменту державної виконавчої служби та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини під час забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання рішень Європейського суду з прав людини (додається).

2. Директору Департаменту державної виконавчої служби Тісногуз В. В. та Керівнику Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини Кульчицькому Н.С. забезпечити належне виконання цього наказу.

3. Контроль за виконанням цього наказу залишаю за собою.

Міністр М.В.Оніщук

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказом Міністерства юстиції

України

12.01.2008 № 26/5

ПОРЯДОК

взаємодії Департаменту державної виконавчої служби та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини під час забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання рішень Європейського суду з прав людини

Цей Порядок регламентує питання взаємодії Департаменту державної виконавчої служби (далі - Департамент) та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європей-

ського суду з прав людини (далі - Секретаріат) щодо збору необхідних документів та інформації під час розгляду Європейським судом з прав людини (далі - Європейський суд) справ щодо виконання рішень судів, вжиття заходів щодо їх термінового виконання та вжиття заходів з виконання рішень Європейського суду.

1. Взаємодія Департаменту та Секретаріату під час розгляду Європейським судом справ щодо виконання рішень судів

1.1 Секретаріат протягом 10 днів з дня отримання від Європейського суду матеріалів справи, у якій має бути подана позиція України, надсилає до Департаменту відповідний запит з метою отримання необхідної інформації та матеріалів у цій справі, встановивши строк для його виконання.

1.2 Розгляд Департаментом запиту Секретаріату здійснюється шляхом:

1.2.1 вивчення обставин, що стали причиною надходження до Європейського суду відповідної заяви;

1.2.2 проведення перевірки виконавчого провадження;

1.2.3 вжиття термінових заходів щодо виконання рішення суду, про невиконання якого йдеться у справі Європейського суду, якщо на момент надходження запиту Секретаріату воно не виконане;

1.2.4 інформування Секретаріату відповідно до запиту.

1.3 З цією метою в межах строків, встановлених запитом Секретаріату, Департамент:

1.3.1 дає доручення відповідному органу державної виконавчої служби здійснити збір усіх матеріалів, які висвітлюють перебіг виконання рішення суду, та усієї наявної інформації щодо боржника;

1.3.2 самостійно здійснює або організовує перевірку повноти, адекватності та законності виконавчого провадження;

1.3.3 аналізує причини невиконання або тривалого виконання рішення суду, розробляє пропозиції щодо усу-

нення причин невиконання рішення суду, вживає заходів реагування на виявлені порушення під час виконання рішення суду, в тому числі заходи для притягнення до передбаченої законодавством України відповідальності працівників та посадових осіб органів державної виконавчої служби, що допустили порушення законодавства при здійсненні виконавчого провадження, а також інших осіб, що не виконують законних вимог державного виконавця щодо виконання рішення суду;

1.3.4 бере участь у терміновому виконанні відповідним органом державної виконавчої служби рішення суду шляхом надання роз'яснень та практичної допомоги;

1.3.5 інформує Секретаріат про перебіг виконання рішення суду, надає копії матеріалів виконавчого провадження, наявну інформацію про боржника, копію постанови за результатами перевірки виконавчого провадження, інформацію про вжиті заходи для притягнення до відповідальності працівників та посадових осіб органів державної виконавчої служби, що допустили порушення законодавства при здійсненні виконавчого провадження, інформацію про заходи, вжиті з метою виконання рішення суду. У випадку, якщо на цей час рішення виконати неможливо, Департамент інформує Секретаріат про вжиті заходи, перепони до виконання рішення та реальні строки такого виконання з відповідним обґрунтуванням.

1.4 Якщо рішення суду не виконано, Департамент вживає всіх заходів для його якнайскорішого виконання. Вказане питання знаходиться на постійному контролі Департаменту до повного виконання рішення національного суду. Щоквартально до 5 числа наступного за звітним періодом місяця Департамент подає Секретаріату інформацію про стан виконання такого рішення суду.

1.5 У разі неможливості виконання запиту або доручення Секретаріату у визначений строк, Департамент повідомляє про це листом Секретаріат з викладенням причин подовження строку розгляду. У будь-якому разі загальний

строк виконання такого запиту чи доручення не може перевищувати 15 днів з дня його отримання.

1.6 У разі необхідності Урядовий уповноважений у справах Європейського суду з прав людини може ініціювати проведення перевірки дій чи бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби, якщо такі дії чи бездіяльність впливають на забезпечення представництва держави у Європейському суді з прав людини. Про результати перевірки Департамент повідомляє Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини протягом трьох днів після її проведення.

2. Взаємодія Департаменту та Секретаріату під час виконання рішень Європейського суду, в тому числі у справах щодо тривалого виконання (невиконання) рішень судів в частині вжиття заходів індивідуального характеру.

2.1 Якщо Європейським судом постановлено рішення, за яким передбачається вжиття додаткових заходів індивідуального характеру шляхом виконання рішення національного суду, Секретаріат протягом 10 днів після отримання офіційного тексту рішення Європейського суду повідомляє Департамент про необхідність вжиття таких заходів.

2.2 З метою виконання рішення Європейського суду Департамент вживає заходів, передбачених пп. 1.2-1.4 цього Порядку та Законами України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)) та "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" ([3477-15](#)). Щомісяця до 1 та 15 числа Департамент подає до Секретаріату інформацію про стан виконання рішень Європейського суду за формою, що додається.

2.3 Якщо кошти, присуджені заявнику рішенням Європейського суду, було виплачено з порушенням строку, встановленого у рішенні Європейського суду, Департамент про-

тягом трьох днів з дати отримання підтвердження сплати пені повідомляє про це Секретаріат із зазначенням причин пропуску строку виплати та дати сплати пені. До зазначеної інформації має бути додано копії платіжних документів, що підтверджують сплату пені.

2.4 У разі необхідності Урядовий уповноважений у справах Європейського суду з прав людини може ініціювати проведення перевірки дій чи бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби, якщо такі дії чи бездіяльність впливають на виконання рішення Європейського суду з прав людини. Про результати перевірки Департамент повідомляє Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини протягом трьох днів після її проведення.

20. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та митних органів при переданні майна, конфіскованого за рішеннями судів, та розпорядженні ним, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Державної митної служби України від 12 жовтня 2009 р. № 1833/5/943 // Офіційний вісник України. – 2009. – №84 (09.11.2009). – ст. 2847 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0978-09>).

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ**

Н А К А З

12.10.2009 № 1833/5/943

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
23 жовтня 2009 р.
за № 978/16994

**Про затвердження Порядку взаємодії органів
державної виконавчої служби та митних органів
при переданні майна, конфіскованого
за рішеннями судів, та розпорядженні ним**

Відповідно до Митного кодексу України ([92-15](#)),
Закону України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)) та
з метою вдосконалення механізму розпорядження конфіско-
ваним за рішеннями судів майном, що було вилучене мит-
ними органами,

Н А К А З У Є М О:

1. Затвердити Порядок взаємодії органів державної ви-
конавчої служби та митних органів при переданні майна, кон-
фіскованого за рішеннями судів, та розпорядженні ним (дода-
ється).

2. Визнати такими, що втратили чинність, Порядок передачі митними органами майна, конфіскованого за рішеннями судів, органам державної виконавчої служби, затверджений наказом Міністерства юстиції України та Державної митної служби України від 17.08.2001 № 46/5/571 ([z0720-01](#)), зареєстрований у Мін'юсті 17.08.2001 за № 720/5911 (зі змінами), та наказ Міністерства юстиції України, Державної митної служби України від 28.11.2003 № 146/5/804 ([z1097-03](#)) "Про внесення змін до Порядку передачі митними органами майна, конфіскованого за рішеннями судів, органам державної виконавчої служби", зареєстрований у Мін'юсті 28.11.2003 за № 1097/8418.

3. Начальникам Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, начальникам митних органів у десятиденний строк з моменту набрання чинності цим наказом провести робочі наради, передбачені пунктом 5 Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та митних органів при переданні майна, конфіскованого за рішеннями судів, та розпорядженні ним, затвердженого цим наказом.

4. Департаменту державної виконавчої служби (Стаднік Г.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 ([493/92](#)) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (зі змінами).

5. Департаменту державної виконавчої служби (Стаднік Г.В.) та Управлінню справами Державної митної служби України (Погорелова Т.В.) довести наказ до відома Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, начальників митних органів.

6. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

7. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра юстиції України Цоклана В.І. та заступника Голови Державної митної служби України Федорова О.О.

Міністр юстиції Микола Оніщук

Голова Державної митної служби Анатолій Макаренко

ПОГОДЖЕНО:

Заступник
Міністра фінансів України
В.М.Матвійчук

Голова Державного комітету
України з питань регуляторної
політики та підприємництва
О.Кужель

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Міністерства юстиції
України,
Державної митної служби
України

12.10.2009 № 1833/5/943

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
23 жовтня 2009 р.
за № 978/16994

ПОРЯДОК

**взаємодії органів державної виконавчої служби
та митних органів при переданні майна,
конфіскованого за рішеннями судів,
та розпорядженні ним**

1. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та митних органів при переданні майна, конфіскова-

ного за рішеннями судів, та розпорядженні ним (далі - Порядок) розроблено відповідно до Митного кодексу України ([92-15](#)), Закону України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)) з метою врегулювання механізму передачі вилученого митними органами та конфіскованого за судовими рішеннями майна органам державної виконавчої служби, подальшого інформування про здійснене розпорядження ним та взаємодії представників митних органів та державних виконавців під час здійснення такої діяльності.

2. Дія цього Порядку поширюється на майно, в тому числі транспортні засоби, вилучене митними органами і конфісковане на підставі судових рішень, а також на майно з обмеженим терміном зберігання, що потребує невідкладного розпорядження.

3. Метою взаємодії є забезпечення виконання завдань з мобілізації коштів до Державного бюджету України шляхом вжиття дієвих заходів щодо забезпечення визначення реальної вартості конфіскованого майна, а також якісного та своєчасного оформлення необхідних документів при роботі з конфіскованим майном.

4. Облік, попередня оцінка, а також відповідальність за зберігання конфіскованого за рішеннями судів майна до моменту його вилучення державним виконавцем або передачі торговельній організації покладаються на митні органи та здійснюються відповідно до Порядку обліку, зберігання, оцінки вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі його органам державної виконавчої служби і розпорядження ним, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26.12.2001 № 1724 ([1724-2001-п](#)) (зі змінами) (далі - Порядок обліку, зберігання, оцінки вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі його органам державної виконавчої служби і розпорядження ним).

5. Протягом першого кварталу року за участю керівників або уповноважених ними посадових осіб органів державної виконавчої служби, які задіяні в процесі розпоряджен-

ня конфіскованим за рішенням суду майном, та митних органів, якими це майно було вилучено, проводиться робоча нарада, на якій розглядаються результати роботи в минулому році та виносяться в межах компетенції рішення для покращення взаємодії.

6. З метою забезпечення розпорядження конфіскованим майном у разі неможливості його реалізації начальниками відділів державної виконавчої служби, які здійснюють виконання рішень про конфіскацію майна, вилученого митними органами, утворюються комісії, передбачені пунктом 11 Порядку розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11.07.2002 № 985 ([985-2002-п](#)) (зі змінами) (далі - Порядок розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби).

Засідання комісії відбуваються на вимогу державного виконавця у встановлений ним строк та є повноважними у випадку присутності не менше 2/3 членів комісії.

Головує на засіданні комісії представник органу державної виконавчої служби.

Рішення комісії приймаються простою більшістю голосів. У разі якщо голоси розділилися порівну, голова комісії має ухвальний голос.

7. Для своєчасного визначення вартості майна після нарахування усіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон України, митний орган розпочинає вчиняти дії щодо оформлення відповідної довідки за формою, наведеною у додатку 1 до цього Порядку, одразу після отримання рішення суду про конфіскацію цього майна.

Вартість майна після нарахування усіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон України, визначається митним органом як сума митної вартості майна та розміру податків і зборів, розрахованих відповідно до цієї митної вартості.

8. Після відкриття виконавчого провадження щодо виконання рішення суду про конфіскацію майна державний виконавець невідкладно з'ясовує у митного органу місце знаходження майна, що підлягає опису та арешту, та умови його зберігання (приміщення (майданчик) належить митному органу, орендується або використовується за договором зберігання) для організації його подальшого зберігання. У разі необхідності на вимогу державного виконавця митний орган надає вказану інформацію у письмовому вигляді.

Опис та арешт майна проводяться у строк не пізніше п'яти днів з моменту відкриття виконавчого провадження.

На призначений державним виконавцем день проведення опису та арешту майна митний орган повинен забезпечити безперешкодний доступ та супроводження державного виконавця, суб'єкта оціночної діяльності, понятих, інших осіб, залучених державним виконавцем, до майна, що підлягає опису та арешту.

9. Державний виконавець за участю суб'єкта оціночної діяльності оглядає майно, що підлягає конфіскації, ознайомлюється із супровідними документами на нього і складає акт опису й арешту майна, в якому зазначаються відомості про майно та його вартість після нарахування усіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон України.

Матеріально відповідальна особа митного органу визначається в акті опису та арешту зберігачем майна лише у разі зберігання конфіскованого майна у власному приміщенні (на майданчику) митного органу. В таких випадках митний орган зобов'язаний в установлений державним виконавцем строк здійснити передачу майна визначеній спеціалізованій торговельній організації.

У випадку якщо майно зберігається не у власному приміщенні (на майданчику) митного органу, державний виконавець визначає зберігачем майна організацію, яка його зберігає, або одну зі спеціалізованих організацій, якій надано право реалізації арештованого державними виконавцями майна. Спеціалізована організація, яка взяла на зберігання

конфісковане за рішенням суду майно, отримує переважне право реалізації цього майна. Про визначення зберігача державний виконавець зазначає в акті опису й арешту майна.

Передання майна митним органом зберігачу здійснюється одразу після його опису та арешту на підставі акта приймання-передачі майна (за формою, наведеною у додатку 2) від митного органу організації-зберігачу та з оформленням митним органом видаткової накладної.

Подальші дії щодо узгодження вартості майна, визначеної суб'єктом оціночної діяльності, проводяться відповідно до вимог Порядку обліку, зберігання, оцінки вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення суду про конфіскацію, передачі його органам державної виконавчої служби і розпорядження ним ([1724-2001-п](#)) (зі змінами), та цього Порядку.

10. Акт опису й арешту майна підписується державним виконавцем, представником митного органу, понятими, зберігачем майна, іншими особами, які були присутні при описі майна. Акт опису й арешту майна складається у трьох примірниках (у разі якщо зберігачем майна визначено митний орган - у двох примірниках). Перший залишається у провадженні державного виконавця, другий та третій видаються представнику митного органу і зберігачу майна під розписку на першому примірнику.

Довідка митного органу про визначення вартості майна після нарахування усіх податків і зборів, що підлягають сплаті при переміщенні зазначеного майна через митний кордон України, є невід'ємною частиною кожного примірника акта опису й арешту майна. Копія довідки передається в процесі опису та арешту майна через державного виконавця суб'єкту оціночної діяльності для врахування ним під час визначення ринкової вартості майна.

11. Копія звіту про оцінку майна направляється митному органу державним виконавцем у строки, встановлені пунктом 9 Порядку обліку, зберігання, оцінки вилученого митними органами майна, щодо якого винесено рішення про конфіскацію, передачі його органам державної виконавчої

служби і розпорядження ним ([1724-2001-п](#)) (зі змінами).

У разі незгоди державного виконавця чи представника митного органу зі звітом про оцінку майна з ініціативи особи, що заперечує, приймається рішення про проведення його рецензування в порядку, установленому законодавством.

Якщо письмовим запитом про необхідність проведення рецензування звіту про оцінку майна встановлюється вимога щодо надання висновку про вартість майна, така вимога задовольняється шляхом проведення оцінки майна. У цьому випадку рецензент здійснює або забезпечує здійснення оцінки майна в порядку, встановленому нормативно-правовими актами з оцінки майна.

Заборонено передання на реалізацію або безоплатне передання конфіскованого майна до повного узгодження оцінки такого майна державним виконавцем та митним органом.

Якщо розмір податків і зборів перевищує ринкову вартість майна, визначену рецензентом, комісія, визначена пунктом 6 цього Порядку, може прийняти рішення про недоцільність передачі майна на реалізацію та подальше розпорядження ним у порядку, встановленому законодавством.

У разі коли передане на реалізацію майно не буде продано протягом двох місяців, воно підлягає переоцінці. Державний виконавець переоцінює майно за участю представника спеціалізованої торговельної організації у присутності представників митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу. Розмір переоцінки не повинен перевищувати 20 відсотків вартості, узгодженої державним виконавцем та митним органом. Якщо майно не реалізовано протягом місяця після проведення переоцінки, проводиться додаткова переоцінка у такому самому порядку.

12. Дата передання конфіскованого майна від зберігача спеціалізованій організації, яка здійснюватиме його реалізацію, якщо ця організація не була попередньо визначена його зберігачем, призначається державним виконавцем на один з наступних десяти робочих днів після визначення спеціалізованої торговельної організації.

Якщо зберігачем майна визначено митний орган,

державний виконавець після визначення на конкурсних умовах спеціалізованої торговельної організації, яка здійснюватиме реалізацію майна, повідомляє про це митному органу та визначає на один з наступних десяти робочих днів строк передачі майна. У встановлений державним виконавцем строк представники спеціалізованої торговельної організації прибувають до місця зберігання майна, і відповідальні посадові особи митного органу зобов'язані здійснити дії, необхідні для передачі цього майна спеціалізованій торговельній організації. Передача майна здійснюється у присутності державного виконавця.

13. Перші примірники акта приймання-передачі майна та видаткової накладної, а також копія звіту про оцінку майна суб'єктом оціночної діяльності залишаються у справах митного органу.

14. Майном, що швидко псується або має обмежений строк зберігання, мають право розпоряджатися в установленому законодавством порядку митні органи.

Швидкопсувне майно передається митним органом для реалізації, а за наявності ознак псування, непридатності до використання чи загрози санітарно-епідеміологічному благополуччю населення - для утилізації, знищення чи на переробку, з дотриманням вимог діючого порядку розпорядження відповідною категорією майна.

У разі якщо митний орган здійснив розпорядження майном до винесення рішення суду про його конфіскацію, митний орган негайно після отримання постанови про відкриття виконавчого провадження надає державному виконавцю інформацію про спосіб розпорядження майном з доданням копій підтверджувальних документів.

Після отримання вказаних документів державний виконавець закінчує виконавче провадження на підставі пункту 8 частини першої статті 37 Закону України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)).

15. Розпорядження вилученими митними органами і конфіскованими за рішеннями судів лікарськими та медичними препаратами, наркотичними засобами, психотропними

речовинами, прекурсорами шляхом передачі їх для знищення чи утилізації, а також зброєю та боєприпасами шляхом передачі органам МВС, а також іншим майном (за винятком валютних цінностей, дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органічного утворення та напівдорогоцінного каміння, а також культурних цінностей) здійснюється митними органами на підставі відповідного доручення державного виконавця (додаток 3).

16. Якщо майно, в тому числі транспортні засоби, передані органам державної виконавчої служби, за рішенням комісії, визначеної пунктом 6 цього Порядку, не може бути реалізоване, заборонене для експлуатації та яке не реалізоване в порядку, передбаченому Порядком розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби ([985-2002-п](#)), таке майно передається безоплатно в установленому порядку або знищується (утилізується).

При прийнятті комісією рішення про безоплатну передачу майна орган державної виконавчої служби розміщує інформацію щодо цього майна на веб-сайті з питань реалізації арештованого державними виконавцями майна. Якщо протягом місяця з моменту розміщення повідомлення жодна з осіб, яким надано право безоплатного отримання майна, не звернулася до державного виконавця щодо його отримання, державний виконавець вносить на розгляд комісії питання щодо знищення (утилізації) майна. Рішення щодо знищення (утилізації) майна приймається також у випадку, якщо за рішенням комісії майно не було безоплатно передано жодній з осіб, які виявили бажання його отримати.

Якщо механізм знищення (утилізації) відповідно до наданих рекомендацій або приписів спеціально уповноважених органів виконавчої влади, які здійснюють державний контроль і нагляд за обігом, якістю та безпекою продукції, не вимагає технологічного оброблення, таке знищення може бути проведено комісією самостійно.

Знищення (утилізація) іншого майна здійснюється із залученням організацій, які отримали відповідні ліцензії, мають

обладнання та досвід, необхідні для проведення такої роботи. Рішення про визначення такої організації приймається комісією.

Транспортні засоби можуть бути розукомплектовані, при потребі із залученням спеціаліста станції технічного обслуговування, з подальшою реалізацією органами державної виконавчої служби приладів, вузлів, агрегатів за вартістю, визначеною експертом.

На запит державного виконавця щодо даного виду майна із зазначенням кодів відповідно до Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності ([2371a-14](#), [2371b-14](#), [2371г-14](#)), що встановлюються експертом або представником митного органу, який запрошується для їх визначення, митний орган зобов'язаний надати довідку про суму належних до сплати податків та зборів.

Рішення щодо передачі на утилізацію приладів, вузлів, агрегатів, що не придатні для подальшого використання за призначенням, приймається комісією.

17. Отримані від реалізації майна податки та збори перераховуються державним виконавцем на відповідний рахунок митного органу в 3-денний термін з дня надходження коштів на депозитний рахунок відповідного відділу державної виконавчої служби для подальшого їх зарахування до Державного бюджету України за кодом класифікації доходів бюджету "Надходження коштів від реалізації конфіскованого майна за матеріалами митних органів" (v0604201-01).

18. У разі реалізації, знищення, утилізації, переробки або безоплатного передання конфіскованого майна державний виконавець виносить відповідну постанову про закінчення виконавчого провадження на підставі пункту 8 частини першої статті 37 Закону України "Про виконавче провадження" ([606-14](#)), копію якої додатково направляє до митного органу.

19. У разі скасування рішення суду про конфіскацію майна орган, у якого воно знаходиться на зберіганні чи у розпорядження якого надійшло, повертає майно власникові в порядку, встановленому законодавством.

Якщо описане державним виконавцем майно на момент

скасування рішення суду про конфіскацію продовжує зберігатися митним органом, таке повернення здійснюється митним органом за участю державного виконавця.

Якщо ж майно надійшло у розпорядження державного виконавця (передано ним на зберігання суб'єкту господарювання чи спеціалізованій торговельній організації), орган державної виконавчої служби забезпечує повернення майна митному органу для подальшого його оформлення у митному відношенні та видачі власнику. Повернення майна митному органу здійснюється на підставі матеріальної довіреності та оформлюється актом приймання-передачі від зберігача майна до митного органу.

У разі реалізації майна, щодо якого скасоване попереднє рішення суду про конфіскацію, власнику або уповноваженій ним особі повертаються кошти, одержані від реалізації такого майна. Повернення грошових коштів здійснюється згідно з Порядком виконання рішень про стягнення коштів з рахунків, на яких обліковуються кошти державного та місцевих бюджетів, або бюджетних установ, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 09.07.2008 № 609 ([609-2008-п](#)), органами Державного казначейства України.

20. Щокварталу до 5-го числа місяця, наступного за звітним кварталом, між органом державної виконавчої служби та митним органом проводиться звірення щодо розпорядження конфіскованим майном.

За результатами такого звірення складається акт за формою, наведеною у додатку 4 ([za978-09](#)) до цього Порядку.

Звірення проводиться наростаючим підсумком з початку року з урахуванням залишків описаного та (або) переданого протягом попередніх років майна. В актах звірення обов'язково зазначаються показники по всьому конфіскованому майну, по якому виконавчі документи знаходяться на виконанні, з урахуванням документів, які на початок звітного року не були завершені. Дані можуть бути виключені з актів звірення лише після здійснення повного розпорядження майном на початку наступного звітного року.

Узагальнений акт до 15 числа місяця, наступного за

звітним кварталом, направляється органами державної виконавчої служби та митними органами відповідно до підпорядкованості до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та до Державної митної служби України за формою, наведеною у додатку 5 ([za978-09](#)) до цього Порядку.

21. У кінці кожного року (грудень) комісією у складі представників органу державної виконавчої служби та митного органу проводиться суцільна перевірка наявності конфіскованого майна, переданого на зберігання та реалізацію, у всіх місцях його зберігання, у тому числі в митних органах та в спеціалізованих торговельних організаціях.

Про результати перевірки наявності конфіскованого майна органи державної виконавчої служби та митні органи інформують у довільній формі відповідно до підпорядкованості Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та Державну митну службу України одночасно з направленням узагальненої інформації про результати розпорядження конфіскованим майном за IV квартал.

Директор Департаменту
державної виконавчої служби
Міністерства юстиції України Г.В.Стаднік

Директор Департаменту фінансів,
бухгалтерського обліку
та звітності Державної
митної служби України М.В.Околита

21. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Генеральної прокуратури України від 13 квітня 2009 р. № 642/5/32 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 30 (30.04.2009). – ст. 1028 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/z0333-09>).

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
ГЕНЕРАЛЬНА ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ**

Н А К А З

13.04.2009 № 642/5/32

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
14 квітня 2009 р.
за № 333/16349

**Про затвердження Порядку взаємодії органів
державної виконавчої служби та органів
прокуратури при направленні та розгляді
подань державних виконавців про притягнення
винних осіб до кримінальної відповідальності**

Відповідно до Законів України "Про прокуратуру" (1789-12), "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), "Про виконавче провадження" (606-14) та з метою забезпечення взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб) щодо повного та своєчасного розгляду органами прокуратури подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності

НАКАЗ УЄМО:

1. Затвердити Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляд і подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності, що додається.

2. Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, Генеральній прокуратурі України довести цей наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, прокурорів Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, міських, районних, міжрайонних прокурорів.

3. Департаменту державної виконавчої служби подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 (493/92) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (із змінами).

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра юстиції України та заступника Генерального прокурора України.

Міністр юстиції України М.Оніщук

Генеральний прокурор України О.Медведько

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства юстиції
України,
Генеральної прокуратури
України
13.04.2009№ 642/5/32

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
14 квітня 2009 р.
за № 333/16349

ПОРЯДОК
взаємодії органів державної виконавчої
служби та органів прокуратури при направленні
та розгляді подань державних виконавців
про притягнення винних осіб
до кримінальної відповідальності

I. Загальні положення

1.1. Цей Порядок розроблений відповідно до Законів України "Про прокуратуру"(1789-12),"Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР) та "Про виконавче провадження" (606-14).

1.2. Порядок спрямований на забезпечення ефективної взаємодії між органами державної виконавчої служби та органами прокуратури з питань притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності.

II. Зміст подання державного виконавця про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності

2.1. Подання готується на бланку відповідного органу

державної виконавчої служби за підписом начальника та державного виконавця.

2.2. Подання вноситься: при умисному невиконанні службовою особою вироку, рішення, ухвали, постанови суду, що набрали законної сили, або перешкоджанні їх виконанню; розтраті, відчуженні, приховуванні, підміні, пошкодженні, знищенні майна або інших незаконних діях з майном, на яке накладено арешт або яке описано, чи порушенні обмеження права користуватися таким майном, що здійснене особою, якій це майно ввірено; здійсненні представником банківської або іншої фінансової установи банківських операцій з коштами (вкладами), на які накладено арешт; вчиненні опору державному виконавцеві, представникові влади чи працівникові правоохоронного органу при проведенні виконавчих дій; наявності ознак іншого злочину, віднесеного законом до підслідності прокуратури.

2.3. У поданні вказуються:

найменування органу прокуратури, до якого воно направляється;

прізвище, ім'я, по батькові та посада державного виконавця;

відомості про виконавче провадження, під час якого було вчинено протиправне діяння (номер і дата видачі виконавчого документа, дата відкриття виконавчого провадження, відомості про стягувача та боржника (прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання фізичної особи, найменування, місце знаходження юридичної особи), суть стягнення чи зобов'язання);

прізвище, ім'я, по батькові особи, яка вчинила протиправне діяння;

опис протиправного діяння (згідно з актом, складеним державним виконавцем);

інформація про хід виконання рішення;

відомості щодо оскарження дій державного виконавця в суді або до вищестоящої посадової особи органу державної виконавчої служби;

перелік документів, що додаються до подання.

2.4. До подань долучаються належним чином засвідчені копії виконавчих документів та таких документів виконавчого провадження:

постанови про відкриття виконавчого провадження;

акта державного виконавця про вчинення особою протиправного діяння;

письмового попередження боржника про кримінальну відповідальність за протиправні дії;

письмового пояснення службової особи боржника про причини невиконання судового рішення, перешкоджання його виконанню або вчинення іншого протиправного діяння;

інформації про свідків скоєння протиправного діяння;

документів про звернення стягнення на майно боржника (постанови, акти опису та арешту майна, матеріали щодо вирішення питання про зберігання майна тощо);

постанов державного виконавця щодо застосування штрафних санкцій, передбачених Законом України "Про виконавче провадження" (606-14).

2.5. Крім того, до подання долучаються (за наявності):

постанова суду про притягнення службової особи боржника до адміністративної відповідальності за статтями 51-1, 188-13 Кодексу України про адміністративні правопорушення (80731-10);

документи про сплату штрафів чи виконання інших стягнень;

документи про оскарження дій чи рішень посадових осіб органів державної виконавчої служби;

заяви до суду у виконавчому провадженні з питань, що стосуються виконання рішення;

копії інших процесуальних документів про проведення виконавчих дій.

2.6. У разі відсутності документів, зазначених у пунктах 2.4 та 2.5 цього Порядку, в поданні зазначаються причини, за яких їх надання є неможливим.

2.7. Подання про притягнення винної особи до криміна-

льної відповідальності направляються до відповідного органу прокуратури за місцем вчинення злочину.

III. Розгляд подань державних виконавців органами прокуратури

3.1. Органи прокуратури розглядають подання державних виконавців про притягнення осіб до кримінальної відповідальності та приймають рішення згідно з вимогами статті 97 Кримінально-процесуального кодексу України (1002-05).

3.2. Про прийняте рішення повідомляється відповідний орган державної виконавчої служби у порядку, визначеному законом.

3.3. У разі прийняття рішення про відмову у порушенні кримінальної справи за зверненням органу державної виконавчої служби надається копія постанови про відмову у порушенні кримінальної справи.

3.4. При направленні подання державного виконавця за територіальністю або підслідністю до іншого органу у п'ятиденний термін повідомляється відповідний орган державної виконавчої служби.

3.5. У разі невідповідності подання вимогам, визначеним чинним законодавством і цим Порядком, органи прокуратури повертають його до органу державної виконавчої служби для доопрацювання.

У десятиденний термін з дати повернення подання органу державної виконавчої служби за наявності підстав повторно направляють його у встановленому порядку до органів прокуратури для прийняття рішення згідно із законом або письмово повідомляють органи прокуратури про відсутність підстав

для повторного направлення подання.

IV. Звірка даних

4.1. Взаємозвірка органами ДВС та прокуратури результатів розгляду подань державних виконавців проводиться щокварталу.

4.2. Відповідний акт (додаток 1 до Порядку) складається у двох примірниках та підписується керівниками відповідних органів державної виконавчої служби та прокуратури.

4.3. Два примірники акта, графи 2 та 3 якого заповнюються органом державної виконавчої служби, підписуються начальником органу державної виконавчої служби та скріплюються печаткою цього органу і до 5 числа місяця, наступного за звітним кварталом, направляються до органу прокуратури.

4.4. Після заповнення органом прокуратури інших граф зазначених примірників акта один з них підписується прокурором та скріплюється печаткою і до 10 числа місяця, наступного за звітним кварталом, повертається до органу державної виконавчої служби.

4.5. У разі направлення подання за належністю з одного органу прокуратури до іншого орган державної виконавчої служби здійснює взаємозвірку даних за новим місцем вирішення подання відповідно до визначених цим Порядком правил.

4.6. Узагальнена інформація (додаток 2 до Порядку) за актами звірки до 15 числа місяця, наступного за звітним кварталом, направляється органами державної виконавчої служби та органами прокуратури відповідно до підпорядкованості до Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в об-

ластях, містах Києві та Севастополі та прокурорам АР Крим, областей, міст Києва та Севастополя, а ними - до 20-го числа до Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та Генеральної прокуратури України.

Директор Департаменту
державної виконавчої служби
Міністерства юстиції України Г.Стаднік

Начальник Головного
управління представництва
в суді, захисту інтересів
громадян та держави
при виконанні судових рішень
Генеральної прокуратури України О.Кучер

22. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Державної податкової адміністрації України від 3 липня 2002 р. № 60/5; 304 // Офіційний вісник України. – 2002. – №28 (26.07.2002). – ст. 1340 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0555-02>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА АДМІНІСТРАЦІЯ УКРАЇНИ

Н А К А З

№ 60/5; 304 від 03.07.2002
Зареєстровано в Міністерстві
м. Київ юстиції України
4 липня 2002 р. за № 555/6843

Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби

Відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), "Про виконавче провадження"(606-14), "Про державну податкову службу в Україні" (509-12) та з метою забезпечення залучення державними виконавцями працівників податкової міліції при виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби

Н А К А З У Є М О:

1. Затвердити Порядок взаємодії органів державної ви-

конавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби, що додається.

2. Директору Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України (Павлова Л.М.), начальнику Головного управління податкової міліції Державної податкової адміністрації України (Спиридонов О.О.) довести цей наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції та голів державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі і забезпечити належне його виконання.

3. Начальнику Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальникам обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, головам державних податкових адміністрацій в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі забезпечити контроль за виконанням даного наказу.

4. Директору Департаменту державної виконавчої служби (Павлова Л.М.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 (493/92) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (із змінами і доповненнями).

5. Контроль за виконанням наказу покласти: у Міністерстві юстиції України - на заступника Державного секретаря Міністерства юстиції України М.М. Шупеню, у Державній податковій адміністрації України – на першого заступника Голови Державної податкової адміністрації України В.Р.Жвалюка.

Міністр юстиції України О.В.Лавринович
Голова державної податкової

адміністрації України М.Я.Азаров

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства
юстиції України та
Державної податкової
адміністрації України
03.07.2002 № 60/5; 304

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
4 липня 2002 р.
за № 555/6843

ПОРЯДОК

взаємодії органів державної виконавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби

1. Цей Порядок розроблений відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), Про виконавче провадження" (606-14), "Про державну податкову службу в Україні" (509-12) та з метою забезпечення залучення державними виконавцями працівників податкової міліції при виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби.

2. Підставою для залучення державними виконавцями працівників податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення на користь держави за позовами органів державної податкової служби є постанова державного виконавця, затверджена начальником відділу державної виконавчої служби та скріплена печаткою.

3. Працівники податкової міліції залучаються державними виконавцями при проведенні примусових заходів виконання рішень судів про стягнення коштів на користь держави,

винесених за позовами податкових органів, з метою надання допомоги державним виконавцям щодо виїзду на місце виконання рішень та супроводження працівників органів державної виконавчої служби при примусовому входженні до приміщень та сховищ підприємств-боржників.

4. Про залучення працівників органів податкової міліції для проведення виконавчих дій державним виконавцем виноситься постанова згідно з додатком 3 до Інструкції про проведення виконавчих дій, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5 (з 0865-99) і зареєстрованої в Мін'юсті України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами і доповненнями), яка затверджується начальником відділу державної виконавчої служби і скріплюється печаткою відділу.

5. У постанові державного виконавця зазначаються назва виконавчого документа, на підставі якого здійснюється примусове виконання рішення, дата його видачі та номер, назва органу, який видав виконавчий документ, резолютивна частина рішення, підстави для необхідності залучення працівників органів податкової міліції, кількість працівників органів податкової міліції, яка необхідна для проведення виконавчих дій, час та місце проведення виконавчих дій.

6. Постанова державного виконавця про залучення працівників податкової міліції для проведення виконавчих дій не пізніше ніж за три дні до запланованого часу проведення виконавчих дій направляється керівнику відповідного органу державної податкової служби.

7. Керівник відповідного органу державної податкової служби в залежності від місця проведення виконавчих дій та характеру примусових заходів виконання рішення надає розпорядження підпорядкованому керівнику підрозділу податкової міліції щодо направлення необхідної кількості працівників органів податкової міліції для забезпечення проведення державним виконавцем виконавчих дій.

8. Про одержання постанови державного виконавця та прийняте рішення щодо виділення працівників податкової міліції для участі у проведенні виконавчих дій керівник органу державної податкової служби письмово повідомляє державного виконавця не пізніше наступного дня після її отримання.

9. Працівники податкової міліції при проведенні державним виконавцем виконавчих дій діють у межах компетенції та повноважень, встановлених Законами України "Про державну податкову службу в Україні" (509-12), "Про міліцію" (565-12).

Директор Департаменту
державної виконавчої служби
Міністерства юстиції України Л.М.Павлова

Начальник Головного управління
податкової міліції Державної
податкової адміністрації України О.О.Спиридонов

23. Порядок виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 3 серпня 2011 р. № 845 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 61 (19.08.2011). – ст. 2431 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/845-2011-%D0%BF>).

КАБІNET МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 3 серпня 2011 р. № 845

Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ

{Із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ
№ 868 від 19.09.2012}

Відповідно до частини другої статті 3 Закону України "Про виконавче провадження" і пункту 9 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України Кабінет Міністрів України постановляє:

1. Затвердити Порядок виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ, що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність:

постанову Кабінету Міністрів України від 9 липня 2008 р. № 609 "Про затвердження Порядку виконання рішень про стягнення коштів з рахунків, на яких обліковуються кошти державного та місцевих бюджетів, або бюджетних установ"

(Офіційний вісник України, 2008 р., № 51, ст. 1685);

пункт 7 змін, що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 р. № 536 (Офіційний вісник України, 2011 р., № 39, ст. 1605).

Прем'єр-міністр України
М.АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 3 серпня 2011 р. № 845

ПОРЯДОК
виконання рішень про стягнення коштів державного
та місцевих бюджетів або бюджетних установ

Загальні питання

1. Цей Порядок визначає механізм виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ (далі - рішення про стягнення коштів), прийнятих судами, а також іншими державними органами (посадовими особами), які відповідно до закону мають право приймати такі рішення (далі - державні органи).

2. У цьому Порядку терміни вживаються в такому значенні:

безспірне списання - операції з коштами державного та місцевих бюджетів, що здійснюються з метою виконання рішень про стягнення коштів Казначейством та його територіальними органами (далі - органи Казначейства) без згоди (подання) органів, що контролюють справляння надходжень бюджету, боржників, органів місцевого самоврядування та/або державних органів на підставі виконавчих документів;

боржники - розпорядники (бюджетні установи) та одержувачі бюджетних коштів, а також підприємства, установи та організації, рахунки яких відкриті в органах Казначейства;

виконавчі документи - оформлені в установленому порядку виконавчі листи судів та накази господарських судів, видані на виконання рішень про стягнення коштів, а також інші документи, визначені Законом України "Про виконавче провадження";

стягувачі - фізичні та юридичні особи, на користь яких прийняті рішення про стягнення коштів.

Інші терміни вживаються у значенні, наведеному в Бюджетному кодексі України, Податковому кодексі України, Законах України "Про платіжні системи та переказ коштів в Україні" та "Про виконавче провадження".

3. Рішення про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів виконуються на підставі виконавчих документів виключно органами Казначейства з попереднім інформуванням Мінфіну та у порядку черговості надходження виконавчих документів.

4. Виконавчі документи пред'являються до виконання:

1) органам Казначейства протягом одного року з наступного дня після набрання рішеннями про стягнення коштів законної сили, якщо інше не передбачено законом (у разі виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів).

Строки пред'явлення виконавчих документів перериваються у разі пред'явлення їх до виконання, відстрочки або розстрочки виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів в установленому порядку.

Пропущені строки пред'явлення виконавчих документів суду до виконання поновлюються судом в установленому законом порядку, а рішення про стягнення коштів, прийнятих державними органами, не поновлюються;

2) органам державної виконавчої служби у порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження" (у разі виконання рішень про стягнення коштів з боржників).

5. Органи Казначейства:

1) забезпечують у випадках, передбачених цим Порядком, зберігання та ведення обліку виконавчих документів. Після повного виконання виконавчий документ суду повертається до суду з відміткою про його виконання;

2) вживають заходів до виконання виконавчих документів протягом установленого строку;

3) розглядають письмові звернення (вимоги) осіб, які беруть участь у справі, щодо виконання виконавчих документів, а також прокурорів та державних виконавців.

6. Під час виконання виконавчих документів органи Казначейства мають право:

1) повідомляти орган, який видав виконавчий документ, або державного виконавця про наявність обставин, що ускладнюють чи унеможливають його виконання у спосіб і порядку, визначені таким документом, або надання в установленій судом строк звіту про виконання судового рішення про стягнення коштів;

2) звертатися у передбачених законом випадках до органу, який видав виконавчий документ, щодо роз'яснення рішення про стягнення коштів, порушувати клопотання про встановлення чи зміну порядку і способу виконання такого рішення

ня, а також відстрочку та/або розстрочку його виконання;

3) безкоштовно отримувати необхідні для виконання виконавчих документів судові рішення, пояснення, довідки, іншу інформацію;

4) вимагати від боржників вжиття ними заходів до виконання виконавчих документів та за результатами їх виконання;

5) застосовувати заходи впливу до боржників у разі виявлення порушення бюджетного законодавства у процесі або за результатами виконання виконавчих документів, повідомляти про такі порушення органи Держфінінспекції;

6) відкладати, зупиняти безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів і їх перерахування стягувачам у випадках, передбачених законом та цим Порядком;

7) вживати інших заходів до виконання виконавчих документів.

7. У разі прийняття рішення про стягнення коштів стягувач надсилає органіві Казначейства в установлений зазначеним органом спосіб:

заяву про виконання такого рішення із зазначенням реквізитів банківського рахунка, на який перераховуватимуться кошти, якщо дані реквізити не зазначені у виконавчому документі, або даних про перерахування коштів у готівковій формі через банки або підприємства поштового зв'язку, якщо зазначений рахунок відсутній;

оригінал виконавчого документа;

судові рішення про стягнення коштів (у разі наявності).

До заяви можуть додаватися інші документи, які містять відомості, що сприятимуть виконанню рішення про стяг-

нення коштів (платіжні доручення, квитанції про перерахування коштів до відповідного бюджету, довідки та листи органів, що контролюють справляння надходжень бюджету, або органів місцевого самоврядування, рішення органів досудового розслідування та прокуратури тощо).

{Абзац п'ятий пункту 7 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 868 від 19.09.2012}

8. Органи Казначейства після отримання документів, зазначених у пункті 7 цього Порядку:

приймають їх до розгляду та реєструють у відповідному журналі. На заяві про виконання рішення про стягнення коштів зазначається дата надходження і вхідний номер;

здійснюють попередній розгляд документів, за результатами якого визначають необхідність отримання від стягувача інших відомостей для виконання рішення про стягнення коштів;

повідомляють стягувача (представника стягувача) на його письмову вимогу про прийняття, реєстрацію та результати попереднього розгляду документів.

9. Орган Казначейства повертає стягувачеві виконавчий документ у разі, коли:

1) виконавчий документ:
не підлягає виконанню органом Казначейства;
подано неуповноваженою особою;
пред'явлено до виконання з пропуском встановленого строку;
видано або оформлено з порушенням встановлених вимог;

2) рішення про стягнення коштів не набрало законної сили, крім випадків, коли судові рішення про стягнення коштів допущено до негайного виконання в установленому законом

порядку;

3) суми коштів, зазначених у судовому рішенні про стягнення коштів, повернуті стягувачеві за поданням органу, що контролює справляння надходжень бюджету, або за рахунок таких коштів виконано грошові зобов'язання чи погашено податковий борг стягувача перед державним або місцевим бюджетом;

4) відсутній залишок невідшкодованого податку на додану вартість, узгоджений із стягувачем;

5) стягувач відмовився від виконання виконавчого документа або відкликав його без виконання;

б) наявні інші передбачені законом випадки.

10. Стягувач має право повторно надсилати органіві Казначейства повернутий виконавчий документ у встановлений пунктом 4 цього Порядку строк, перебіг якого починається з дня повернення виконавчого документа.

11. Відкладення безспірного списання коштів державного та місцевих бюджетів здійснюється у разі:

1) звернення до органу, який видав виконавчий документ, за роз'ясненням рішення про стягнення коштів чи зміни порядку і способу його виконання;

2) необхідності отримання від стягувача додаткових відомостей для виконання рішення про стягнення коштів;

3) звернення до органу, що контролює справляння надходжень бюджету, щодо підтвердження їх зарахування до бюджету або встановлення залишку сум платежів, що підлягають безспірному списанню, чи узгодження реквізитів рахунків, на яких обліковуються надходження бюджету, кодів бюджетної класифікації тощо.

12. Безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів і їх перерахування стягувачам здійснюються після усунення обставин, що були підставою для відкладення безспірного списання таких коштів.

У разі наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення про стягнення коштів або роблять його неможливим, орган Казначейства може на підставі відповідного рішення органу, який видав виконавчий документ, здійснити відстрочку та/або розстрочку безспірного списання коштів державного та місцевих бюджетів і їх перерахування стягувачам у встановлений таким рішенням спосіб.

13. Зупинення безспірного списання коштів державного та місцевих бюджетів здійснюється у разі:

1) зупинення судом виконання:
виконавчого документа;
рішення про стягнення коштів;

2) внесення прокурором касаційної скарги в інтересах держави на судові рішення про стягнення коштів або заяви до Верховного Суду України про перегляд такого рішення;

3) звернення до суду із заявою про заміну особи (боржника, стягувача) правонаступником;

4) наявності інших передбачених законом обставин.

14. Після усунення обставин, що були підставою для зупинення безспірного списання коштів державного та місцевих бюджетів і їх перерахування стягувачам, виконавчий документ виконується відповідно до цього Порядку в порядку черговості, що утворилася на момент усунення таких обставин.

15. Дії органів Казначейства з виконання виконавчих документів можуть бути оскаржені до Казначейства або суду.

Безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів за судовими рішеннями про стягнення надходжень бюджету

16. Органи Казначейства за судовими рішеннями про стягнення надходжень бюджету здійснюють безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів:

1) для повернення надмірно та/або помилково сплачених податків і зборів;

2) що надійшли в результаті повернення бюджетних позичок, фінансової допомоги, наданої на поворотній основі, та кредитів, у тому числі залучених державою або під державні гарантії;

3) що надійшли від реалізації конфіскованого або зверненого судом у дохід держави майна, іншого майна, у тому числі валютних цінностей, що переходять у власність держави, вилученого уповноваженими державними органами;

4) що надійшли в результаті конфіскації національної або іноземної валюти;

5) що надійшли в інший установлений законодавством спосіб;

6) з метою забезпечення бюджетного відшкодування податку на додану вартість та/або пені, нарахованої на заборгованість державного та місцевих бюджетів з відшкодування такого податку.

17. Стягувачі, на користь яких прийняті судові рішення про стягнення надходжень бюджету, подають до органу Казначейства, на рахунки в якому зараховані надходження бюджету, документи, зазначені у пункті 7 цього Порядку, крім випадків,

передбачених пунктом 23 цього Порядку.

18. Під час виконання виконавчого документа суду про стягнення надходжень бюджету, крім бюджетного відшкодування податку на додану вартість та/або пені, нарахованої на заборгованість державного та місцевих бюджетів з відшкодування такого податку, орган Казначейства повідомляє протягом п'яти робочих днів після надходження такого документа відповідний орган, що контролює справляння надходжень бюджету (в разі безспірного списання коштів місцевого бюджету - також відповідний фінансовий орган), про надходження зазначеного виконавчого документа.

У разі потреби орган Казначейства звертається до органу, що контролює справляння надходжень бюджету, за інформацією про підтвердження зарахування коштів до державного та місцевих бюджетів або встановлення залишку неповернутих з державного та місцевих бюджетів коштів чи узгодження реквізитів рахунків, на яких обліковуються надходження бюджету, кодів бюджетної класифікації тощо та визначає строк її подання, але не більш як 15 робочих днів.

Орган, що контролює справляння надходжень бюджету, до закінчення зазначеного строку подає органіві Казначейства таку інформацію у письмовій формі.

У разі неподання зазначеної інформації орган Казначейства вживає заходів до виконання виконавчого документа про стягнення надходжень бюджету на підставі наявних даних.

Виконання виконавчих документів щодо стягнення судових витрат, зарахованих до державного та місцевих бюджетів, здійснюється органами Казначейства без звернення до органу, що контролює справляння надходжень бюджету, за відповідною інформацією.

19. Безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів і їх перерахування на рахунок, зазначений у виконав-

чому документі про стягнення надходжень бюджету та/або заяві про виконання рішення про стягнення надходжень бюджету, здійснюються органами Казначейства з відповідного рахунка, на який такі кошти зараховані, шляхом оформлення розрахункових документів.

20. Якщо рахунок, з якого необхідно здійснити безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів, на дату прийняття виконавчого документа про стягнення надходжень бюджету до виконання або надходження інформації, зазначеної у пункті 18 цього Порядку, змінено у зв'язку з внесенням змін до відповідних нормативно-правових актів, безспірне списання таких коштів здійснюється із зміненого рахунка, на якому обліковуються надходження бюджету, на який в поточному бюджетному періоді зараховується відповідний вид надходжень, з урахуванням пропозицій органу, що контролює справляння надходжень бюджету.

У разі коли законом відповідний вид надходжень у поточному бюджетному періоді не передбачений, безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів здійснюється з рахунка, на якому обліковуються кошти за кодом доходів бюджету "Інші надходження".

21. Безспірне списання коштів державного та місцевих бюджетів, що надійшли від реалізації конфіскованого або зверненого судом у дохід держави майна, іншого майна, у тому числі валютних цінностей, що переходять у власність держави, здійснюється органом Казначейства, на рахунки якого зараховані зазначені кошти, у межах суми, що надійшла від реалізації.

Якщо встановлений у виконавчому документі про стягнення надходжень бюджету обсяг коштів, що підлягає безспірному списанню, перевищує обсяг коштів, зарахованих до державного та місцевих бюджетів, виконання такого виконавчого документа здійснюється відповідно до пунктів 41-47 цього Порядку. На виконавчому документі робиться відмітка із зазначенням обсягу безспірно списаних коштів державного та місце-

вих бюджетів.

22. Стягувач, на користь якого прийняті судові рішення про стягнення коштів, зарахованих до державного та/або місцевого бюджету в іноземній валюті, подає документи, зазначені у пункті 7 цього Порядку, до Казначейства.

Казначейство здійснює перерахування коштів з валютних рахунків, відкритих на його ім'я в банках, на банківський рахунок стягувача або через банк у готівковій формі в іноземній валюті, в якій здійснювалося зарахування до державного та/або місцевого бюджету, чи національній валюті за офіційним курсом, установленим Національним банком на дату здійснення безспірного списання коштів державного та місцевих бюджетів.

23. Стягувач, на користь якого прийняті судові рішення про бюджетне відшкодування податку на додану вартість та/або пені, нарахованої на заборгованість державного бюджету з відшкодування такого податку, подає документи, зазначені у пункті 7 цього Порядку, до органу Казначейства за місцем реєстрації стягувача в органі державної податкової служби.

Орган Казначейства надсилає після надходження таких документів до органу державної податкової служби запит щодо визначення розміру залишку невідшкодованих з державного бюджету сум податку на додану вартість та/або пені, нарахованої на заборгованість бюджету з відшкодування такого податку.

У разі коли на дату надходження або у процесі виконання виконавчого документа розмір такого залишку зменшився, орган державної податкової служби узгоджує протягом п'яти робочих днів такий розмір із стягувачем, про що повідомляє орган Казначейства за встановленою формою.

Після закінчення строку узгодження розміру зазначеного залишку орган Казначейства передає виконавчий документ та інші документи, необхідні для його виконання, до Казначейства.

Казначейство здійснює в порядку черговості надходження виконавчих документів безспірне списання коштів державного бюджету в розмірі, встановленому судом або узгодженому органом державної податкової служби із стягувачем, та перераховує такі кошти на рахунок стягувача, зазначений у виконавчому документі або його заяві про виконання рішення про стягнення коштів.

Безспірне списання коштів з рахунків боржника

24. Виконання рішень про стягнення коштів з рахунків боржника, відкритих в органах Казначейства, здійснює державний виконавець у порядку та на підставі виконавчих документів.

25. Державний виконавець вносить протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа постанову про відкриття виконавчого провадження, в якій зазначає, зокрема, про необхідність самостійного виконання боржником рішення про стягнення коштів з його рахунків і подання відповідних підтверджуючих документів або подання боржником повідомлення про коди програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету (коди тимчасової класифікації видатків та кредитування місцевих бюджетів) і економічної класифікації видатків бюджету, за якими здійснюватиметься безспірне списання коштів з його рахунків, чи реквізитів рахунків, на яких наявні кошти для безспірного списання.

У разі коли до органу державної виконавчої служби надійшло кілька виконавчих документів щодо одного і того самого боржника, вони не об'єднуються у зведене виконавче провадження.

Боржник для виконання рішення про стягнення коштів з його рахунків отримує належним чином завірені державним виконавцем копії матеріалів виконавчого провадження, які подаються до виконання відповідно до порядку казначейського об-

слуговування державного або місцевих бюджетів за видатками.

На підставі зазначеного повідомлення боржника державний виконавець подає органі Казначейства платіжні вимоги для стягнення коштів з рахунків боржника (далі - платіжні вимоги) згідно з пунктом 33 цього Порядку.

Після повного виконання рішення про стягнення коштів з рахунків боржника оригінал виконавчого документа або його копія з відміткою про виконання повертається органом Казначейства протягом трьох робочих днів державному виконавцеві.

Боржник може до накладення арешту на його рахунки перерахувати кошти за рішенням про стягнення коштів з таких рахунків, у тому числі за постановами державного виконавця, на рахунок органу державної виконавчої служби, відкритий у відповідному органі Казначейства для обліку депозитних сум.

26. Примусове виконання рішень про стягнення коштів з рахунків боржника здійснюється після закінчення строку, передбаченого для самостійного виконання таких рішень, у разі не подання боржником повідомлення, зазначеного у пункті 25 цього Порядку, або подання повідомлення, що містить недостовірну інформацію, або недостатнього обсягу коштів на рахунках боржника.

У разі встановлення факту наявності у боржника необхідних для виконання рішення про стягнення коштів з його рахунків бюджетних асигнувань або фактичних власних надходжень державний виконавець подає органі Казначейства платіжні вимоги згідно з пунктом 33 цього Порядку.

27. Державний виконавець накладає арешт на рахунки боржника, відкриті в органі Казначейства, які встановлюються у процесі проведення виконавчих дій.

Орган Казначейства приймає до виконання постанову

державного виконавця про арешт рахунків боржника, оформлену в установленому порядку, із зазначенням найменування боржника, номерів його рахунків, відкритих в органі Казначейства, та суми коштів, яка підлягає арешту та стягненню.

Арешт накладається на реєстраційні і спеціальні реєстраційні рахунки боржника.

У разі накладення арешту на окремий рахунок боржника або за окремим кодом економічної класифікації видатків бюджету рахунка боржника державний виконавець у постанові про арешт рахунків боржника може зазначити номер такого рахунка чи коду.

28. Орган Казначейства частково виконує або не приймає до виконання та повертає державному виконавцеві постанову про арешт рахунків боржника, якщо її оформлено з порушенням вимог, установлених абзацом другим пункту 27 цього Порядку, або рахунки, зазначені у такій постанові, чи кошти на таких рахунках не належать боржникові.

Постанова про арешт рахунків боржника виконується органом Казначейства протягом бюджетного періоду, але не пізніше ніж в останній робочий день бюджетного періоду з обслуговування клієнтів, визначеного регламентом роботи органу Казначейства у період завершення обслуговування, і знімається з обліку наступного робочого дня після закінчення бюджетного періоду та повертається державному виконавцеві протягом трьох робочих днів.

При цьому державний виконавець подає щороку не пізніше 15 грудня до органу Казначейства платіжні вимоги для стягнення коштів з рахунків боржника, на які накладено арешт.

29. У разі відсутності відкритих асигнувань за відповідними кодами програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету (кодами тимчасової класифікації вида-

тків та кредитування місцевих бюджетів) і економічної класифікації видатків бюджету, за якими здійснюватиметься безспірне списання коштів з рахунків боржника, платіжні вимоги для стягнення коштів із зазначених рахунків повертаються разом з постановою про арешт рахунків боржника відповідно до абзацу другого пункту 28 цього Порядку.

30. Орган Казначейства зупиняє не пізніше наступного робочого дня після надходження постанови про арешт рахунків боржника операції на таких рахунках за всіма кодами економічної класифікації видатків бюджету.

У разі недостатності або відсутності коштів на рахунках боржника, необхідних для виконання рішення про стягнення коштів із зазначених рахунків, на виконання якого прийнято постанову про арешт рахунків боржника, боржник може здійснити з метою виконання такого рішення за погодженням з державним виконавцем операції, пов'язані з перерозподілом коштів, на підставі відповідних документів, поданих ним до органу Казначейства.

Якщо до органу Казначейства надійшло кілька постанов про арешт рахунків боржника, вони виконуються у порядку черговості їх надходження.

31. Видатки боржника, щодо яких прийнято постанову про арешт рахунків боржника, здійснюються лише в частині видатків, які Бюджетним кодексом України визначені захищеними, у разі зазначення про це у судовому рішенні про стягнення коштів із зазначених рахунків.

32. Боржник зобов'язаний протягом трьох робочих днів письмово повідомити державного виконавця та орган Казначейства про встановлення необхідних для виконання рішення про стягнення коштів з його рахунків бюджетних асигнувань або фактичних власних надходжень.

Орган Казначейства відновлює операції за іншими рахунками боржника та кодами економічної класифікації видатків бюджету за умови, що за визначеним кодом економічної класифікації видатків бюджету або фактичними власними надходженнями боржника достатньо коштів, необхідних для виконання рішення про стягнення коштів з рахунків боржника.

33. У разі встановлення необхідних для виконання рішення про стягнення коштів з рахунків боржника бюджетних асигнувань або його фактичних власних надходжень, а також у випадку, передбаченому абзацом третім пункту 28 цього Порядку, державний виконавець подає органі Казначейства платіжні вимоги, оформлені у трьох примірниках згідно з вимогами Національного банку щодо заповнення реквізитів розрахункових документів, та оригінали або завірені копії виконавчих документів.

Орган Казначейства приймає платіжні вимоги для стягнення коштів з рахунків боржника протягом 30 днів з дати їх складення.

34. Орган Казначейства не здійснює безспірне списання коштів з рахунків боржника та повертає протягом трьох робочих днів органі державної виконавчої служби без виконання платіжні вимоги та оригінали або завірені копії виконавчих документів у разі, коли:

1) платіжні вимоги:

оформлені з порушенням вимог Національного банку щодо заповнення реквізитів розрахункових документів;

надійшли після закінчення строку, зазначеного в абзаці другому пункту 33 цього Порядку;

надійшли до органу Казначейства, який не обслуговує боржника;

2) відсутні оригінали або завірені копії виконавчих документів;

3) суми, зазначені у платіжних вимогах, перевищують суми, які підлягають безспірному списанню відповідно до документів, на підставі яких здійснюється таке списання (виконавчі документи, постанови державного виконавця);

4) рахунки, зазначені у платіжних вимогах, не належать боржникові;

5) відсутні відкриті асигнування за відповідним кодом програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету (кодом тимчасової класифікації видатків та кредитування місцевих бюджетів) і економічної класифікації видатків бюджету (за загальним фондом та іншими коштами спеціального фонду бюджету) та власні надходження боржника (за спеціальним фондом бюджету);

6) на рахунки боржника накладено арешт відповідно до іншої постанови державного виконавця;

7) кошторис боржника (крім спеціального фонду в частині його власних надходжень) не містить відповідного коду економічної класифікації видатків бюджету, за яким необхідно здійснити безспірне списання коштів;

8) на рахунку, зазначеному в платіжній вимозі, не обліковуються кошти за відповідним кодом програмної класифікації видатків та кредитування державного бюджету (кодом тимчасової класифікації видатків та кредитування місцевих бюджетів) і економічної класифікації видатків бюджету.

35. Платіжні вимоги та оригінали або завірені копії виконавчих документів реєструються органом Казначейства у відповідному журналі.

Якщо до органу Казначейства надійшло одночасно кілька платіжних вимог, вони виконуються у порядку черговості їх надходження.

36. Безспірне списання коштів з рахунків боржника здійснюється на підставі першого примірника платіжної вимоги і доданих до неї оригіналів або завірених копій виконавчих документів.

Судові витрати, штрафи, виконавчий збір, інші витрати, пов'язані з проведенням виконавчих дій, безспірно списуються за кодом економічної класифікації видатків бюджету "Інші видатки". У разі коли у затвердженому кошторисі або плані використання бюджетних коштів боржника зазначений код не передбачений або за таким кодом до кінця бюджетного періоду сума бюджетних асигнувань менша, ніж сума списання, або на дату надходження платіжної вимоги відсутні відкриті асигнування за даним кодом, безспірне списання судових витрат, штрафів, виконавчого збору, інших витрат, пов'язаних з проведенням виконавчих дій, здійснюється за кодом економічної класифікації видатків бюджету, за яким здійснюється стягнення коштів з рахунків боржника.

Перший примірник платіжної вимоги та завірених копії виконавчих документів зберігаються в органі Казначейства, другий примірник та оригінали або завірених копії виконавчих документів з відміткою про їх повне виконання повертаються органі державної виконавчої служби, третій примірник платіжної вимоги передається боржникові.

Для часткової оплати платіжної вимоги оформляється розрахунковий документ у трьох примірниках, засвідчений підписом відповідальної особи органу Казначейства, на якому проставляється штамп "Оплачено".

Перший примірник розрахункового документа залиша-

ється в органі Казначейства разом з першим примірником платіжної вимоги та копіями виконавчих документів, другий примірник розрахункового документа видається державному виконавцеві разом з другим примірником платіжної вимоги та оригіналами або завіреними копіями виконавчих документів, третій примірник - боржникові. Дата складення розрахункового документа повинна відповідати даті безспірного списання коштів з рахунків боржника. У реквізиті "Призначення платежу" розрахункового документа орган Казначейства зазначає номер і дату платіжної вимоги, яка частково оплачується, та інформацію, що міститься у реквізиті "Призначення платежу" платіжної вимоги.

Для підтвердження часткової оплати платіжної вимоги відповідальна особа органу Казначейства виділяє в платіжній вимозі реквізит "Сума" та на звороті всіх поданих органу Казначейства примірників платіжної вимоги, а також оригіналів або завірених копій виконавчих документів робить запис про дату, суму часткової оплати та суму залишку, який засвідчується підписом відповідальної особи і на якому проставляється штамп "Оплачено".

37. Орган державної виконавчої служби може згідно із законом у будь-який час до здійснення безспірного списання коштів з рахунків боржника відкликати платіжну вимогу відповідним листом за підписом начальника органу державної виконавчої служби, скріпленим гербовою печаткою.

У такому листі зазначається найменування, номер рахунка боржника, сума, на яку складена платіжна вимога, що відкликається, її номер і дата, а також обґрунтування відкликання.

Платіжна вимога відкликається лише у повному обсязі.

Орган Казначейства, який обслуговує боржника, після надходження листа про відкликання платіжної вимоги повертає її без виконання разом з оригіналами або завіреними копіями виконавчих документів.

38. У разі проведення повного розрахунку за виконавчими документами або зняття арешту з рахунків боржника в установленому законом порядку операції з коштами, що обліковуються на таких рахунках, відновлюються, а постанова про їх арешт знімається з обліку.

39. Після здійснення безспірного списання коштів з рахунків боржника:

1) орган Казначейства готує відповідне повідомлення за формою, встановленою Мінфіном, у двох примірниках, один з яких залишається в органі Казначейства, другий видається боржникові разом з випискою з рахунків;

2) боржник впорядковує свої зобов'язання та приводить зареєстровані в органі Казначейства зобов'язання у відповідність з бюджетними асигнуваннями, а також вносить у разі потреби зміни до кошторису спеціального фонду в частині його власних надходжень.

У разі невиконання боржником зазначених вимог орган Казначейства складає протокол про порушення бюджетного законодавства та застосовує захід впливу шляхом зупинення операцій з бюджетними коштами на підставі відповідного розпорядження.

40. У разі відсутності коштів на рахунках боржника, необхідних для виконання рішення про стягнення коштів з таких рахунків, стягнення звертається на належне боржникові інше майно, яке не використовується ним для провадження основної діяльності.

Арешт, вилучення та примусова реалізація такого майна здійснюються в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження".

Безспірне списання коштів державного бюджету для відшкодування шкоди, заподіяної фізичним та юридичним особам.

41. Казначейство здійснює безспірне списання коштів державного бюджету для відшкодування:

1) шкоди, заподіяної громадянинові незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду;

{Підпункт 1 пункту 41 в редакції Постанови КМ № 868 від 19.09.2012}

2) шкоди, заподіяної фізичним та юридичним особам внаслідок незаконно прийнятих рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, їх посадових чи службових осіб під час здійснення ними своїх повноважень;

3) шкоди, заподіяної органом державної влади у сфері нормотворчої діяльності;

4) різниці між сумою коштів, що надійшли до державного бюджету від реалізації конфіскованого або зверненого судом у дохід держави майна, іншого майна, у тому числі валютних цінностей, що переходять у власність держави, та сумою, встановленою у судовому рішенні;

5) шкоди, заподіяної фізичній особі внаслідок злочину.

42. У разі здійснення безспірного списання коштів державного бюджету згідно з пунктом 41 цього Порядку стягувачі подають документи, зазначені у пункті 7 цього Порядку, до органу Казначейства за місцезнаходженням органу державної влади, внаслідок незаконно прийнятих рішень, дій чи бездіяльності якого заподіяно шкоду.

Орган Казначейства повідомляє протягом п'яти робочих днів після надходження документів про їх надходження зазначений орган та відповідний орган прокуратури.

У разі відшкодування шкоди, заподіяної фізичній особі внаслідок кримінального правопорушення, орган Казначейства повідомляє орган прокуратури за місцем досудового розслідування відповідного кримінального правопорушення.

{Абзац третій пункту 42 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 868 від 19.09.2012}

43. Орган прокуратури та орган державної влади, зазначені у пункті 42 цього Порядку, подають протягом 15 робочих днів органів Казначейства документи (відомості), що можуть бути підставою для зупинення безспірного списання коштів державного бюджету і їх перерахування на рахунок стягувача.

Після закінчення такого строку орган Казначейства надсилає протягом п'яти робочих днів до Казначейства зазначені документи (відомості).

44. Для забезпечення безспірного списання коштів державного бюджету згідно з пунктом 41 цього Порядку в Казначействі відкривається в установленому порядку відповідний рахунок.

Безспірне списання коштів державного бюджету здійснюється Казначейством за рахунок і в межах бюджетних призначень, передбачених у державному бюджеті на зазначену мету.

45. Якщо для здійснення безспірного списання коштів державного бюджету згідно з пунктом 41 цього Порядку необхідні додаткові кошти понад обсяг відповідних бюджетних призначень, Казначейство подає протягом місяця з дня надходження виконавчих документів Мінфіну пропозиції щодо необхідності внесення змін до закону про Державний бюджет України на відповідний рік або виділення коштів з резервного фонду дер-

жавного бюджету на зазначену мету.

Безспірне списання коштів державного бюджету здійснюється з дати набрання чинності законом про внесення змін до закону про Державний бюджет України на відповідний рік або рішенням про виділення коштів з резервного фонду державного бюджету.

До такої дати Казначейство зберігає виконавчі документи до їх повного виконання.

46. Казначейство веде бухгалтерський облік та складає звітність про здійснення в установленому порядку безспірного списання коштів державного бюджету згідно з пунктом 41 цього Порядку.

47. Після повного виконання виконавчих документів суду такі документи повертаються до суду з відміткою про їх повне виконання.

Безспірне списання коштів місцевих бюджетів для відшкодування шкоди, заподіяної фізичним та юридичним особам

48. Орган Казначейства здійснює безспірне списання коштів місцевих бюджетів для відшкодування шкоди, заподіяної:

фізичним та юридичним особам внаслідок незаконно прийнятих рішень, дій чи бездіяльності органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування;

органом влади Автономної Республіки Крим або органом місцевого самоврядування у сфері нормотворчої діяльності.

49. У разі здійснення безспірного списання коштів місцевих бюджетів згідно з пунктом 48 цього Порядку стягувачі подають документи, зазначені у пункті 7 цього Порядку, до органу Казначейства за місцезнаходженням органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, внаслідок незаконно прийнятих рішень, дій чи бездіяльності

якого заподіяно шкоду.

Орган Казначейства повідомляє протягом п'яти робочих днів після надходження документів про їх надходження зазначений орган та відповідний орган прокуратури.

50. Орган прокуратури, орган влади Автономної Республіки Крим та орган місцевого самоврядування подають протягом 15 робочих днів органів Казначейства документи (відомості), що можуть бути підставою для зупинення безспірного списання коштів місцевого бюджету згідно з пунктом 48 цього Порядку та їх перерахування на рахунок стягувача.

Після закінчення такого строку орган Казначейства здійснює безспірне списання коштів місцевого бюджету за рахунок і в межах бюджетних призначень, передбачених рішенням про місцевий бюджет на зазначену мету.

51. Якщо для здійснення безспірного списання коштів місцевого бюджету згідно з пунктом 48 цього Порядку необхідні додаткові кошти понад обсяг відповідних бюджетних призначень, орган Казначейства подає протягом місяця з дня надходження виконавчих документів місцевому фінансовому органу пропозиції щодо внесення змін до рішення про місцевий бюджет або виділення коштів з резервного фонду місцевого бюджету на зазначену мету.

Безспірне списання коштів місцевого бюджету здійснюється з дати набрання чинності рішенням про внесення змін до рішення про місцевий бюджет або виділення коштів з резервного фонду місцевого бюджету на зазначену мету.

До такої дати орган Казначейства зберігає виконавчі документи до їх повного виконання.

52. У разі невнесення змін до рішення про місцевий бюджет або неприйняття рішення про виділення коштів з резервного фонду місцевого бюджету орган Казначейства повідомляє суд, який прийняв рішення про стягнення коштів, щодо наявності обставин, які перешкоджають виконанню такого рішення.

53. Місцеві фінансові органи ведуть бухгалтерський облік та складають звітність про здійснення в установленому порядку безспірного списання коштів місцевого бюджету згідно з пунктом 48 цього Порядку.

54. Після повного виконання виконавчих документів суду такі документи повертаються до суду з відміткою про їх повне виконання.

24. Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 7 березня 2007 р. № 408 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 18 (23.03.2007). – ст.716 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/408-2007-%D0%BF>).

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 7 березня 2007 р. № 408

Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України

{Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ
№ 141 від 05.03.2008
№ 597 від 02.07.2008
№ 446 від 06.05.2009
№ 482 від 23.06.2010
№ 87 від 09.02.2011
№ 798 від 29.08.2012}

{Установити, що використання у 2008 році коштів, передбачених у державному бюджеті Міністерству юстиції за програмою 3601170 "Платежі на виконання рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України, та погашення заборгованості із заробітної плати, належної для виплати, звільненим працівникам ДБПК "Атомспецбуд", здійснюється відповідно до Порядку, затвердженого цією Постановою, згідно з Постановою КМ № 141 від

05.03.2008}

{У назві і тексті Постанови слова і цифри "у 2007 році" виключено на підставі Постанови КМ № 597 від 02.07.2008}

Затвердити Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України, що додається.

Прем'єр-міністр України
В.ЯНУКОВИЧ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 7 березня 2007 р. № 408

**ПОРЯДОК
використання коштів, передбачених у державному бюджеті
для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень
закордонних юрисдикційних органів, прийнятих
за наслідками розгляду справ проти України**

{Назва Порядку із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 597 від 02.07.2008}

1. Цей Порядок визначає механізм використання коштів, передбачених Мін'юсту (далі - головний розпорядник) у державному бюджеті за програмою "Платежі на виконання рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України" (далі - бюджетні кошти).

Відповідальним виконавцем зазначеної програми є Мін'юст.

{Пункт 1 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011}

{Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 446 від 06.05.2009}

2. Бюджетні кошти спрямовуються на:

1) виплату грошових сум за рішеннями закордонних юрисдикційних органів - міжнародного судового, в тому числі Європейського суду з прав людини, міжнародного арбітражного органу, згода на здійснення юрисдикції яким щодо України надана відповідно до укладеного належним чином міжнародного договору України або в інший спосіб згідно із законами України, а також судового, арбітражного органу іноземної держави, - прийнятими проти держави Україна;

2) сплату штрафів, пені, виконавчого збору відповідно до Законів України "Про виконавче провадження" та "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини";

{Підпункт 2 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 446 від 06.05.2009}

3) витрати, пов'язані з:

наданням банківських послуг у разі здійснення перерахування грошових сум на рахунок стягувача (його представника);

конвертацією валюти;

поданням позовів про відшкодування збитків, завданих Державному бюджету України внаслідок виплати відшкодування згідно з рішенням Європейського суду з прав людини;

відрядженням представників державних органів для участі в засіданнях Комітету міністрів Ради Європи для звітування про хід виконання Україною рішень Європейського суду

з прав людини (до шести відряджень з кількістю учасників до двох осіб), а також в засіданнях органів Ради Європи для вжиття заходів з виконання рішень Європейського суду з прав людини (до чотирьох відряджень з кількістю учасників до двох осіб);

перекладом на українську мову текстів рішень закордонних юрисдикційних органів та редагування перекладу;

перекладом на українську мову текстів документів Комітету міністрів та інших органів Ради Європи, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, та редагуванням перекладу;

{Підпункт 3 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 597 від 02.07.2008; в редакції Постанови КМ № 446 від 06.05.2009}

4) інші витрати, передбачені рішеннями закордонних юрисдикційних органів, у тому числі витрати, пов'язані із забезпеченням виконання зазначених рішень (щодо надання банківських гарантій, акредитивів, депозитів тощо);

{Підпункт 4 пункту 2 в редакції Постанови КМ № 798 від 29.08.2012}

{Підпункт 5 пункту 2 виключено на підставі Постанови КМ № 446 від 06.05.2009}

б) оплату товарів, робіт і послуг, пов'язаних з випуском спеціалізованого у питаннях практики Європейського суду з прав людини юридичного видання, в якому публікуватимуться, зокрема, рішення Європейського суду з прав людини українською мовою, та з розробленням і забезпеченням функціонування спеціалізованого Інтернет-сайта.

{Підпункт 6 пункту 2 із змінами, внесеними згідно з

Постановою КМ № 141 від 05.03.2008; в редакції Постанови КМ № 446 від 06.05.2009; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011 }

{Підпункт 7 пункту 2 виключено на підставі Постанови КМ № 87 від 09.02.2011 }

3. Підставою для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, є:

{Абзац перший пункту 3 в редакції Постанови КМ № 141 від 05.03.2008 }

рішення закордонного юрисдикційного органу;

повідомлення про проведення засідання Комітету міністрів Ради Європи, на яке виноситься питання щодо виконання Україною рішень Європейського суду з прав людини;

повідомлення про проведення засідання органу Ради Європи для вжиття заходів до виконання рішень Європейського суду з прав людини;

постанова державного виконавця про стягнення виконавчого збору у разі порушення строку, установленого державним виконавцем відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", для добровільного виконання рішення закордонного юрисдикційного органу;

вимога державного виконавця у разі стягнення пені, неустойки та штрафу або додаткової сплати інших коштів, передбачених рішенням юрисдикційного органу.

4. Суми платежів та вид валюти визначаються відповідно до рішення закордонного юрисдикційного органу.

5. Для здійснення платежів, зазначених у підпунктах 1,

2 і 4 пункту 2 головний розпорядник подає до Казначейства, уповноваженого банку платіжний документ, який повинен містити такі відомості:

{Абзац перший пункту 5 в редакції Постанови КМ № 446 від 06.05.2009; із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 87 від 09.02.2011, № 798 від 29.08.2012}

найменування справи, за якою закордонним юрисдикційним органом прийнято рішення проти України;

{Абзац другий пункту 5 із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ № 597 від 02.07.2008, № 446 від 06.05.2009}

найменування стягувача (стягувачів);

банківський реквізит стягувача (стягувачів) (за наявності).

До платіжного документа для здійснення платежів, зазначених у підпунктах 1 і 2 пункту 2, додаються:

{Абзац п'ятий пункту 5 в редакції Постанов КМ № 597 від 02.07.2008, № 446 від 06.05.2009, № 798 від 29.08.2012}

постанова про відкриття виконавчого провадження;

рішення закордонного юрисдикційного органу в офіційному перекладі;

повідомлення стягувача (стягувачів) про банківський реквізит, на який необхідно зарахувати стягнуті кошти (за наявності);

постанова державного виконавця - у разі стягнення виконавчого збору;

вимога державного виконавця - у разі стягнення пені, неустойки та штрафу або у разі додаткової сплати інших коштів, передбачених рішенням юрисдикційного органу.

До платіжного документа для здійснення платежів, зазначених у підпункті 4 пункту 2, додаються:

{Пункт 5 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 798 від 29.08.2012}

рішення закордонного юрисдикційного органу в офіційному перекладі;

{Пункт 5 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 798 від 29.08.2012}

повідомлення про реквізити банківського рахунка, на який необхідно зарахувати кошти (за наявності).

{Пункт 5 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 798 від 29.08.2012}

{Пункт 5-1 виключено на підставі Постанови КМ № 446 від 06.05.2009}

{Пункт 5-2 виключено на підставі Постанови КМ № 87 від 09.02.2011}

6. Операції, пов'язані з використанням бюджетних коштів, здійснюються відповідно до Порядку обслуговування державного бюджету за видатками та операціями з надання та повернення кредитів, наданих за рахунок коштів державного бюджету, затвердженого в установленому законодавством порядку.

{Абзац перший пункту 6 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 798 від 29.08.2012}

У разі наявності заборгованості за бюджетними зобов'язаннями минулих років, узятими на облік органами Казначейства, така заборгованість підлягає погашенню у поточному бюджетному періоді.

{Абзац другий пункту 6 із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 798 від 29.08.2012}

{Пункт 6 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011}

Отримані (створені) оборотні та необоротні активи відображаються у первинному та бухгалтерському обліку.

{Пункт 6 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011}

Складення та подання звітів про виконання паспорта бюджетної програми, у тому числі за результативними показниками, здійснюється відповідно до Правил складання паспортів бюджетних програм та звітів про їх виконання, встановлених Мінфіном.

{Пункт 6 доповнено абзацом згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011}

{Пункт 6 в редакції Постанови КМ № 446 від 06.05.2009}

7. Складення і подання звітності про використання бюджетних коштів, а також контроль за їх цільовим та ефективним витрачанням здійснюються відповідно до законодавства.

{Порядок доповнено пунктом 7 згідно з Постановою КМ № 141 від 05.03.2008; в редакції Постанови КМ № 446 від 06.05.2009; із змінами, внесеними згідно з Постановою КМ № 87 від 09.02.2011}

25. Порядок витребування та проведення перевірки виконавчого провадження, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 1 грудня 2004 р. № 136/5 (Електронна адреса доступу – http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/v136_323-04).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З
01.12.2004№ 136/5

Про затвердження Порядку витребування та проведення перевірки виконавчого провадження

{ Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008)

Відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), "Про виконавче провадження" (606-14) та з метою встановлення єдиного механізму витребування і перевірки виконавчих проваджень, забезпечення належного контролю за виконанням рішень судів та інших органів (посадових осіб)

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Порядок витребування та проведення перевірки виконавчих проваджень, що додається.

2. Директору Департаменту державної виконавчої служби (Тісногуз В.В.) довести цей наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції та забезпечити належне його виконання.

3. Керівники органів державної виконавчої служби є відповідальними за додержання встановлених порядку, строків витребування та проведення перевірки виконавчих проваджень.

4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра юстиції України М.М. Шупеню.

ПОРЯДОК
витребування та проведення перевірки
виконавчого провадження

1. Загальні положення

1.1. Цей Порядок розроблено відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), "Про виконавче провадження" (606-14) та з метою встановлення єдиного механізму витребування і проведення перевірки виконавчих проваджень.

1.2. Порядок поширюється на всі виконавчі провадження, які перебувають на виконанні в органах державної виконавчої служби (далі - орган ДВС), у тому числі на зведені виконавчі провадження.

1.3. Контроль за додержанням цього Порядку та дотриманням строків перевірки виконавчих проваджень здійснюють директор Департаменту державної виконавчої служби (далі - Департамент ДВС) та його заступники, начальники відділів державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, м. Києві та Севастополі (далі - регіональні органи ДВС). {Пункт 1.3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

2. Підстави перевірки законності виконавчих проваджень

2.1. Перевірка законності виконавчого провадження посадовими особами, зазначеними у пункті 3.1 цього Порядку, може проводитись:

2.1.1. За дорученням вищестоящої посадової особи.

Доручення в Департамент ДВС може бути надане керівництвом Міністерства України (Міністром юстиції України, Першим заступником Міністра, заступником Міністра (куратором державної виконавчої служби) та директором Департаменту ДВС, а доручення в регіональний орган ДВС може надаватися керівництвом Департаменту ДВС (директором Департаменту ДВС, його Заступниками, начальниками відділів та їх заступниками) та начальником відповідного регіонального органу ДВС.

Начальники відділів у Департаменті ДВС та їх заступники надають відповідні доручення регіональним органам ДВС щодо перевірки виконавчого провадження за погодженням з директором Департаменту ДВС чи його заступником.

Доручення вищестоящої посадової особи надається у письмовій формі.

2.1.2. З власної ініціативи.

При прийнятті рішення про доцільність проведення перевірки виконавчого провадження заступником директора Департаменту ДВС, він письмово інформує про це директора Департаменту ДВС, а при прийнятті такого рішення заступником начальника регіонального органу ДВС, він письмово інформує начальника цього органу ДВС.

2.1.3. Під час розгляду скарги на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб ДВС.

З метою належного розгляду скарги на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб ДВС, виконавче провадження підлягає обов'язковому витребуванню та перевірці.

2.1.4. При оскарженні у порядку та строки, встановлені Законом України "Про виконавче провадження" (606-14), постанов про перевірку, проведення чи результати перевірки виконавчого провадження, винесених посадовими особами, визначеними пунктом 3.1 цього Порядку.

2.2. Витребуванню для проведення перевірки підлягає

ють виконавчі провадження, що знаходяться на виконанні у відповідному органі ДВС.

2.3. Матеріали по завершених виконавчих провадженнях підлягають витребуванню у разі:

надходження у порядку та строки, встановлені Законом України "Про виконавче провадження" (606-14), скарги на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб ДВС;

оскарження у порядку та строки, встановлені Законом України "Про виконавче провадження" (606-14), постанов державного виконавця про закінчення виконавчого провадження чи повернення виконавчого документа;

оскарження у порядку та строки, встановлені Законом України "Про виконавче провадження" (606-14), постанов про проведення перевірки, витребування та результати перевірки виконавчих проваджень.

3. Організація витребування та проведення перевірки виконавчого провадження

3.1. Перевірити законність виконавчого провадження мають право:

директор Департаменту ДВС та його заступники - виконавче провадження, що знаходиться на виконанні у будь-якому структурному підрозділі органів ДВС;

начальники регіональних органів ДВС, їх заступники – виконавче провадження, що знаходиться на виконанні підрозділів примусового виконання рішень цих органів та територіальних органів ДВС, що їм підпорядковані.

3.2. Про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування відповідною посадовою особою виноситься вмотивована постанова.

У постанові зазначаються:

підстави витребування даного виконавчого провадження; в мотивувальній частині - обставини, що зумовили проведення перевірки та витребування виконавчого провадження, а

у разі прийняття рішення про зупинення виконавчого провадження також обґрунтування необхідності зупинення виконавчого провадження на час його перевірки.

При прийнятті рішення про доцільність проведення перевірки виконавчого провадження з власної ініціативи обґрунтовується необхідність здійснення такої перевірки з обов'язковим зазначенням об'єктивності можливих негативних наслідків її не проведення, які можуть суттєво вплинути на хід виконання або мати резонансне значення;

в резолютивній частині - реквізити витребуваного виконавчого провадження та орган ДВС, в якому воно знаходиться на виконанні, строки здійснення перевірки виконавчого провадження з моменту його надходження до органу ДВС, який його витребував, чи підлягає воно зупиненню на строк проведення перевірки, а також посадові особи, на яких покладається обов'язок направлення даного виконавчого провадження до органу ДВС, що здійснюватиме його перевірку, та строки направлення для перевірки виконавчого провадження. {Пункт 3.2 в редакції Наказу Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

3.3. Постанова про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування складається в декількох примірниках, зокрема:

один примірник постанови про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування надсилається до органу ДВС, у провадженні якого знаходиться виконавче провадження, що перевіряється;

у разі витребування виконавчого провадження для проведення перевірки посадовою особою регіонального органу ДВС з власної ініціативи примірник постанови також надсилається до Департаменту ДВС у день її винесення; { Пункт 3.3 доповнено абзацом згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5(v258_323-08)від 20.02.2008 }

другий примірник постанови залишається в органі ДВС, який витребує виконавче провадження;

у разі витребування виконавчого провадження для про-

ведення перевірки із територіального органу ДВС Департаментом ДВС примірник постанови також надсилається регіональному органу ДВС, у підпорядкуванні якого знаходиться відповідний територіальний орган ДВС;

якщо перевірка виконавчого провадження здійснюється регіональним органом ДВС за дорученням вищестоящої посадової особи, то примірник постанови також надсилається цій посадовій особі.

3.4. У разі зупинення виконавчого провадження постановою посадової особи про проведення перевірки та витребування даного провадження, державний виконавець, у провадженні якого перебуває відповідне виконавче провадження, при направленні його до органу ДВС, що здійснюватиме перевірку, виносить постанову про зупинення цього виконавчого провадження на підставі пункту 6 частини першої статті 34 Закону (606-14).

3.5. "Витребуване виконавче провадження доставляється з супроводжувальним листом до регіонального органу ДВС не пізніше наступного робочого дня з моменту винесення постанови про його витребування, до Департаменту ДВС - не пізніше трьох робочих днів. Долучені до виконавчого провадження документи повинні бути прошнуровані, пронумеровані, з описом документів згідно з вимогами Інструкції з діловодства в органах ДВС.

Опис документів підписується державним виконавцем, який оформив виконавче провадження, із зазначенням біля підпису свого прізвища та дати складання опису.

Виконавчі провадження з великою кількістю документів формуються в окремі томи з кількістю аркушів не більше 250 в кожному.

Кожен том провадження оформляється окремо, має власну нумерацію аркушів і власний опис.

{Пункт 3.5 в редакції Наказу Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

{ Пункт 3.6 виключено на підставі Наказу Міністерства

юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

3.7. Перевірка законності виконавчого провадження проводиться протягом 3 робочих днів, а зведеного виконавчого провадження - протягом 5 робочих днів, після надходження витребуваного виконавчого провадження.

{Пункт 3.7 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

3.8. Про результати перевірки виконавчого провадження посадовою особою, яка його витребувала, виноситься постанова, що є обов'язковою для виконання державними виконавцями та підлеглими посадовими особами органів ДВС.

У постанові зазначаються:

підстави здійснення перевірки даного виконавчого провадження;

в мотивувальній частині - коротко зміст проведених виконавчих дій та їх відповідність вимогам чинного законодавства.

в резолютивній частині надається висновок з урахуванням вимог чинного законодавства щодо дій державного виконавця у виконавчому провадженні; визначається особу, яку зобов'язано вжити заходів щодо усунення порушень законодавства (у разі їх виявлення); особу, на яку покладено здійснення контролю за виконанням цієї постанови; встановлюється строк виконання даної постанови; інша необхідна інформація; коло осіб, яким надсилаються копії постанови та порядок її оскарження.

У постанові про результати перевірки виконавчого провадження за скаргою на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб ДВС чи при оскарженні постанови про проведення перевірки, витребування та результати перевірки виконавчого провадження зазначається:

в мотивувальній частині – правові висновки оскаржуваної постанови з урахуванням вимог чинного законодавства;

в резолютивній частині - підлягає скарга задоволенню чи ні; у разі задоволення скарги вирішується питання про ска-

сування оскаржуваної постанови; визначається особу, яку зобов'язано вжити заходів щодо усунення виявлених недоліків; особа, на яку покладено здійснення контролю за виконанням цієї постанови; встановлюється строк виконання даної постанови; інша необхідна інформація; коло осіб, яким надсилаються копії постанови та порядок її оскарження.

3.9. Постанова про результати перевірки виконавчого провадження виноситься в декількох примірниках, які надсилаються у відповідності до пункту 3.3 цього Порядку.

3.10. Після закінчення перевірки оригінал виконавчого провадження повертається до органу ДВС, у провадженні якого воно знаходиться. {Пункт 3.10 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

3.11. Посадова особа, яка здійснювала перевірку виконавчого провадження і виявила порушення вимог закону, зобов'язана забезпечити безпосередній контроль за даним виконавчим провадженням до повного усунення виявлених порушень.

У разі невиконання вимог, передбачених постановою про результати перевірки виконавчого провадження, державний виконавець несе дисциплінарну відповідальність, встановлену законом. (Розділ 3 доповнено пунктом 3.11 згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

4. Прикінцеві положення

4.1. Постанови про перевірку та витребування виконавчого провадження та постанови про результати їх перевірки підлягають обліку в Журналі обліку постанов про проведення перевірки, витребування та результати перевірки виконавчих проваджень (додається).

Відповідні записи вносяться до Журналу в день винесення посадовою особою постанови про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування та постанови про результати перевірки виконавчого провадження.

4.2. Після проведення перевірки виконавчого провадження оригінали постанови про проведення перевірки виконавчого провадження та його витребування та постанови про результати перевірки виконавчого провадження зберігаються у матеріалах виконавчого провадження.

Після проведення перевірки виконавчого провадження за скаргою на постанову начальника підпорядкованого органу ДВС, винесеної за результатами розгляду скарги на дії (бездіяльність) державного виконавця, інших посадових осіб ДВС, оригінал такої скарги та постанови про задоволення чи відмову в задоволенні скарги зберігаються в матеріалах виконавчого провадження, а копії цієї скарги та постанови долучаються до загального провадження (листування) з громадянами, юридичними особами.

4.3. Копії постанов про перевірку та витребування виконавчих проваджень та постанов про результати їх перевірки зберігаються в окремих справах відповідно до номенклатури справ Департаменту ДВС чи відповідного органу ДВС. {Пункт 4.3 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 258/5 (v258_323-08) від 20.02.2008 }

Директор Департаменту
державної виконавчої служби В.В.Тісногуз

26. Порядок здійснення органами державної виконавчої служби виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) стосовно підприємств, установ, організацій, діяльність яких пов'язана з державною таємницею, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 23 березня 2000 р. № 10/5а // Офіційний вісник України. – 2000. - №20 (02.06.2000). – ст. 844 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0278-00>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

№ 10/5а від 23.03.2000
в Міністерстві юстиції України
15 травня 2000 р.
vd20000323 v№10/5а за № 278/4499

Про затвердження Порядку здійснення органами державної виконавчої служби виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) стосовно підприємств, установ, організацій, діяльність яких пов'язана з державною таємницею

{ Із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 79/5 (з1125-06) від 17.10.2006 }

У зв'язку з прийняттям Законів України "Про державну виконавчу службу"(202/98-ВР), "Про виконавче провадження" (606-14) та на виконання вимог статті 34 Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про державну таємницю" (1079-14), з метою охорони державної таємниці

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Порядок здійснення органами державної виконавчої служби виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) стосовно підприємств, установ, організацій, ді-

яльність яких пов'язана з державною таємницею, що додається.
{Пункт 1 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 79/5 (з1125-06) від 17.10.2006 }

2. Начальнику управління забезпечення функціонування державної виконавчої служби (Ємельянова І.І.) довести цей наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції.

3. Начальникам Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальникам обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції – організувати вивчення Порядку працівниками державної виконавчої служби та забезпечити його виконання.

4. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра юстиції України – директора Департаменту державної виконавчої служби Тертичного В.Г.

Міністр С.Р.Станік

Затверджено
Наказ Міністерства
юстиції України
23.03.2000 № 10/5а

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
15 травня 2000 р.
за № 278/4499

Порядок
здійснення органами державної виконавчої служби
виконання рішень судів та інших органів (посадових
осіб) стосовно підприємств, установ, організацій,
діяльність яких пов'язана з державною таємницею

{ Назва Порядку із змінами, внесеними згідно з Наказом

Міністерства юстиції № 79/5 (з1125-06) від 17.10.2006 }

Відповідно до вимог статті 34 Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про державну таємницю" (1079-14), з метою охорони державної таємниці Міністерство юстиції України за погодженням із Службою безпеки України встановлює Порядок здійснення органами державної виконавчої служби виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) стосовно підприємств, установ, організацій, діяльність яких пов'язана з державною таємницею(далі-Порядок).{Пreamбула із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 79/5 (з1125-06) від 17.10.2006 }

1. Відповідно до вимог статті 2 Закону України "Про виконавче провадження" (606-14) примусове виконання рішень в Україні покладається на державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України.

2. Державна виконавча служба здійснює роботу відповідно до Законів України "Про державну виконавчу службу" (202/98-ВР), "Про виконавче провадження" (606-14), "Про державну службу" (3723-12) та "Про внесення змін до Закону України "Про державну таємницю"(1079-14), інших нормативно-правових актів, які регулюють порядок охорони державної таємниці, а також цього Порядку.

3. При здійсненні своїх функцій, пов'язаних із доступом до державної таємниці, працівники державної виконавчої служби зобов'язані виконувати вимоги чинного законодавства про державну таємницю та встановленого на підприємстві, в установі, організації режиму секретності, а також цього Порядку.

4. Для забезпечення режиму секретності в роботі з виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) із підприємствами, установами і організаціями з особливим режимом діяльності в органах державної виконавчої служби, за дозволом відповідних органів Служби безпеки України у регіонах, створюються режимно-секретні органи (далі -РСО), які проводять свою діяльність відповідно до чинного законодавства з питань охорони державної таємниці.

В органах державної виконавчої служби з незначним обсягом робіт, пов'язаних із державною таємницею, де штат-

ним розписом не передбачено створення режимно-секретних органів, за погодженням із відповідними органами Служби безпеки України в регіонах, облік і зберігання секретних документів, а також заходи щодо забезпечення режиму секретності здійснюються особисто керівником органу державної виконавчої служби або спеціально призначеним, за його наказом, працівником після створення необхідних умов, що забезпечують режим секретності. На цих працівників поширюються обов'язки та права працівників РСО.

5. Органи державної виконавчої служби виконують вищезазначені функції за наявності спеціального дозволу Служби безпеки України на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею.

6. Допуск до державної таємниці надається працівникам державної виконавчої служби відповідними керівниками органів державної виконавчої служби. {Пункт 6 із змінами, внесеними згідно з Наказом Міністерства юстиції № 79/5 (з1125-06) від 17.10.2006 }

7. Працівники державної виконавчої служби, які здійснюють примусове виконання рішень, пов'язаних із державною таємницею, повинні мати оформлені в установленому порядку розпорядження на виконання завдання та довідку щодо допуску до відомостей, що становлять державну таємницю.

Якщо здійснення виконання рішень не пов'язане з державною таємницею, то допуск працівників державної виконавчої служби провадиться на підставі посвідчення особи.

8. Керівники підприємств, установ, організацій, незалежно від форм власності, підпорядкованості, належності, командування військових частин та інших військових формувань, надають доступ до державної таємниці працівникам державної виконавчої служби за пред'явленням ними службового посвідчення, довідки про форму допуску і розпорядження на виконання конкретних завдань.

9. Подання підприємствами, організаціями та установами з особливим режимом діяльності бухгалтерських звітів, балансів, податкових звітів, розрахунків, платежів та інших документів надаються працівникам державної виконавчої служби у

повному обсязі, у встановлених формах із додержанням вимог із забезпечення збереження державних секретів.

Гриф секретності за значеним документам надається підприємством, організацією та установою на підставі розгорнутих переліків відомостей, що становлять державну таємницю.

10. У процесі виконання рішень працівники державної виконавчої служби зберігають матеріали, що містять державну таємницю, у РСО підприємств, установ і організацій, на яких проводиться виконання.

Начальник управління забезпечення
функціонування державної виконавчої
служби І.І.Ємельянова

27. Порядок надання інформації Державною податковою службою України на запити органів державної виконавчої служби, затверджений Наказом Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України 23 грудня 2011 р. № 1701/3578/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 3 (20.01.2012). – ст.108 (Електронна адреса доступу – <http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/z1528-11>).

МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

23.12.2011 № 1701/3578/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
27 грудня 2011 р.
за № 1528/20266

Про затвердження Порядку надання інформації Державною податковою службою України на запити органів державної виконавчої служби

Відповідно до статті 4 Закону України "Про виконавче провадження" (606-14) та з метою вдосконалення порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів державної податкової служби та забезпечення належного виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) і спрощення процедури забезпечення державних виконавців інформацією про номери рахунків юридичних осіб та/або фізичних осіб - підприємців, джерела доходів фізичних осіб

Н А К А З У Є М О:

1. Затвердити Порядок надання інформації Державною податковою службою України на запити органів державної ви-

конавчої служби, що додається.

2. Визначити адміністраторами обміну інформацією, які забезпечують та здійснюють технічне супроводження процедури подання запитів та отримання відповідей, Державну податкову службу України, державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

3. Департаменту взаємодії з органами влади (Зеркаль О.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 (493/92) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" (із змінами).

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Державній виконавчій службі України (Стаднік Г.В.) спільно з державним підприємством "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України (Добжанський В.Б.) та Державній податковій службі України (Клименко О.В.) удвомісячний строк з дня набрання чинності цим наказом забезпечити підготовку та затвердження протоколів обміну інформацією та належне виконання цього наказу.

6. Департаменту взаємодії з органами влади (Зеркаль О.В.) довести цей наказ до відома начальників Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі.

7. Визнати таким, що втратив чинність, наказ Державної податкової адміністрації України та Міністерства юстиції України від 03.04.2007 № 209/153/5 (з0308-07) "Про затвердження Порядку надання інформації органами державної податкової служби на запити органів державної виконавчої служби", зареєстрований в Міністерстві юстиції України 04.04.2007 за № 308/13575.

8. Контроль за виконанням цього наказу покласти на Голову Державної податкової служби України Клименка О.В. та заступника Міністра юстиції - керівника апарату Сєдова А.Ю.

Міністр фінансів України Ф.О.Ярошенко

Міністр юстиції України О.В.Лавринович
ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ
Міністерства фінансів
України,
Міністерства юстиції України
23.12.11№ 1701/3578/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
27 грудня 2011 р.
за № 1528/20266

ПОРЯДОК
надання інформації Державною податковою
службою України на запити органів
державної виконавчої служби

1. Цей Порядок розроблено відповідно до статті 4 Закону України "Про виконавче провадження" (606-14).

2. Цей Порядок визначає загальні правила надання Державною податковою службою України органам державної виконавчої служби інформації про номери рахунків боржників – юридичних осіб та/або фізичних осіб-підприємців, яку отримують органи державної податкової служби від банківських та інших установ, та джерела отримання доходів боржників - фізичних осіб і передають на запити органів державної виконавчої служби.

3. Формат, структура файлів запитів та файлів відповідей, форма журналу обліку запитів та відповідей, регламент обміну інформацією, терміни впровадження програмного забезпечення для взаємообміну інформацією визначаються протоколами обміну інформацією.

4. Органи державної виконавчої служби подають запити до Державної податкової служби України через державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції

України.

5. Відповіді на запити органів державної виконавчої служби надаються Державною податковою службою України через Державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

6. Дані відправляються та передаються в електронній формі через телекомунікаційні мережі з використанням електронного цифрового підпису відповідно до чинного законодавства.

7. Ведення журналів обліку запитів та відповідей на запити здійснює державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

8. Використання органами державної виконавчої служби отриманої інформації здійснюється в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження" (606-14).

Заступник директора Департаменту
податкової, митної політики
та методології бухгалтерського обліку -
начальник Управління податкової
та митної політики
Міністерства фінансів України Ю.П.Романюк

Директор Департаменту взаємодії
з органами влади
Міністерства юстиції України О.В.Зеркаль

28. Порядок надання інформації Пенсійним фондом України на запити органів державної виконавчої служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України 19 грудня 2011 р. № 3544/5, Постановою правління Пенсійного фонду України від 19 грудня 2011 р. № 38-2 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 102 (10.01.2012). – ст. 3761 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z1494-11>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

19.12.2011 № 3544/5

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
21 грудня 2011 р.
за № 1494/20232

Про затвердження Порядку надання інформації Пенсійним фондом України на запити органів державної виконавчої служби

Відповідно до статті 4 Закону України "Про виконавче провадження" (606-14) та з метою вдосконалення порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та Пенсійного фонду України та забезпечення належного виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) і спрощення процедури забезпечення державних виконавців інформацією про осіб-боржників, які отримують пенсії за рахунок коштів Пенсійного фонду України, та інформацією про джерела отримання доходів боржників-фізичних осіб,

Н А К А З У Ю:

1. Затвердити Порядок надання інформації Пенсійним

фондом України на запити органів державної виконавчої служби, що додається.

2. Визначити адміністратором обміну інформацією, який забезпечує та здійснює технічне супроводження процедури подання запитів та отримання відповідей органами державної виконавчої служби, Державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

3. Департаменту взаємодії з органами влади (Зеркаль О.В.) подати цей наказ на державну реєстрацію відповідно до Указу Президента України від 03.10.92 № 493 (493/92) "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади".

4. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

5. Державній виконавчій службі України (Стаднік Г.В.) спільно з Державним підприємством "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України (Добжанський В.Б.) у двомісячний строк з дня набрання чинності цим наказом забезпечити підготовку та затвердження протоколів обміну інформацією та належне виконання цього наказу.

6. Департаменту взаємодії з органами влади (Зеркаль О.В.) довести цей наказ до відома начальників Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі.

7. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра - керівника апарату Седова А.Ю.

Міністр О.Лавринович

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства юстиції
України
19.12.2011 № 3544/5
Постанова правління
Пенсійного фонду України
19.12.2011 № 38-2
(за494-11)

Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України
21 грудня 2011 р.
за № 1494/20232

ПОРЯДОК
надання інформації Пенсійним фондом України
на запити органів державної виконавчої служби

1. Цей Порядок розроблено відповідно до положень Закону України "Про виконавче провадження" (606-14) та визначає процедуру надання інформації Пенсійним фондом України про осіб-боржників, які отримують пенсії, та інформації про джерела отримання доходів боржників-фізичних осіб на запити органів державної виконавчої служби.

2. Відповідно до цього Порядку Пенсійний фонд України надає інформацію про осіб-боржників, які отримують пенсії, розмір їх пенсії та найменування органу Пенсійного фонду України, на обліку в якому перебуває боржник, та інформацію про осіб-боржників, які працюють за трудовими та цивільно-правовими договорами, про їх останнє місце роботи.

3. Формат, структура файлів запитів та файлів відповідей, форма журналу обліку та відповідей, регламент обміну ін-

формацією, терміни впровадження програмного забезпечення для взаємообміну інформацією визначаються протоколами обміну інформацією.

4. Органи державної виконавчої служби подають запити до Пенсійного фонду України через Державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

5. Відповіді на запити органів державної виконавчої служби надаються Пенсійним фондом України через Державне підприємство "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

6. Дані відправляються та передаються в електронній формі через телекомунікаційні мережі з використанням електронного цифрового підпису відповідно до чинного законодавства.

7. Ведення журналів обліку запитів та відповідей на запити здійснює Державне підприємством "Інформаційний центр" Міністерства юстиції України.

8. Використання органами державної виконавчої служби отриманої інформації здійснюється в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження" (606-14).

Директор Департаменту
взаємодії з органами влади
Міністерства юстиції України О.В.Зеркаль

Директор департаменту
персоніфікованого обліку,
інформаційних систем та мереж
Пенсійного фонду України О.Б.Ніколаєв

29. Порядок накладення арешту на цінні папери, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 22 вересня 1999 р. № 1744 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 38 (08.10.99). – ст. 1912 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/1744-99-%D0%BF>).

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 22 вересня 1999 р. № 1744

Київ

Про затвердження Порядку накладення арешту на цінні папери

Відповідно до статті 55 Закону України "Про виконавче провадження" (606-14) Кабінет Міністрів України

п о с т а н о в л я є :

Затвердити Порядок накладення арешту на цінні папери (додається).

Прем'єр-міністр України В.ПУСТОВОЙТЕНКО

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 22 вересня 1999 р. № 1744

ПОРЯДОК

накладення арешту на цінні папери

1. Цей Порядок визначає основні вимоги щодо накладання арешту на цінні папери під час виконавчого провадження відповідно до Закону України "Про виконавче провадження"

(606-14).

2. У цьому Порядку терміни "бездокументарна форма цінного паперу", "документарна форма цінного паперу", "зберігач", "знерухомлення цінних паперів", "реєстратор" вживаються у визначеннях, наведених у Законі України "Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні" (710/97-ВР).

3. Арешт на цінні папери застосовується:

для забезпечення збереження майна боржника у вигляді цінних паперів, яке підлягає наступній передачі стягувачу або реалізації;

на виконання рішення суду про конфіскацію майна боржника;

на виконання ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачу.

4. Арешт може бути накладено на будь-які цінні папери незалежно від їх виду та форми випуску як одного власника, так і кількох співвласників.

5. Для накладення арешту на цінні папери державний виконавець відповідно до законодавства виносить окрему постанову або в постанові про відкриття виконавчого провадження зазначає факт накладення арешту на майно.

У разі накладення арешту на іменні цінні папери у документарній формі копія постанови надсилається реєстратору або емітенту, що веде реєстр власників іменних цінних паперів згідно із законодавством (далі - реєстроутримувач), а у разі накладення арешту на цінні папери, випущені у бездокументарній формі, та/або знерухомлені цінні папери-зберігачу, а також іншим особам, визначеним законодавством про виконавче провадження.

6. Цінні папери, на які накладено арешт, підлягають опису в порядку, передбаченому законодавством. У процесі проведення опису цінних паперів складається акт за встановленою формою, в якому зазначається їх вид, найменування випуску, категорія та кількість.

7. Виявлені під час опису іменні цінні папери у документарній формі та цінні папери на пред'явника у документарній

формі, на які накладено арешт, підлягають обов'язковому вилученню та негайній передачі на зберігання до установ Національного банку. Крім того, іменні цінні папери у документарній формі обмежуються в обігу шляхом їх блокування реєстроутримувачем на особовому рахунку власника невідкладно після отримання копії відповідної постанови державного виконавця. Блокування полягає в припиненні реєстрації переходу права власності на іменні цінні папери, обтяжені зобов'язаннями.

8. Цінні папери, випущені у без документарній формі, та знерухомлені цінні папери, на які накладено арешт, обмежуються в обігу шляхом здійснення зберігачем відповідної облікової операції невідкладно після отримання копії постанови державного виконавця. У цьому разі частина або вся кількість цінних паперів на рахунку власника обмежується в обігу шляхом виконання відповідного облікового запису.

9. Зняття арешту на цінні папери провадиться на підставі окремої постанови або постанови про закриття виконавчого провадження, винесеної державним виконавцем згідно із законодавством.

10. Припинення обмежень в обігу цінних паперів, випущених у без документарній формі, знерухомлених цінних паперів та іменних цінних паперів у документарній формі здійснюється відповідно зберігачем або реєстроутримувачем невідкладно після отримання відповідної постанови щодо зняття арешту на цінні папери.

11. У разі зняття арешту на цінні папери у документарній формі, що були вилучені та передані на зберігання до установ Національного банку, такі папери негайно повертаються власнику державним виконавцем.

30. Порядок реалізації арештованого майна, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 15 липня 1999 р. № 42/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 29 (06.08.99). – ст. 1511 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0480-99>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

НАКАЗ

Про затвердження Порядку реалізації арештованого майна

{ Із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції № 67/5 (з0746-99) від 27.10.99
№2/5 (з0020-05) від 11.01.2005
№ 36/5 (з0393-05) від 13.04.2005
№ 1586/5 (з0871-08) від 17.09.2008
№222/5 (з0125-09) від 07.02.2009
№ 2166/5 (з1119-09) від 17.11.2009
№ 1758/5 (з2017-12) від 29.11.2012 }

Відповідно до статті 61 Закону України "Про виконавче провадження" **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Порядок реалізації арештованого майна (додається).

2. Пункт 2 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

3. Управлінню організаційного забезпечення виконання рішень (Скомороха Л. В.) довести зазначений Порядок до відома начальника Головного управління Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського, Севастопольського міських управлінь юстиції і забезпечити його належне застосування в роботі.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра юстиції України - директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України Тертичного В. Г.

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом Міністерства
юстиції України
від 15 липня 1999 р.
№ 42/5
Зареєстровано
в Міністерстві юстиції
України
19 липня 1999 р. за
№ 480/3773

В. о. Міністра

Б.С. Стичинський

Порядок реалізації арештованого майна

1. Загальні положення

1.1. Цей Порядок регулює реалізацію арештованого майна, за винятком нерухомого майна, майна вилученого законом з обігу, та майна, зазначеного в частині п'ятій статті 55 Закону України "Про виконавче провадження".

1.2. Реалізація арештованого майна здійснюється державним виконавцем шляхом його продажу на аукціоні.

(пункт 1.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

1.3. Пункт 1.3 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2. Терміни, які вживаються в Порядку:

2.1. Арештоване майно (надалі - майно) - майно боржника, на яке звернено стягнення і яке підлягає примусовій реалізації.

2.2. Спеціалізована організація - суб'єкт господарювання, який здійснює реалізацію майна шляхом проведення аукціону.

(пункт 2.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2.3. Аукціон - продаж майна, за яким його власником стає покупець, який у ході торгів запропонував за нього найвищу ціну.

2.4. Ліцитатор - ведучий аукціону. Ліцитатор повинен знати порядок і володіти технікою проведення торгів.

2.5. Лот - одиниця майна, що виставляється для продажу на аукціоні, або партія аукціонного майна, що пропонується для продажу як одне ціле. Кожному лоту надається свій номер, який вказується в інформаційній картці (додаток 1) і оголошується ліцитатором під час проведення аукціону.

2.6. Організатор аукціону - спеціалізована організація незалежно від форм власності, з якою укладений договір на реалізацію майна.

2.7. Пункт 2.7 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2.8. Стартова ціна лота - ціна, яка формується, виходячи з вартості майна, що виставляється на аукціон, зазначеної у заявці державного виконавця на реалізацію арештованого майна.

(пункт 2.8 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2.9. Продажна ціна лота - фактична ціна реалізації лота на аукціоні.

2.10. Пункт 2.10 втратив чинність

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

2.11. Гарантійний внесок - завдаток, який за одним лотом сплачує фізична або юридична особа, розмір якого дорівнює сумі винагороди спеціалізованій організації за надані нею послуги з реалізації майна.

(Порядок доповнено пунктом 2.11 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3. Підготовка до проведення аукціону

3.1. Орган державної виконавчої служби укладає з організатором аукціону договір, яким доручає реалізацію майна організатору аукціону за визначену винагороду за надані послуги з реалізації арештованого майна. Розмір винагороди за надані

послуги з реалізації арештованого майна не повинен перевищувати з урахуванням податку на додану вартість 15 відсотків від суми реалізації арештованого майна.

(абзац перший пункту 3.1 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

Спеціалізована організація проводить аукціон за заявкою державного виконавця, у якій зазначається початкова ціна майна, що виставляється на аукціон.

До заявки додаються:

1) копія виконавчого документа, а в разі наявності зведеного виконавчого провадження також довідка державного виконавця щодо загальної кількості виконавчих документів та суми, що підлягає стягненню за ними;

2) копія акта опису й арешту майна;

3) копії документів, що характеризують майно, та копії правовстановлювальних документів, що підтверджують право власності або право користування майном;

4) документ, що підтверджує вартість майна (експертний висновок, акт оцінки майна);

5) у разі продажу майна державних підприємств та господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків, - довідка про розмір частки державної власності в статутному фонді підприємства-боржника та копія повідомлення Фонду державного майна України про накладення арешту на майно такого боржника;

6) інші необхідні документи, передбачені Інструкцією про проведення виконавчих дій, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5, зареєстрованим у Мін'юсті України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами і доповненнями).

(пункт 3.1 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, від 11.01.2005 р. № 2/5, у редакції наказу Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

3.2. Організатор аукціону повинен мати власне або орендоване приміщення з відповідними умовами для зберігання,

передпродажної підготовки і демонстрації майна, яке відповідає торговельно-технологічним, санітарно-гігієнічним і протипожежним нормам, а також приміщення для проведення аукціону.

3.3. Приймання аукціонного майна здійснюється матеріально відповідальною особою організатора аукціону відповідно до акта передачі арештованого майна (додаток 2) та інших необхідних документів, що містять інформацію про аукціонне майно.

3.4. На майно, що прийняте для продажу, уповноважені особи організатора складають інформаційні картки на кожний лот із зазначенням стартової ціни.

3.5. Організатор аукціону визначає дату і час проведення аукціону.

(пункт 3.5 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

3.6. Організатор аукціону не пізніше як за 15 днів до дня проведення аукціону публічно оголошує через рекламні повідомлення на телебаченні, радіо, у пресі перелік майна, що виставляється на аукціон для продажу, відомості про майно, стартові ціни, кінцевий термін реєстрації для участі в аукціоні, дату, час, місце ознайомлення з майном та проведення аукціону, а також адресу, номери телефонів.

(пункт 3.6 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

3.7. З моменту інформаційного повідомлення про проведення аукціону організатор аукціону дає змогу попередньо ознайомитися з аукціонним майном усім фізичним і юридичним особам, які бажають брати участь в аукціоні.

Аукціонне майно з інформаційними картками виставляється у спеціально відведеному для цього приміщенні для демонстрації покупцям.

3.8. Покупець (фізична або юридична особа), який виявив бажання взяти участь в аукціоні, повинен сплатити гарантійний внесок, який дорівнює розміру винагороди спеціалізованої організації за надані послуги з реалізації майна.

(пункт 3.8 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3.9. Для участі в аукціоні покупець подає організатору аукціону: заяву на участь в аукціоні (додаток 3), копію документа, що підтверджує сплату гарантійного внеску.

(пункт 3.9 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3.10. Відомості про учасників аукціону заносяться до книги реєстрації та повинні містити:

порядковий номер (відповідно до реєстрації) та дата реєстрації;

(пункт 3.10 доповнено новим абзацом другим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, абзац другий пункту 3.10 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

номер лота, який покупець має бажання придбати;

(пункт 3.10 доповнено новим абзацом третім згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

для юридичних осіб:

резидентів - їх найменування, постійне місцезнаходження та ідентифікаційний код в Єдиному державному реєстрі підприємств та організацій України (далі - код в ЄДРПОУ);

нерезидентів - їх найменування, постійне місцезнаходження та країну, де зареєстрована особа;

для фізичних осіб:

громадян України - прізвище, ім'я, по батькові, адресу їх постійного місця проживання та ідентифікаційний номер у Державному реєстрі фізичних осіб платників податку;

для іноземців - прізвище, ім'я, по батькові (у разі наявності такого), адресу їх постійного місця проживання за межами України;

дата, час та місце проведення аукціону;

(пункт 3.10 доповнено абзацом десятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

підпис покупця.

(пункт 3.10 доповнено абзацом одинадцятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р.

№ 36/5)

Книга реєстрації повинна бути прошнурована, пронумерована, засвідчена підписом керівника організатора аукціону та скріплена печаткою організатора аукціону.

(пункт 3.10 доповнено абзацом дванадцятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

3.11. Заявник пред'являє паспорт або інший документ, що засвідчує його особу, під час подання заяви, якщо він діє як представник юридичної особи, - відповідну довіреність.

3.12. При реєстрації учасники аукціону отримують картки з аукціонними номерами (відповідно до реєстрації), за якими вони беруть участь у аукціоні, із зазначенням на зворотному боці умов проведення аукціону та виготовлені друкарським способом вхідні квитки.

(пункт 3.12 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

3.13. Пункт 3.13 втратив чинність

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, у зв'язку з цим пункт 3.14 вважати пунктом 3.13)

3.13. Відомості про учасників аукціону, їх кількість і пропозиції не підлягають розголошенню до визначення остаточного переможця.

4. Порядок проведення аукціону

4.1. Аукціон розпочинається з оголошення ліцитатором порядку його проведення.

4.2. За кожним лотом, що виставляється на аукціон, ліцитатор оголошує номер, вказаний в інформаційній картці, назву, коротку характеристику майна, стартову ціну.

(пункт 4.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

4.3. Лот виставляється на торги за наявності не менше двох покупців.

4.4. Якщо протягом трьох хвилин після триразового оголошення стартової ціни учасники не виявляють бажання придбати запропонований ліцитатором лот, то об'єкт продажу

знімається з торгів і аукціон за даним лотом не проводиться.

4.5. У ході торгів учасники аукціону повідомляють про готовність придбати заявлений лот за оголошену ліцитатором ціну, піднімаючи квиток учасника з номером, повернутим до ліцитатора, або одночасно піднімають квиток з номером і пропонують свою ціну.

4.6. Пункт 4.6 втратив чинність

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, у зв'язку з цим пункти 4.7, 4.8 вважати пунктами 4.6, 4.7)

4.6. Якщо ціна, запропонована учасником аукціону, який першим підняв квиток з номером, є більшою за ціну, запроповану ліцитатором, то останній називає номер учасника й запроповану ним ціну.

4.7. Якщо протягом трьох хвилин після триразового повторення останньої ціни не буде запропоновано вищої ціни, то ліцитатор одночасно з ударом молотка оголошує про продаж лота, називає продажну ціну і номер переможця, під яким він зареєстрований як учасник аукціону.

(пункт 4.7 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

4.9. Пункт 4.9 втратив чинність

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, у зв'язку з цим пункти 4.10, 4.11 вважати пунктами 4.8, 4.9)

4.8. Під час аукціону ведеться протокол (додаток 4), до якого заносяться такі дані: номер лота, назва лота, стартова ціна та продажна ціна майна; сума сплаченого гарантійного внеску; пропозиції покупців і відомості про покупця, який запропонував у ході аукціону найвищу ціну (переможець аукціону).

(абзац перший пункту 4.8 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, від 17.09.2008 р. № 1586/5)

Протокол підписують ліцитатор та переможець аукціону.

Керівник організації, яка проводила аукціон (організатора аукціону), зазначає у протоколі відповідні суми й номери рахунків, на які переможцю потрібно внести кошти за придбане

майно, та затверджує протокол у день проведення аукціону. Копії затвердженого протоколу видаються переможцю аукціону, а також державному виконавцеві в триденний строк з дня проведення аукціону.

(абзац третій пункту 4.8 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, від 17.09.2008 р. № 1586/5)

4.9. Після повного розрахунку за придбане майно, на підставі протоколу державний виконавець складає акт про проведений аукціон і подає його на затвердження начальнику відповідного органу державної виконавчої служби.

(пункт 4.9 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

4.12. Пункт 4.12 втратив чинність

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, у зв'язку з цим пункти 4.13 - 4.18 вважати пунктами 4.10 - 4.15)

4.10. Копії затвердженого акта видаються переможцю та організатору аукціону.

4.11. Переможець аукціону, який відмовився від підписання протоколу аукціону, позбавляється права на подальшу участь у цьому аукціоні. За умови достатньої кількості покупців за даним лотом торги відновлюються.

4.12. Придбане покупцем на аукціоні майно поверненню організатору аукціону не підлягає.

4.13. На аукціоні можуть бути присутні й інші особи за умови внесення вхідної плати. Розмір вхідної плати визначається організатором аукціону.

4.14. Боржник, на майно якого звернено стягнення (або його представник, якщо боржником є юридична особа), стягувач, державний виконавець можуть бути присутні на аукціоні без сплати вхідної плати.

4.15. Пункт 4.15 виключено

(пункт 4.15 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, виключено згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р.

5. Порядок переоцінки майна

(назва розділу 5 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

5.1. Майно (лот), яке виставлене але не продане на аукціоні, підлягає переоцінці згідно з частиною третьою статті 61 Закону України "Про виконавче провадження".

(пункт 5.1 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5)

5.2. Переоцінка проводиться державним виконавцем. За результатами переоцінки складається акт, який додається до актів опису, оцінки та передачі майна.

(пункт 5.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

5.3. Товари, на які згідно із законодавством встановлено мінімальні ціни, можуть бути переоцінені лише до розміру мінімальної ціни, затвердженого в установленому порядку.

(пункт 5.3 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

5.4. Повторний аукціон проводиться не пізніше 30 днів після складання акта переоцінки майна та дати інформаційного повідомлення про проведення аукціону. Якщо майно не було продане або якщо аукціон не відбувся, то майно знімається з аукціонних торгів.

(пункт 5.4 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

6. Порядок розрахунків за придбане на аукціоні майно

6.1. На підставі копії затвердженого протоколу переможці аукціону протягом семи банківських днів з дня затвердження протоколу, не враховуючи дня проведення аукціону, здійснюють розрахунки за придбані на аукціоні товари в такому порядку:

покупець перераховує на депозитний рахунок органу державної виконавчої служби зазначену в затвердженому протоколі аукціону суму грошових коштів, яка дорівнює різниці між продажною ціною придбаного ним лота і сумою гарантійного внеску за цим лотом, сплаченого на поточний рахунок ор-

ганізатора аукціону;

сума гарантійного внеску, зарахованого на рахунок організатора аукціону, визнається частиною оплати покупцем придбаного ним на аукціоні майна і залишається спеціалізованою організацією в рахунок оплати наданих нею послуг з реалізації цього майна.

(пункт 6.1 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

6.2. Гарантійний внесок, унесений покупцем до початку аукціону, зараховується покупцю до купівельної ціни, іншим учасникам ця сума повертається протягом трьох банківських днів після закінчення аукціону. Гарантійний внесок у той самий строк також підлягає поверненню, якщо аукціон не відбувся.

(пункт 6.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 11.01.2005 р. № 2/5, у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

6.3. Якщо покупець не внесе всієї належної суми в терміни, передбачені пунктом 6.1 цього Порядку, то гарантійний внесок йому не повертається. Гарантійний внесок не повертається учаснику аукціону, який став переможцем аукціону, але відмовився підписати протокол.

(пункт 6.3 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

6.4. Якщо майно не реалізоване на аукціоні, організатор аукціону повертає це майно державному виконавцеві.

(пункт 6.4 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

6.5. Пункт 6.5 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

7. Перехід права власності

7.1. Право власності на майно переходить до переможця аукціону після повного розрахунку за придбане майно.

7.2. Плата за зберігання придбаного майна організатора

ром аукціону обумовлюється на договірних началах між покупцем та організатором аукціону.

8. Припинення та визнання аукціону таким, що не відбувся

8.1. Аукціон може бути припинено й майно знято з продажу в разі невиконання правил проведення аукціону, передбачених цим Порядком. У цьому разі наступний аукціон проводиться відповідно до вимог, установлених цим Порядком.

8.2. Аукціон вважається таким, що не відбувся, у разі: відсутності покупців або наявності тільки одного покупця;

несплати в установлений термін переможцем аукціону належної суми за придбане майно.

8.3. Якщо аукціон не відбувся, то організатор аукціону в триденний термін повідомляє про це державного виконавця.

8.4. Якщо аукціон не відбувся двічі, то майно знімається з аукціону, про що організатор аукціону в триденний термін повідомляє державного виконавця.

(розділ 8 у редакції наказів Міністерства юстиції України від 27.10.99 р. № 67/5, від 13.04.2005 р. № 36/5)

9. Відповідальність

9.1. Відповідальність за зберігання аукціонного майна з моменту його приймання на аукціон до видачі оплаченого майна несе організатор аукціону.

9.2. Відповідальність за відповідність майна характеристиці, зазначеній в інформаційній картці, несе організатор аукціону в порядку, встановленому законодавством.

10. Розділ 10 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 року № 36/5)

11. Вирішення спорів

11.1. Спори, що виникають при реалізації арештованого майна, вирішуються в судовому порядку.

Начальник управління цивільного
законодавства

І. І. Завальна

31. Порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, затверджений Наказом Міністерства фінансів України від 20 травня 2004 р. № 338 // Офіційний вісник України. – 2004. – №41 (29.10.2004). – ст. 2722 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z1285-04>).

Про порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт

Наказ Міністерства фінансів України
від 20 травня 2004 року № 338

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 7 жовтня 2004 р. за № 1285/9884

Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Міністерства фінансів України від 18 лютого 2011 року № 210

Відповідно до Закону України від 3 лютого 2004 р. № 1416 "Про внесення змін до деяких законів України щодо державного регулювання обігу дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння" щодо реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, **НАКАЗУЮ:**

1. Затвердити Порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт (далі - Поряд-

док), що додається.

2. Покласти на Державне сховище дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння України (Швачка А. В.) провадження справ з реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт.

3. Управлінню по контролю за обігом дорогоцінних металів та дорогоцінного каміння (Видолоб В. В.) забезпечити подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому порядку.

4. Управлінню по контролю за обігом дорогоцінних металів та дорогоцінного каміння (Видолоб В. В.) протягом 5 днів після державної реєстрації наказу у Міністерстві юстиції України підготувати звернення Міністерства фінансів України до Національного банку України з пропозицією щодо приведення у відповідність із чинним законодавством Положення про порядок і умови зберігання та реалізації грошей, у тому числі іноземної валюти, цінних паперів, ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, затвердженого постановою Правління Національного банку України від 04.10.99 № 489 та зареєстрованого у Міністерстві юстиції України 29.10.99 за № 740/4033.

5. Управлінню фінансової політики та координації роботи з Національним банком України (Коцюба В. О.) розробити та затвердити нормативно-правовий акт щодо реалізації цінних паперів, які виявлені при опису та на які накладено арешт, узгодити із заінтересованими органами виконавчої влади та подати на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України в установленому порядку.

6. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра Чалого В. Д.

Перший віце-прем'єр-міністр

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом Міністерства
фінансів України
від 20 травня 2004 р. № 338
Зареєстровано
в Міністерстві юстиції
України
7 жовтня 2004 р. за
№ 1285/9884

**Порядок
реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота,
срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних
каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких
виробів, на які накладено арешт**

1. Загальні положення

1.1. Цей Порядок регулює відносини, пов'язані із реалізацією ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, зазначених у частині восьмій статті 55 Закону України "Про виконавче провадження".

1.2. Дія Порядку поширюється на:

а) ювелірні та побутові вироби з дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення;

б) ювелірні та побутові вироби з дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення, що стали непридатними чи втратили експлуатаційну цінність, або окремі частини таких виробів;

в) брухт і відходи дорогоцінних металів у будь-якому

вигляді та стані, а також брухт і відходи дорогоцінного каміння та дорогоцінного каміння органогенного утворення;

г) ювелірні, побутові вироби, виготовлені із застосуванням дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння (покриття з них), які мають історичну, музейну, наукову, художню або іншу культурну цінність;

г) інші вироби з дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння (далі - цінності), на які при виконавчому провадженні накладено арешт.

2. Терміни, які вживаються у Порядку

У цьому Порядку терміни "дорогоцінні метали", "дорогоцінне каміння", "дорогоцінне каміння органогенного утворення" вживаються відповідно до Закону України "Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними", термін "виконавче провадження" - відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", а термін "культурні цінності" - відповідно до Закону України "Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей".

3. Передавання цінностей Державному сховищу дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння України

3.1. Порядок і умови зберігання арештованого майна, зазначеного в частині восьмій статті 55 Закону України "Про виконавче провадження", визначаються Національним банком України (далі - НБУ) за погодженням з Міністерством фінансів України (далі - Мінфін).

3.2. Рішення про передавання арештованих цінностей, що зберігаються в територіальних управліннях НБУ, Державному сховищу дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння України (далі - Держсховище), яке згідно з п. 6.2 Порядку здійснює реалізацію цінностей, приймається державним виконавцем у встановленому законодавством порядку.

3.3. Державний виконавець направляє територіальному управлінню НБУ розпорядження щодо передавання цінностей Держсховищу для реалізації, а Держсховищу - копію розпорядження, до якого додаються копії таких документів:

а) договору зберігання цінностей, укладеного державною виконавчою службою з територіальним управлінням НБУ;

- б) акта приймання-передавання цінностей на зберігання;
- в) акта опису й арешту майна;
- г) акта вкладень цінностей до посилки, сформованої при їх передаванні на зберігання.

3.4. Цінності, які розміщені на зберігання в територіальному управлінні НБУ і передаються для реалізації, за дорученням державного виконавця та на підставі службового розпорядження начальника територіального управління НБУ перевозяться службою інкасації територіального управління НБУ до Держсховища.

3.5. Передавання цінностей Держсховищу здійснюється службою інкасації на підставі акта приймання-передавання цінностей, форма якого визначається НБУ.

3.6. Акт складається у чотирьох примірниках, які засвідчуються підписами відповідних осіб служби інкасації та Держсховища. Три примірники акта залишаються службі інкасації, два з яких по одному надсилаються територіальному управлінню НБУ та державному виконавцю, за договором з яким цінності були прийняті на зберігання. Четвертий примірник акта передається разом із цінностями Держсховищу.

3.7. Цінності, доставлені в Держсховище, приймаються ним на позабалансовий рахунок.

4. Вивчення, аналітичні дослідження та експертиза цінностей

4.1. Вивчення, аналітичні дослідження та експертизу цінностей, одержаних для їх реалізації, організовує Держсховище.

4.2. Аналітичні дослідження та експертиза цінностей здійснюються в Держсховищі, в Державній пробірній службі України, Державному гемологічному центрі України та в державних установах, визначених Міністерством культури і мистецтв України, відповідно до чинного законодавства України.

4.3. До участі в аналітичних дослідженнях та експертизі цінностей Держсховище може залучати інших експертів або спеціалістів, які мають необхідні знання, фахову кваліфікацію та досвід роботи у відповідній галузі, відповідно до чинного законодавства України.

4.4. У Держсховищі за участі представників Міністерства культури і мистецтв України проводиться засідання комісії фахівців, склад якої затверджується наказом Мінфіну, з метою виявлення у переліку цінностей, які мають історичну, музейну, наукову, художню або іншу культурну цінність.

4.5. Цінності, що мають історичну, музейну, наукову, художню або іншу культурну цінність, на підставі експертних висновків державної експертизи, здійсненої згідно з чинним законодавством України, за рекомендацією Міжвідомчої ради з питань вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей, утвореної відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 12.01.2001 № 15, та поданням Мінфіну і рішенням Кабінету Міністрів України зараховуються до Історичного фонду дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння України (далі - Історичний фонд) як складової частини Державного фонду дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння України (далі - Державний фонд).

5. Визначення вартості цінностей

5.1. Вартість цінностей, на які накладено арешт та які прийняті до Держсховища для їх реалізації, визначається Держсховищем за результатами аналітичних досліджень та експертизи вмісту дорогоцінних металів та якості дорогоцінного каміння, їх обсягів в порядку, встановленому чинним законодавством України.

5.2. Визначення маси дорогоцінних металів та їх сплавів здійснюється відповідно до вимог Інструкції про порядок одержання, використання, обліку та зберігання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, затвердженої наказом Мінфіну від 06.04.98 № 84 та зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 28.04.98 за № 271/2711.

5.3. Вартість дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення визначається за результатами їх експертизи в Державному гемологічному центрі України.

5.4. Визначення у разі потреби маси вставок із дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення здійснюється після вилучення їх із виробів відповідно до вимог Інструкції, зазначеної в п. 5.2 Порядку.

5.5. Визначення маси дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення, що містяться у виробках, зарахованих згідно з п. 4.5 Порядку до таких, що мають історичну, музейну, наукову, художню або іншу культурну цінність, здійснюється відповідно до чинного законодавства України.

5.6. До участі у визначенні вартості цінностей залучаються при потребі та за згодою фахівці Мінфіну, НБУ та інших органів державної влади. Запрошення до участі у визначенні вартості направляється Держсховищем.

5.7. За результатами визначення вартості цінностей складається акт, один примірник якого протягом трьох робочих днів обов'язково направляється державному виконавцю.

5.8. Державний виконавець на підставі даних акта у триденний термін надсилає Держсховищу лист про наявність або відсутність з його сторони зауважень щодо визначення вартості цінностей.

5.9. У разі непогодження державного виконавця з визначеною вартістю цінностей у листі викладаються аргументовані зауваження та пропозиції.

5.10. Держсховище розглядає лист державного виконавця та за наявності з його сторони зауважень у триденний термін надає відповідь, до якої додає результати аналітичних досліджень та експертизи цінностей, а також інші вихідні матеріали визначення їх вартості.

6. Реалізація цінностей

6.1. Рішення про реалізацію цінностей приймається державним виконавцем.

6.2. Реалізація цінностей, зазначених у п. 1.2 Порядку, здійснюється Держсховищем згідно з Законом України "Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними".

6.3. Держсховище за рахунок коштів державного бюджету може повністю або частково оплатити цінності, одержані до реалізації, на підставі виконання ним функції щодо закупівлі дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння до Державного фонду.

6.3.1. У разі купівлі цінностей до Державного фонду, Де-

ржсховище направляє державному виконавцю два примірники договору купівлі-продажу цінностей за визначеною ціною, а також супровідний лист у довільній формі, в якому зазначаються:

- реквізити постанови про виконавче провадження;
- реквізити боржника, на цінності якого накладено арешт;
- реквізити акта приймання-передавання цінностей на зберігання, акта опису і попередньої оцінки цінностей, акта вкладень цінностей до посилки;

- банківські реквізити Держсховища.

6.3.2. Державний виконавець за результатами вивчення умов договору купівлі-продажу цінностей до Державного фонду у триденний термін з дня його отримання направляє Держсховищу відповідь у формі листа та доданого до нього одного примірника підписаного та скріпленого печаткою договору, в яких зазначаються:

- реквізити постанови про виконавче провадження;
- реквізити боржника, на цінності якого накладено арешт;
- номери рахунків, на які необхідно перерахувати кошти від реалізації цінностей;

- погодження щодо умов перерахування коштів;

- інші погоджені сторонами відомості.

6.3.3. Договір купівлі-продажу цінностей вважається укладеним з моменту отримання Держсховищем документів від державного виконавця, що є підставою для перерахування коштів за них на визначені рахунки.

6.4. Цінності, які оплачені за рахунок коштів державного бюджету, зараховуються до Державного фонду та згідно з Законом України "Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння та контроль за операціями з ними" є державною власністю.

6.5. Реалізація цінностей суб'єктам підприємницької діяльності здійснюється Держсховищем відповідно до Порядку продажу суб'єктам підприємницької діяльності дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органічного утворення та напівдорогоцінного каміння з Державного фонду дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від

07.05.98 № 653.

6.6. Цінності, які не зараховані до Державного фонду, продаються на аукціонах (прилюдних торгах) на підставі договорів із спеціалізованими організаціями, визначеними згідно з Положенням про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна, затвердженим наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2003 № 136/5 та зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 11.11.2003 за № 1036/8357.

6.7. У разі неможливості реалізації цінностей у тому вигляді та стані, за яких вони прийняті до Держсховища, Держсховище передає їх суб'єктам господарювання, які здійснюють виробництво (виготовлення) дорогоцінних металів, переробку брухту і відходів дорогоцінних металів і сплавів, у тому числі афінаж, рекуперацію дорогоцінного каміння, з метою отримання з них дорогоцінних металів і сплавів відповідної якості та частин дорогоцінного каміння для повторного використання.

(пункт 6.7 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства фінансів України від 18.02.2011 р. № 210)

6.8. Дорогоцінні метали і дорогоцінне каміння відповідної якості, одержані після цього, реалізуються згідно з цим розділом Порядку.

6.9. У разі виникнення обставин, які згідно із Законом України "Про виконавче провадження" зумовлюють обов'язкове зупинення виконавчого провадження та звільнення майна з-під арешту, реалізація цінностей зупиняється в порядку, визначеному цим Законом.

7. Оплата реалізованих цінностей

7.1. Оплата цінностей здійснюється Держсховищем на підставі ціни, за якою вони були реалізовані.

7.2. Проведення платежу з оплати реалізованих цінностей провадиться Держсховищем протягом трьох банківських днів на депозитний рахунок відповідного органу державної виконавчої служби.

7.3. Відшкодування витрат, пов'язаних з реалізацією цінностей, здійснюється відповідно до чинного законодавства

України.

Начальник Управління по
контролю за обігом дорогоцінних ме-
талів та дорогоцінного каміння

В. В. Видолоб

32. Порядок роботи з документами в органах державної виконавчої служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 25 грудня 2008 р. № 2274/5 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/v2274323-08>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ НАКАЗ

від 25 грудня 2008 року № 2274/5

Про затвердження Порядку роботи з документами в органах державної виконавчої служби

Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Міністерства юстиції України від 8 грудня 2009 року № 2392/5, від 28 липня 2010 року № 1699/5 , від 22 червня 2012 року № 928/5

З метою забезпечення виконання вимог Закону України "Про державну виконавчу службу" та Закону України "Про виконавче провадження" **наказую:**

1. Затвердити Порядок роботи з документами в органах державної виконавчої служби (додається).

2. Скасувати наказ Міністерства юстиції України від 05.07.99 № 470/7 "Про затвердження Інструкції з діловодства в органах державної виконавчої служби".

3. Департаменту державної виконавчої служби (Стаднік Г. В.) довести даний наказ до відома начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі.

4. Начальнику Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальникам головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі довести даний наказ до відома державних виконавців та забезпечити його належне виконання.

5. Установити, що цей наказ набирає чинності з 1 січня

2009 року.

6. Контроль за виконанням наказу покласти на заступника Міністра юстиції Цоклана В. І.

Міністр

М. Оніщук

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом Міністерства юстиції України
від 25 грудня 2008 р.
№ 2274/5

**Порядок
роботи з документами в органах державної
виконавчої служби**

1. Загальні положення

1.1. Порядок роботи з документами в органах державної виконавчої служби (далі - Порядок) розроблений відповідно до Закону України "Про державну виконавчу службу", Закону України "Про виконавче провадження", інших нормативно-правових актів, державних стандартів, що визначають правила складання та оформлення документів.

1.2. Цей Порядок установлює основні правила роботи з документами в органах державної виконавчої служби, в тому числі порядок загального документування у районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних, міжрайонних відділах державної виконавчої служби, діловодство з виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) (далі - рішень) у всіх органах державної виконавчої служби, оформлення документів, технічного забезпечення їх підготовки, контролю за виконанням документів, а також здійснення діловодних процесів - організації документообігу, формування справ і зберігання документів (далі - діловодство) та поширюється на всю службову документацію.

(пункт 1.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

1.3. Забезпечення організації роботи з документами в органах державної виконавчої служби та дотримання визначених цим Порядком правил покладається на керівника органу державної виконавчої служби, який зобов'язаний:

всебічно сприяти раціоналізації, механізації та автоматизації діловодних процесів, уживати необхідних заходів щодо забезпечення оснащення органу державної виконавчої служби сучасним обладнанням та автоматизованими робочими місцями;

контролювати своєчасну і якісну підготовку службових документів;

ознайомлювати новоприйнятих працівників з цим Порядком.

1.4. Діловодство в органах державної виконавчої служби здійснюється спеціально визначеними працівниками, відповідальними за ведення діловодства (далі - діловод), про що зазначається в їх посадових інструкціях.

1.5. Працівники органів державної виконавчої служби забезпечують зберігання документів та конфіденційність інформації, яка в них міститься.

1.6. Діловодство в органах державної виконавчої служби та документування управлінської діяльності здійснюється державною мовою.

2. Порядок загального документування у районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних, міжрайонних відділах державної виконавчої служби

(назва розділу 2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

2.1. Документи, що надходять на адресу районних, районних у містах, міських (міст обласного значення), міськрайонних, міжрайонних відділів державної виконавчої служби (далі - Відділ) приймаються, попередньо опрацьовуються та реєструються діловодом Відділу.

(абзац перший пункту 2.1 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

Кореспонденція, що надсилається електронною по-

штою, приймається адресатами - користувачами поштових скриньок. Кореспонденція, що надсилається факсимільним і телексивним зв'язком, приймається працівниками, відповідальними за виконання службових документів. У разі необхідності така кореспонденція передається для реєстрації чи обліку.

2.2. Попереднє опрацювання документів включає перевірку правильності їх адресування, оформлення і цілісності упаковки, її розкриття, перевірку наявності документів та додатків до них, а також розподіл їх за виконавцями.

Визначення виконавців здійснюється відповідно до змісту документів і розподілу обов'язків між працівниками Відділу.

2.3. Конверти зберігаються і додаються до документів у разі, коли лише за конвертом можна встановити адресу відправника, час відправлення та одержання документа або коли у конверті відсутні окремі документи чи встановлено невідповідність номерів документів номерам на конверті.

У разі одержання документів у пошкодженій упаковці, а також якщо при відкритті конверта (упаковки) виявлено відсутність будь-якого документа чи додатка до нього, про це складається акт у двох примірниках, один примірник якого надсилається відправнику, а другий примірник - долучається до одержаних матеріалів і передається разом з ними для розгляду за належністю.

(пункт 2.3 доповнено абзацом другим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

2.4. Реєстрація вхідних документів здійснюється шляхом присвоєння їм єдиного реєстраційного індексу з подальшим записом необхідних відомостей про документ у відповідному журналі реєстрації.

(абзац перший пункту 2.4 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

Дата реєстрації і реєстраційний індекс документа проставляються у реєстраційному штампі (додаток 1), як правило, у нижньому правому вільному від тексту куті першої сторінки документа.

(абзац другий пункту 2.4 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

Зазначений штамп використовується виключно для реєстрації вхідних документів. На документах, що підлягають обліку, та на вихідних документах реєстраційний штамп не проставляється.

Додатки до документів окремо не реєструються. У випадку, коли додаток може бути використаний як самостійний документ, реєстраційний штамп з номером основного документа дублюється і на додатку.

Основним принципом реєстрації документів є одноразовість.

2.5. Не підлягають реєстрації, а передаються для приєднання до виконавчого провадження з відміткою діловода про дату їх одержання:

виклики державного виконавця, а також інші документи виконавчого провадження, повернуті за неврученням адресату;

повідомлення про одержання документів виконавчого провадження;

повернуті з банків та інших фінансових установ платіжні документи.

Не реєструються також рекламні повідомлення, плакати, вітальні листи, запрошення, повернена (як помилково надіслана Відділом) кореспонденція, зведення та інформація, надіслані до відома, навчальні плани, програми (копії), друковані видання (книги, журнали, бюлетені).

Помилково доставлена кореспонденція пересилається діловодом за належністю або повертається відправнику в термін до двох робочих днів.

2.6. Кореспонденція, яка надійшла до Відділу поштою або з прийому (крім звернень громадян, які розглядаються відповідно до Закону України "Про звернення громадян", документів про відкриття виконавчого провадження, листів-відповідей на запити державного виконавця), підлягає реєстрації в Журналі реєстрації загальної вхідної кореспонденції за встановленою формою (додаток 2).

Виконавчі документи та документи, що їх доповнюють, підлягають реєстрації в Журналі реєстрації вхідних документів про відкриття виконавчого провадження (додаток 3) під одним

реєстраційним номером.

Дата надходження документів зазначається у цих журналах через усю сторінку поперек граф журналу. Порядковий номер за журналом проводиться, починаючи з першого номера, за порядком у межах календарного року.

2.7. При реєстрації вхідних документів складові частини індексу документа у реєстраційному штампі складаються з порядкового реєстраційного номера документа у відповідному журналі реєстрації, індексу справи за номенклатурою та можуть доповнюватися індексами виконавців.

Складові частини індексу відокремлюються одна від одної косою рисою, наприклад: 415/03-22/8, де 415 - порядковий реєстраційний номер документа у відповідному журналі реєстрації, 03-22 - індекс справи за номенклатурою (03 - індекс структурного підрозділу за штатним розписом або класифікатором структурних підрозділів, 22 - порядковий номер журналу за номенклатурою справ), 8 - індекс виконавця.

2.8. Зареєстровані в установленому порядку документи розглядаються керівником Відділу не пізніше наступного робочого дня з дня надходження кореспонденції до Відділу, а документи за рішеннями, що підлягають негайному виконанню, - в день їх надходження.

Результати розгляду документів керівником фіксуються в резолюції.

Після накладення резолюції керівником Відділу документи повертаються діловому для внесення необхідної інформації до реєстраційних та (або) облікових журналів, у необхідних випадках - для оформлення документів в обкладинку, та не пізніше наступного робочого дня з дня накладення резолюції передаються виконавцям до виконання або на ознайомлення.

Документи, отримані безпосередньо керівником Відділу на особистому прийомі, передаються на реєстрацію діловому в день їх надходження.

(пункт 2.8 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

2.9. З метою оперативного опрацювання інформації листи-відповіді на запити державного виконавця передаються ді-

ловодом у день їх реєстрації безпосередньо виконавцям під розписку в Журналі реєстрації листів-відповідей на запити державного виконавця (додаток 4).

Дата надходження документів зазначається у цьому журналі через усю сторінку поперек граф журналу. Порядковий номер за журналом проводиться, починаючи з першого номера, за порядком у межах календарного року.

(пункт 2.9 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

2.10. Вихідна кореспонденція відправляється через діловода не пізніше наступного робочого дня після підписання (затвердження) документа (супровідного листа). Для реєстрації таких документів у Відділі ведеться Журнал реєстрації вихідної кореспонденції (додаток 5).

2.11. Якщо кореспонденція передається іншим установам, організаціям через розсильного, вона також записується в Розносну книгу для місцевої кореспонденції (додаток 6).

2.12. У разі направлення документів виконавчого провадження рекомендованими листами діловодом складаються реєстри на відправлення рекомендованої кореспонденції (додаток 7).

2.13. Реєстрація вхідних, вихідних та інших службових документів може здійснюватися за допомогою комп'ютеризованої системи організації діловодства, яка призначена для одержання статистичних даних щодо документообігу, оперативного пошуку документів та контролю за термінами їх виконання.

2.14. При автоматизованій (комп'ютерній) формі реєстрації документів запис здійснюється шляхом прямого введення обов'язкового складу реквізитів, який установлений для відповідних журналів у паперовій формі. За необхідності склад обов'язкових реквізитів може бути доповнений.

2.15. Процедура ведення журналів при автоматизованій (комп'ютерній) формі реєстрації документів полягає у щоденному роздрукуванні списків реквізитів відповідних журналів і віднесенні їх до відповідних справ згідно із номенклатурою.

Форма списку при друкуванні журналів за допомогою програмного засобу повинна відповідати таким вимогам:

- у заголовній частині списку відповідати формі заголо-

вку відповідного журналу;

- додатково в правій верхній частині заголовка повинна бути вказана дата друкування списку;

- у кінці списку в правому нижньому куті повинно бути зазначене прізвище діловода і його підпис.

2.16. Положення, викладені у цьому розділі, поширюються на відділ примусового виконання рішень Управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі, відділ примусового виконання рішень Державної виконавчої служби України.

(розділ 2 доповнено пунктом 2.16 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5, пункт 2.16 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

3. Діловодство з виконання рішень в органах державної виконавчої служби

3.1. Діловодство з виконання рішень в органах державної виконавчої служби це - сукупність процесів, що забезпечують документування управлінської інформації і організацію роботи із службовими документами, що віднесені до компетенції органів державної виконавчої служби, з моменту їх створення або надходження до відправлення або передачі в архів.

3.2. Документи, віднесені до компетенції органів державної виконавчої служби, складаються з документів виконавчого провадження та інших службових документів.

3.3. Документи виконавчого провадження, в тому числі скарги, заяви (клопотання) сторін виконавчого провадження, які подаються відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", та матеріали за наслідками їх розгляду, є невід'ємною частиною виконавчого провадження і приєднуються до нього.

Інші службові документи визначаються номенклатурою справ органу державної виконавчої служби.

3.4. Реквізити виконавчого документа або заяви про примусове виконання рішення, якщо виконавчий документ не був пред'явлений в установленому порядку, вносяться ділово-

дом до Журналу обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві (додаток 8), який ведеться окремо на кожного державного виконавця.

(абзац перший пункту 3.4 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

Одночасно діловод заводить обкладинку (додаток 9) на виконавче провадження, до якої державний виконавець в процесі виконання приєднає документи виконавчого провадження.

3.5. Кожній обкладинці виконавчого провадження діловодом присвоюється номер виконавчого провадження, який складається з порядкового номера згідно із Журналом обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві, та індексу виконавця.

3.6. Передавання документів про відкриття виконавчого провадження державному виконавцеві здійснюється діловодом під підпис у Журналі обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві.

Абзац другий пункту 3.6 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5, у зв'язку з цим абзаци третій і четвертий вважати абзацами другим та третім)

Дата одержання документів переноситься державним виконавцем із Журналу обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві, на обкладинку виконавчого провадження у графу "Передано до виконання".

Державний виконавець після одержання документів про відкриття виконавчого провадження у встановлений Законом України "Про виконавче провадження" строк приймає рішення щодо відкриття виконавчого провадження чи відмови у його відкритті.

3.7. З метою спрощення процедури пошуку виконавчих проваджень допускається ведення алфавітного покажчика виконавчих проваджень (додаток 10).

Такі журнали можуть вестися окремо щодо кожного державного виконавця за виконавчими провадженнями, що ними одержані.

3.8. Зведене виконавче провадження щодо одного й того

самого боржника формується в обкладинці на зведене виконавче провадження (додаток 11) за постановою про об'єднання у зведене виконавче провадження.

З метою обліку виконавчих проваджень, приєднаних до зведеного виконавчого провадження, державний виконавець веде облікову картку на зведене виконавче провадження (додаток 12) та складає розрахунок про розподіл грошових коштів у міру їх стягнення, які долучаються до зведеного виконавчого провадження.

Після закінчення календарного року відомості про незавершені виконавчі провадження щодо одного й того самого боржника переносяться до нової облікової картки на зведене виконавче провадження.

За необхідності зведені виконавчі провадження можуть обліковуватися в окремих реєстраційних формах, про що видається відповідний організаційно-розпорядчий документ керівником органу державної виконавчої служби.

(пункт 3.8 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

3.9. Постанови державного виконавця, які є виконавчими документами відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", при виділенні їх у окреме виконавче провадження підлягають внесенню до Журналу обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві.

Копія постанови про виведення виконавчого документа у окреме виконавче провадження приєднується до окремого виконавчого провадження разом із виконавчим документом, який виділяється.

У матеріалах виконавчого провадження, з якого виділяється виконавчий документ у окреме виконавче провадження, залишається ксерокопія виконавчого документа, що виділяється.

(абзац третій пункту 3.9 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

3.10. Завершене виконавче провадження формується державним виконавцем у хронологічному порядку за заявою (супровідним листом суду) про примусове виконання рішення

відповідно до дати надходження (створення) документів виконавчого провадження. Ксерокопію виконавчого документа державний виконавець приєднує до матеріалів виконавчого провадження в останню чергу.

Документи, що приєднуються до матеріалів виконавчого провадження, мають бути тільки в одному примірнику.

У завершеному виконавчому провадженні аркуші нумеруються та скріплюються металевими скріпками, об'ємні за своїм змістом (понад 35 аркушів) прошиваються.

Після завершення виконавчого провадження виконавчий документ з відміткою про виконання (повне, часткове, про неможливість стягнення тощо) надсилається за належністю разом з відповідною постановою державного виконавця та супровідним листом, який підписується керівником органу державної виконавчої служби або його заступником.

(пункт 3.10 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

3.11. Відмітка про виконання завіряється підписом відповідальних осіб, що безпосередньо здійснювали виконання, із зазначенням їх посади, прізвища та ініціалів, а також скріплюється печаткою.

(абзац перший пункту 3.11 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

Якщо стягнення проводилось на користь держави, у виконавчих документах зазначається розмір стягнутих коштів, а також дата та номер платіжного документа.

Якщо стягнення проводилось на користь фізичних чи юридичних осіб, зазначається розмір стягнутих коштів за виконавчим документом.

Абзац четвертий пункту 3.11 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

Одночасно у всіх завершених виконавчих провадженнях зазначається дата, підстава закінчення виконавчого провадження (повернення виконавчого документа) згідно із законом (пункт, частина, стаття закону) та сума стягненого виконавчого

збору.

(абзац п'ятий пункту 3.11 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

У виконавчих документах, за якими відмовлено у відкритті виконавчого провадження, робиться відмітка із зазначенням дати винесення постанови про відмову у відкритті виконавчого провадження та норми закону (пункт, частина, стаття закону), на підставі якої прийнято рішення про відмову.

3.12. Виконавчі документи для відправлення передаються державним виконавцем діловоду під підпис в Журналі обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві.

3.13. Зберігання завершених виконавчих проваджень здійснюється у спеціально відведеному для цієї мети приміщенні (робочій кімнаті) органу державної виконавчої служби.

На кожному виконавчому провадженні, що передане на зберігання, повинна бути резолюція безпосереднього керівника державного виконавця, яку він накладає після ретельної перевірки всіх документів у виконавчому провадженні.

Передача виконавчих проваджень на зберігання здійснюється державним виконавцем один раз у півріччя на підставі здавального опису (завершених виконавчих проваджень) (додаток 13) після складення статистичного звіту. Здавальний опис (завершених виконавчих проваджень) складається у двох примірниках.

(пункт 3.13 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

3.14. У тому разі, коли державному виконавцеві повідомлено про розгляд у суді справи, до якої можуть бути залучені матеріали виконавчого провадження, або про направлення заяви до Європейського суду з прав людини щодо оскарження дій (бездіяльності) державного виконавця по виконанню рішення суду чи іншого органу (посадової особи) або відмови у здійсненні передбачених законом дій, передане на зберігання виконавче провадження підлягає поверненню державному виконавцеві, про що робиться відмітка у здавальному описі.

3.15. Незавершені виконавчі провадження, в тому числі ті, що входять до складу зведеного виконавчого провадження, підлягають перереєстрації державним виконавцем в термін до 10 січня кожного наступного року в новозаведеному Журналі обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві, із присвоєнням нового порядкового номеру, який переноситься на обкладинку виконавчого провадження.

3.16. Дані стосовно виконавчих документів, що надійшли до органу державної виконавчої служби, та подальшого виконання відкритих виконавчих проваджень підлягають внесенню до Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень відповідно до вимог Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 20.05.2003 № 43/5, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 21.05.2003 за № 388/7709 (із змінами).

Номер, присвоєний виконавчому провадженню у цьому реєстрі, переноситься у визначену графу на обкладинці виконавчого провадження.

4. Діловодство за зверненнями громадян в органах державної виконавчої служби

4.1. Діловодство за зверненнями громадян здійснюється окремо від загального діловодства і покладається на органи юстиції, структурними підрозділами яких є відповідні органи державної виконавчої служби (в частині попереднього розгляду та реєстрації звернень громадян), та на спеціально призначених для цього посадових осіб в органах державної виконавчої служби (в частині формування справ за зверненнями громадян).

Реєстрація звернень та облік особистого прийому громадян здійснюються відповідно до Інструкції про порядок розгляду звернень та особистого прийому громадян у Міністерстві юстиції України, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 18.03.2004 № 26/5, зареєстрованої в Міністерстві юстиції України 18.03.2004 за № 342/8941 (із змінами).

З метою контролю за строками розгляду звернень громадян в органах державної виконавчої служби ведеться Журнал обліку звернень громадян (додаток 14).

Звернення громадян передаються виконавцям для організації їх розгляду в обкладинках для пропозиції, заяви, скарги.

Після закінчення перевірки й фактичного виконання прийнятого рішення звернення разом з матеріалами перевірки повертаються до відповідного органу юстиції з написом "До справи" і підписом посадової особи, яка прийняла рішення.

Заяви (клопотання) та скарги, що скеровуються сторонами виконавчого провадження відповідно до Закону України "Про виконавче провадження", підлягають реєстрації в органах державної виконавчої служби в загальному порядку, передбаченому для вхідної кореспонденції, та приєднуються до матеріалів виконавчого провадження разом з документами за наслідками їх розгляду.

Звернення юридичних осіб підлягають реєстрації в органах державної виконавчої служби в загальному порядку, передбаченому для вхідної кореспонденції, та приєднуються до відповідної справи згідно з номенклатурою разом з документами за наслідками їх розгляду.

(пункт 4.1 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

4.2. Проведення особистого прийому громадян здійснюється керівництвом органу державної виконавчої служби та державними виконавцями у прийомні дні та години згідно з графіком, затвердженим керівником відповідного органу державної виконавчої служби.

(абзац перший пункту 4.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

Ознайомлення сторін виконавчого провадження з матеріалами виконавчого провадження здійснюється у прийомні дні та години державного виконавця або в день, визначений керівником органу державної виконавчої служби.

Після ознайомлення з матеріалами виконавчого провадження на зворотному боці обкладинки виконавчого провадження державний виконавець ставить відповідну позначку із зазначенням дати ознайомлення та прізвища особи, яка ознайомила.

(пункт 4.2 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

4.3. Облік особистого прийому громадян здійснюється керівництвом органу державної виконавчої служби у Журналах (картках) обліку особистого прийому громадян.

4.4. В органах державної виконавчої служби має бути спеціальне місце і створені належні умови для ознайомлення громадян із зразками заяв, скарг, пропозицій та графіком особистого прийому громадян.

5. Підготовка і оформлення службових документів

5.1. Діяльність органів державної виконавчої служби забезпечується системою процесуальних, управлінських та інших документів, що складають його документообіг.

5.2. Документи виконавчого провадження оформлюються відповідно до вимог Закону України "Про виконавче провадження", інших законодавчих і нормативно-правових актів, а також цього Порядку.

5.3. Під час підготовки та оформлення документів необхідно дотримуватись правил, що забезпечують їх юридичну силу, оперативне та якісне виконання і пошук, можливість обробки за допомогою комп'ютерної та електронної техніки.

5.4. Документ має юридичну силу за наявності обов'язкових реквізитів: найменування (або бланк із зазначенням назви) органу державної виконавчої служби (автора), її місцезнаходження, посади особи, яка підписала документ, дати, підпису та за необхідності - відбиток печатки, реєстраційний номер.

У процесі підготовки та оформлення документів можливе використання інших реквізитів, якщо цього вимагає призначення документа.

5.5. Назва документа повинна відповідати змісту процесуальної чи управлінської дії (акт, протокол, постанова тощо), що документується.

5.6. Для оформлення документів використовується папір форматів А3 (297 x 420 мм), А4 (210 x 297 мм) та А5 (148 x 210 мм). Оформлення документів на папері іншого формату не дозволяється.

5.7. Процес виконання документа починається після на-

кладення на нього резолюції керівником органу державної виконавчої служби.

Резолюція - це напис на документі, зроблений керівником, що містить вказівки щодо виконання документа.

Резолюція складається з таких елементів: прізвище виконавця (виконавців), зміст доручення, термін виконання, особистий підпис керівника, дата. У разі коли доручення дано кільком посадовим особам, головним виконавцем є особа, зазначена у дорученні першою, якщо в документі не обумовлено інше.

На документах з термінами виконання, які не потребують додаткових вказівок, у резолюції зазначається: виконавець, підпис автора резолюції, дата.

5.8. Резолюція повинна проставлятися безпосередньо на документі, нижче реквізиту "Адресат", паралельно до основного тексту. Якщо місця для резолюції недостатньо, її можна проставляти на вільному від тексту місці у верхній частині лицьового боку першого аркуша документа, але не на полі документа, призначеному для підшивки. Написання резолюції на окремих аркушах або спеціальних бланках допускається у разі, коли документ підлягає поверненню або деталізується порядок виконання документа та уточнюються виконавці.

5.9. Тексти документів складаються з двох частин: констатуючої та резолютивної. У першій зазначається підстава або обґрунтування для складання документа, у другій - висновки, пропозиції, рішення, доручення або клопотання.

У відповідях на будь-які запити або документи необхідно обов'язково посилатися на їхні вихідний номер і дату.

5.10. Внесення у підписаний документ будь-яких виправлень або доповнень не допускається.

5.11. З метою прискорення виконання документів та правильного формування справ у діловодстві кожний документ, як правило, повинен містити одне питання.

Винятком є протоколи, плани, звіти, узагальнюючі документи.

5.12. Документи адресуються органу чи установі, їх структурним підрозділам або конкретній посадовій особі. У разі адресування документа органу чи установі або їх структурним

підрозділам, їхні найменування подаються у називному відмінку, наприклад:

Державна податкова інспекція у Печерському районі міста Києва.

Якщо документ надсилається керівнику органу чи установи, найменування органу чи установи входить до складу найменування посади адресата, наприклад:

Прокуророві Печерського району м. Києва Петренку О. І.

5.13. Документ не повинен містити більше чотирьох адресатів. Слово "копія" перед зазначенням другого, третього, четвертого адресатів не ставиться.

5.14. Порядок і форма запису відомостей про адресу повинні відповідати правилам користування поштовим зв'язком.

5.15. Повна адреса після назви установи, організації (одержувача) зазначається у разі надсилання документа розовим кореспондентам. Якщо документ надсилається органам державної влади та постійним кореспондентам, їх поштова адреса на документах не зазначається.

5.16. У разі надсилання письмової інформації фізичній особі у документі спочатку зазначаються прізвище та ініціали, а потім поштова адреса:

Петренку О. І. вул. Шевченка, буд. 4, кв. 2, м. Остер, Козелецький район, Чернігівська область, 17044

5.17. Документ повинен мати заголовок, який передає зміст документа і відповідає на питання "про що?". Якщо у документі йдеться про кілька питань, заголовок може бути узагальненим.

Текст документа, надрукований на папері формату А5, а також внутрішні документи (доповідні записки, пояснення тощо) та листи фізичним особам обсягом до двох аркушів дозволяється подавати без заголовка.

Заголовки не складаються до текстів телефонограм, телеграм та повідомлень.

5.18. На опрацьованих документах обов'язково проставляється дата.

Датою документа є дата його підписання (прийняття, затвердження).

Якщо документ оформлено не на бланку, його дата про-
ставляється нижче підпису ліворуч.

5.19. Дати підписання і затвердження документа, а та-
кож дати, що є в тексті, оформляються, як правило, цифровим
способом. Елементи дати наводяться трьома парами арабських
цифр в один рядок у послідовності: число, місяць, рік. Напри-
клад, 12 жовтня 2009 року слід писати: 12.10.09 або 12.10.2009.

Записи календарних дат із зазначенням століття
10.05.2009 роблять у протоколах, доповідних записках, довід-
ках, актах, листах, у написах ПОГОДЖЕНО, ЗАТВЕРДЖЕНО
та у документах виконавчого провадження, складених держав-
ним виконавцем.

Без століття дати пишуться в облікових картках, штамп-
пах для реєстрації вхідних документів, резолюціях, візах, напи-
сах "До справи" та інших документах внутрішнього характеру.

Якщо порядковий номер числа або місяця складається з
однієї цифри, то перед нею проставляється 0. Наприклад, 3 кві-
тня 2009 року слід писати: 03.04.09 або 03.04.2009. У текстах
документів, що містять відомості фінансового характеру, та у
відмітках про виконання, що робляться у виконавчих докумен-
тах, застосовується словесно-цифровий спосіб оформлення дат,
наприклад: 30 травня 2009 року.

5.20. Обов'язковому датуванню і підписанню підляга-
ють резолюції, візи, відмітки про виконання.

5.21. У разі потреби в оцінці доцільності документа, йо-
го обґрунтованості та встановлення відповідності законодавст-
ву здійснюється погодження проекту документа.

Погодження проекту документа може бути внутрішнім
(посадовими особами, які відповідно до їх компетенції займа-
ються питаннями, порушеними в проекті документа) і зовніш-
нім.

5.22. Внутрішнє погодження оформляється візуванням
проекту документа. Віза включає: особистий підпис, ініціали і
прізвище особи, яка візує документ, та дату візування. За необ-
хідності зазначається посада цієї особи.

Віза проставляється на примірниках документів, що за-
лишаються в органі державної виконавчої служби, після тексту

на лицьовому боці останнього аркуша або на зворотному боці цього аркуша, якщо на лицьовому боці місця не вистачає.

5.23. Зовнішнє погодження проектів документів оформляється відповідним грифом. Гриф погодження ставиться нижче підпису на лицьовому боці останнього аркуша проекту документа і включає в себе слово "ПОГОДЖЕНО" (без лапок), найменування посади особи (включаючи найменування установи), з якою погоджується проект документа, особистий підпис, ініціали, прізвище та дату погодження, наприклад:

ПОГОДЖЕНО

Керівник органу юстиції
(Підпис) (Ініціали, прізвище)

Дата

Якщо погодження здійснюється колегіальним органом, замість посади і підпису зазначаються номер протоколу засідання цього органу і дата.

ПОГОДЖЕНО

Протокол засідання
експертної комісії №

Дата

5.24. Засвідчення документів здійснюється шляхом їх підписання, затвердження, а також печаткою.

Документи підписуються посадовими особами відповідно до їх компетенції, встановленої законодавством.

Підпис складається з назви посади особи, яка підписує документ (повної, якщо документ надрукований не на бланку, скороченої - на документі, надрукованому на бланку), особистого підпису, ініціалів і прізвища.

Документи підписуються, як правило, однією особою, а у випадку, коли за зміст документа несуть відповідальність кілька осіб (акти, фінансові документи тощо), усіма відповідальними особами. При цьому їхні підписи розміщуються один під одним у послідовності відповідно до посади.

Якщо посадова особа, підпис якої зазначений на проекті документа, відсутня, документ підписує її заступник або особа, яка виконує її обов'язки. При цьому обов'язково зазначаються посада особи, яка підписала документ, і її прізвище (виправлення вносяться чорнилом або машинописним способом, наприклад: "В. о.", "Заст.").

Не допускається підписання документа з прийменником "за" або проставлянням косої риски перед назвою посади.

5.25. Особливим способом засвідчення документа після його підписання є затвердження.

Затвердження документа здійснюється шляхом або підписання його посадовою особою, або видання організаційно-розпорядчого документа. Наприклад:

ЗАТВЕРДЖУЮ

Керівник органу державної
виконавчої служби
(Підпис) (Ініціали, прізвище)

Дата

ЗАТВЕРДЖЕНО

Розпорядженням керівника
органу державної виконавчої служби №

Дата

Гриф затвердження розміщується у верхньому правому полі першого аркуша документа.

5.26. Документи, що вимагають особливого засвідчення їх справжності, скріплюються печаткою.

На документах, що фіксують факт перерахування грошових коштів та інших матеріальних цінностей (платіжні вимоги (доручення), довідки про перерахування (стягнення) аліментів, письмові вимоги про розкриття банківської таємниці тощо), підпис відповідальної особи повинен завірятися гербовою печаткою.

Гербова печатка ставиться також на договорах, посвідченнях, довіреностях, зразках відбитків печаток і підписів пра-

цівників, які мають право здійснювати фінансово-господарські операції, та у інших випадках, передбачених законодавством.

Документи, які не потребують обов'язкового засвідчення гербовою печаткою, можуть скріплюватися печаткою, яка відтворює найменування структурного підрозділу (негербовою).

Печатка проставляється таким чином, щоб вона захоплювала останні кілька літер найменування посади особи, яка підписала (затвердила) документ.

Відповідальність за зберігання та використання печаток несе керівник органу державної виконавчої служби. Печатки повинні зберігатися у сейфах або металевих шафах, які розміщуються в робочому кабінеті керівника органу державної виконавчої служби. Виготовлення, придбання, зберігання, перевезення, облік і використання печаток здійснюються відповідно до Положення про дозвільну систему, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.10.92 № 576 (із змінами).

(пункт 5.26 доповнено абзацом шостим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.27. Додатки доповнюють, пояснюють окремі питання документа або документ в цілому. Про наявність додатків зазначається у тексті або після тексту документа перед підписом. Назва додатка у тексті документа повинна відповідати назві самого додатка.

Додатки до документів можуть бути двох видів:

додатки, що пояснюють або доповнюють зміст основного документа;

додатки, що є самостійними документами і надсилаються із супровідним листом.

5.28. Якщо документ має додатки, повна назва яких наводиться у тексті, то після тексту робиться така відмітка:

Додаток: на ___ арк. у ___ прим.

Якщо документ має додатки, повна назва яких не наводиться у тексті, то їх необхідно перелічити із зазначенням кількості аркушів у кожному додатку та кількості їх примірників. Наприклад:

Додатки: 1. Довідка на ___ арк. у ___ прим.
2. Графік на ___ арк. у ___ прим.

5.29. Якщо додаток надсилається не за всіма зазначеними у документі адресами, то після тексту документа робиться така відмітка:

Додаток: на ___ арк. у ___ прим. на першу адресу.

5.30. Кількість аркушів у прошитих документах чи журналах (книгах) не зазначається.

5.31. Копія документа виготовляється і видається тільки з дозволу керівника органу державної виконавчої служби. У органах державної виконавчої служби можуть засвідчуватися копії лише тих документів, що в них створюються.

Під час виготовлення копії текст документа відтворюється повністю, включаючи елементи бланка, і засвідчується підписом посадової особи, яка підтверджує відповідність копії оригіналу.

Відмітка "Копія" зазначається у верхній правій частині лицьового боку першого аркуша документа.

Напис про засвідчення документа складається із слова "Згідно з оригіналом", найменування посади, особистого підпису особи, яка засвідчує копію, її ініціалів та прізвища, дати засвідчення копії і проставляється нижче реквізиту "Підпис".

5.32. При оформленні документів слід дотримуватися таких правил:

Оформлюючи документи на двох і більше сторінках, друга та подальші сторінки мають бути пронумеровані.

Номери сторінок документів ставлять посередині верхнього поля аркуша арабськими цифрами без слова "сторінка" та розділових знаків. Відступ (абзац) від межі лівого поля не роблять для реквізитів "Дата документа", "Заголовок до тексту документа", "Текст" (без абзаців), "Відмітка про наявність додатків", "Прізвище виконавця і номер його телефону", "Відмітка про виконання документа і направлення його до справи", назви посади у реквізитах "Підпис" та "Гриф погодження", засвідчаного напису "Згідно з оригіналом", а також слів СЛУХАЛИ, ВИСТУПИЛИ, ВИРШИЛИ, УХВАЛИЛИ, ПРОПОНУЮ.

5.33. Організаційно-розпорядчі документи - розпорядження керівника органу, службові листи, акти, довідки, протоколи тощо, створені в результаті діяльності органів державної виконавчої служби, оформляються з дотриманням вимог ДСТУ 4163-2003 "Державна уніфікована система документації. Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації. Вимоги до оформлення документів".

(розділ 5 доповнено пунктом 5.33 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.34. Розпорядження - підзаконний акт управління, який видається в одноособовому порядку керівником органу в межах своєї компетенції, з оперативних та інших питань і має обов'язкову силу для осіб, що перебувають у його підпорядкуванні.

Текст розпорядження складається з констатуючої та розпорядчої частин.

У констатуючій частині викладається мета запропонованих дій. Якщо основою для видання розпорядження є законодавчий акт, нормативно-правовий акт чи інший розпорядчий документ, то в констатуючій частині зазначаються його назва, дата, номер, заголовок, викладається зміст тієї частини документа, що безпосередньо стосується органів державної виконавчої служби.

Розпорядча частина починається словом "Прошу", "Зобов'язую". У пунктах розпорядчої частини зазначаються виконавці, конкретні дії та термін виконання запропонованих дій.

Якщо розпорядження доповнює, скасовує або змінює раніше видані розпорядження чи їх окремі пункти, про це зазначається в його тексті.

В останньому пункті розпорядчої частини, у разі потреби, вказується посадова особа, на яку покладається контроль за виконанням розпорядження в цілому.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.34 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.35. Службовий лист - це один із засобів обміну інформацією і оперативного управління найрізноманітнішими процесами діяльності органів державної виконавчої служби.

Існують листи-запити, листи-пропозиції, листи-

звернення, листи-вимоги, листи-скарги, листи-відповіді, інформаційні, супровідні листи тощо.

Листи не можуть встановлювати нові правові норми або змінювати чи скасовувати їх.

Лист повинен бути написаний на бланку і мати такі реквізити: дата, вихідний номер, заголовок (у передбачених випадках), адресат, посилання на дату та індекс документа (у листах-відповідях), підпис, прізвище виконавця і номер його телефону.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.35 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.36. Акт - документ, складений кількома особами, що підтверджує певні встановлені факти або події.

Текст акта складається з двох частин: вступної і констатуючої. У вступній частині зазначають підставу для складання акта, перелічують осіб, що склали акт, а також тих, хто був присутній під час його складання. Після слова "підстава" вказується розпорядчий документ або усна вказівка посадової особи. Після слова "складений" перелічуються особи, які склали акт або були присутні при його складанні, з обов'язковим зазначенням їхніх посад, прізвищ та ініціалів. Якщо акт готувався комісією, то першим зазначається прізвище голови, прізвища інших членів комісії проставляються в алфавітному порядку. Якщо були присутні, то перелічуються їхні прізвища, ініціали та посади.

У констатуючій частині викладаються мета і завдання складання акта, суть і характер проведеної роботи, встановлені факти, а також висновки і пропозиції.

В кінці акта (перед підписами) повідомляються відомості про кількість примірників акта і вказується місце їх зберігання.

Акт підписується всіма особами, які брали участь у його складанні. При оформленні підпису посади не зазначаються.

За наявності особливої думки у складачів акта або присутніх при його складанні її слід викладати нижче підписів на першому примірнику акта або на окремому аркуші.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.36 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.37. Службові записки - узагальнена назва адресованих

керівництву органів юстиції або органів державної виконавчої служби письмових пояснень, повідомлень та узагальнень, в яких описуються певні факти чи події, а також вносяться пропозиції, які випливають з викладених фактів чи подій та їх аналізу.

Службові записки поділяються на доповідні, пояснювальні та аналітичні.

Доповідні записки - письмові повідомлення на ім'я керівника органу юстиції або органу державної виконавчої служби, їх заступників, згідно розподілу повноважень, керівників структурних підрозділів, в яких описується певний факт чи подія, повідомляється про виконання окремих завдань, службових доручень та внесення певних пропозицій.

Доповідна записка складається з ініціативи працівника або за вказівкою керівництва.

Доповідні записки за змістом поділяються на інформаційні, звітні та ініціативні.

Пояснювальні записки - письмові пояснення ситуацій, що склалися, фактів, дій або вчинків працівників, які складаються на вимогу керівництва. Інколи пояснювальні записки складаються як вступ до якогось документа.

Аналітичні записки - письмові узагальнення, які складаються на вимогу керівництва або за власною ініціативою і містять систематизовані (згруповані, класифіковані та узагальнені) дані щодо подій та процесів з викладенням тенденцій розвитку ситуації та пропозицій щодо прийняття управлінських рішень, які випливають з наведеного аналізу.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.37 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.38. Довідка - документ інформаційного характеру, що містить опис і підтвердження тих чи інших фактів або обставин.

Довідки можуть бути особисті й службові.

Особисті довідки, що складаються на вимогу фізичної особи, про підтвердження певних фактів, в тому числі щодо одержання, перерахування (стягнення) коштів, скріплюються печаткою та повинні містити такі обов'язкові реквізити: дата видачі і номер довідки, прізвище, ім'я і по батькові особи, якій

видається довідка, призначення довідки (куди подається).

Довідки службового характеру складаються, як правило, на запит іншого структурного підрозділу органу юстиції або органу державної виконавчої служби. Такі довідки повинні об'єктивно відображати стан справ та ґрунтуватися на перевірених фактах.

Текст довідки починається з назви виду документа (довідка) та найменування органу державної виконавчої служби, в якому її складено.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.38 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.39. Протокол - документ, у якому фіксується хід обговорення питань і прийняття рішень різних нарад, зборів, засідань, конференцій тощо. У протоколах відображаються всі думки з питання, що розглядається, і прийняті в результаті обговорення рішення.

Текст протоколу складається з двох частин: вступної і основної.

Вступ складається із зазначення голови, секретаря, присутніх і порядку денного.

Якщо кількість присутніх на засіданні перевищує число 12, їх склад зазначається кількісно, а перелік із прізвищами в алфавітному порядку додається до протоколу, про що робиться відповідний запис у протоколі.

Наприклад: присутні: 23 особи (перелік додається).

Основний текст протоколу поділяється на розділи, що відповідають пунктам порядку денного. Кожний розділ будується за традиційною схемою: СЛУХАЛИ - ВИСТУПИЛИ - ВИРІШИЛИ.

Протокол підписується головуючим та секретарем.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.39 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.40. Телефонограма - узагальнена назва різних за змістом документів, виділених у зв'язку з особливим способом передачі тексту (передається телефоном і записується одержувачем).

Телефонограма застосовується в необхідних випадках

для оперативного вирішення службових питань.

На телефонограмі позначається час її передачі, прізвище працівника, який передав телефонограму, прізвище і номер телефону працівника, який прийняв телефонограму.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.40 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

5.41. Доповідь - документ, що містить виклад певних питань, висновків, пропозицій і призначений для усного виступу.

(розділ 5 доповнено пунктом 5.41 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

6. Контроль за виконанням документів

6.1. Завданням контролю за виконанням документів є забезпечення своєчасного і якісного їх виконання.

6.2. Здійснення контролю за своєчасним і якісним виконанням доручень та інших документів покладається на керівника органу державної виконавчої служби.

На документі, що підлягає контролю, проставляється штамп чи надпис "Контроль".

6.3. Для здійснення управлінської діяльності керівником органу державної виконавчої служби видаються організаційно-розпорядчі документи, визначені положеннями про ці органи (розпорядження, доручення).

Хід обговорення питань і прийняття рішень на нарадах та засіданнях фіксується в протоколах, які оформляються на підставі записів, зроблених у ході засідань. Протоколи підписуються головуючим та секретарем.

Відповідальність за своєчасне і якісне виконання документа несуть особи, вказані в тексті внутрішнього організаційно-розпорядчого документа (розпорядженні, дорученні, протокольному рішенні), і особи, вказані в резолюціях.

6.4. Строки виконання документів можуть бути загальними та індивідуальними.

Документи без зазначення строку виконання мають бути виконані не більше як за 30 календарних днів, а документи з позначкою "терміново" - протягом 7 робочих днів від дати надходження документа.

(абзац другий пункту 6.4 із змінами, внесеними згідно з

наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

6.5. Загальні строки виконання визначаються діючим законодавством.

6.6. Індивідуальні строки виконання встановлюються резолюцією керівництва на самому документі і не можуть перевищувати загального строку.

6.7. Строки виконання документів вираховуються в календарних днях від дати підписання або затвердження - для виготовлених в органі державної виконавчої служби та від дати реєстрації (обліку) - для вхідних документів.

6.8. Якщо термін виконання документа припадає на неробочий день, то днем закінчення терміну виконання вважається перший наступний за ним робочий день.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.8 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

6.9. Документ вважається виконаним лише тоді, коли поставлені в ньому питання вирішені і кореспонденту надано відповідь по суті.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.9 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

6.10. Після виконання документ знімається з контролю. При цьому позначка "До справи", дата і підпис керівника представляються, як правило, у нижньому лівому вільному від тексту куті першої сторінки документа, який свідчить про його виконання.

(розділ 6 доповнено пунктом 6.10 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7. Складання номенклатури справ

7.1. Номенклатура справ - це систематизований перелік найменувань справ, створюваних у діловодстві, із зазначенням строків зберігання.

7.2. Номенклатура справ є обов'язковим документом, який складається для створення єдиної системи формування справ, забезпечення їх обліку, швидкого пошуку документа за його змістом та видом, відбору документів на державне зберігання у процесі діловодства.

(пункт 7.2 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7.3. Номенклатура справ органів державної виконавчої служби, які є структурними підрозділами відповідних органів юстиції, входить до складу зведеної номенклатури справ зазначених органів юстиції.

(пункт 7.3 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7.4. Номенклатура справ структурного підрозділу, як і зведена номенклатура справ, щорічно (не пізніше листопада - грудня) переглядається, аналізується і уточнюється, після чого подається до відповідного органу юстиції з метою внесення змін та доповнень до зведеної номенклатури справ.

Після внесення змін до зведеної номенклатури справ вона передруковується і затверджується керівником органу юстиції, та вводиться в дію з 1 січня наступного року.

Витяг з відповідного розділу затвердженої зведеної номенклатури справ надається органу державної виконавчої служби для використання в роботі.

(пункт 7.4 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7.5. Складання номенклатури справ здійснюється діловим за визначеною формою (додаток 15) на підставі вивчення документів з усіх питань діяльності та підписується керівником органу державної виконавчої служби.

7.6. Після виконання документи групуються у справи, яким надаються найменування (заголовки), що в стислій узагальненій формі відтворюють склад і зміст документів. Основною частиною заголовка справи є виклад питання (предмет), з якого вона заводитьися.

7.7. Заголовок справи складається з:

назви виду справи (листування, журнал) або різновиду документів (описи, протоколи тощо);

найменування органу державної виконавчої служби та його структурного підрозділу, що є автором документів;

найменування установи або її структурного підрозділу, до яких адресовані або від яких одержані документи;

короткого змісту документів справи;
найменування регіону, з якими пов'язаний зміст документів справи;

дати періоду, до якого належать документи справи;
вказівки на наявність копій документів у справі.

7.8. Кожній справі, включеній до номенклатури справ, присвоюється умовне позначення (арабськими цифрами) - індекс. Якщо протягом року виникають нові справи, вони вносяться до номенклатури справ з присвоєнням наступного порядкового номера.

7.9. Індекс справи в номенклатурі структурного підрозділу складається з індексу структурного підрозділу за штатним розписом або класифікатором структурних підрозділів та номера справи в межах підрозділу, наприклад "03-01". У разі наявності в справі томів (частин) індекс ставиться на кожному томі із зазначенням: т. 1, т. 2 тощо.

7.10. У номенклатурі справ зазначаються кількість томів (частин) кожної справи і строки її зберігання.

7.11. З метою оперативності пошуку документів в органах державної виконавчої служби обов'язковими є наступні заголовки справ, які уточнюються при складанні номенклатури з урахуванням положень пунктів 7.7 і 7.10 цього Порядку:

1) накази, доручення, розпорядження Міністерства юстиції України (копії), накази, доручення Державної виконавчої служби України (копії);

(підпункт 1 пункту 7.11 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

2) організаційно-розпорядчі документи керівника органу державної виконавчої служби;

3) нормативно-правові акти з питань примусового виконання рішень, методичні вказівки, роз'яснення та рекомендації, інформаційні листи;

4) протоколи оперативних нарад;

5) протоколи семінарських занять з державними виконавцями;

6) посадові інструкції працівників органу державної виконавчої служби;

7) накази, доручення управлінь юстиції, управлінь державної виконавчої служби та документи (довідки, доповідні записки, доповіді, інформаційні матеріали) про їх виконання;

(підпункт 7 пункту 7.11 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

8) документи (довідки, акти, доповідні записки) про результати перевірок органу державної виконавчої служби;

9) статистичні, аналітичні звіти органу державної виконавчої служби, листи та роз'яснення до них;

(підпункт 9 пункту 7.11 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

10) довідки про депозитні операції та документи про рух коштів на депозитних рахунках;

(підпункт 10 пункту 7.11 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

11) документи (довідки, узагальнення тощо) за результатами вивчення роботи із зверненнями громадян;

12) документи (звіти, доповіді, доповідні записки) з питань боротьби з корупцією;

13) листування з кадрових питань (навчання працівників, формування кадрового резерву тощо);

14) листування з органами державної влади та місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями з питань примусового виконання рішень;

15) здавальні описи (завершених виконавчих проваджень);

16) реєстр завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання;

17) документи щодо знищення виконавчих проваджень;

18) описи справ, переданих до архіву органу юстиції;

19) номенклатура справ.

Крім зазначених справ, до номенклатури включаються всі інші справи, що створюються в процесі діяльності органів державної виконавчої служби, а також реєстраційні та облікові

журнали (книги).

Додаткові форми обліку документів (журнали, книги, картки), які не передбачені цим Порядком, запроваджуються на підставі відповідного організаційно-розпорядчого документа керівника органу державної виконавчої служби.

У кінці календарного року номенклатура справ обов'язково закривається підсумковим записом, у якому зазначаються кількість і категорії фактично заведених за рік справ.

До номенклатури справ не включаються друковані видання, відомості Верховної Ради України, збірники указів і розпоряджень Президента України, збірники постанов Кабінету Міністрів України, довідники та інші подібні документи.

(пункт 7.11 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7.12. Розміщення справ у номенклатурі повинно відповідати ступеню важливості питань, які вирішуються, з урахуванням взаємозв'язку документів, включених до конкретних справ.

7.13. Номенклатурна справа "Номенклатура справ" зазначається, як правило, наприкінці списку або відповідного розділу.

7.14. Номенклатура справ органу державної виконавчої служби може поділятися на розділи лише за умови наявності в органі державної виконавчої служби структурного(их) підрозділу(ів). У цьому випадку індекси справ наводяться трьома парами цифр, наприклад: "03-02-22", де 03 - індекс органу державної виконавчої служби, 02 - індекс структурного підрозділу органу державної виконавчої служби, 22 - номер справи згідно з номенклатурою.

7.15. У поточному діловодстві під час складання номенклатури справ, формування документів у справи і перевірення правильності віднесення документів до справ, а також під час підготовки справ до наступного зберігання, у тому числі в складі Національного архівного фонду, експертними комісіями органів юстиції (далі - ЕК), які діють відповідно до положень про них, здійснюється експертиза цінності документів.

(пункт 7.15 у редакції наказу Міністерства юстиції

України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

7.16. До складу ЕК, який затверджується керівником органу юстиції, включаються визначені ним особи, в тому числі не менше двох представників органу державної виконавчої служби, якими, як правило, є заступник керівника та діловод.

(пункт 7.16 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

8. Формування справ

8.1. Формування справ - це групування документів відповідно до номенклатури справ.

8.2. При формуванні справ перевіряються правильність віднесення документів до цієї справи, якість оформлення і повнота документів, наявність на документах підписів, віз, дат, реєстраційних (облікових) номерів, довідок або відміток про виконання, про списання "До справи" тощо.

Приєднання до справи неправильно оформлених документів не допускається.

8.3. Під час формування справ необхідно дотримуватися таких вимог:

групувати у справи виконані документи, не допускати включення до справ чорнових, особистих, дублетних документів, а також таких, що підлягають поверненню, розмножених копій;

групувати у справи документи одного календарного року (крім перехідних справ);

включати до справи документи тільки з одного питання або групи споріднених питань, що становлять єдиний тематичний комплекс, спочатку ініціативний документ, а потім усі інші у логічній послідовності;

одна справа не повинна перевищувати 250 аркушів (30 - 40 мм завтовшки), у разі більшого обсягу справа формується з кількох томів;

групувати у справи окремо документи постійного і тимчасового строку зберігання;

документи, створені за допомогою ПК, групуються у справи на загальних підставах.

8.4. Справи згідно з номенклатурою формуються в спе-

ціальну, виготовлену друкарським способом, тверду обкладинку (наряд).

8.5. Документи всередині справи групуються у хронологічному чи логічному порядку або у їх поєднанні.

8.6. Доручення органів вищого рівня і документи, пов'язані з їх виконанням, групуються в справі за напрямками діяльності. При невеликій кількості таких документів вони формуються в одну справу. Всередині справи документи систематизуються за датами доручень.

8.7. Правила, положення, інструкції та інші документи, затверджені розпорядчими документами, є додатками до них і розміщуються разом із зазначеними документами.

8.8. Організаційно-розпорядчі документи керівника органу державної виконавчої служби нумеруються в межах календарного року за порядком їх підписання керівником.

8.9. Протоколи оперативних нарад групуються у хронологічному порядку згідно з присвоєними номерами.

8.10. Якщо в справі групується планово-звітна документація, то в заголовку обов'язково вказується період (місяць, квартал, рік), за який створено документ, номер чи умовне позначення форми звіту.

Плани та звіти повинні вміщуватися у справі того року, до якого вони належать за своїм змістом, незалежно від часу їх складання.

8.11. Листування групується за змістом та кореспондентським принципом і систематизується у хронологічній послідовності: документ-відповідь йде за документом-запитом.

8.12. На копіях надісланих документів (супровідних листів), що залишаються в справі (провадженні), обов'язково зазначається дата і вихідний номер документа.

8.13. Реєстраційні та облікові журнали (книги) повинні мати номенклатурний номер, бути прошнуровані, пронумеровані, засвідчені підписом керівника органу державної виконавчої служби та скріплені печаткою органу державної виконавчої служби.

8.14. Справи, що підлягають передачі на зберігання до архіву органу юстиції повинні бути відповідним чином оформ-

лені згідно з нормативними актами державної архівної служби України.

8.15. Закінчені діловодством справи постійного, тривалого (понад 10 років) та тимчасового (до 10 років включно) зберігання згідно з номенклатурою передаються до архіву органу юстиції, структурними підрозділами яких є відповідні органи державної виконавчої служби, через два роки після закінчення їх у діловодстві з метою подальшої їх підготовки до наступного зберігання в державній архівній установі, а тих, які не віднесені до Національного архівного фонду, для виділення їх до подальшого знищення. Наприклад, справи за 2009 рік передаються до архіву органу юстиції в 2012 році.

8.16. Оформлення справ, заведених у діловодстві, покладається на працівників органів державної виконавчої служби за методичною допомогою фахівців органів юстиції.

Оформлення справ постійного та тривалого (понад 10 років) зберігання передбачає нумерацію аркушів у справі, складання (у необхідних випадках) внутрішнього опису документів справи, засвідчувального напису справи, підшивання або опрацювання справи, оформлення обкладинки (титульного аркуша) справи.

Документи тимчасового строку зберігання, сформовані у справі, не підшиваються, аркуші не нумеруються, уточнення елементів оформлення обкладинки не проводиться.

8.17. В архів органу юстиції справи постійного, тривалого (понад 10 років) зберігання передаються тільки за описами справ. Опис цих справ складається в двох примірниках, перший з яких передається разом із справами в архів органу юстиції, а другий залишається як контрольний примірник в органі державної виконавчої служби та долучається до відповідної справи згідно з номенклатурою. Опис справ складається за формою, визначеною нормативними актами державної архівної служби України.

8.18. Справи тимчасового строку зберігання можуть передаватися в архів органу юстиції за номенклатурою справ.

8.19. Завершені виконавчі провадження в архів органу юстиції не передаються і підлягають знищенню відповідно до

цього Порядку після закінчення строків їх зберігання.

(розділ 8 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

9. Оперативне зберігання документів в органах державної виконавчої служби

9.1. Документи з часу створення (надходження) і до передання їх в архів органу юстиції зберігаються за місцем формування справ згідно із затвердженою номенклатурою.

9.2. З метою підвищення оперативності пошуку документів на корінцях обкладинок справ (нарядів) зазначаються індекси за номенклатурою та рік їх формування.

Закінчені діловодством справи згідно з номенклатурою розміщуються діловодом у робочій кімнаті так, щоб справи кожного структурного підрозділу (якщо такі входять до складу органу державної виконавчої служби) зберігалися в одному місці та були розташовані в порядку щорічних надходжень.

9.3. При оперативному зберіганні документів і роботі з ними необхідно додержуватись усіх застережних заходів, що забезпечують повноту їх збереженості. У робочій кімнаті справи повинні зберігатися вертикально в шафах, що зачиняються.

Зберігання справ і документів у робочих кімнатах у відкритому вигляді (на столах, на шафах тощо) забороняється.

9.4. Зберігання завершених виконавчих проваджень здійснюється у спеціально відведеному для цієї мети приміщенні (робочій кімнаті) органу державної виконавчої служби і покладається на одного з працівників органу державної виконавчої служби, про що керівником цього органу видається відповідний організаційно-розпорядчий документ.

Зазначена особа забезпечує ведення реєстру завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання (додаток 16), про що обов'язково указується в її посадовій інструкції.

До реєстру завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, вноситься інформація за один календарний рік.

Реєстри завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, мають валову нумерацію, починаючи з № 1, із за-

значенням через дріб року, за який виконавчі провадження завершено. Наприклад, № 1/ за 2009 рік, № 2/ за 2010 рік, № 3/ за 2011 рік.

9.5. Передання на зберігання завершених виконавчих проваджень здійснюється державними виконавцями з урахуванням правил, визначених пунктом 3.13 цього Порядку, не пізніше 1 серпня поточного року та 1 лютого наступного року.

9.6. Кожне одержане на зберігання виконавче провадження або зведене виконавче провадження отримує окремий порядковий номер (далі - архівний номер) згідно з реєстром завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, який переноситься одночасно на обкладинку виконавчого провадження або зведеного виконавчого провадження та до здавальних описів (завершених виконавчих проваджень).

Архівний номер при перенесенні на обкладинку виконавчого провадження чи до інших документів складається з порядкового номера запису в реєстрі завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, із зазначенням через дріб двох останніх цифр календарного року, в якому завершено виконавче провадження, наприклад: 1/09.

9.7. З метою внесення архівних номерів до Журналів обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві, один примірник здавального опису (завершених виконавчих проваджень) повертається державному виконавцеві, що його склав, а другий примірник - долучається до відповідної справи згідно з номенклатурою.

9.8. Передані на зберігання виконавчі провадження залежно від обсягу систематизуються у в'язках (не більше 100 виконавчих проваджень в одній) в хронологічному порядку згідно з присвоєними архівними номерами. До в'язок прикріплюються відповідні ярлики з крайніми архівними номерами виконавчих проваджень, уміщених у в'язку.

9.9. Строк зберігання завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, становить 3 (три) роки, крім виконавчих проваджень, завершених за постановами про накладення адміністративного стягнення, строк зберігання яких становить 1 (один) рік.

(абзац перший пункту 9.9 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 28.07.2010 р. № 1699/5)

Обчислення строків зберігання документів проводиться з 1 січня року, який іде за роком завершення їх діловодством. Наприклад, обчислення строку зберігання завершеного у 2009 році виконавчого провадження, починається з 1 січня 2010 року та закінчується 31 грудня останнього року його зберігання.

(пункт 9.9 доповнено новим абзацом другим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 28.07.2010 р. № 1699/5, у зв'язку з цим абзаци другий та третій вважати третім та четвертим)

У тому разі, коли органу державної виконавчої служби повідомлено про проведення слідчих дій або розгляд у суді справи, до якої можуть бути залучені документи виконавчого провадження, або про направлення заяви до Європейського суду з прав людини щодо оскарження дій (бездіяльності) державного виконавця та інших посадових осіб органу державної виконавчої служби по виконанню рішення суду чи іншого органу (посадової особи) або відмови у здійсненні передбачених Законом дій, виконавче провадження, яке було передано на зберігання, підлягає поверненню державному виконавцю та може бути знищено лише після прийняття рішення по відповідній справі.

При цьому в реєстрі завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, здавальному описі (завершених виконавчих проваджень), Журналі обліку виконавчих проваджень, переданих державному виконавцеві, робиться відповідна позначка про повернення виконавчого провадження державному виконавцеві.

9.10. Завершені виконавчі провадження включаються в акт про вилучення виконавчих проваджень для знищення (додаток 17), якщо передбачений для них строк зберігання закінчився до 1 січня року, в якому складений акт. Наприклад, виконавчі провадження з трирічним строком зберігання, завершені у 2009 році, можуть включатися в акт, що буде складений не раніше 1 січня 2013 року.

Виконавчі провадження, строки зберігання яких закін-

чилися, підлягають знищенню після затвердження акта про вилучення виконавчих проваджень для знищення керівником органу державної виконавчої служби, підпис якого скріплюється печаткою.

9.11. Відбір виконавчих проваджень для знищення та їх знищення здійснюються один раз на рік, не пізніше 1 березня поточного року.

(пункт 9.11 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 22.06.2012 р. № 928/5)

9.12. Для проведення знищення виконавчих проваджень в органі державної виконавчої служби створюється комісія, склад якої затверджується на підставі відповідного організаційно-розпорядчого документа керівника органу державної виконавчої служби.

До складу комісії повинно входити не менше п'яти осіб. Головою комісії призначається, як правило, заступник керівника органу державної виконавчої служби."

9.13. Виконавчі провадження, відібрані для знищення, повинні бути знищені паперорізальними машинами або шляхом спалення, про що зазначається в акті про вилучення виконавчих проваджень для знищення.

9.14. Копія відповідного розпорядчого документа керівника органу державної виконавчої служби щодо призначення складу комісії та акт про вилучення виконавчих проваджень для знищення вміщуються в номенклатурну справу "Документи щодо знищення виконавчих проваджень".

9.15. Здавальні описи (завершених виконавчих проваджень), реєстр завершених виконавчих проваджень, переданих на зберігання, мають трирічний строк зберігання, акт про вилучення виконавчих проваджень для знищення - п'ятирічний.

Зазначені документи підлягають оперативному зберіганню в межах встановленого строку в органах державної виконавчої служби, після чого передаються в архів органу юстиції для організації їх подальшого знищення.

(розділ 9 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

10. Розділ 10 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 08.12.2009 р. № 2392/5)

33. Порядок розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 р. № 985 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 29 (02.08.2002). – ст. 1371 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/985-2002-%D0%BF>).

ПОСТАНОВА

від 11 липня 2002 р. № 985
Київ

Про затвердження Порядку розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби

{ Із змінами, внесеними згідно з Постановами КМ
№607 (607-2003-п) від 26.04.2003
№ 1086 (1086-2003-п) від 17.07.2003
№235 (235-2006-п) від 01.03.2006
№323 (323-2006-п) від 15.03.2006
№424 (424-2006-п) від 05.04.2006
№161 (161-2007-п) від 07.02.2007
№ 1009 (1009-2008-п) від 19.11.2008
№579 (579-2009-п) від 10.06.2009
№537 (537-2010-п) від 30.06.2010
№256 (256-2012-п) від 28.03.2012 }

Кабінет Міністрів України

п о с т а н о в л я є:

1. Затвердити Порядок розпорядження май-

ном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби, що додається.

2. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади у двомісячний термін привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цією постановою.

3. Ця постанова набирає чинності з дня опублікування.

Прем'єр-міністр України А.КІНАХ

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України
від 11 липня 2002 р. № 985

ПОРЯДОК

розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби

{ У тексті Порядку слова "Національному координаційному центру адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, та конверсії колишніх військових об'єктів" та "Центру" замінено відповідно словами "Державному департаменту адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, та конверсії колишніх військових об'єктів" та "Державному департаменту" згідно з Постановою КМ № 323 (323-2006-п) від 15.03.2006 }

{ У тексті Порядку слово "відділ" в усіх відмінках замінено словом "орган" у відповідному відмінку згідно з Постановою КМ № 161 (161-2007-п) від 07.02.2007 }

1. Реалізація майна, конфіскованого за рішенням суду і переданого органам державної виконавчої служби (далі - майно), за винятком виключеного за законом з обігу, здійснюється шляхом його продажу у порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження".

(пункт 1 із змінами, внесеними згідно з постановами Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161, від 19.11.2008 р. № 1009)

2. Пункт 2 виключено

(пункт 2 у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161, виключено згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 19.11.2008 р. № 1009)

3. Культурні цінності, не передані в установленому порядку до державних музеїв, архівів, бібліотек, наукових установ та релігійних організацій, підлягають продажу на прилюдних торгах, аукціонах, а якщо це економічно не вигідно - реалізуються на комісійних умовах.

4. Товарно-матеріальні цінності, які були в користуванні і мають ступінь зносу понад 50 відсотків, можуть передаватися безоплатно закладам охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення населення, установам виконання покарань, слідчим ізоляторам та на благодійні цілі.

(пункт 4 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 235)

5. Товари і вироби для дітей, м'який інвентар, а саме: одяг (у тому числі спортивний), білизна, постільні речі, шкарпетки, панчохи, взуття (у тому числі спортивне), шкільне приладдя, книги для дітей дошкільного та шкільного віку, штори та занавіски, килими та килимові доріжки, матраци, іграшки для дітей віком до 7 років, за наявності супровідної документації, в якій є відомості про походження товару та підтверджено його безпеку для здоров'я (далі - супровідна документація), транспортні та інші засоби, затримані митними органами і конфісковані в установленому порядку, можуть передаватися безоплатно закладам, у яких виховуються діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, дитячим будинкам сімейного типу, прийомним сім'ям, будинкам дитини при установах виконання покарань у кількості, що не перевищує необхідної річної потреби відповідного закладу або сім'ї, за зверненням служби у справах неповнолітніх після проведення належної експертизи.

(пункт 5 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 235, у редакції

постанови Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161)

6. Продукти харчування за наявності супровідної документації, насамперед такі, що швидко псуються, за умови проведення належної експертизи та з дотриманням термінів придатності до споживання можуть безоплатно передаватися закладам охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення населення, військовим формуванням, установам виконання покарань, слідчим ізоляторам та на благодійні цілі.

(пункт 6 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 235)

7. Незаконно добуті природні ресурси та виготовлена з них продукція, а також знаряддя незаконного добування природних ресурсів підлягають реалізації, а ті, що є продуктами харчування, безоплатно передаються закладам охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення населення, військовим формуванням, установам виконання покарань, слідчим ізоляторам та на благодійні цілі.

(пункт 7 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 235)

8. Мисливська вогнепальна, пневматична і холодна зброя, боєприпаси до зброї, а також засоби самооборони, заряджені речовинами сльозоточивої та дратівної дії, реалізуються в установленому законодавством порядку.

9. Порядок розпорядження грошима, в тому числі іноземною валютою, цінними паперами, ювелірними та іншими побутовими виробами із золота, срібла, платини і металів платинової групи, з дорогоцінним камінням і перлами, а також ломом і окремими частинами таких виробів, визначається Національним банком за погодженням з Мінфіном, Державною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Фондом державного майна.

10. Розпорядження культурними цінностями, конфіскованими за рішенням суду, здійснюється відповідно до Закону України "Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей".

11. Рішення про безоплатну передачу майна закладам охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення, установам

виконання покарань і будинкам дитини при цих установах, слідчим ізоляторам, військовим формуванням та на благодійні цілі приймаються комісією, яка утворюється з представників відповідного органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу, і затверджуються начальником відповідного органу державної виконавчої служби.

(пункт 11 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2006 р. № 235)

12. У разі коли передане на реалізацію майно не буде продано протягом двох місяців, воно підлягає переоцінці.

Державний виконавець переоцінює майно за участю представника торговельної організації у присутності представників митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу.

Розмір переоцінки не повинен перевищувати 20 відсотків вартості, визначеної суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом господарювання.

(абзац третій пункту 12 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 05.04.2006 р. № 424)

13. Якщо майно не реалізовано протягом місяця після проведення переоцінки, проводиться додаткова переоцінка у порядку, визначеному в пункті 12.

14. Абзац перший пункту 14 виключено (абзац перший пункту 14 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161, виключено згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 19.11.2008 р. № 1009).

Якщо майно не реалізовано у порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження", державний виконавець вносить на розгляд комісії, що утворюється у складі представників відповідного органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу, пропозицію щодо безоплатної передачі майна закладам охорони здоров'я, освіти, соціального забезпечення, соціального захисту, зокрема, закладам, у яких виховуються

діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, дитячим будинкам сімейного типу, прийомним сім'ям, будинкам дитини при установах виконання покарань, установам виконання покарань, слідчим ізоляторам, військовим формуванням, а також на благодійні цілі або для переробки, знищення (утилізації) такого майна.

Рішення про безоплатну передачу, переробку або знищення (утилізацію) майна підписується членами комісії та затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби.

(пункт 14 доповнено абзацом третім згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161)

15. Кошти, отримані від реалізації майна, перераховуються протягом трьох банківських днів після продажу на депозитний рахунок відповідного органу державної виконавчої служби.

Орган державної виконавчої служби перераховує протягом трьох банківських днів кошти, що надійшли на депозитний рахунок, до державного бюджету.

(пункт 15 із змінами, внесеними згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 26.04.2003 р. № 607, у редакції постанови Кабінету Міністрів України від 07.02.2007 р. № 161)

16. Майно, якість якого не відповідає вимогам стандартів, небезпечне в санітарно-епідемічному відношенні або яке не пройшло відповідного випробування, карантинної обробки чи непридатне для реалізації, продукти харчування та іграшки для дітей віком до 7 років у разі відсутності супровідної документації за висновком відповідної експертизи підлягають переробці або знищенню (утилізації) з урахуванням ступеня зносу та фактичного стану.

161. Транспортні засоби та інші самохідні машини і механізми, спеціальна техніка, обладнання, пристрої, будівельні матеріали, не реалізовані відповідно цього Порядку, передаються Державному департаменту адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, та конверсії колишніх військових об'єктів для безпосереднього використання у будівництві житла військовослужбовцям, звільненим у запас або відставку.

(Порядок доповнено пунктом 161 згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 17.07.2003 р. № 1086)

17. Продукти харчування, що не мають супровідної документації, визнані непридатними для вживання як їжа людям і є безпечними в санітарно-епідемічному відношенні, згідно з відповідними рішеннями санітарно-епідеміологічної та ветеринарної служб (якщо продукти походять з країн, територія яких є благополучною в епізоотичному відношенні) можуть бути безоплатно передані на корм тваринам.

18. Конфісковані алкогольні напої підлягають знищенню або промисловій переробці. Конфісковані тютюнові вироби підлягають знищенню.

19. До вирішення питання про подальшу переробку, знищення (утилізацію) неякісна та небезпечна продукція може передаватися на тимчасове зберігання до місць схову, погоджених спеціально уповноваженими органами.

20. Знищення (утилізація) майна проводиться у присутності членів комісії, яка утворюється з представників органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу.

21. Вилучена неякісна продукція, яка є непридатною для переробки, підлягає знищенню шляхом спалювання, руйнування, фізико-хімічної, біологічної або іншої обробки відповідно до вимог законодавства.

Способи переробки або знищення (утилізації) неякісної та небезпечної харчової продукції, продовольчої сировини, супутніх матеріалів визначаються експертом та затверджується комісією, яка утворюється з представників органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу, за погодженням з державною санітарно-епідеміологічною службою та Державним департаментом ветеринарної медицини (його територіальними органами).

У разі потреби знищення (утилізація) неякісної та небезпечної продукції може проводитися на підприємствах, які пройшли атестацію на виконання переробки, утилізації або знищення вилученої з обігу неякісної та небезпечної продукції відповідно до Закону України "Про вилучення з обігу, перероб-

ку, утилізацію, знищення або подальше використання неякісної та небезпечної продукції".

За фактом знищення (утилізації) неякісної та небезпечної продукції складається акт за формою згідно з додатком.

Акт підписується представниками органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби та фінансового органу, а у разі знищення (утилізації) продукції на підприємстві - також керівником цього підприємства, та затверджується начальником відповідного органу державної виконавчої служби.

22. Передача транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів, спеціальної техніки, обладнання, пристроїв, будівельних матеріалів Державному департаменту адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку, та конверсії колишніх військових об'єктів для безпосереднього використання у будівництві житла військовослужбовцям, звільненим у запас або відставку, здійснюється за актом приймання-передачі комісією, яка утворюється з числа представників відповідного органу державної виконавчої служби, митного органу, органу державної податкової служби, фінансового органу та зазначеного Державного департаменту. Акт приймання-передачі затверджується начальником цього органу та Головою Державного департаменту або його заступником.

(Порядок доповнено пунктом 22 згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 17.07.2003 р. № 1086)

34. Рішення Конституційного Суду України від 10 червня 2003 року № 11-рп/2003 у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” (справа про мораторій на примусову реалізацію майна) // Вісник Конституційного Суду України. – 2003. – № 3 (Електронна адреса доступу – <http://zako№1.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-03>).

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

РІШЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про введення мораторію на примусову реалізацію майна"

(справа про мораторій на примусову реалізацію майна)

м. Київ

10 червня 2003 року

Справа № 1-11/2003

№ 11-рп/2003

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича - головуєчий,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,

Німченка Василя Івановича,
Пшеничного Валерія Григоровича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тимченка Івана Артемовича - суддя-доповідач,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

за участю Свінціцького Анатолія Володимировича - уповноваженого за дорученням суб'єкта права на конституційне подання; Матвєєва Володимира Йосиповича - представника Верховної Ради України, народного депутата України, заступника Голови Комітету Верховної Ради України з питань економічної політики, управління народним господарством, власності та інвестицій; Селіванова Анатолія Олександровича - Постійного представника Верховної Ради України в Конституційному Суді України; залучених до участі у розгляді справи представників: Президента України - Носова Владислава Васильовича - Постійного представника Президента України в Конституційному Суді України, Мельника Олега Володимировича - Керівника Департаменту інституційної політики Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України; Кабінету Міністрів України - Павліковської Лади Анатоліївни - заступника Державного секретаря Міністерства юстиції України; Кабінету Міністрів України та Фонду державного майна України - Парфененка Дмитра Миколайовича - заступника Голови Фонду державного майна України, Барабаша Андрія Миколайовича - начальника відділу нормативно-правового забезпечення та кодифікації Юридичного управління Фонду,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про введення мораторію на примусову реалізацію майна" від 29 листопада 2001 року № 2864-III (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 10, ст. 77).

Приводом для розгляду справи згідно зі статтями 39, 40 Закону України "Про Конституційний Суд України" стало конституційне подання 47 народних депутатів України.

Підставою для розгляду справи відповідно до статей 71, 75 Закону України "Про Конституційний Суд України" є наявність спору щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про введення мораторію на примусову реалізацію майна".

Заслухавши суддю-доповідача Тимченка І. А., пояснення Свінцицького А. В., Матвеева В. Й., Селіванова А. О., Носова В. В., Мельника О. В., Павліковської Л. А., Парфененка Д. М., Барабаша А. М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне подання - 47 народних депутатів України - звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України Закону України "Про введення мораторію на примусову реалізацію майна" (далі - Закон), яким до вдосконалення визначеного законами України механізму примусової реалізації майна встановлено мораторій на застосування примусової реалізації майна державних підприємств та господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків. Народні депутати України вважають такими, що не відповідають Конституції України, положення Закону, зокрема частині четвертій статті 13 Конституції України - усі суб'єкти права власності рівні перед законом; частині третій (у поданні частину третю названо частиною другою) статті 42 - позбавлення суб'єктів підприємницької діяльності "недержавної форми власності можливості конкурувати з державними підприємствами та господарськими товариствами"; статті 50 - кожен має право на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди; частині п'ятій статті 124 - судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Внаслідок дії зазначеного Закону, на думку суб'єкта

права на конституційне подання, виникла ситуація, за якої порушується конституційний принцип рівності всіх суб'єктів права власності та господарювання, що проявляється у привілейованому захисті прав державних підприємств та господарських товариств з 25-відсотковою часткою державного майна у їхніх статутних фондах у вигляді їх звільнення від виконання майнових зобов'язань на користь уповноважених осіб, у тому числі потерпілих внаслідок неправомірної діяльності цих підприємств. А ця обставина унеможливує реалізацію судових рішень майнового характеру Державною виконавчою службою і в процесі провадження справ про банкрутство стосовно таких державних підприємств і господарських товариств.

2. У листі до Конституційного Суду України Голова Верховної Ради України зазначив, що реалізацію права на вимогу уповноважених осіб щодо державного підприємства чи господарського товариства, у статутному фонді якого є частка держави, що виникає з виконання певних робіт, укладання цивільно-правових угод тощо, може бути обмежено (відстрочено), якщо цього вимагають інтереси Українського народу та забезпечення економічної безпеки держави.

Президент України вважає, що, запровадивши Законом певні обмеження на примусове відчуження державного майна, держава тим самим реалізувала право володіти, користуватися та розпоряджатися своєю власністю і заборонила лише певні шляхи відчуження об'єктів нерухомого майна та інших основних засобів виробництва підприємств. А задоволення вимог кредиторів, у тому числі на виконання судових рішень, можливе за рахунок частини інших майнових та немайнових активів боржника.

Позиція, викладена у поясненнях Голови Верховної Ради України, Президента України, а також Кабінету Міністрів України, зводиться до того, що тимчасове введення мораторію на примусову реалізацію майна не суперечить Конституції України.

У листі Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України йдеться про те, що мораторій був введений як тимчасовий захід на період до правового врегулювання

порядку проведення примусової реалізації майна, зокрема до внесення відповідних змін до законодавчих актів з порушених питань (законів України "Про виконавче провадження", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом").

Голова Фонду державного майна України зазначає, що Закон не звільняє державні підприємства від майнової відповідальності, оскільки на період дії мораторію кредиторам надано можливість задовольнити свої вимоги за рахунок реалізації оборотних активів зазначених підприємств, а також майна, яке не використовується у виробничій діяльності підприємства. Дія мораторію не поширюється на ту частину майнових активів підприємства, що обліковуються як оборотні активи, а саме: грошові кошти та їх еквіваленти, що не обмежені у використанні; інші активи, призначені для реалізації чи споживання протягом операційного циклу або протягом дванадцяти місяців з дати складання балансу.

Крім того, зазначає Голова Фонду державного майна України, статтею 50 Закону України "Про виконавче провадження" передбачено черговість звернення стягнення на майно боржника: в першу чергу - на кошти боржника та інші цінності; в другу - на належне боржникові інше майно, за винятком майна, на яке згідно із законом не може бути накладено стягнення.

Представники суб'єкта права на конституційне подання та Верховної Ради України, а також залучені до участі у розгляді справи представники Президента України, органів виконавчої влади на пленарному засіданні підтримали позиції з порушеного питання, викладені відповідно у конституційному поданні та у письмових поясненнях до Конституційного Суду України.

3. Вирішуючи спір щодо порушених у конституційному поданні питань, Конституційний Суд України виходить з такого.

3.1. Законом на період до вдосконалення визначеного законами України механізму примусової реалізації майна встановлено мораторій на застосування примусової реалізації майна державних підприємств та господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсот-

ків (далі - підприємства).

Закон, як про це зазначено в його преамбулі, спрямований на забезпечення економічної безпеки держави, недопущення руйнування цілісних майнових комплексів державних підприємств, захисту інтересів держави під час реалізації майна господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків.

За Конституцією України (стаття 17) забезпечення економічної безпеки України є однією з найважливіших функцій держави, справою всього Українського народу, так само, як і забезпечення соціальної спрямованості економіки (стаття 13).

Під примусовою реалізацією майна підприємств у Законі розуміється відчуження об'єктів нерухомого майна та інших основних засобів виробництва, що забезпечують ведення виробничої діяльності цими підприємствами, а також акцій (часток, паїв), які належать державі в майні інших господарських товариств і передані до статутних фондів цих підприємств, у разі, якщо таке відчуження здійснюється шляхом:

- звернення стягнення на майно боржника за рішеннями, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою;
- продажу майна в процесі провадження справ про банкрутство, визначеного відповідними статтями Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", щодо визнання боржника банкрутом, відкриття ліквідаційної процедури і продажу майна підприємства.

3.2. Засади правового регулювання відносин власності та її форми встановлено Конституцією України. Основним Законом України, зокрема, визначено суб'єкти та об'єкти права власності (статті 13, 41, 142, 143), закріплено рівність суб'єктів права власності перед законом (стаття 13), гарантії права власності й обов'язки власників (статті 13, 41), положення про те, що сама власність не повинна використовуватися на шкоду людині і суспільству (стаття 13).

Правовий режим власності, згідно з пунктом 7 частини першої статті 92 Конституції України, визначається виключно законами України, якими і встановлюються його особливості. На законодавчому рівні відносини власності регулюються Ци-

вільним кодексом Української РСР, законами України "Про власність", "Про підприємства в Україні", "Про підприємництво", "Про господарські товариства" тощо.

Конституційний Суд України у підпункті 3.1 мотивувальної частини Рішення від 12 лютого 2002 року № 3-рп/2002 у справі про електроенергетику зазначив, що за Основним Законом України держава рівним чином захищає усі форми власності, а кожна з них може мати свої особливості, пов'язані із законодавчо визначеними умовами та підставами виникнення або припинення права власності. Ця правова позиція Конституційного Суду України ґрунтується на тому, що виключно законами України визначається правовий режим власності, в основі якого - конституційні положення, конкретизовані в законах, які можуть містити й певні особливості правового режиму тих чи інших форм власності. Однією із таких особливостей правового режиму державної власності і є встановлений на певний період мораторій на примусове відчуження майна підприємств.

3.3. Як вбачається з матеріалів справи, необхідність прийняття Закону зумовлено недосконалістю механізму примусової реалізації майна.

За змістом статті 2 Закону мораторій не поширюється на відчуження рухомого та іншого майна підприємств, що не забезпечує ведення їх виробничої діяльності, а також на продаж об'єктів нерухомого майна та інших засобів виробництва, що забезпечують виробничу діяльність підприємства-боржника у процедурі його санації (стаття 20 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом").

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що введення мораторію на примусову реалізацію майна підприємств суперечить положенням статті 13 Конституції України стосовно рівності всіх суб'єктів права власності перед законом. Конституційний Суд України відзначає, що правовий статус суб'єктів права різних форм власності ґрунтується на єдиних конституційних принципах. Разом з тим правовий статус кожного з них має особливості, що і характеризують того чи іншого суб'єкта права власності як такого. Держава забезпечує захист

прав усіх суб'єктів права власності як у тому, що є загальним для них, так і в його особливостях відповідно до законів, дія яких на них поширюється.

З огляду на викладене Конституційний Суд України дійшов висновку, що положення Закону про введення мораторію на примусову реалізацію майна підприємств не суперечать статті 13 Конституції України.

3.4. Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що Верховна Рада України, запровадивши Законом мораторій на примусову реалізацію майна, порушила частину третю статті 42 Конституції України, оскільки інші суб'єкти права власності внаслідок прийняття Закону позбавлені такої форми захисту своїх інтересів під час реалізації майна, як встановлення мораторію на його примусове відчуження.

Відповідно до частини третьої статті 42 Конституції України держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності, не допускає зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірного обмеження конкуренції та недобросовісної конкуренції. Питання економічної конкуренції в Україні регулюються рядом законів, у тому числі Законом України "Про захист економічної конкуренції" від 11 січня 2001 року, яким визначено конкуренцію як змагання між суб'єктами господарювання з метою здобуття завдяки власним досягненням переваг над іншими суб'єктами господарювання, внаслідок чого споживачі, суб'єкти господарювання мають можливість вибирати між кількома продавцями, покупцями, а окремий суб'єкт господарювання не може визначати умови обороту товарів на ринку.

Конституційний Суд України вважає, що Закон не містить положень, які неправомірно обмежують конкуренцію, допускають недобросовісну конкуренцію у підприємницькій діяльності або зловживання монопольним становищем на ринку чи позбавляють інших суб'єктів права власності на захист при реалізації їх майна.

3.5. Народні депутати України вважають, що Закон було прийнято і в порушення закріпленого в статті 50 Конституції України конституційного права особи на безпечне для життя і

здоров'я довкілля та відшкодування завданої порушенням цього права шкоди, оскільки на підставі статті 1 Закону громадянин позбавляється можливості задовольнити свої вимоги за рахунок майна підприємств, щодо примусової реалізації якого введено мораторій.

Однак із таким твердженням не можна погодитися, оскільки Закон не звільняє підприємства від відповідальності за завдану громадянам шкоду. У разі порушення їхнього права на безпечне для життя і здоров'я довкілля може бути відшкодовано шкоду передусім за рахунок майна, на яке не поширюється мораторій щодо його примусової реалізації, а у визначених законодавством випадках - за рахунок екологічного страхування чи коштів Державного бюджету України.

3.6. Як зазначено у конституційному поданні, встановлення мораторію на звернення стягнення на майно боржників державних підприємств та господарських товариств робить "фактично необов'язковим" виконання ними судових рішень майнового характеру. Крім того, на думку суб'єкта права на конституційне подання, при цьому унеможливується реалізація судових рішень майнового характеру і в процесі провадження справ про банкрутство стосовно державних підприємств та господарських товариств, що суперечить положенню частини п'ятої статті 124 Конституції України, згідно з яким судові рішення є обов'язковими до виконання на всій території України.

Конституційний Суд України виходить із того, що Закон не порушує конституційної вимоги обов'язковості судових рішень. Рішення судів про примусове відчуження майна підприємств, ухвалені до і після прийняття Закону, ним не скасовуються, вони залишаються в силі, а їх виконання призупиняється до вдосконалення механізму примусової реалізації майна. Тобто Законом встановлюється подовжений на цей період строк їх виконання.

З огляду на це необґрунтованим є твердження суб'єкта права на конституційне подання, що оспорюваний Закон суперечить статті 124 Конституції України.

Виходячи з наведеного та керуючись статтями 147, 150

Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 73 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

вирішив:

1. Визнати таким, що відповідає Конституції України (є конституційним), Закон України "Про введення мораторію на примусову реалізацію майна" від 29 листопада 2001 року № 2864-III.

2. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у "Віснику Конституційного Суду України" та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

35. Рішення Конституційного Суду України від 13 грудня 2012 року № 18-рп/2012 у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „ДІД Конс” щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження” у взаємозв’язку з положеннями частини першої статті 41, частини п’ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України „Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу” (справа про стягнення заборгованості з підприємств паливно-енергетичного комплексу) // Офіційний вісник України. – 2012. – №98 (29.12.2012). – ст. 3973 (Електронна адреса доступу – <http://zako№3.rada.gov.ua/laws/show/v018p710-12>).

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

РІШЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю "ДІД Конс" щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України "Про виконавче провадження" у взаємозв’язку з положеннями частини першої статті 41, частини п’ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу"

(справа про стягнення заборгованості з підприємств паливно-енергетичного комплексу)

м. Київ
13 грудня 2012 року
№ 18-рп/2012

Справа № 1-26/2012

Конституційний Суд України у складі суддів:
Головіна Анатолія Сергійовича - головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича,
Колоса Михайла Івановича - доповідача,
Лилака Дмитра Дмитровича,
Маркуш Марії Андріївни,
Пасенюка Олександра Михайловича,
Стецюка Петра Богдановича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю "ДІД Конс" (далі - Товариство) щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України "Про виконавче провадження" від 21 квітня 1999 року № 606-ХІV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207) з наступними змінами (далі - Закон № 606) у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України (далі - Кодекс), пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2,

абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" від 23 червня 2005 року № 2711-IV (Відомості Верховної Ради України, 2005 р.,

№ 33, ст. 430) з наступними змінами (далі - Закон № 2711).

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 42, 43 Закону України "Про Конституційний Суд України" стало конституційне звернення Товариства.

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 94 Закону України "Про Конституційний Суд України" є наявність неоднозначного застосування судами України положень Закону № 606 та Закону № 2711.

Заслухавши суддю-доповідача Колоса М. І. та дослідивши матеріали справи, у тому числі позиції Кабінету Міністрів України, Міністерства енергетики та вугільної промисловості України, Міністерства юстиції України, Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Національного університету "Одеська юридична академія", Національного університету "Юридична академія імені Ярослава Мудрого", Конституційний Суд України

установив:

1. Товариство звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону № 606 у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Кодексу, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону № 2711 в аспекті таких питань:

- чи обумовлена можливість зупинення виконавчого провадження на підставі пункту 15 частини першої статті 37 Закону № 606 та абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону № 2711 характером заборгованості, а саме тим, що вона виникла внаслідок неповних розрахунків за енергоносії, та колом осіб, на яких поширюється дія Закону № 2711;

- чи є факт внесення підприємства до Реєстру підпри-

емств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості (далі - Реєстр) відповідно до Закону № 2711, безумовною підставою для зупинення виконавчого провадження.

2. Вирішуючи порушене в конституційному зверненні питання, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Конституції України держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання, соціальну спрямованість економіки; усі суб'єкти права власності рівні перед законом; захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу; права і свободи людини і громадянина захищаються судом; судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій її території; обов'язковість рішень суду є однією з основних засад судочинства (частина четверта статті 13, частина перша статті 17, частина перша статті 55, частина п'ята статті 124, пункт 9 частини третьої статті 129).

Виконання судового рішення є невід'ємною складовою права кожного на судовий захист і охоплює, зокрема, визначений у законі комплекс дій, спрямованих на захист і поновлення порушених прав, свобод, законних інтересів фізичних та юридичних осіб, суспільства, держави.

Згідно зі статтею 115 Кодексу рішення, ухвали, постанови господарського суду, що набрали законної сили, є обов'язковими на всій території України і виконуються у порядку, встановленому Законом № 606. Зі змісту статей 1, 2, 17, 18, 19, 25, 27, 37, 38 цього Закону вбачається, що примусове виконання рішень судів України відбувається на підставі виконавчих документів, які є основою для відкриття державним виконавцем виконавчого провадження і проведення виконавчих дій. Законодавець також закріпив перелік підстав, що зумовлюють зупинення виконавчого провадження.

Конституційний Суд України вважає, що зупинення виконавчого провадження та заходів примусового виконання судових рішень полягає у відстроченні виконання судового рі-

шення на певний строк, має відповідати принципу верховенства права та здійснюватися у випадках і на підставі, визначених законом.

3. Відповідно до пункту 15 частини першої статті 37, абзацу п'ятого частини другої статті 39 Закону № 606 виконавче провадження підлягає обов'язковому зупиненню у разі внесення підприємства паливно-енергетичного комплексу до Реєстру на визначений Законом № 2711 строк дії процедури погашення заборгованості підприємствами паливно-енергетичного комплексу.

Зі змісту Закону № 2711 вбачається, що його прийнято з метою сприяння поліпшенню фінансового стану підприємств паливно-енергетичного комплексу, запобіганню їх банкрутству та підвищенню рівня інвестиційної привабливості через здійснення заходів, спрямованих на зменшення та/або розстрочення кредиторської та дебіторської заборгованостей шляхом застосування механізмів списання, взаєморозрахунків, реструктуризації, часткової оплати на умовах, визначених Законом № 2711; його дія поширюється на підприємства паливно-енергетичного комплексу, а також інших учасників розрахунків, які мають або перед якими є заборгованість, що виникла внаслідок неповних розрахунків за енергоносії, і види якої визначені у Законі № 2711 (преамбула, пункти 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 статті 1, частина друга статті 2).

Наведене дає Конституційному Суду України підстави для висновку, що положення Закону № 2711 не регулюють правовідносини стосовно погашення заборгованості, не визначеної у пункті 1.4 статті 1, зокрема такої, яка не стосується неповних розрахунків за енергоносії.

Згідно з абзацом шостим пункту 3.7 статті 3 Закону № 2711 на строк участі підприємства паливно-енергетичного комплексу у процедурі погашення заборгованості підлягають зупиненню виконавчі провадження та заходи примусового виконання рішень щодо нього зі стягнення заборгованості, яка виникла до 1 січня 2012 року.

За законодавством України підприємства паливно-енергетичного комплексу мають стратегічне значення для еко-

номіки і безпеки держави, тому, на думку Конституційного Суду України, з метою створення умов для підтримання їх стабільного фінансово-економічного стану законом можуть встановлюватися особливості правового регулювання відносин у цій сфері. У зв'язку з цим зупинення проведення виконавчих дій щодо примусового виконання судових рішень про стягнення з таких підприємств, у разі їх внесення до Реєстру, заборгованості, що виникла внаслідок неповних розрахунків за енергоносії, є заходом, спрямованим на забезпечення життєво важливих суспільних інтересів.

Запроваджуючи названий механізм правового регулювання, законодавець установив, що не зупиняється здійснення щодо підприємств паливно-енергетичного комплексу, внесених до Реєстру, виконавчих дій, спрямованих на примусове виконання рішень про виплату заробітної плати, вихідної допомоги, інших виплат (компенсацій), що належать працівнику у зв'язку з трудовими відносинами, відшкодування матеріальної (майнової) шкоди, завданої каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю, стягнення аліментів та рішень про стягнення заборгованості зі сплати внесків до фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, яка виникла до 1 січня 2011 року, і заборгованості зі сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування до органів Пенсійного фонду України (частина третя статті 37 Закону № 606, абзац шостий пункту 3.7 статті 3 Закону № 2711).

Конституційний Суд України вважає, що наведений перелік підстав, за яких не зупиняється виконавче провадження, не є вичерпним, оскільки підприємства паливно-енергетичного комплексу, внесені до Реєстру, залишаються суб'єктами господарських, трудових та інших правовідносин, не пов'язаних з розрахунками за енергоносії.

4. Аналіз первинної редакції Закону № 2711 вказує на те, що розрахунковою датою, тобто датою, на яку кожним учасником розрахунків фіксується сума кредиторської та дебіторської заборгованостей для погашення шляхом застосування механізмів, визначених Законом № 2711, встановлювалося 1 січня 2005 року (пункт 1.8 статті 1); строк дії процедури погашення

заборгованості підприємствами паливно-енергетичного комплексу не міг перевищувати дев'яти місяців з дня видання Міністерством палива та енергетики України наказу про затвердження переліку підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості (пункт 3.4 статті 3).

Верховна Рада України періодично, вносячи зміни до Закону № 2711, встановлювала більш пізню розрахункову дату, а строк дії процедури погашення заборгованості неодноразово продовжувала. У зв'язку з цим Конституційний Суд України звертає увагу парламенту на необхідність встановлення передбачуваного правового регулювання суспільних відносин щодо розумних строків погашення підприємствами паливно-енергетичного комплексу заборгованості за енергоносіями.

Виходячи з наведеного та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 51, 62, 66, 67, 69, 95 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

вирішив:

1. В аспекті конституційного звернення положення пункту 15 частини першої статті 37 Закону України "Про виконавче провадження" від 21 квітня 1999 року № 606-XIV з наступними змінами у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу" від 23 червня 2005 року № 2711-IV з наступними змінами треба розуміти так, що:

- обов'язкове зупинення виконавчого провадження та заходів примусового виконання судових рішень здійснюється лише щодо стягнення заборгованості, яка виникла через неповні розрахунки за енергоносіями, та щодо учасників розрахунків, визначених Законом України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-

енергетичного комплексу";

- внесення юридичної особи, незалежно від форми власності, до Реєстру підприємств паливно-енергетичного комплексу, які беруть участь у процедурі погашення заборгованості, не є підставою для зупинення виконавчого провадження та заходів примусового виконання судових рішень щодо стягнення з неї заборгованості, яка не стосується неповних розрахунків за енергоносії і не визначена Законом України "Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу".

2. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у "Віснику Конституційного Суду України" та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

36. Рішення Конституційного Суду України від 24 лютого 2004 року № 3-рп/2004 у справі за конституційним зверненням спільного підприємства „Мукачівський плодоовочевий консервний завод” про офіційне тлумачення положення пункту 10 статті 3 Закону України „Про виконавче провадження” (справа про виконання рішень третейських судів) // Урядовий кур’єр. – 2004. – №45 (10.03.2004) (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-04>).

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

РІШЕННЯ

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

у справі за конституційним зверненням спільного підприємства "Мукачівський плодоовочевий консервний завод" про офіційне тлумачення положення пункту 10 статті 3 Закону України "Про виконавче провадження"

(справа про виконання рішень третейських судів)

м. Київ

24 лютого 2004 року

№ 3-рп/2004

Справа № 1-8/2004

Додатково див. рекомендації президії Вищого господарського суду України від 11 квітня 2005 року № 04-5/639

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Селівона Миколи Федосовича - головуєчий,

Євграфова Павла Борисовича,

Іващенко Володимира Івановича,

Костицького Михайла Васильовича,

Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка
Василя Івановича,
Пшеничного Валерія Григоровича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Скоморохи Віктора Єгоровича - суддя-доповідач,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,

за участю представника суб'єкта права на конституційне звернення Хабенського Давида Леонідовича - юрисконсульта спільного підприємства "Мукачівський плодоовочевий консервний завод"; залучених до участі у розгляді справи представників: Верховної Ради України - Селіванова Анатолія Олександровича, Постійного представника Верховної Ради України в Конституційному Суді України; Лукашової Надії Павлівни - Постійного представника Верховного Суду України в Конституційному Суді України; Кузя Олександра Родіоновича - першого заступника директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним зверненням спільного підприємства "Мукачівський плодоовочевий консервний завод" про офіційне тлумачення положення пункту 10 статті 3 Закону України "Про виконавче провадження" від 21 квітня 1999 року № 606-XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207; 2001 р., № 44, ст. 226; 2003 р., № 5, ст. 46; 2004 р., № 6, ст. 37; Офіційний вісник України, 2003 р., № 52, ст. 2734).

Приводом для розгляду справи згідно зі статтями 42, 43 Закону України "Про Конституційний Суд України" стало конституційне звернення спільного підприємства "Мукачівський плодоовочевий консервний завод".

Підставою для розгляду справи відповідно до статті 94

Закону України "Про Конституційний Суд України" є наявність неоднозначного застосування судами України і органами державної виконавчої служби положення пункту 10 статті 3 Закону України "Про виконавче провадження".

Заслухавши суддів-доповідача Скомороху В. Є., пояснення Хабенського Д. Л., Селіванова А. О., Лукашової Н. П., Кузя О. Р. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

установив:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення - спільне підприємство "Мукачівський плодоовочевий консервний завод" - звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положення пункту 10 статті 3 Закону України "Про виконавче провадження" (далі - Закон), згідно з яким виконання Державною виконавчою службою підлягають рішення третейських судів відповідно до законів України, і роз'яснити, чи є рішення третейських судів споживчої кооперації в Україні виконавчими документами.

Необхідність в офіційному тлумаченні положення пункту 10 статті 3 Закону суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує неоднозначним застосуванням цього положення окремими судами та органами державної виконавчої служби, що призвело до порушення його прав.

Неоднозначність застосування положення пункту 10 статті 3 Закону суб'єкт права на конституційне звернення вбачає в тому, що державний виконавець виніс постанову від 8 листопада 2000 року про відмову у відкритті виконавчого провадження за заявою спільного підприємства "Мукачівський плодоовочевий консервний завод" щодо примусового виконання рішення третейського суду Закарпатської облспоживспілки, мотивуючи це тим, що згідно зі статтею 116 Господарського процесуального кодексу України (далі - ГПК України) виконавчим документом є наказ господарського суду.

У листах Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України спільному підприємству "Мукачівський плодоовочевий консервний завод" роз'яснено, що у разі невиконання відповідачем рішення третейського суду по-

зивач має право звернутися до господарського суду із заявою про видачу виконавчого документа - наказу цього суду.

Протилежної позиції додержуються господарські суди, які відмовляють у видачі наказу суду, керуючись роз'ясненням президії Вищого господарського суду України "Про виконання рішень третейських судів" від 17 лютого 1997 року № 02-5/57 (з наступними змінами). Цим роз'ясненням, зокрема, передбачено, що згідно з пунктом 10 статті 3 Закону рішення третейських судів підлягають виконанню Державною виконавчою службою відповідно до законів України, а пункт 16 Положення про третейський суд для вирішення господарських спорів між об'єднаннями, підприємствами, організаціями і установами, затвердженого постановою Державного арбітражу при Раді Міністрів СРСР від 30 грудня 1975 року № 121, не повинен застосовуватися.

2. До початку розгляду справи на пленарному засіданні Конституційного Суду України Верховна Рада України внесла ряд змін до Закону, серед яких ті, що стосуються визначення виконавчих документів для забезпечення примусового виконання рішень третейських судів. Так, Законом України "Про внесення змін до Закону України "Про виконавче провадження" від 28 листопада 2002 року № 327-IV Закон доповнено, зокрема, статтею 181, у котрій наведено перелік виконавчих документів, одним з яких є рішення третейських судів відповідно до законів України. Законом України "Про внесення змін до законів України "Про державну виконавчу службу" та "Про виконавче провадження" від 10 липня 2003 року № 1095-IV з пункту 10 статті 3 Закону виключено слова "відповідно до законів України". Законом України "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень" від 18 листопада 2003 року № 1255-IV змінено назву статті 3 Закону на "Документи, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою".

Оскільки ці зміни мають значення для прийняття рішення і не зняли існуючої проблеми, Конституційний Суд України виходить із того, що офіційне тлумачення повинно проводитися з урахуванням змін, внесених до пункту 10 статті 3 Закону, та доповнення його статтею 181.

3. У листі до Конституційного Суду України Голова Верховної Ради України зазначає, що пунктом 7 статті 181 Закону рішення третейських судів включено до переліку документів, виконання яких здійснюється Державною виконавчою службою. Процедуру виконання рішень третейських судів врегульовано розділом V Цивільного процесуального кодексу України (далі - ЦПК України).

У листі Верховного Суду України стверджується, що рішення третейських судів підлягають виконанню Державною виконавчою службою безпосередньо - без видачі наказу господарського суду.

Міністерство юстиції України вважає, що за відсутності закону, який регулював би діяльність третейських судів, на території України діє Положення про третейський суд для вирішення господарських спорів між об'єднаннями, підприємствами, організаціями і установами, затверджене постановою Державного арбітражу при Раді Міністрів СРСР від 30 грудня 1975 року № 121. Питання щодо виконання рішень третейських судів може бути вирішено лише у законодавчому порядку.

Такої ж позиції про відсутність законодавчої регламентації діяльності третейських судів дотримується Голова Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України, але зазначає, що згадане Положення регулює механізм виконання рішень третейських судів, утворених для розгляду конкретної справи, і не стосується постійно діючих третейських судів; Укоопспілка як громадська організація не може визначати форму виконавчого документа, на підставі якого Державна виконавча служба має здійснювати примусове виконання рішень третейських судів.

На думку фахівців Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого, рішення арбітражного (третейського) суду облспоживспілки не може бути виконано примусово. У разі невиконання рішення третейського суду добровільно заявник має звернутися до господарського суду в загальному порядку відповідно до положень ГПК України.

Висновки фахівців Київського національного університету імені Тараса Шевченка і Львівського державного універси-

тету імені Івана Франка з порушених у конституційному зверненні питань зводяться до того, що рішення третейських судів є одночасно виконавчими документами і підлягають виконанню Державною виконавчою службою.

4. У процесі розгляду справи на відкритому пленарному засіданні Конституційного Суду України Хабенський Д. Л. підтримав доводи конституційного звернення, Селіванов А. О., Лукашова Н. П. та Кузь О. Р. - відповідно Голови Верховної Ради України, Верховного Суду України та Міністерства юстиції України, викладені у листах до Конституційного Суду України.

5. Одним із способів захисту прав суб'єктів цивільних та господарських правовідносин є звернення до третейських судів, що передбачено статтею 25 ЦПК України та частиною другою статті 12 ГПК України.

Відповідно до частини другої статті 8 Закону України "Про споживчу кооперацію" спілки споживчих товариств можуть вирішувати господарські спори між організаціями і підприємствами споживчої кооперації. Вирішення таких спорів здійснюється, зокрема, шляхом звернення до третейських судів.

Держава забезпечує захист прав усіх суб'єктів права власності і господарювання (частина четверта статті 13 Конституції України).

За змістом статті 1 Закону виконавче провадження - це сукупність дій органів і посадових осіб, зазначених у цьому Законі, спрямованих на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються на підставах, у спосіб та в межах повноважень, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами, виданими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Статтею 3 Закону визначено перелік документів, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою, до яких належать і рішення третейських судів (пункт 10).

Відповідно до частини першої статті 2 Закону примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну виконавчу службу. Завданням державної виконавчої служби є своє-

часне, повне і неупереджене примусове виконання рішень, передбачених законом (частина друга статті 1 Закону України "Про державну виконавчу службу"). Крім терміна "рішення", у зазначеному Законі використовується термін "виконавчий документ", за забезпечення реального, своєчасного і законного виконання якого державні виконавці одержують винагороду (частина друга статті 17 зазначеного Закону). Згідно з пунктом 1 статті 181 Закону виконавчими документами є: виконавчі листи, що видаються судами на підставі рішень, вироків, ухвал, постанов судів; рішень іноземних судів і арбітражів, якщо вони визнані й допущені на території України у встановленому законом порядку. Виконавчими документами є також накази господарських судів (пункт 3 статті 181 Закону).

Умовою відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа згідно зі статтею 18 Закону є заява стягувача або його представника про примусове виконання рішення, зазначеного в статті 3 Закону, а виконавчими документами рішення третейських судів (пункт 7 статті 181 Закону).

Законом України "Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень" від 18 листопада 2003 року змінено назву статті 3 Закону, яку викладено в такій редакції: "Документи, що підлягають виконанню Державною виконавчою службою". Ними є рішення, ухвали і постанови судів у цивільних справах та господарських судів, рішення третейських судів тощо.

Аналіз законодавства свідчить, що згідно з пунктом 1 статті 18 Закону державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення, зазначеного в статті 3 цього Закону. Такими виконавчими документами відповідно до пункту 7 статті 181 Закону є рішення третейських судів відповідно до законів України. Отже, рішення третейських судів є одночасно й виконавчими документами.

Відповідно до абзацу другого частини другої статті 5 Закону державний виконавець здійснює необхідні заходи щодо своєчасного і повного виконання рішення, зазначеного в доку-

менті на примусове виконання рішення (далі - виконавчий документ), у спосіб і порядок, визначені виконавчим документом. Встановлення переліку рішень, які підлягають виконанню, у Законі в редакції від 21 квітня 1999 року (рішень третейських судів, а не переліку безпосередньо виконавчих документів) не могло бути підставою для відмови у примусовому виконанні рішень цих судів органами державної виконавчої служби. На час виникнення конкретних правовідносин щодо примусового виконання рішення третейського суду органи державної виконавчої служби мали забезпечити примусове виконання цього рішення відповідно до вимог чинного законодавства. Невиконання рішення означало б позбавлення заявника права отримати суму, присуджену третейським судом, обмеження гарантованого державою додержання прав і законних інтересів споживчої кооперації та її членів.

Отже, системний аналіз Закону із внесеними до нього змінами свідчить, що виконавчими документами, на підставі яких органами державної виконавчої служби повинно здійснюватися примусове виконання рішень третейських судів, треба вважати рішення цих судів.

Зазначені положення Закону вказують на наявність правових підстав для відкриття державним виконавцем виконавчого провадження, коли є рішення третейського суду та заява стягувача або його представника про примусове виконання цього рішення, якщо інше не передбачено законом.

Оскільки Законом визначено порядок примусового виконання рішень третейських судів, Конституційний Суд України вважає помилковою позицію щодо застосування в Україні пункту 16 Положення про третейський суд для вирішення господарських спорів між об'єднаннями, підприємствами, організаціями і установами, затвердженого постановою Державного арбітражу при Раді Міністрів СРСР від 30 грудня 1975 року № 121, у разі невиконання цих рішень у добровільному порядку.

На підставі викладеного та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

вирішив:

1. Положення пункту 10 статті 3 Закону України "Про виконавче провадження" у взаємозв'язку зі статтею 181 цього Закону треба розуміти так, що рішення третейських судів водночас є виконавчими документами, на підставі яких за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення державні виконавці районних, міських (міст обласного значення), районних у містах відділів державної виконавчої служби мають забезпечити примусове виконання рішень цих судів, якщо інше не передбачено законом.

2. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

3. Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у "Віснику Конституційного Суду України" та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

37. Тимчасове положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 27 жовтня 1999 р. № 68/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – №44 (19.11.99). – ст. 2214 (Електронна адреса доступу – <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/z0745-99>).

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Н А К А З

№ 68/5 від 27.10.99 Зареєстровано в Міністерстві
юстиції України

2 листопада 1999 р.
за № 745/4038

м. Київ

Про затвердження Тимчасового положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого не- рухомого майна

{ Із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства
юстиції

№75/5(z0873-99) від 15.12.99

№11/5(z0182-00) від 23.03.2000

№45/5(z0604-00) від 07.09.2000

№25/5(z0371-01) від 18.04.2001

№91/5(z0838-02) від 21.10.2002

№10/5(z0111-03) від 11.02.2003

№ 141/5(z1602-04) від 20.12.2004

№ 2/5(z0020-05) від 11.01.2005

№36/5(z0393-05) від 13.04.2005

№60/5(z0848-06) від 13.07.2006
№ 1586/5 (z0871-08) від 17.09.2008
№222/5 (z0125-09) від 07.02.2009
№ 2166/5 (z1120-09) від 17.11.2009
№ 1758/5 (z2017-12) від 29.11.2012 }

На виконання статей 61, 66 Закону України "Про виконавче провадження" та до прийняття Законів України "Про порядок проведення прилюдних торгів", "Про здійснення операцій з нерухомим майном", якими буде встановлено порядок проведення прилюдних торгів, визначено статус спеціалізованих організацій, на які покладаються реалізація нерухомого майна та умови здійснення операцій з нерухомим майном,

НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Тимчасове положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна (додається).

2. Покласти реалізацію такого майна на спеціалізовані організації, визначені на тендерній (конкурсній) основі, основними завданнями яких є забезпечення належного зберігання вилученого державними виконавцями майна, організація і проведення його реалізації шляхом продажу на прилюдних торгах та аукціонах.

(пункт 2 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 21.10.2002 р. № 91/5, від 11.02.2003 р. № 10/5, у редакції наказу Міністерства юстиції України від 13.07.2006 р. № 60/5)

3. Управлінню організаційного забезпечення діяльності державної виконавчої служби (Смельянова І.І.) довести зазначений наказ до відома начальника Головного управління Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, начальників обласних, Київського, Севастопольського міських управлінь юстиції і забезпечити його належне виконання.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Міністра юстиції України - директора Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України Тертичного В. Г.

ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом Міністерства
юстиції України
від 27 жовтня 1999 р.
№ 68/5
Зареєстровано
в Міністерстві юстиції
України
2 листопада 1999 р. за
№ 745/4038

**Тимчасове положення про порядок про-
ведення прилюдних торгів з реалізації
арештованого нерухомого майна**

1. Загальні положення

1.1. Це Положення визначає умови і порядок проведен-
ня прилюдних торгів з продажу квартир, будинків, підприємств
як цілісного майнового комплексу, інших приміщень, земель-
них ділянок, що є нерухомим майном, на які звернено стягнен-
ня відповідно до чинного законодавства, а також розрахунків за
придбане майно.

1.2. Прилюдні торги з реалізації арештованого нерухо-
мого майна за заявкою державного виконавця організує і
проводить спеціалізована організація, з якою органом держав-
ної виконавчої служби укладено відповідний договір.

(пункт 1.2 із змінами, внесеними згідно з наказом
Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

1.3. Реалізація нерухомого майна, на яке звернено стяг-
нення, проводиться за місцем проживання, роботи боржника
або за місцезнаходженням його майна. Якщо боржник є юриди-
чною особою, то реалізація майна проводиться за місцезнахо-
дженням його постійно діючого органу або місцезнаходженням

майна.

У разі реалізації майна за його місцезнаходженням і якщо таке майно перебуває за межами населеного пункту, його реалізація проводиться у найближчому населеному пункті або районному центрі.

(пункт 1.3 в редакції наказу Міністерства юстиції України від 18.04.2001 р. № 25/5)

2. Терміни, які вживаються в Положенні

2.1. Арештоване нерухоме майно (надалі - нерухоме майно або майно) - майно боржника, на яке звернено стягнення і яке підлягає реалізації.

2.2. Прилюдні торги - продаж майна, за яким його власником стає покупець, який у ході торгів запропонував за нього найвищу ціну.

2.2. Ліцитатор - ведучий прилюдних торгів, який призначається спеціалізованою організацією. Ліцитатор повинен знати порядок і володіти технікою проведення торгів.

2.3. Учасник прилюдних торгів - фізична або юридична особа, яка сплатила реєстраційний та гарантійний внески і може бути покупцем відповідно до законодавства України.

2.4. Лот - одиниця майна, що виставляється для продажу на прилюдних торгах. Кожному лоту надається свій номер, який вказується в інформаційній картці і оголошується ліцитатором під час проведення прилюдних торгів.

2.5. Пункт 2.5 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2.6. Стартова ціна лота - ціна, яка дорівнює початковій вартості майна, що виставляється на торги, зазначений у заявці державного виконавця на реалізацію арештованого майна.

(пункт 2.6 в редакції наказу Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2.7. Продажна ціна лота - фактична ціна реалізації лота на прилюдних торгах.

2.8. Картка учасника прилюдних торгів - картка з номером реєстрації учасника прилюдних торгів, яка дає право на участь у прилюдних торгах.

2.9. Інформаційна картка - картка, у якій вказано номер та назву лота, його стартову ціну, характеристику лота, а також інші відомості, які вважатиме за необхідне вказати спеціалізована організація (додаток 1).

2.10. Пункт 2.10 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

2.11. Гарантійний внесок - завдаток, який за одним лотом сплачує фізична або юридична особа, розмір якого дорівнює сумі винагороди спеціалізованої організації за надані нею послуги з реалізації майна.

(пункт 2.11 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3. Підготовка до проведення прилюдних торгів

3.1. Орган державної виконавчої служби укладає із спеціалізованою організацією договір, яким доручає реалізацію майна спеціалізованій організації за визначену винагороду за надані послуги з реалізації арештованого майна. Розмір винагороди за надані послуги з реалізації арештованого майна не може перевищувати з урахуванням податку на додану вартість 15 відсотків від суми реалізації арештованого майна.

(пункт 3.1 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 11.01.2005 р. № 2/5, від 13.04.2005 р. № 36/5, від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3.2. Спеціалізована організація проводить прилюдні торги за заявкою державного виконавця, в якій зазначається початкова вартість майна, що виставляється на торги, за експертною оцінкою та інші відомості, передбачені Інструкцією про проведення виконавчих дій, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5, зареєстрованим в Мін'юсті України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами і доповненнями).

(абзац перший пункту 3.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

До заявки додаються:

1) копія виконавчого документа, а в разі наявності зведеного виконавчого провадження також довідка державного виконавця щодо загальної кількості виконавчих документів та

суми, що підлягає стягненню за ними;

(підпункт 1 пункту 3.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

2) копія акта опису й арешту майна;

(підпункт 2 пункту 3.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 20.12.2004 р. № 141/5)

3) копії правовстановлювальних документів, що підтверджують право власності або право користування нерухомим майном;

4) документи, що характеризують об'єкт нерухомості (копію технічного паспорта на житловий будинок, квартиру, земельну ділянку тощо);

5) у разі продажу об'єкта незавершеного будівництва державний виконавець додає до заявки також копію рішення про відведення земельної ділянки та копію дозволу місцевого органу виконавчої влади і (чи) органу місцевого самоврядування на будівництво;

6) у разі продажу майна державних підприємств та господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків, - довідка про розмір частки державної власності у статутному фонді підприємства-боржника та копія повідомлення Фонду державного майна України про накладення арешту на майно такого боржника;

(пункт 3.2 доповнено підпунктом 6 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 20.12.2004 р. № 141/5)

7) інші необхідні документи, передбачені Інструкцією про проведення виконавчих дій, затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 15.12.99 № 74/5, зареєстрованим у Мін'юсті України 15.12.99 за № 865/4158 (із змінами і доповненнями).

(пункт 3.2 доповнено підпунктом 7 згідно з наказом Міністерства юстиції України від 20.12.2004 р. № 141/5)

3.3. Прилюдні торги повинні бути проведені в двомісячний строк з дня одержання спеціалізованою організацією заявки державного виконавця на їх проведення.

3.4. На майно, що виставляється на продаж, уповноважені особи спеціалізованої організації складають інформаційні картки на кожний лот із зазначенням стартової ціни.

3.5. Спеціалізована організація, яка проводить публічні торги, не пізніше як за 15 днів до дня проведення публічних торгів публікує за місцезнаходженням нерухомого майна в друкованих засобах масової інформації інформаційне повідомлення про нерухоме майно, що підлягає реалізації. Це інформаційне повідомлення може також бути публічно оголошене в інших засобах масової інформації.

3.6. Зміст інформаційного повідомлення повинен містити:

1) найменування, опис і характеристику нерухомого майна;

2) його місцезнаходження (адресу);

3) стартову ціну;

4) суму гарантійного внеску учасника прилюдних торгів, найменування, адресу банку, номер рахунка для їх сплати;

(підпункт 4 пункту 3.6 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

5) порядок і строки сплати купівельної ціни;

6) дату, час та місце ознайомлення з майном;

7) дату, час та місце проведення прилюдних торгів;

8) дані про спеціалізовану організацію, яка проводить торги;

9) кінцевий термін реєстрації для участі у прилюдних торгах;

10) підпункт 10 пункту 3.6 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

11) інші відомості, потрібні для проведення прилюдних торгів.

3.7. Якщо реалізації підлягає цілісний майновий комплекс підприємства чи його структурний підрозділ, то в інформації додатково зазначаються:

обсяг та основна номенклатура продукції (робіт, послуг), у тому числі експортної;

кількість та склад робочих місць;
відомості про будівлі (споруди, приміщення) та земельну ділянку, на якій розташовано цілісний майновий комплекс підприємства, його структурний підрозділ.

У разі накладення арешту на основні засоби підприємств та організацій для підготовки їх до реалізації можуть залучатися на договірних засадах підприємства, що мають відповідний досвід роботи.

(пункт 3.7 доповнено абзацом п'ятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 07.09.2000 р. № 45/5)

Підготовка до реалізації включає до себе проведення інвентаризації, збирання, аналіз інформації та розробку пропозицій щодо стану поточного та перспективного використання арештованого майна з метою надання потенційним покупцям більш повної інформації щодо майна, яке реалізується, а також документальне та технічне забезпечення підготовки майна до продажу тощо.

(пункт 3.7 доповнено абзацом шостим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 07.09.2000 р. № 45/5)

3.8. Якщо реалізації підлягає земельна ділянка, то в інформації додатково зазначаються:

розмір земельної ділянки, місце її розташування;

правовий режим земельної ділянки;

цільове призначення земельної ділянки;

обмеження на використання земельної ділянки (установлені на підставі містобудівних та санітарних норм і правил, включаючи архітектурно-планувальні, технічні, екологічні умови).

3.9. Якщо реалізації підлягає житловий будинок, квартира, то в інформації додатково зазначаються:

розмір житлової та нежитлової площі будинку, квартири;

адресу чи місцезнаходження;

правовий режим квартири, будинку;

обмеження на використання квартири, будинку;

відомості про земельну ділянку, на якій розташований будинок (її правовий режим та розмір);

матеріали стін квартири, будинку;

процент зносу.

3.10. Якщо реалізації підлягає нежитлове приміщення, то в інформації додатково зазначаються:

розмір площі;

місцезнаходження;

призначення об'єкта;

обмеження на його використання;

матеріали стін;

процент зносу;

відомості про земельну ділянку, на якій розташоване нежитлове приміщення (її правовий режим та розмір).

3.11. Спеціалізована організація письмово повідомляє державного виконавця, стягувача та боржника про дату, час, місце проведення прилюдних торгів, а також стартову ціну реалізації майна.

3.12. Для участі в прилюдних торгах покупець подає спеціалізованій організації:

заяву про участь у прилюдних торгах (додаток 2);

документи, що підтверджують сплату гарантійного внеску.

(абзац третій пункту 3.12 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

3.13. Під час подання заяви заявник пред'являє паспорт або інший документ, що засвідчує його особу; у разі, якщо він діє як представник юридичної особи - відповідну довіреність.

3.14. Відомості про покупців уносяться до книги реєстрації і повинні містити:

порядковий номер (відповідно до реєстрації) та дата реєстрації;

(абзац другий пункту 3.14 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

номер лоту, який покупець має бажання придбати;

для фізичних осіб: громадян України - прізвище, ім'я та по батькові фізичної особи, адресу постійного місця проживання та ідентифікаційний код за Державним реєстром фізичних

осіб - платників податків;

для іноземців - прізвище, ім'я та по батькові (у разі наявності такого), адресу їх постійного місця проживання за межами України;

для юридичних осіб: резидентів - їх найменування, місцезнаходження, ідентифікаційний код за Єдиним державним реєстром підприємств і організацій України (код за ЄДРПОУ);

нерезидентів - їх найменування, місцезнаходження та країну, де зареєстрована особа;

дата, час та місце проведення прилюдних торгів;

(пункт 3.14 доповнено абзацом восьмим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

підпис покупця.

(пункт 3.14 доповнено абзацом дев'ятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

Книга реєстрації повинна бути прошнурована, пронумерована, засвідчена підписом керівника спеціалізованої організації та скріплена печаткою цієї спеціалізованої організації.

(пункт 3.14 доповнено абзацом десятим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

3.15. Під час проведення реєстрації учасник прилюдних торгів отримує вхідний квиток, інформаційну картку та картку учасника прилюдних торгів (із зазначенням на зворотному боці умов проведення прилюдних торгів).

3.16. Покупцям до реєстрації надається право ознайомитися з майном, що підлягає реалізації, за його місцезнаходженням.

3.17. На прилюдних торгах можуть бути присутні інші особи за умови сплати вхідної плати, розмір якої визначається спеціалізованою організацією. Державний виконавець, стягувач, боржник (законні представники стягувача, боржника) можуть бути присутні на прилюдних торгах безоплатно. Державний виконавець має право бути присутнім на прилюдних торгах, але не може бути їх учасником.

3.18. Відомості про учасників прилюдних торгів, їх кількість і пропозиції не підлягають розголошенню до визначення остаточних покупців за кожним лотом.

4. Порядок проведення прилюдних торгів

4.1. Прилюдні торги розпочинаються з оголошення ліцитатором порядку їх проведення.

4.2. Лот виставляється на торги за наявності не менше двох покупців.

4.3. За кожним лотом, що виставляється на прилюдні торги, ліцитатор оголошує номер, указаний в інформаційній картці, назву, коротку характеристику майна, стартову ціну.

4.4. У ході торгів учасники прилюдних торгів повідомляють про готовність придбати заявлений лот за оголошену ліцитатором ціну, піднімаючи аукціонну картку з номером, повернутим до ліцитатора, або одночасно піднімають картку учасника прилюдних торгів і пропонують свою ціну.

4.5. Якщо протягом трьох хвилин після триразового оголошення стартової ціни покупці не висловлюють бажання придбати майно за ціною, оголошеною ліцитатором, то запропонований об'єкт продажу знімається з торгів і прилюдні торги за даним лотом не проводяться.

4.6. Повторні прилюдні торги проводяться не раніше ніж через місяць з часу проведення перших прилюдних торгів.

4.7. Порядок підготовки і проведення прилюдних торгів, визначений цим Положенням, є обов'язковим у разі проведення повторних торгів.

4.8. На повторних торгах стартова ціна лота може бути зменшена, але не більше ніж на 30 %.

4.9. Якщо майно не було продане або прилюдні торги не відбулися, то майно знімається з прилюдних торгів.

4.10. Якщо запропонована учасником прилюдних торгів є більшою за ціну запропонованою ліцитатором, то останній називає номер учасника і запропоновану ним ціну.

4.11. Якщо протягом трьох хвилин після триразового повторення останньої ціни не буде запропоновано вищої ціни, то ліцитатор одночасно з ударом молотка оголошує про продаж

лота, називає продажну ціну й номер переможця, під яким він зареєстрований як учасник прилюдних торгів.

4.12. Прилюдні торги можуть бути припинені і майно знято з продажу в разі невиконання правил проведення прилюдних торгів, передбачених цим Положенням. У цьому разі наступні прилюдні торги провадяться в порядку, визначеному цим Положенням.

4.13. Усі розбіжності і суперечки щодо порядку проведення прилюдних торгів вирішуються під час його проведення ліцитатором за погодженням з уповноваженою особою спеціалізованої організації.

4.14. Під час прилюдних торгів ведеться протокол (додаток 3), до якого заносяться такі дані:

номер лота;

назва лота;

стартова та продажна ціна майна;

сума сплаченого гарантійного внеску;

(пункт 4.14 доповнено абзацом згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

пропозиції покупців;

відомості про покупця, який запропонував у ході торгів найвищу ціну (переможець торгів).

У разі потреби до протоколу можуть бути внесені й інші відомості.

Протокол підписується ліцитатором і переможцем торгів і затверджується керівником спеціалізованої організації.

4.15. Керівник спеціалізованої організації, яка проводить прилюдні торги, зазначає в протоколі відповідні суми та номери рахунків, на які переможцю потрібно внести кошти за придбане майно, та затверджує протокол у день проведення прилюдних торгів. Копії затвердженого протоколу видаються переможцю прилюдних торгів та державному виконавцю у триденний строк з моменту проведення аукціону.

(пункт 4.15 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

4.16. Переможець прилюдних торгів, який відмовився від підписання протоколу, позбавляється права на подальшу

участь у прилюдних торгах. За умови достатньої кількості покупців за даним лотом торги відновлюються.

4.17. Пункт 4.17 виключено

(згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

5. Порядок розрахунків за придбане майно

5.1. На підставі копії затвердженого протоколу переможець прилюдних торгів протягом семи банківських днів з дня затвердження протоколу, не враховуючи дня проведення прилюдних торгів, здійснює розрахунки за придбане на прилюдних торгах майно в такому порядку:

покупець перераховує на депозитний рахунок органу державної виконавчої служби зазначену в затвердженому протоколі прилюдних торгів суму грошових коштів, яка дорівнює різниці між продажною ціною придбаного ним лота і сумою гарантійного внеску за цим лотом, сплаченого на поточний рахунок організатора прилюдних торгів;

сума гарантійного внеску, зарахованого на рахунок організатора аукціону, визнається частиною оплати покупцем придбаного ним на прилюдних торгах майна і залишається спеціалізованій організації в рахунок оплати наданих нею послуг з реалізації цього майна.

(пункт 5.1 у редакції наказу Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

5.2. Гарантійний внесок, унесений покупцем до початку прилюдних торгів, зараховується покупцю до купівельної ціни, іншим учасникам ця сума повертається протягом трьох робочих днів після закінчення прилюдних торгів. Гарантійний внесок також підлягає поверненню, якщо торги не відбулися.

5.3. Якщо покупець не внесе всієї належної суми в терміни, передбачені пунктом 5.1 цього Положення, то гарантійний внесок йому не повертається. Гарантійний внесок не повертається учаснику торгів, який став переможцем торгів, але відмовився підписати протокол.

5.4. Пункт 5.4 виключено

(пункт 5.4 із змінами, внесеними згідно з наказами Міністерства юстиції України від 15.12.99 р. № 75/5,

від 11.01.2005 р. № 2/5, виключено згідно з наказом Міністерства юстиції України від 17.09.2008 р. № 1586/5)

5.5. Якщо майно не реалізовано на прилюдних торгах, то орган державної виконавчої служби відшкодовує, якщо це передбачено договором, спеціалізованій організації витрати, пов'язані з організацією та проведенням прилюдних торгів у розмірі, передбаченому договором.

(пункт 5.5 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

6. Оформлення результатів торгів

6.1. Після повного розрахунку покупців за придбане майно, на підставі протоколу про проведення прилюдних торгів та копії документів, що підтверджують розрахунок за придбане майно, державний виконавець складає акт про проведені прилюдні торги і подає його на затвердження начальнику відповідного органу державної виконавчої служби.

(абзац перший пункту 6.1 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

В акті зазначаються:

ким, коли і де проводилися прилюдні торги;

коротка характеристика реалізованого майна;

прізвище, ім'я та по батькові (назва юридичної особи), адреса кожного покупця;

сума, внесена переможцем торгів за придбане майно;

прізвище, ім'я та по батькові (назва юридичної особи) боржника, його адреса;

(пункт 6.1 доповнено абзацом сьомим згідно з наказом Міністерства юстиції України від 23.03.2000 р. № 11/5)

дані про правовстановлювальні документи, що підтверджували право власності боржника на майно: назва правовстановлювального документа, ким виданий, посвідчений (для нотаріусів указувати прізвище, ім'я та по батькові, назви державної нотаріальної контори, нотаріального округу), дата видачі, посвідчення, № за реєстром, орган реєстрації, дата та номер реєстрації.

(пункт 6.1 доповнено абзацом восьмим згідно з наказом

Міністерства юстиції України від 23.03.2000 р. № 11/5)

6.2. Затверджений акт державний виконавець видає покупцеві.

6.3. Копія акта надсилається стягувачу і боржникові.

6.4. На підставі цього акта нотаріус видає покупцеві свідоцтво про придбання нерухомого майна з прилюдних торгів.

6.5. Це свідоцтво є підставою для видачі відповідним органом акта про право власності на земельну ділянку в порядку, передбаченому законодавством.

7. Прикінцеві положення

7.1. Прилюдні торги вважаються такими, що не відбулися, у разі:

відсутності покупців або наявності тільки одного покупця;

якщо жоден із покупців не запропонував ціну вищу за стартову ціну лота;

несплати в установлений термін переможцем прилюдних торгів належної суми за придбане майно. У такому випадку майно реалізовується на наступних прилюдних торгах, які проводяться в порядку, визначеному цим Положенням.

7.2. Якщо прилюдні торги не відбулися, то спеціалізована організація в триденний термін повідомляє про це державного виконавця.

(пункт 7.2 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

7.3. Якщо прилюдні торги не відбулися двічі, то майно знімається з торгів, про що спеціалізована організація в триденний термін повідомляє державного виконавця.

(пункт 7.3 із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України від 13.04.2005 р. № 36/5)

7.4. Спори, що виникають при реалізації нерухомого майна, вирішуються у судовому порядку.

IV. НАУКОВІ ПУБЛІКАЦІЇ:

1. А.І. Перепелиця. Міжнародний досвід виконання примусових рішень правоохоронних органів // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності – №2, 2009, - С. 205-215.

МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ВИКОНАННЯ ПРИМУСОВИХ РІШЕНЬ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

У статті розглядаються питання виконання судових рішень міжнародними правоохоронними органами, аналізується міжнародне законодавство в означеній сфері та сформульовано рекомендації щодо правового регулювання цього інституту.

В статье рассматриваются вопросы исполнения судебных решений международными правоохранительными органами, анализируется международное законодательство в означенной сфере и сформулированы рекомендации относительно усовершенствования правового регулирования данного института.

IN the article matters of judgments execution by the international law enforcement bodies have been examined, the international legislation in the certain sphere is analyzed and the recommendations to improve the legal regulation of the given institute are formulated.

Досліджуючи питання, пов'язані з примусовим виконанням рішень судів та рішень інших органів у закордонних державах, слід зазначити, що суттєві розбіжності в геополітичних умовах, державному устрої та рівні життя людей різних країн визначають нетотожність побудови і функціонування сис-

теми державних органів узагалі й судових та правоохоронних органів кожної з держав зокрема. Водночас формування з виконання рішень судів та інших несудових органів створено в переважній більшості країн світу для подальшого логічного завершення процесу відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина. Згідно зі ст.3 Конституції України, захист порушених прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина покладається на державу та її органи [1].

Науково-теоретичною основою статті є наукові праці українських і зарубіжних учених у галузі адміністративного права, державного управління:

В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, А.С. Васильєва, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, Р.А. Калужного, С.В. Ківалова, С.Ю. Лобанцева, Н.Р. Нижник, О.В. Петришина, А.О. Селіванова, В.С. Стефанюка, Є.І. Мезенцева, Д.П. Фіолєвського, Ю.С. Шемшученка та інших.

Своїм завданням автор статті вбачає аналіз міжнародного досвіду побудови та функціонування державної виконавчої служби відносно

Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності – №2, 2009

А.І. Перепелиця
с. 205-215

© А.І. Перепелиця, 2009 виконання примусових рішень та внесення наукових пропозицій і рекомендацій практичним працівникам державної виконавчої служби України.

Принципові відмінності виконавчого провадження в різних державах полягають, передусім, у організаційно-правових формах побудови та функціонування служб примусового виконання рішень судів та рішень інших несудових органів.

Близькими по суті та за змістом є служби примусового виконання держав, що виникли на пострадянському просторі (Росія, Білорусь та інші країни СНД), тому що вони побудовані на ґрунті радянської системи судових виконавців. При цьому слід зазначити, що виконавче провадження цих країн не є складником судочинства, а виокремилася в самостійний правовий

інститут, який базується на функціонуванні спеціально створених державних органів вузькопрофільного напрямку [2].

Значний інтерес для українських судових виконавців становить діяльність служби судових приставів Російської Федерації, він зумовлений тим, що нормативні документи, якими регульовано організацію діяльності служби судових приставів, компетенцію службовців та порядок виконавчих дій, мають багато спільного з державною виконавчою службою України, що не випадково: закони Російської Федерації «Про судових приставів» [1] та «Про виконавче провадження» [2] набули чинності з листопада 1997 року, тобто до прийняття аналогічних законів в Україні. Так, у 1998 році був прийнятий Закон України «Про державну виконавчу службу» [3], в 1999 році – Закон України «Про виконавче провадження» [4], тому розроблення національним законодавцем цих законопроектів в Україні, напевно, здійснювалося з урахуванням досвіду російських колег. Аналізуючи вказані законодавчі акти Російської Федерації, основну увагу варто приділити саме відмінностям російської та української систем примусового виконання рішень судів та рішень інших несудових органів.

Службу судових приставів очолює заступник міністра юстиції Російської Федерації, він же є головним судовим приставом Російської Федерації. Керівну ланку служби судових приставів утворюють Департамент судових приставів Міністерства юстиції РФ, очолюваний заступником головного судового пристава РФ, та служби судових приставів управління військових судів Міністерства юстиції РФ на чолі з головним військовим судовим приставом.

Середня ланка – це служби судових приставів органів юстиції федеральних суб'єктів Росії, керівництво якими здійснюють головні судові пристави суб'єктів Російської Федерації.

Низова ланка служби судових приставів – це районні, міжрайонні та відповідні їм, згідно з адміністративно-територіальним поділом суб'єктів Російської Федерації, підрозділи служби судових приставів на чолі зі старшими судовими приставами. Слід звернути увагу на принципову відмінність у побудові служби судових приставів Російської Федерації від

нашої національної системи, пов'язаної з виконанням рішень судів у військових справах. У Росії такі рішення мають виконуватися не територіальними підрозділами служби судових приставів, а судовими приставами військових судів. В Україні ж посади військових державних виконавців відсутні, що певною мірою може свідчити про більшу процесуальну незалежність від судів наших державних виконавців порівняно з судовими приставами Російської Федерації.

Про недостатню самостійність територіальних підрозділів служби судових приставів Російської Федерації свідчить і те, що жоден із зазначених підрозділів не має статусу юридичної особи.

Повноваженнями щодо своєчасного, повного і правильного виконання рішень судів та інших несудових органів Російської Федерації наділені виключно судові пристави-виконавці. Судові ж пристави щодо забезпечення встановленого порядку діяльності судів покликані здійснювати такі функції: забезпечувати в судах безпеку суддів, засідателів, учасників судового процесу та свідків; виконувати розпорядження голови суду, а також судді та головуєчого в судовій залі, пов'язані з дотриманням порядку в суді; виконувати рішення суду або судді про застосування до підсудного та до інших громадян передбачених законом заходів процесуального примусу; забезпечувати охорону будівель судів, нарадчих кімнат та судових приміщень у робочий час; перевіряти підготовку судових приміщень до засідання, забезпечувати за дорученням судді доправлення до місця проведення судового процесу кримінальної справи й речових доказів та їх збереження; підтримувати громадський порядок у судових приміщеннях; взаємодіяти з військовослужбовцями військової частини (підрозділу) стосовно конвоювання осіб, утримуваних під вартою, стосовно питань їх охорони та безпеки; припиняти злочини та правопорушення і запобігати їм, виявляти порушників, а за необхідності затримувати їх із подальшою передачею органам міліції; здійснювати приведення осіб, що ухиляються від прибуття до суду або до судового пристава-виконавця; брати участь за вказівкою старшого судового пристава у проведенні виконавчих дій; проходити спеціальну під-

готовку, а також періодичну перевірку на придатність до дій в умовах, пов'язаних із застосуванням фізичної сили, спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

У Російській Федерації судовий пристав із забезпечення встановленого порядку діяльності судів має право застосовувати фізичну силу, спеціальні засоби та вогнепальну зброю у випадках та в порядку, встановлених законом. Маючи досить широкі повноваження, місцеві підрозділи служби судових приставів на рівні федерального законодавства не отримали детальної регламентації свого правового статусу, що призводить до певних ускладнень у діяльності цих підрозділів. Так, федеральне законодавство не передбачає включення в штат підрозділів служби судових приставів технічного персоналу, а судові пристави, маючи право припиняти злочини та запобігати їм, а також затримувати злочинців, водночас позбавлені права провадити дізнання та не мають права здійснювати оперативно-розшукові дії [2, с. 259].

Також слід зазначити, що такі виконавчі дії як: а) порядок звернення стягнення на майно боржника; б) дотримання прав та обов'язків сторін виконавчого провадження; в) заходи примусового виконання; г) розподілення грошових коштів, утриманих із боржника; д) дотримання черговості задоволення вимог позивача та інші моменти виконавчого провадження – за Федеральним законом «Про виконавче провадження» та Законом України «Про виконавче провадження» практично збігаються. Втім у російській процедурі примусового виконання рішень, наприклад, відсутній такий виконавчий документ як виконавчий напис нотаріуса.

За законодавством Російської Федерації, після того як порушено виконавче провадження судовий пристав-виконавець надає боржникові строк для добровільного виконання рішення, але не більше п'яти днів.

Слід звернути увагу, що, на відміну від українського законодавства, яке регулює порядок примусового виконання, Закон Російської Федерації «Про виконавче провадження» чітко розрізняє два етапи реалізації виконавчого провадження: а) припинення виконавчого провадження; б) закінчення виконав-

чого провадження. Припинення виконавчого провадження відбувається: а) якщо є відмова позивача від здійснення реалізації рішення про стягнення; б) наявне затвердження судом досягнутої між сторонами мирової угоди; в) в разі смерті позивача; г) у випадку недостатності майна підприємства, що підлягає ліквідації; д) у разі скасування судового акта, на підставі якого видано виконавчий документ, тощо. Закінчення виконавчого провадження відбувається в разі: а) фактичного задоволення вимог, зафіксованих у виконавчому документі; б) повернення виконавчого документа на вимогу позивача або суду; в) повернення документа через фінансову неспроможність боржника; г) неможливість установлення місця мешкання боржника; направлення виконавчого документа до іншої служби судових приставів та ін.

Для законодавства Росії про виконавче провадження характерно те, що судовий пристав-виконавець має право закінчити виконавче провадження у разі надіслання виконавчого документа до підприємства, установи або організації для утримання боргу із заробітку боржника. У такому випадку контроль за порядком утримань боргу бухгалтерією підприємства, установи, організації із заробітної платні боржника в Російській Федерації службою судових приставів відсутній.

Відмінною від національного законодавства є також роль суду у виконавчому провадженні Російської Федерації. У Росії судовий пристав виконавець не має права самостійно приймати рішення про зупинення або припинення виконавчого провадження – це виключна прерогатива суду загальної юрисдикції або ж арбітражного суду. Саме суд, який видав виконавчий документ, розглядає питання, пов'язані з винесенням ухвали про припинення або зупинення виконавчого провадження.

За законодавством Російської Федерації, за невиконання боржником рішення суду в строк, наданий для добровільного виконання, судовий пристав-виконавець стягує з боржника виконавський збір у розмірі 7 % від суми, яка підлягає стягненню. За рішеннями немайнового характеру з боржника-фізичної особи стягується збір у розмірі п'яти мінімальних розмірів оплати праці, а з юридичної особи – 50-ти мінімальних розмірів оплати

праці. Частина виконавського збору в розмірі 30% відраховується до федерального бюджету, а решта надходить у позабюджетний фонд розвитку виконавчого провадження [3].

На відміну від українського законодавства, процедура оскарження рішень, дій або бездіяльності судових приставів-виконавців здійснюється виключно через суди загальної юрисдикції або арбітражні суди впродовж 10-ти днів із моменту вчинення судовим приставом оскаржуваних рішень, дій або бездіяльності. Можливості оскарження рішень, дій або бездіяльності судових приставів за підлеглистю, тобто в адміністративному порядку, чинним російським законодавством не передбачено.

Нагляд за діяльністю судових приставів та розгляд заяв про вчинення ними злочинів, а також розслідування цієї категорії злочинів покладено на органи прокуратури Російської Федерації.

Як свідчить побіжний порівняльний екскурс, у російській системі примусового виконання рішень судів та рішень інших несудових органів щодо основних моментів такого важливого питання як виконавче провадження як у Росії, так і в Україні існують спільні підходи, а також окремі розбіжності [2, с. 257].

У Росії вже існують прецеденти створення приватних агентств, що займаються виконавчою діяльністю, але без відкриття виконавчого провадження і, звичайно ж, без застосування заходів примусового виконання, правом вживати які наділений лише судовий пристав-виконавець. Це Національне агентство факторингу та інвестицій, що є складовою Асоціації міжнародного співробітництва недержавних структур безпеки, яке здійснює надання повного комплексу юридичних послуг із приводу повернення заборгованості. Отже, існування в Росії нарівні з державною виконавчою службою зазначеної організації сприяє більш повному гарантуванню прав позивачів щодо виконання рішень, але така структура, що здійснюватиме свою діяльність на комерційній основі, безумовно, має бути контролюваною з боку державних органів та бути підзвітною Міністерству юстиції. У протилежному ж випадку кримінальні еле-

менти можуть проникнути до структур таких органів і здійснювати «законну діяльність» під виглядом комерційної установи, застосовуючи до зобов'язаних осіб не санкціоновані законодавством методи, прикриваючись виконанням державної функції та певними владними повноваженнями, кореспондованими державою. Аналіз досвіду інших зарубіжних країн свідчить, що існує два основних підходи до створення системи виконання рішень суду та рішень інших несудових органів. Перший переважає в континентальній Європі: Франції, Бельгії, Люксембурзі – де судові виконавці є приватними особами, котрим надано відповідні ліцензії і яких підпорядковано регіональним та національним палатам судових виконавців зі статусом органів самоврядування.

Другий підхід пов'язаний із організаційно-правовою формою побудови й функціонування служб примусового виконання рішень судів та інших несудових органів у інших цивілізованих країнах. Так, судові виконавці багатьох країн континентальної Європи, а це країни Бенілюксу, Франція, Латвія, Естонія та ін., не є державними службовцями, тобто вказані інституції ґрунтуються на приватному принципі діяльності. Працівники цих інституцій – приватні особи, що отримали необхідну освіту, склали відповідні іспити та отримали ліцензію на провадження такого виду діяльності. Організацію та координацію їх роботи, а також контроль за діяльністю таких судових виконавців здійснюють регіональні (національні) органи самоврядування або ж, як, наприклад, у Латвійській республіці, – Міністерство юстиції Латвії та його територіальні підрозділи [6, с.249].

Аналізуючи організаційно-правові форми побудови й функціонування інституту примусового виконання рішень судів та інших несудових органів у інших країнах, слід відмітити, що судові виконавці у Франції – це приватні особи, які здійснюють повноваження з примусового виконання рішень судів та інших несудових органів за спеціально отриманою ліцензією. Правовий статус працівників виконавчої служби в цій країні поєднує в собі ознаки державного службовця та приватного підприємця. До судового виконавця Франції висувають такі вимоги: а) це

повинна бути особа, яка має вищу юридичну освіту; б) пройшла дворічне стажування в конторі судового виконавця, що практикує; в) склала державні іспити. Щоб цій особі дозволили працювати судовим виконавцем, прокуратура відповідного територіального округу та Департаментська (регіональна) палата готують висновок щодо придатності претендента до обіймання посади судового виконавця. Судових виконавців призначають на посаду наказом міністра юстиції Франції, вони підпорядковуються прокурорам республіки. Роботу судових виконавців у цій країні організовано таким чином: судовий виконавець має право здійснювати свої повноваження одноособово або ж вступити до об'єднання судових виконавців і діяти у складі корпорації.

Позаяк судовий виконавець несе персональну відповідальність за спричинені ним збитки, спілка судових виконавців страхує власні ризики, а страхові премії розподіляються всередині спілки виконавців. Здійснюючи повноваження з примусового виконання рішень судів, судовий виконавець діє від імені держави і є посадовою особою, яка має право застосовувати заходи державно-владного примусу.

Для підтримання на належному рівні професійних якостей судових виконавців вони проходять підготовку в Національній школі судочинства та інших навчальних закладах за спеціально розробленою програмою безперервної освіти судових виконавців, а також беруть участь у постійнодіючих регіональних семінарах із актуальних проблем примусового виконання рішень судів, які організуються та здійснюються під протекторатом Інституту безвідривної від роботи освіти судових виконавців. Континентальній системі права, як і системі права Франції, притаманні положення про те, що судові виконавці Республіки Франція діють на рівні місцевих судів. До речі, така практика існувала і в радянській системі виконання примусових рішень. Судовий виконавець має право не лише виконувати рішення судів, але й офіційно вручати судові та несудові документи за місцем мешкання зацікавлених осіб, складати протоколи з різних питань судочинства, надавати юридичні консультації тощо. Законодавство Франції, зокрема її Цивільний кодекс, міс-

тять низку норм, що тією чи іншою мірою регулюють виконавче провадження та порядок забезпечення судовим виконавцем позовів. Наприклад, у разі продажу нерухомості до здійснення її оцінки залучають експерта, якого зазвичай пропонують сторони виконавчого провадження. Й лише тоді, коли виникає незгода сторін, такого експерта пропонує суддя. Здійснюючи безпосередню оцінку нерухомості, експерт у своєму висновку визначає, чи може оцінюваний предмет бути розокремлений на певні частини і яким саме чином це слід робити [2, с.250-252].

Аналіз цивільного процесу та виконавчого провадження в Іспанії свідчить, що за своїм законодавчим формуванням вони споріднені з французьким положеннями, тобто передбачають широке використання іпотеки як рухомої, так і нерухомої, а також договірної та судової іпотеки як забезпечення виконання зобов'язань. Законодавством країни, яке регулює іпотечні правовідносини, передбачається, що іпотека створюється для забезпечення зобов'язання. У разі його невиконання її використовують для задоволення вимог кредитора шляхом примусової реалізації цього іпотечного майна. Положення Цивільного кодексу Іспанії визначають об'єкти іпотеки: це нерухоме майно та майнові права, які на законних підставах може бути відчужено, а також капітальні вкладення в зазначене майно. Одночасно з цим нормативно-правовим актом, що регулює питання виконавчого провадження, діє Кодекс комерційного й торговельного законодавства, який передбачає передання в іпотеку навіть торговельної марки підприємства (рухома іпотека), що реєструється нотаріусом у Реєстрі промислової власності [2, с. 252].

Показово, що регламентація виконавчого провадження в різних державах світу відрізняється ступенем контролю суддів за діяльністю судових виконавців. Як доводить практика, такий контроль є більш жорстким у Європі та в країнах, які мають континентальну систему права. Утім в Україні одним із головних принципів виконавчого провадження є процесуальна незалежність державних виконавців від судової гілки влади, що є запорукою об'єктивного та неупередженого виконання рішення судів та рішень інших несудових органів [2, с.240].

Наостанок зазначимо, що в різних державах використо-

вуються різні організаційно-правові форми служби примусового виконання рішень судів та рішень інших несудових органів. Один із варіантів діяльності підрозділів, пов'язаних із виконанням примусових рішень, – це державна справа. Наступним варіантом слід вважати приватну діяльність під контролем і наглядом державних інституцій. Окрім наведених вище, зустрічається і дуалістична модель виконання примусових рішень, тобто напівдержавна і приватна (комбінована).

Отже, для державної виконавчої служби України характерна власна модель побудови та розвитку означеного підрозділу, пов'язаного з виконанням примусових рішень. Державні інституції ідуть непростим шляхом трансформації, не становить виняток і державна виконавча служба України. Водночас вважаємо корисним досвід зарубіжних країн із цього питання. Адже децентралізація управлінських повноважень, тобто передача на самоврядні принципи, торкнеться і українських підрозділів із примусового виконання рішень. А отже роль органів державної виконавчої служби у встановленні порушених прав та свобод громадян щодня зростатиме.

1. Про судових приставів: Закон Російської Федерації від 21 липня 1997 року, № 118-ФЗ // Російська газета. – 1997. – № 37. – 25 липня.

2. Про виконавче провадження: Закон Російської Федерації від 10 січня 2003 р., № 8-ФЗ // Російська газета. – 2003. – № 4. – 14 січня.

3. Про державну виконавчу службу: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36-37. – Ст. 241

4. Про виконавче провадження: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36-37. – Ст. 272.

5. Фіолевський Д.П. Державна виконавча служба України: навчальний посібник/ Фіолевський Д.П., Лобанцев С.Ю., Мезенцев Є.І.; за заг. ред. Д.П. Фіолевського. – К.: Алерта, 2004. – 564 с.

Надійшла до редколегії 16.05.2009__

2. Бернгатович К.В. Виконавче провадження як завершальна стадія судового процесу // Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності – №4, 2010, - С.137-142.

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ЗАВЕРШАЛЬНА СТАДІЯ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ

Статтю присвячено визначенню виконавчого провадження як стадії судового процесу, в ході якої реалізується прийняте рішення. Здійснено аналіз процесуального законодавства та досягнень вітчизняних і російських юристів. Запропоновано нове поняття виконавчого провадження. Ключові слова: виконавче провадження, адміністративний процес, господарський процес, процесуальне законодавство, рішення суду.

Статья посвящена определению исполнительного производства как стадии судебного процесса, в ходе которой реализуется принятое решение. Проведен анализ процессуального законодательства и достижений отечественных и российских юристов. Предложено новое понятие исполнительного производства.

Ключевые слова: исполнительное производство, административный процесс, хозяйственный процесс, процессуальное законодательство, решение суда.

The scientific article is devoted to the determination of enforcement proceeding as the stage of trial, during which the decision is implemented. The analysis of judicial legislation and achievements of domestic and Russian lawyers is conducted. The new concept of executive realization is offered.

Key words: enforcement proceeding, the administrative process, the economic process, procedural law, the court decision.

Найважливішими завданнями, які постали перед Україною, є вихід із тривалої економічної кризи, підвищення авторитету влади та приведення вітчизняної законодавчої бази до рівня, що створив би передумови для вступу нашої країни до Європейського Союзу. На наш погляд, розв'язання цих завдань неможливе без установлення чіткої та прозорої системи втілення у життя рішень судів, а також інших виконавчих документів, що підлягають виконанню державною виконавчою службою України. Саме забезпечення своєчасної та повної реалізації рішень свідчить про ефективність і дієздатність державної влади у вирішенні соціальних та економічних питань. Крім того, слід наголосити, що стратегічною метою державної політики України є вступ до Європейського Союзу. У межах цієї політики та відповідно до Угоди про партнерство і співробітництво з Європейськими Співтовариствами Україна взяла на себе зобов'язання з адаптації

Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності – №4, 2010

К.В. Бернатович
с. 137-142

© К.В. Бернатович, 2010

законодавства, що відбито у Концепції адаптації законодавства України до законодавства ЄС і Програмі інтеграції України до ЄС [1]. Щодо європейської практики визначення місця і правової природи виконавчого провадження слід зазначити, що у судовому рішенні від 7 травня 2002 р. У справі «Бурдов проти Росії» Європейський суд з прав людини: по-перше, нагадав, що п. 1 ст. 6 Європейської конвенції з прав людини (Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод 1950 р.) надано кожному право звертатися до суду у разі будь-якого спору про його цивільні права («право на суд»), одним із аспектів якого є право на доступ до правосуддя, що являє право порушувати позовне провадження у судах з питань цивільно-правового характеру [2]; проте таке право було б ілюзорним, якби правова система держави-учасника Європейської конвенції припускала, щоб судові рішення, яке набрало чинності та є

обов'язковим до виконання, залишалося б недіючим; по-друге, визнав немислимим, що п. 1 ст. 6 Конвенції, детально визначаючи процесуальні гарантії сторін на справедливий розгляд справи, не передбачав би захисту процесу виконання судових рішень; по-третє, наголосив, що виконання судового рішення, ухваленого будь-яким судом, повинно розглядатись як складова «судового розгляду» [3].

У запропонованій науковій статті розглянуто проблему визначення виконавчого провадження як стадії судового процесу, в ході якої реалізується прийняте рішення. Зазначену проблему проаналізовано у тісному взаємозв'язку з усією політикою держави, адже головним критерієм дієздатності державної влади є повне та своєчасне виконання її рішень. Тільки за умови виконання рішень, насамперед рішень судів, політика держави вважається ефективною.

Окремі питання визначення процесуального статусу виконавчого провадження досліджували: Н.А. Абрамов, М.В. Амельченко, В.С. Анохін, Ю.В. Білоусов, Д.Х. Валєєв, С.В. Васильєв, В.В. Вандишев, Е.В. Васьковський, М. Гурвич, Д.В. Дернова, Т. Каменков, І.В. Кананович, А.М. Коритін, А. Корсак, А. Петраш, І. Решетнікова, В.І. Тертишніков, Д.П. Фіолєвський, Ю.С. Шемшученко, М.Й. Штефан, С.В. Щербак та ін.

Утім комплексного дослідження за зазначеною темою здійснено не було. Таким чином, розгляд виконавчого провадження як стадії судового провадження не став предметом наукових досліджень учених-юристів, хоча це дозволило б уникнути протиріччя в нормативно-правових актах (далі – НПА) України.

Тому метою статті є доопрацювання теоретичних засад і розроблення пропозицій щодо внесення змін до чинного законодавства України з метою вдосконалення процесуального статусу виконавчого провадження. На сьогодні основними нормативними актами, що регулюють діяльність у сфері виконавчого провадження, є закони України «Про державну виконавчу службу» [4], «Про виконавче провадження» [5] та ін. Стаття 1 Закону України «Про виконавче провадження» (далі – Закон) визначає, що виконавче провадження є завершальною стадією судового провадження. Так, відповідно до зазначеної норми, ви-

конавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, зазначених у цьому Законі, спрямованих на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються на підставах, у спосіб та в межах повноважень, визначених цим Законом, іншими НПА, виданими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню [5].

Утім визначення виконавчого провадження як завершальної стадії судового провадження закріплено у Законі відповідно до змін, внесених до нього 15 березня 2006 р. Зазначені зміни здійснено з метою усунення колізій, прогалин у законодавстві України, створення в суспільстві поваги до судових рішень, реалізації принципу невідворотності та своєчасності виконання судових рішень на території України.

Проте основні процесуальні НПА держави (Господарський процесуальний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України, Кримінальний процесуальний кодекс України та Кодекс адміністративного судочинства України) не виділяють виконавче провадження у стадію судового провадження [6-9]. Слід зазначити, що законодавець узагалі не визначає стадії як судового, так і окремих видів провадження.

На відміну від вітчизняного законодавця, у Республіці Білорусь поняття виконавчого провадження закріплено у процесуальних кодексах. Відповідно до ст. 325 Господарського процесуального кодексу Республіки Білорусь від 6 серпня 2004 р. виконавчим провадженням за господарськими (економічними) спорами є стадія судового провадження у господарському суді, що являє собою застосування господарським судом на підставах і в порядку, встановленому цим Кодексом, заходів, спрямованих на відновлення, зокрема примусове, порушених законних інтересів сторони (сторін) у сфері господарської (економічної) діяльності [10]. Однак слід зазначити, що Цивільний процесуальний кодекс Республіки Білорусь не встановлює поняття виконавчого провадження [11].

Таким чином, законодавство України у сфері виконав-

чого провадження не дає відповіді на питання: чи є виконавче провадження стадією судового провадження?

Отже, необхідно виробити єдину концепцію щодо виконавчого провадження (як стадії судового провадження або як окремої галузі права) та привести у відповідність до неї вищевказані НПА.

Для вирішення питання щодо того, чи є виконавче провадження стадією судового провадження, необхідно проаналізувати теоретичні погляди вітчизняних і зарубіжних науковців. Слід зазначити, що в юридичній літературі на цей час немає єдиної думки з приводу місця норм, які регулюють виконавче провадження. Так, деякі автори вважають виконавче провадження стадією судового провадження, натомість інші – цілісною та відносно самостійною правовою субстанцією, яка сама має свої стадії. Розглянемо більш докладно думки авторів, які вважають виконавче провадження стадією судового провадження. Так, відомий вітчизняний науковець С.В. Васильєв дотримується думки, що виконавче провадження є завершальною стадією господарського процесу та його можна порівнювати з іншими стадіями [12, с. 229-230]. Цю думку поділяють також українські вчені М.І. Титов [13, с. 234] та Н.А. Абрамов. Зокрема, Н.А. Абрамов визначає виконавче провадження як завершальну стадію господарського процесу, на якій реалізується прийняте рішення [14, с. 189]. Таку точку зору він обґрунтовує тим, що виконавче провадження починається на підставі рішення або іншого акта суду, здійснюється виконавчими органами у тісній взаємодії із судом та під його контролем, тоді як під час виконання рішення необхідно зупинити, змінити характер, форми виконання тощо. Тому виконавче провадження є частиною, стадією господарського процесу (так само, як і цивільного) [14, с. 193-195].

Аналогічного висновку про місце виконавчого провадження доходить М.В. Амельченко, який зазначає, що виконання рішень господарського суду є стадією господарського процесу, регламентація якого міститься в нормах Господарського процесуального кодексу, а також в нормах Закону «Про виконавче провадження», який регулює порядок здійснення дій

державними виконавцями в процесі забезпечення реалізації судового рішення шляхом примусового виконання. На цій основі примусове виконання рішень господарського суду визначається як завершальна стадія господарського процесу, що включає порядок реалізації рішень на підставі наказів господарського суду за допомогою використання засобів примусового характеру [15, с. 8]. Аналогічні думки щодо місця виконавчого провадження висловлюють і зарубіжні вчені. Так, російські науковці В.В. Вандишев та І.В. Кананович дотримуються точки зору, що виконавче провадження – стадія цивільного та арбітражного процесу [16, с. 368-369; 17, с. 105].

В.С. Анохін, на відміну від цих авторів, вважає, що виконання рішень є завершальною стадією судового провадження, а не судового процесу [18, с. 105; 19]. Таким же чином вирішується зазначене питання у Франції. Так, виконавче провадження у французькій правовій системі традиційно розглядається як частина цивільного процесуального права, як невіддільна умова доступу громадянина до правосуддя, що не має самостійного характеру, оскільки без виконання судових рішень сама судова система не є ефективною. Процедури виконання актів судів та інших органів цивільної юрисдикції у Франції входять до складу судового провадження та є найважливішою його частиною, тому що виконання – це продовження і завершення судового рішення, без нього судовий процес не має сенсу, а судова система – свого призначення [20, с. 45].

Таким чином, аналізуючи твердження авторів щодо господарського (арбітражного) процесу та господарського (арбітражного) провадження, можна зробити такий висновок: судовим процесом вважається врегульована нормами права форма діяльності судів, спрямована на захист оскаржуваного чи порушеного права фізичних та юридичних осіб. Крім того, під судовим процесом також розуміють визначений нормами процесуального права постійний рух справи зі спору, який виник у процесі діяльності фізичних та юридичних осіб.

Натомість, судове провадження – встановлений у НПА порядок здійснення процесуальних дій, а також їх юридичних результатів. Згідно із цим судовий процес регулюється виключ-

но нормами процесуального права, на відміну від судового провадження, яке характеризується дуалізмом: воно врегульоване нормами як процесуального, так і матеріального права.

Судовий процес передбачає лише діяльність органів суду з метою вирішення спору; судове провадження – взаємодію органів суду з іншими державними органами, юридичними та фізичними особами. Отже, на наш погляд, поняття «судове провадження» є ширшим, ніж поняття «судовий процес». Дещо з іншого боку місце виконавчого провадження розглядає С.В. Щербак. Досліджуючи місце інституту виконавчого провадження в системі права України, науковець робить висновок про те, що виконавче провадження перебуває у сфері дії адміністративного процесу. На його думку, в адміністративному процесі необхідно виділяти такі стадії виконавчого провадження: 1) відкриття виконавчого провадження; 2) підготовка до виконання; 3) застосування заходів примусового виконання до боржника; 4) завершальна стадія. Отже, як вважає С.В. Щербак, стадії виконавчого провадження – сукупність процесуальних дій державного виконавця, інших суб'єктів виконавчого провадження, спрямованих на досягнення першої процесуальної мети [21, с. 7, 11].

Таким чином, вищезазначені вчені дотримуються точки зору, що виконавче провадження є стадією господарського, цивільного або адміністративного процесу, тобто судового процесу. Іншу позицію займає В.І. Тertiшніков, який стверджує, що виконавче провадження – це не стадія цивільного процесу, а самостійна галузь права. Так, учений не відносить виконавче провадження до стадії господарського або цивільного процесу, а розглядає його як самостійне провадження, що не охоплює зазначене провадження. Ця точка зору вмотивована тим, що виконавче провадження має свої стадії [22, с. 140-142]. На думку вченого, виконавче провадження є самостійною процедурою, оскільки воно регулюється нормами, які є окремою галуззю права; провадження здійснюється органами іншої, ніж судова, гілки державної влади тощо. Господарське судочинство закінчується винесенням судових постанов, а тому у разі оскарження дій ДВС повинно порушуватися нове провадження за іншим

предметом судового розгляду, ніж предмет розгляду господарської справи по суті [23, с. 199]. Із такими висновками можна було б погодитися. Однак, на нашу думку, судовий процес має закінчуватись однозначним виконанням остаточного рішення суду. Якщо виходити з того, що судовий процес завершується власне у суді після набрання рішенням суду чинності закону, то тоді у разі невиконання або неналежного виконання цього рішення суб'єктом, якого це рішення стосується, сам цей процес втратить сенс, не досягнувши ані приватних, ані публічних інтересів. Тому вважаємо за необхідно підтримати попередню точку зору, згідно з якою виконавче провадження є завершальною стадією судового процесу.

Отже, в українській і зарубіжній юридичній літературі немає єдиного визначення місця виконавчого провадження. Проаналізувавши точки зору науковців України та інших держав щодо поняття виконавчого провадження, автор дійшов висновку, що недоцільно вважати виконавче провадження стадією судового провадження. Вбачається слушною позиція авторів, згідно з якою виконавче провадження є стадією судового процесу. Такої думки дотримуємося тому, що виконавче провадження є провадженням судового процесу, а лише наявність судових рішень, ухвал і постанов не гарантує їх належне виконання. Рішення суду має бути виконаним, адже без цього судовий процес є незавершеним, оскільки кінцевим і головним результатом будь-якого судового процесу є поновлення порушених прав і свобод чи відшкодування завданої шкоди. Саме тому, на наш погляд, поняття виконавчого провадження, наведене у ст. 1 Закону України «Про виконавче провадження», не відображає його суті.

У зв'язку із цим пропонуємо зазначену статтю викласти у такій редакції: «Виконавче провадження як завершальна стадія судового процесу та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, зазначених у цьому Законі, спрямованих на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються на підставах, у спосіб і в межах повноважень, визначених цим Законом, іншими нормативно-правовими актами,

виданими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню». Крім того, для уникнення колізій між НПА, що регулюють відносини у сфері виконання судових рішень, слід внести відповідні зміни до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України та Кодексу адміністративного судочинства України, якими встановити, що виконавче провадження – це завершальна стадія відповідного господарського, цивільного та адміністративного процесів.

Розглянута проблема є лише однією з багатьох, що заважають виконувати рішення судів. Дослідження ефективності виконавчого провадження потребує постійних глибоких досліджень.

1. Про ратифікацію Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами : Закон України від 10 листопада 1994 р., № 237/94-ВР / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 46. – Ст. 415.

2. Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., Першого протоколу та протоколів №№ 2, 4, 7 та 11 до Конвенції : Закон України від 17 липня 1997 р., № 475/97-ВР / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 40. – Ст. 263.

3. Бурдов против России : Решение Европейского суда по правам человека от 7 мая 2002 г. //Российская газета. – 4 июля 2002 г. – № 120.

4. Про державну виконавчу службу : Закон України від 24 березня 1998 р., № 202/98-ВР / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36-37. – Ст. 243.

5. Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 р., №606-XIV / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.

6. Господарський процесуальний кодекс України : Закон України від 6 листопада 1991 р., № 1798-XII / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. –

Ст. 56.

7. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18 березня 2004 р., № 1618-IV / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40-41, 42. – Ст. 492.

8. Кримінально-процесуальний кодекс України : Закон УРСР від 28 грудня 1960 р., № 1001-05 / Верховна Рада УРСР // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1961. – № 2. – Ст. 15.

9. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 6 липня 2005 р., № 2747-IV / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № 35-36. – Ст. 446.

10. Хозяйственный процессуальный кодекс Республики Беларусь: Закон в редакции зарегистрирован в НРПА РБ 20 марта 2001 г., № 2/745; принят Палатой представителей 11 ноября 1998 г.; одобрен Советом Республики 26 ноября 1998 г. / Палата представителей Республики Беларусь // Ведомости Национального собрания Республики Беларусь. – 1999. – № 13-14. – Ст. 211.

11. Гражданский процессуальный кодекс Республики Беларусь: Закон от 11 января 1999 г., № 238-З; Принят Палатой представителей 10 декабря 1998 г.; Одобрен Советом Республики 18 декабря 1998 г. / Палата представителей Республики Беларусь // Ведомости Национального собрания Республики Беларусь. – 1999. – № 7-9. – Ст. 101.

12. Васильев С. В. Хозяйственное судопроизводство Украины : уч. пособ. / С. В. Васильев. – Х. : Эспада, 2002. – 368 с.

13. Хозяйственное право : учебник / В. К. Мамутов, Г. Л. Знаменский, В. В. Хахулин [и др.] ; под ред. В. К. Мамутова. – К.: Юринком Интер, 2002. – 912 с.

14. Абрамов Н. А. Хозяйственно-процессуальное право Украины: уч. пособ. (курс лекций) / Н. А. Абрамов. – 2-е изд. – Х. : Одиссей, 2003. – 336 с.

15. Амельченко М. В. Защита прав субъектов хозяйствования : автореф. дис. на получение уч. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.04 / М. В. Амельченко. – Донецк, 2001. – 20 с.

16. Гражданский процесс: курс лекций / В.В. Вандышев,

Д.В. Дернова [и др.] ; под ред. В. В. Вандышева. – СПб. : Питер, 2002. – 528 с.

17. Кананович И.В. Арбитражный процесс: вопросы и ответы / И.В. Кананович. – М. : Юриспруденция, 1999. – 144 с.

18. Анохин В. С. Арбитражное процессуальное право России : учебник / В. С. Анохин. – М. : Владос, 1999. – 496 с.

19. Анохин В. Проблемы исполнения решений арбитражных судов / В. Анохин // Хозяйство и право. – 1999. – № 11. – С. 24-30.

20. Кузнецов Е. Н. Исполнительное производство Франции / Е. Н. Кузнецов. – СПб. : Изд-во юрид. фак- та СПбГУ, 2005. – 280 с.

21. Щербак С. В. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / С. В. Щербак. – К., 2002. – 20 с.

22. Тertyшников В. И. Гражданский процесс: конспект лекций / В. И. Тertyшников. – Х. : Консум, 1995. – 158 с.

23. Тertyшников В. І. Проблеми господарського судочинства та шляхи їх вирішення / В. І. Тertyшников // Вісник господарського судочинства. – 2003. – № 1. – С. 198-199.

Надійшла до редколегії 02.10.2010 __

3. Р.В. Ігонін. Реформування органів примусового виконання судових рішень // Науковий вісник Національного університету ДПС України (економіка, право), 3(50) 2010, - С. 142-149.

РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ПРИМУСОВОГО ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

У даній статті досліджено можливі напрями реформування органів примусового виконання судових рішень. Проаналізовано відповідний міжнародно-правовий досвід.

This article investigates possible directions for reforms of public agency of enforcement of judicial decision. Analyses of the relevant international law is provided.

Ключові слова: *реформування, орган примусового виконання судових рішень, суд.*

Актуальність дослідження можливих напрямів реформування органів примусового виконання судових рішень зумовлена необхідністю покращити їх функціональні спроможності та удосконалити структурно-організаційні основи, визначальні для їх діяльності. Окремі аспекти функціонування органів примусового виконання судових рішень досліджувалися у працях М. Г. Авдюкова, А. М. Авторгова, Гончаренка Ю. М., Грошевого М. А., Гурвіча Т. Н., Добровольської П. П., Загоротька В. Т., Маляренка Д. Я., Малєшина І. Є., Марочкіна І. Б., Морозової А. І., Перепелиці Д. М., Притики А. О., Селіванова А. К., Сергун В. В., Сердюка В. С., Є. В. Фесенка, С. Я. Фурси, Н. М. Чепурнової, Н. А. Чечіної, І. У. Чіналієвої, М. С. Шакарян, С. В. Щербак, В. П. Шибіко, М. Й. Штефана, О. З. Хотинської та інших.

Метою даної статті є дослідження можливих напрямів удосконалення функціонування органів примусового виконання судових рішень.

Стосовно дослідження можливих напрямів реформування органів примусового виконання, на нашу думку, доречно і актуально звернутися до аналогів міжнародно-правового досвіду.

Так, органом примусового виконання рішень у Швеції є суд [1, с. 253–254]. У Сполучених Штатах Америки одним з органів примусового виконання по окремих категоріях справ є служба судових виконавців окружної судової ради [1, с. 254–255].

Деякі з країн СНГ мають подібний досвід організації функціонування органів примусового виконання судових рішень. У Казахстані Комітет по судовому адмініструванню при Верховному Суді Республіки Казахстан є уповноваженим дер-

жавним органом, що забезпечує своєчасне виконання виконавчих документів та здійснює організаційне і методичне керівництво діяльністю судових виконавців. Комітет очолює голова, який призначається на посаду і звільняється з посади Президентом Республіки Казахстан за поданням Голови Верховного Суду Республіки

© Ігонін Р. В., 2010

Казахстан [2]. При цьому реальне виконання судових актів є одним із найвищих серед країн Співдружності Незалежних Держав і перебуває на рівні 70–75 % [3].

У Республіці Білорусь служба судових виконавців входить до системи відповідних судів. Так, служба судових виконавців господарських судів входить у систему господарських судів Республіки Білорусь.

Служба складається з управління контролю за виконанням судових постанов Вищого Господарського Суду (далі – управління контролю), очолюваного начальником управління контролю – головним судовим виконавцем господарських судів Республіки Білорусь, і відділів виконання постанов господарських судів областей та м. Мінська (далі – відділ виконання), очолюваних старшими судовими виконавцями.

Управління контролю складається з відділу організації та контролю та відділу виконання постанов господарських судів Республіки Білорусь, очолюваних старшими судовими виконавцями.

Службу очолює начальник управління контролю – головний судовий виконавець господарських судів Республіки Білорусь. Усі працівники управління контролю призначаються на посади та звільняються з посад Головою Вищого Господарського Суду [4].

У разі позитивного вирішення питання щодо включення органів примусового виконання рішень до складу судової системи пропонується за ними зберегти повноваження стосовно виконання всіх виконавчих документів передбачених ст. 3 Закону України „Про виконавче провадження”, а саме:

– виконавчих листів, що видаються судами, та наказів господарських судів, у тому числі на підставі рішень третейсь-

кого суду, Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті України та Морської арбітражної комісії при Торгово-промисловій палаті України;

– ухвал, постанов судів у цивільних, господарських, адміністративних та кримінальних справах у випадках, передбачених законом;

– судових наказів;

– виконавчих написів нотаріусів;

– посвідчень комісій по трудових спорах, що видаються на підставі відповідних рішень цих комісій;

– постанов органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом;

– рішень органів державної влади, прийнятих з питань володіння і користування культовими будівлями та майном;

– постанов державного виконавця про стягнення виконавчого збору, витрат на проведення виконавчих дій та накладення штрафу;

– рішень інших органів державної влади у випадках, якщо за законом їх виконання покладено на державну виконавчу службу;

– рішень Європейського суду з прав людини.

Наша позиція зумовлюється тим, що у разі передачі органу примусового виконання рішень до складу судової системи зростуть гарантії виконання рішень у цілому, тому цілком логічно за органом примусового виконання, крім судових рішень, виконавчих листів, виданих судами, судових наказів залишити виконання рішень деяких інших органів і посадових осіб, що становлять особливий інтерес для держави.

Ми не можемо погодитися з позицією О. З. Хотинської, яка пропонувала у разі „виведення Державної судової адміністрації України із системи виконавчої влади підпорядкувати їй органи виконання судових рішень” [5, с. 167].

На нашу думку, орган, який виконує судові рішення, не повинний бути підпорядкований Державній судовій адміністрації України безвідносно до того, чи буде вона включена до складу судоустрою чи ні.

Органи примусового виконання судових рішень повинні бути незалежним структурним утворенням у межах судової системи. Свої міркування ми обґрунтуємо наступним:

– різне функціональне спрямування зазначених органів (Державна судова адміністрація України здійснює організаційно-технічне забезпечення судової діяльності, а органи виконання судових рішень забезпечують підтримання авторитету правосуддя);

– підпорядкування органів виконання судових рішень Державній судовій адміністрації України призведе до концентрації в її „руках” необґрунтовано широких повноважень;

– у разі підпорядкування органів виконання судових рішень Державній судовій адміністрації України збільшиться кількість посадових осіб, спроможних впливати на хід виконання судових рішень.

Нами було вказано на те, що включення органів виконання судових рішень до судоустрою сприятиме підвищенню ролі і авторитету правосуддя. Однак відкритим залишається питання, чи не знизиться в результаті такої реформи органів виконання судових рішень ефективність процедури виконавчого провадження.

Щодо ефективності процедури виконання судових рішень, то, на думку Д. Я. Малешина, вона характеризується категоріями якості та оперативності. Він вважає, що оперативність виконання найкраще забезпечується органами виконавчої влади, а якість (гарантованість прав учасників виконавчого провадження) – судом [6, с. 101–105].

На жаль, на сьогодні інститут виконавчого провадження є далеким від стану збалансованості з огляду на співвідношення оперативності та якості виконання судових рішень.

Так, якщо компонент оперативності є до певного рівня забезпечений і виражений у діяльності Державної виконавчої служби (маються на увазі загальні методологічні підходи, а не реальний стан справ у царині виконавчого провадження), то у сфері забезпечення якості (гарантованості прав учасників виконавчого провадження) на методологічному рівні існують вагомі проблеми.

Суд значною мірою є усунутим від процесу гарантування прав учасників виконавчого провадження. Отже, для того щоб підвищити якість виконавчого провадження, роль суду (судді) у виконавчому провадженні повинна зрости. Зміцнення у виконавчому провадженні позицій суду сприятиме реальному захисту прав особи.

Вважаємо, що, виходячи з потреби забезпечення оптимального співвідношення оперативності і якості, суди (судді) повинні:

- здійснювати загальний контроль за діяльністю органу виконання судових рішень;

- бути наділені кадровими повноваженнями стосовно призначення та звільнення керівника органу примусового виконання рішень;

- бути наділені достатніми повноваженнями для впливу на найбільш важливі для виконавчого провадження процесуальні дії;

- бути наділені правом, з власної ініціативи, проводити перевірку того чи іншого виконавчого провадження;

- бути наділені правом на відвід державного виконавця.

У свою чергу, прикладом збільшення обсягу повноважень для впливу на найбільш важливі для виконавчого провадження процесуальні дії може слугувати пропозиція О. З. Хотинської, яка, „стосується такої процесуальної дії, як повернення виконавчого документа стягувачеві без виконання (ст. 40 Закону України „Про виконавче провадження”)”. На її думку, „лише суд, який видав виконавчий документ, належним чином може оцінити обґрунтованість підстав для повернення виконавчого документа без виконання у випадку відсутності у боржника коштів або майна, на яке може бути звернено стягнення і неможливості встановити місцезнаходження боржника чи його майна, та перевірити, чи всі заходи були вжиті до його розшуку. Таким чином, у ст. 40 Закону доцільно було б встановити, що повернення виконавчого документа стягувачеві без виконання здійснюється судом, який видав виконавчий документ [5, с. 85].

У свою чергу, надання судам права ініціювати відвід

державного виконавця стане додатковою гарантією забезпечення якості виконавчого провадження.

Проте суд не повинний бути наділений повноваженнями, що стосуються безпосереднього здійснення окремих процедурних чи технічних дій виконавчого провадження, оскільки від цього постраждає оперативність виконання судових рішень.

Щодо забезпечення оперативності виконавчого провадження, то, як уже зазначається, на загальному методологічному рівні визначені правильні орієнтири для вирішення даного завдання (мається на увазі створення спеціалізованого органу державного управління у сфері виконавчого провадження).

Підтвердженням цього є перелік прав державного виконавця, які йому надано з метою гарантування оперативного виконання судових і рішень інших державних органів. Так, відповідно до ст. 5 Закону України „Про виконавче провадження” державний виконавець має право:

- одержувати необхідні для проведення виконавчих дій пояснення, довідки, іншу інформацію;

- проводити перевірку виконання рішень юридичними особами всіх форм власності, а також громадянами, які провадять підприємницьку діяльність, без створення юридичної особи і в установленому порядку набули статусу суб’єкта підприємницької діяльності, що є боржниками за виконавчими документами;

- здійснювати перевірку виконання юридичними особами рішень стосовно працюючих у них боржників;

- безперешкодно входити до приміщень і сховищ, що належать боржникам або зайняті ними, проводити огляд зазначених приміщень і сховищ, коли необхідно, примусово відкривати їх в установленому порядку, опечатувати ці приміщення і сховища;

- накладати арешт на майно боржника, опечатувати, вилучати, передавати таке майно на зберігання та реалізовувати його в порядку, встановленому законодавством;

- на виконання рішення суду про стягнення коштів або накладення арешту в порядку, встановленому Законом України „Про виконавче провадження” накладати арешт на грошові ко-

шти та інші цінності боржника, в тому числі на кошти, які перебувають на рахунках та вкладах в установах банків, інших кредитних установах, на рахунки в цінних паперах, а також опечатувати каси, приміщення і місця зберігання грошей;

- використовувати за згодою власника приміщення, в тому числі, що є в комунальній власності, для тимчасового зберігання вилученого майна, а також транспорт стягувача або боржника для перевезення майна;

- звертатися до органу, який видав виконавчий документ, за роз'ясненням рішення з заявою про видачу дубліката виконавчого документа, порушувати клопотання про встановлення чи зміни порядку і способу виконання, відстрочку та розстрочку виконання рішення;

- звертатися до суду з поданням про розшук боржника – фізичної особи або дитини чи про постановлення вмотивованого рішення про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника – фізичної особи або іншої особи, у якій перебуває майно боржника чи майно та кошти, що належать боржникові, від інших осіб, або дитина, щодо якої є виконавчий документ про її відібрання;

- викликати громадян і посадових осіб щодо виконавчих документів, що перебувають у виконавчому провадженні, а у разі неявки боржника без поважних причин виносити постанову про його привід через органи внутрішніх справ;

- залучати до проведення виконавчих дій понятих, працівників органів внутрішніх справ, інших осіб у встановленому порядку, а також експертів, спеціалістів, а для оцінки майна – суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання;

- накладати стягнення у вигляді штрафу на громадян і посадових осіб у випадках, передбачених законом;

- застосовувати під час проведення виконавчих дій відеозапис, фото- і кінозйомки;

- при виконанні судових рішень безперешкодно входити на земельні ділянки, в жилі та інші приміщення боржників – фізичних осіб, проводити в цих приміщеннях огляд, а коли це необхідно, примусово відкривати їх в встановленому порядку із залученням працівників органів

внутрішніх справ, опечатувати ці приміщення, арештовувати, опечатувати та вилучати майно, що належить боржникові, яке там знаходиться та на яке за законом можна звернути стягнення;

– вимагати від матеріально відповідальних і службових осіб боржників – юридичних осіб, або від боржників – фізичних осіб, відомості та пояснення по фактах невиконання рішень або законних вимог державного виконавця чи інших порушень вимог законодавства про виконавче провадження;

– повідомляти з метою профілактичного впливу органи державної влади, громадські об'єднання, трудові колективи і громадськість за місцем проживання або роботи особи про факти порушення нею вимог законодавства про виконавче провадження;

– у разі необхідності для проведення чи організації виконавчих дій залучати на платній основі, у тому числі за рахунок авансового внеску стягувача, суб'єктів господарювання, які у встановленому законом порядку отримали ліцензії на:

1) будівельну діяльність (вишукувальні та проектні роботи для будівництва, зведення несучих та огорожувальних конструкцій, будівництво та монтаж інженерних і транспортних мереж);

2) надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування (крім надання послуг з перевезення пасажирів та їх багажу на таксі);

3) операції у сфері поводження з небезпечними відходами;

4) надання послуг, пов'язаних із охороною державної та іншої власності, надання послуг з охорони громадян;

5) проведення землевпорядних і землеоціночних робіт;

– здійснювати інші повноваження, передбачені цим та іншими законами [7, ст. 5].

Методологічні підходи до визначення комплексу прав державного виконавця з огляду на потребу забезпечення оперативності виконавчого провадження в цілому є правильними.

Проте, незважаючи на об'ємний, але водночас відповідний потребам виконавчого провадження перелік прав держав-

ного виконавця, є один суттєвий недолік, – фактично виконуючи правоохоронні функції, державна виконавча служба позбавлена статусу правоохоронного органу.

Таке „упущення” призводить до зниження якості та бажаної оперативності виконання судових рішень. За умови відсутності у державної виконавчої служби статусу правоохоронного органу, життя та здоров’я працівника державної виконавчої служби не є захищеними на належному рівні. Так, у Кримінальному кодексі існують статті, які встановлюють підвищений рівень відповідальності за посягання на майно, здоров’я працівника правоохоронного органу.

Наприклад, до таких статей відносяться: ст. 345 „Загроза або насильство щодо працівника правоохоронного органу”; ст. 347 „Умисне знищення або пошкодження майна працівника правоохоронного органу”; ст. 348 „Посягання на життя працівника правоохоронного органу, члена громадського формування з охорони громадського порядку і державного кордону або військовослужбовця”; ст. 349 „Захоплення представника влади або працівника правоохоронного органу як заручників” [8].

Крім того, не маючи статусу правоохоронного органу, державна виконавча служба не має права використовувати арсенал засобів впливу, який є доступним правоохоронним органам. У деяких випадках, відсутність такої можливості повністю унеможливує або значно ускладнює процес виконання судового рішення.

Особливості функціонування державної виконавчої служби зумовлені тим, що виконання судових рішень досить часто відбувається в конфліктних ситуаціях, оскільки вони пов’язані з відчуженням майна боржника і з застосуванням до останнього примусових заходів. Тому в діяльності державного виконавця завжди існує реальна загроза посягання на його майно, здоров’я, життя, а виконанню судових рішень часто чиняться перешкоди.

Характеризуючи діяльність державних виконавців, М. Шупеня вказував на чисельні випадки чинення перешкод державним виконавцям, пов’язаних із застосуванням до них фізичного насильства [9].

У інтерв'ю газети „Зоря Полтавщини” від 2 червня 2006 року начальник державної виконавчої служби у Полтавській області С. Шевяков зазначає: „На жаль, з усмішками йти до боржників поки що не виходить. Немало є конфліктів. Буває, що на державних виконавців натравлюють собак, застосовують щодо них силу” [10].

Як у свій час зазначив начальник державної виконавчої служби львівського обласного управління юстиції Андрій Багряк, „Правовий статус державних виконавців потребує суттєвого доопрацювання, оскільки вони під час здійснення покладених на них функцій зобов'язані вживати ряд заходів примусового характеру (арешт і вилучення майна, примусове входження в житлові та інші приміщення боржника, накладення штрафів на боржника, ініціювання кримінальної справи стосовно боржника)”. Застосування подібних заходів часто супроводжується опором і погрозами із боку боржника, що нерідко може перерости в насилля та інші протиправні дії боржника щодо державного виконавця. Однак чинне законодавство, порівняно з працівниками правоохоронних і судових органів, практично не захищає державного виконавця від подібних дій. Це питання і надалі залишається відкритим, хоча удосконалення правового статусу працівників виконавчої служби, їх належний правовий і соціальний захист не тільки призвели б до зростання престижу даної професії, але й позитивно відобразилися на загальних результатах роботи державної виконавчої служби України” [11].

Для підвищення ефективності та оперативності виконання судових рішень, а також з метою створення системи гарантій захисту майна, честі і гідності, здоров'я, життя працівника органу виконання судових рішень, вважаємо, необхідно, надати органу примусового виконання рішень статусу правоохоронного органу, а працівникам – право на носіння і використання вогнепальної зброї.

Водночас із зазначеним вважаємо доцільно надати відповідальним працівникам органу примусового виконання рішень право порушувати та розслідувати кримінальні справи за вчинення злочинів, передбачених ст. 382 Кримінального кодексу України „Невиконання судового рішення”, якою встановлено

відповідальність щодо умисного невиконання рішення, вироку, ухвали чи постанови суду або перешкодження їх виконанню службовою особою [8].

Останнім часом все більшої підтримки набуває ідея щодо доцільності створення і функціонування служби присяжних (приватних) виконавців. Ми можемо погодитися з даною пропозицією тільки за умови збереження державної системи примусового виконання судових та інших рішень і повного відокремлення служби присяжних (приватних) виконавців від державних органів примусового виконання судових та інших рішень.

Крім того, контроль за діяльністю служби присяжних (приватних) виконавців повинний здійснюватися іншим органом стосовно того, який здійснює контроль за діяльністю державних органів примусового виконання судових та інших рішень.

У будь-якому випадку служба приватних виконавців повинна розглядатися лише як можлива альтернатива, а її діяльність суворо регламентуватися відповідним законодавством.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Фіолевський Д. П. Державна виконавча служба України : навчальний посібник / Фіолевський Д. П., Лобанцев С. Ю., Мезенцев Є. І. – К. : Алерта, 2004. – 564 с.

2. Положение о Комитете по судебному администрированию при Верховном Суде Республики Казахстан : Утверждено Указом Президента Республики Казахстан от 12 октября 2000 г. № 471 // [Електронный ресурс] / Официальный сайт Верховного Суда Казахстана. – Режим доступа к источнику : <http://www.sud.kz/rus/official/pabout/>

3. Стратегический план Верховного Суда Республики Казахстан (судебной системы на 2009–2011 годы) Астана, 2008 г. // [Електронный ресурс] / Официальный сайт Верховного Суда Казахстана. – Режим доступа к источнику : <http://www.sud.kz/rus/official/pabout/>

4. Постановление Совета Министров Республики Бела-

реть от 30.01.1998 № 147 „О Службе судебных исполнителей хозяйственных судов в Республике Беларусь” // [Электронный ресурс]. – Режим доступа к источнику : <http://www.pravoby.info/search.php>

5. Хотинська О. З. Обов’язковість судових рішень як конституційна засада судочинства України : дис. ... канд.. юрид. наук: 12.00.10 / Оксана Зіновіївна Хотинська. – К., 2006. – 195 с.

6. Малешин Д. Я. Исполнительное производство (функции суда) / Д. Я. Малешин. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Городец, 2005. – 240 с.

7. Про виконавче провадження : Закон України : від 21 квітня 1999 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.

8. Кримінальний кодекс України : від 5 квітня 2001 р. // Офіційний вісник України. – 2001. – № 21. – Ст. 920.

9. Проблеми щодо примусового виконання рішень судів обговорені в Мін’юсті // Прес-служба Міністерства юстиції України // [Електронний ресурс] / Офіційний сайт Міністерства юстиції України. – Режим доступу : - <http://www.minjust.gov.ua/0/2910>

10. Шевяков Сергій. Складнощі дають неоціненний досвід і формують висококваліфікованих виконавців / С. Шевяков // Засоби масової інформації про ДВС // [Електронний ресурс] / Офіційний сайт державної виконавчої служби в Полтавській області. – Режим доступу до джерела : <http://dvs-poltava.gov.ua/smi.html>

11. Довбуш Галина. Судові рішення не завжди виконують / Г. Довбуш // Суспільство / [Електронний ресурс] / сайт журналу Jeupdates. – Режим доступу : <http://jeupdates.com.ua/articles/d7/336>

Подано до редакції 2 лютого 2010 р.

4. Шкляр Т.О. Виконавче провадження - правове регулювання // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского Серия «Юридические науки». Том 21 (60). № 2. 2008 г. С. 130-133.

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ: ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

У статті автор аналізує проблемні питання відносно правового регулювання виконавчого провадження в Україні. Автор обґрунтовує необхідність уточнень та деталізації норм КАС або Закону України "Про виконавче провадження".

Ключові слова: виконавче провадження, виконавча служба, оскарження рішень, Кодекс адміністративного судочинства України.

Виконавче провадження розглядалось досить широко та досить уважно радянськими та сучасними науковцями. Аналіз чинного процесуального законодавства з урахуванням підходів, що склалися в науковій літературі здійснювався в працях М.А. Гурвича, М.К. Юкова, М.К. Треушнікова, В.М. Шерстюка, В.Е. Беяневича, Д.М. Притики, В.В. Сухонос, М.І. Тітова, В.С. Щербини, С.Я. Фурса, С.В. Щербак, В.Д. Чернадчук. Вивчення цього цілісного та самостійного правового явища у системі українського права, яке регулює відносини, які мають місце при виконанні судових рішень та актів інших органів, проводилось у контексті кваліфікації виконавчого провадження як самостійної галузі права або як окремої стадії цивільного процесу.

М.І. Тітов визначає виконання судових рішень як самостійне й важливе процесуальне провадження з реалізації прав сторін, (підтверджених відповідним рішенням), яке має свої

стадії: порушення виконавчого провадження, добровільне та примусове виконання, поворот виконання, припинення виконавчого провадження [1, с. 166].

Різний характер відносин, що мають місце при здійсненні правосуддя та у виконавчому провадженні, виявляв М.А. Гурвич, який відзначав, що виконавче провадження не входить у склад діяльності суду і стає по відношенню до неї «інородним кліном» [2, с. 28]. Багато учених розглядають правовий регламент виконавчого провадження як частину цивільного процесуального права і як завершальну стадію цивільного процесу.

Згідно точки зору М.К. Юкова, відносини, які виникли у зв'язку з виконанням судових рішень та рішень інших органів, є предметом регулювання самостійної галузі права – виконавчого провадження [3, с. 155191].

При цьому одна група авторів вважає наявність у виконавчого провадження й процесуального права спільних принципів – диспозитивності, змагальності тощо – підставою включення його у систему цивільного процесуального права. Інші автори наполягають на суттєвій різниці цивільних процесуальних відносин та відносин, які виникли при виконанні юрисдикційних актів, оскільки потрібно брати до уваги складність, багатогранність, та зміст відносин, пов'язаних з захистом прав та охоронюваним законом інтересів громадян та організацій [4, с. 426; 5, с. 217]. Прийняття законів України «Про виконавче провадження», «Про державну виконавчу службу» в значній мірі вирішили на практиці цю проблему, стали суттєвою перешкодою для «об'єднання» виконавчої та судової влади.

З виникненням полісистемності судової влади, з появою адміністративної юстиції вивчення цього правового явища отримало новий аспект, що обумовлює актуальність даного питання. Так, з набранням чинності Кодексу адміністративного судочинства України (далі КАС України) встає питання про розмежування спорів з приводу рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби. Тому метою даної статті є визначення компетенції адміністративних судів України у справах про оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної виконавчої служби, питань розмежування компетенції адмініс-

тративних та господарських судів у справах даної категорії, а також розгляд окремих проблемних питань подальшого вдосконалення нормативноправових актів, які регламентують порядок розгляду таких справ.

Примусове виконання рішень судів та інших органів відповідно до Закону України «Про державну виконавчу службу» покладено на державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України, а відтак є органом виконавчої влади.

Виходячи із статусу державної виконавчої служби, її посадових та службових осіб, предметної спрямованості оскарження рішень, дій або бездіяльності державної виконавчої служби, справи зазначеної категорії спорів відповідають всім ознакам адміністративної справи.

Процесуальні відносини, пов'язані із оскарженням рішень, дій або бездіяльності державної виконавчої служби, одночасно регулюються процесуальним законодавством різних судових юрисдикцій, зокрема Кодексом адміністративного судочинства України (ст. 181), Цивільним процесуальним кодексом України (розд. VIII), господарськопроцесуальним кодексом України (ст. 121-2). Таке законодавче визначення суду, компетентного розглядати справи зазначеної категорії, вбачається доцільним з огляду на те, що здійснення судового контролю за виконанням судових рішень саме судом, який видав виконавчий документ, є найбільш дієвим.

Проте у судовій практиці виникли проблеми при застосуванні зазначених норм стосовно розмежування адміністративної юрисдикції від цивільної та господарської.

Дискусійним є питання про юрисдикцію оскарження рішень, дій або бездіяльності державної виконавчої служби при виконанні зведеного виконавчого провадження з огляду на те, що таке провадження може складатися із виконавчих документів, виданих на підставі як судових рішень, так і рішень інших органів.

Враховуючи, що процесуальним законодавством не визначено суду, в компетенції якого розглядати справи про оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця

при виконанні зведеного виконавчого провадження, вважаємо, що такі справи підлягають розгляду адміністративними судами [6, с. 322].

Такий підхід дозволить уникнути у судовій практиці проблем, закладених колізійністю норм КАС України та законодавства про виконавче провадження щодо предметної та інстанційної підсудності цієї категорії справ, визначення суб'єктів оскарження, процесуальної форми звернення до суду тощо.

Таким чином, в якості суб'єктів оскарження ст. 181 КАС України визначені учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій. Відповідно до ст. 10 ЗУ «Про виконавче провадження» такими особами є державний виконавець, сторони, представники сторін, експерти, спеціалісти, перекладачі, суб'єкти оціночної діяльності суб'єкти господарювання. Для проведення виконавчих дій державним виконавцем у необхідних випадках залучаються поняті, а також працівники органів внутрішніх справ, представники органів опіки і піклування, інших органів і установ у порядку, встановленому цим Законом. При виконанні судових рішень, ухвал про зміну органів управління та посадових осіб підприємств, установ, організацій незалежно від форми власності можуть залучатися виключно працівники органів внутрішніх справ. Залучення інших осіб у процесі виконання таких рішень не допускається.

Але, за межами уваги ст. 181 КАС України залишились інші особи, чії права та інтереси можуть порушуватись при здійсненні виконавчих дій. Наприклад, особа, на майно якої накладений арешт, однак яка не є боржником, тобто учасником виконавчого провадження та особою, яка залучається до проведення виконавчих дій у розумінні ЗУ «Про виконавче провадження». Таким чином, вказана категорія осіб позбавлена можливості мобільного захисту їх прав, які передбачені ст. 181 КАС України, 121-2 ГПК України, ст. 383 ЦПК України, а згідно до ч. 2 ст. 2 КАС України, повинна звертатись до адміністративного суду з відповідним адміністративним позовом. Але скорочені строки розгляду справи та захисту порушеного права на дані

випадки не розповсюджуються.

Висновки. З урахуванням викладеного, з нашої точки зору, існує необхідність уточнень та деталізації ст. 181 КАС України або Закону України «Про виконавче провадження». Зміст ст. 181 КАС України передбачає мобільний захист прав учасників виконавчого провадження, оскільки це пов'язано з природою вказаних правовідносин. На наш погляд необґрунтовано не враховані ст. 181 КАС України випадки порушення при здійсненні виконавчих дій осіб, які не виявилися учасниками виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особами, які залучаються до проведення виконавчих дій. З урахуванням викладеного, слід уточнити зміст ст. 181 КАС України, розширивши коло суб'єктів оскарження, включивши також осіб, права та інтереси яких порушаються при здійсненні виконавчого провадження.

Список використаних джерел та література:

1. Притика Д.М., Тітов М.І., Щербина В.С. Арбітражний процес: Навч. посібник. – Х.: Консум, 2001. – 432 с.
2. Гурвич М. Особые производства в гражданском процессе // Соц. законность. 1958. № 8. – С. 28.
3. Юков М.К. Теоретические проблемы системы гражданского процессуального права: Дисс. докт. юрид. наук. – Свердловск, 1982. – 191с.
4. Арбитражный процесс: Учебник / Под ред. проф. М.К. Треушникова и проф. В.М. Шерстюка. 4е изд. – М.: Городец, 2000. – 480 с.
5. Господарське процесуальне право України: Підручник / В.Д. Чернадчук, В.В. Сухонос, В.П. Нагребельний. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2006. – 331с.
6. Адміністративна юстиція України: проблеми теорії і практики. Настільна книга судді / За загальною редакцією О.М. Пасенюка. – К.: Істина, 2007. – 608с.

Шкляр Т.А. Исполнительное производство: правовое регулирование.

В статье автор анализирует проблемные вопросы относительно правового регулирования исполнительного производства в Украине. Автор обосновывает необходимость уточнений и детализации норм КАС или Закона Украины "Об исполнительном производстве".

Ключевые слова: исполнительное производство, исполнительная служба, обжалование решений, Кодекс административного судопроизводства.

Shklyar T.O. The executive production: legal regulation.

In the article an author analyses problem questions in relation to the legal regulation of executive production in Ukraine. The author grounds the necessity of clarifications and working out in detail of norms of CAP or Law of Ukraine of "About executive production".

Key words: executive production, executive service, appeal of decisions, Code of Administrative Processes.

Надійшла до редакції 07.10.2008 р.

5. Глушкова Д. Г. Участь спеціаліста при виконанні судових рішень / Д. Г. Глушкова // Форум права. - 2008. - № 3. - С. 104-110 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2008-3/08gdgvsr.pdf>.

Ключові слова: залучення спеціаліста, виконання судових рішень

Відповідно до статті 55 Конституції України кожному гарантується судовий захист його прав і свобод. Право на судовий захист включає не лише постановлення і оголошення судом рішення, але й своєчасне його виконання.

Усунення наслідків порушення суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів та їх поновлення є однією з найважливіших завдань правосуддя. Своєчасне і повне виконання судових рішень забезпечує сталість судового рішення, гарантує

здійснення суб'єктивних прав, визнаних судовим рішенням, і виконання юридичних обов'язків, що підтверджені ним [1, с.426].

Отже, закінчення процесу судового захисту порушеного або оспорюваного суб'єктивного матеріального права, або охоронюваного законом інтересу відбувається у випадках їх реального поновлення шляхом примусового виконання судового рішення [2, с.472], що здійснюється у виконавчому провадженні.

Серед учасників виконавчого провадження частина перша статті 10 Закону України «Про виконавче провадження» називає спеціаліста, участь якого має факультативний характер. Спеціаліста віднесено до групи учасників виконавчого провадження, що має назву «особи, які залучаються до виконавчих дій» [3, с.27]. Дослідження проблеми участі спеціаліста при виконанні судових рішень дозволить виявити недоліки нормативного регулювання діяльності спеціаліста у виконавчому провадженні і запропонувати шляхи їх усунення, що сприятиме підвищенню якості виконавчих дій.

Проблемам участі спеціаліста у виконавчому провадженні до сьогодні вченими приділялась невелика увага. Окремим питанням участі спеціаліста при виконанні судових рішень присвячене дослідження радянського вченого Л.М. Ракітіної [4]. Метою даної статті є дослідження особливостей участі спеціаліста у виконавчому провадженні. Її новизною є: обґрунтування необхідності розширення кола праві обов'язків спеціаліста у виконавчому провадженні за рахунок включення до переліку права спеціаліста на роз'яснення йому його прав та обов'язків, права на відмову від участі у виконавчому провадженні у разі незгоди спеціаліста із запропонованим розміром винагороди, обов'язку спеціаліста надавати технічну допомогу державному виконавцю під час проведення виконавчих дій, обов'язку спеціаліста відмовитися від участі у проведенні виконавчих дій через відсутність необхідної кваліфікації, певних знань і навичок; подальший розвиток положення про необхідність залучення спеціаліста під час проведення опису й оцінки майна боржника державним виконавцем, а також при вирішенні питання про передання на зберігання описаного майна; обґрун-

тування положення щодо доцільності залучення спеціаліста під час проведення таких виконавчих дій як примусове виселення боржника, відібрання дитини, примусове відкриття приміщень, що належать боржникові.

Спеціалістом у виконавчому провадженні є будь-яка дієздатна особа, яка має необхідні знання, кваліфікацію, досвід роботи у відповідній галузі і залучається до проведення виконавчих дій для з'ясування та роз'яснення питань, що виникають при здійсненні виконавчого провадження і потребують спеціальних знань. Спеціаліст залучається державним виконавцем шляхом винесення постанови з власної ініціативи або за заявою сторін. Спеціаліст покликаний сприяти державному виконавцю у проведенні виконавчих дій шляхом застосування власних спеціальних знань і технічних навичок, набутих внаслідок оволодіння спеціальною освітою, отриманого досвіду або кваліфікації. Спеціалістне обов'язково повинен мати відповідну освіту за дипломом, на відміну, скажімо, від перекладача. Припустимим є набуття ним знань і навичок через досвід роботи в певній галузі.

У виконавчому провадженні спеціаліст наділений широким колом прав на рівні зі сторонами та іншими учасниками процесу. Думається, наділяти особу, яка не має юридичної зацікавленості у результаті виконання рішення, таким широким колом прав є недоцільним. Для досягнення мети виконавчого провадження – своєчасного і повного виконання рішення – достатньо наділити його правом знайомитися з матеріалами виконавчого провадження, що стосуються його діяльності, і оскаржувати дії (бездіяльність) державного виконавця з питань, що стосуються оплати послуг спеціаліста. Думається, запропоноване звуження є цілком виправданим, оскільки широке коло повноважень спеціаліста може ускладнити хід виконання, затягувати його строки, якщо спеціаліст вважатиме за потрібне реалізувати надані йому права заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження, рівно як заявляти відвід державному виконавцю.

В переліку прав, визначених статтею 11-1 Закону України «Про виконавче провадження», право спеціаліста на

роз'яснення його прав і обов'язків не згадується. Проте, відповідно до частини другої статті 7 вказаного Закону особам, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до проведення виконавчих дій, повинні бути роз'яснені державним виконавцем їх права.

Отже право спеціаліста на роз'яснення йому його прав закон закріпив лише побічно. Видається правильним закріпити право спеціаліста на роз'яснення йому його прав та обов'язків, оскільки згідно з частиною другою статті 5 Закону України «Про виконавче провадження» законодавець зобов'язав державного виконавця роз'яснювати права і обов'язки лише сторонам. Про роз'яснення спеціалістові його прав і обов'язків у виконавчому провадженні слід зазначати в постанові про призначення спеціаліста.

Окрім загальних прав, якими наділені всі учасники виконавчого провадження, спеціаліст має також право на винагороду за надані ним послуги. Відповідно до пункту 2.2.2 Інструкції про проведення виконавчих дій, спеціаліст має право на винагороду за надані ним послуги, розмір якої визначає начальник від відповідного органу державної виконавчої служби за розрахунком, поданим спеціалістом (якщо розмір винагороди перевищує 500 грн., то її визначає начальник органу державної виконавчої служби за погодженням з начальником відповідного органу державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, обласних, Київського та Севастопольського міських управлінь юстиції, за розрахунком, поданим спеціалістом). При цьому граничний розмір такої винагороди обмежується Інструкцією про порядок і розміри відшкодування витрат та виплати винагороди особам, що викликаються до органів дізнання, досудового слідства, прокуратури, суду або до органів, у провадженні яких перебувають справи про адміністративні правопорушення, та виплати державним науково-дослідним установам судової експертизи за виконання їх працівниками функцій експертів і спеціалістів. До останньої Інструкції Інструкція про проведення виконавчих дій відсилає, думається, безпідставно, оскільки дія Інструкції про порядок і розміри відшкодування

витрат та виплати винагороди особам, що викликаються до органів дізнання, досудового слідства, прокуратури, суду або до органів, у провадженні яких перебувають справи про адміністративні правопорушення, та виплати державним науководослідним установам судової експертизи за виконання їх працівниками функцій експертів і спеціалістів, виходячи з аналізу її змісту, поширюється лише на випадки виклику спеціалістів до органів дізнання, досудового слідства, прокуратури, суду або до органів, у провадженні яких перебувають справи про адміністративні правопорушення, і не поширюється на випадки залучення спеціаліста до проведення виконавчих дій. Постанова Кабінету Міністрів України від 01.07.1996 р., № 710, якою затверджена названа Інструкція, постановлена відповідно до статті 92 Кримінально-процесуального кодексу України і статті 275 Кодексу України про адміністративні правопорушення, про що в ній прямо і зазначається; згадка ж про Закон України «Про виконавче провадження» в Постанові відсутня. Через це обмеження розміру винагороди спеціаліста за таких умов видається безпідставним.

Про виплату винагороди спеціалістові державний виконавець виносить постанову, яка затверджується начальником органу державної виконавчої служби. При цьому момент виплати винагороди спеціалістові настає після закінчення ним своїх функцій, тобто після його участі у виконавчих діях.

Зазначена ситуація є проблемною, оскільки вказана в розрахункові, наданому спеціалістом, сума може перевищувати «граничну межу», через що державний виконавець в постанові про виплату винагороди спеціалістові названу суму зменшить. Робота спеціаліста вже виконана, йому залишається лише оскаржувати дії державного виконавця, що в даному випадку є мало перспективним.

В разі незгоди спеціаліста із запропонованим розміром винагороди, видається необхідним наділити його правом на відмову від участі у виконавчому провадженні. Для цього слід закріпити обов'язок державного виконавця погоджувати розмір майбутньої винагороди із спеціалістом під час його залучення, про що зазначати в постанові про призначення спеціаліста.

Окрім прав на спеціаліста покладено ряд обов'язків, що визначають його завдання і роль у виконавчому провадженні. Відповідно до частини третьої Закону України «Про виконавче провадження», до обов'язків спеціаліста належать: надання письмового висновку з питань, що поставлені йому державним виконавцем у постанові, а також надання усних рекомендацій щодо дій, які виконуються в його присутності.

Думається, що наведеними обов'язками завдання спеціаліста у виконавчому провадженні не вичерпується. В законі слід закріпити ще один головний обов'язок спеціаліста – надавати технічну допомогу державному виконавцю під час проведення виконавчих дій. Наприклад, абзац чотирнадцятий частини третьої статті 5 Закону України «Про виконавче провадження» надає право державному виконавцю застосовувати під час проведення виконавчих дій відеозапис, фото- і кінозйомку. При цьому, хто безпосередньо буде здійснювати запис, закон не згадує. Навряд чи здійснювати таку фіксацію буде зручно самому державному виконавцю, навіть якщо він володіє відповідними навичками, оскільки такого роду дії відволікатимуть його від процесу здійснення виконання.

Інші варіанти залучення спеціаліста в якості технічного помічника державного виконавця буде розглянуто нижче.

Видається доцільним закріпити обов'язок спеціаліста на відмову від участі у проведенні виконавчих дій через відсутність необхідної кваліфікації, певних знань і навичок, оскільки такі причини для відмови можуть стати відомими спеціалісту вже після його призначення.

Законодавство України, що регулює здійснення виконавчого провадження, не передбачає переліку виконавчих дій, під час здійснення яких можливе залучення спеціаліста. Проте, аналізуючи Закон України «Про виконавче провадження», можна виділити випадки, в яких залучення спеціаліста є доцільним, сприятиме своєчасному і належному виконанню рішення.

Так, абзац п'ятий частини третьої статті 5 Закону України «Про виконавче провадження» наділяє державного виконавця правом безперешкодно входити до приміщень і сховищ, що належать боржникам або зайняті ними, проводити огляд зазна-

чених приміщень і сховищ, при необхідності примусово відкривати їх в установленому порядку, опечатувати ці приміщення і сховища.

Абзац п'ятнадцятий цієї ж статті дозволяє державному виконавцю при виконанні судових рішень безперешкодно входити на земельні ділянки, в жилі та інші приміщення боржників-фізичних осіб, проводити в цих приміщеннях огляд, за необхідності примусово відкривати їх в установленому порядку із залученням працівників органів внутрішніх справ.

Під час вчинення виконавчих дій у разі відмови боржника або іншої особи допустити державного виконавця до приміщень, в тому числі житлових, державний виконавець змушений примусово їх відкривати, що прямо дозволено вищенаведеними нормами. Проте, здійснити такі дії видається технічно складним, оскільки фактично означає виламати або відімкнути двері за допомогою відмички. Враховуючи, що не кожен державний виконавець має відповідні навички, а також достатню фізичну силу, уявляється прийнятним для примусового відкриття приміщень залучати спеціаліста, який надаватиме державному виконавцю технічну допомогу.

У виконавчому провадженні можуть виникати ситуації, в яких державний виконавець вважатиме доцільним фіксувати хід виконавчої дії за допомогою відеозапису. Наприклад, під час примусового проникнення до житла, якщо у державного виконавця є підстави вважати, що його дії будуть оскаржені. Під час проведення опису майна боржника іноді виникає потреба сфотографувати речі, що входять до його складу, особливо в тому випадку, якщо дані речі після опису і арешту знаходяться на зберіганні у боржника, оскільки останній може суттєво змінити зовнішній вигляд речі, тим самим зменшивши її вартість, і навіть замінити її на іншу. Ми вже згадували, що державний виконавець може застосовувати під час проведення виконавчих дій відеозапис, фото- і кінозйомку. І, як вже зазначалося вище, такі дії доцільно здійснювати спеціалістові, навіть якщо державний виконавець володіє потрібними навичками - таку допомогу спеціаліста слід визначати як допомогу технічного характеру.

Найбільш широко застосовувати допомогу спеціаліста у виконавчому провадженні, в тому числі у консультативно-довідковій формі, можна під час проведення опису майна боржника. Опис проводиться у разі звернення стягнення на майно боржника, а також під час виконання рішення суду про примусове виселення боржника. Відповідно до пункту 5.6.6 Інструкції про проведення виконавчих дій в акті опису і арешту майна, повинна бути вказана оцінка кожного внесеного в акт предмета і загальна вартість усього майна.

Відповідно до частини першої статті 57 Закону України «Про виконавче провадження» оцінка майна боржника провадиться державним виконавцем, якщо вартість майна не перевищує сто неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, за ринковими цінами, які діють на день проведення оцінки. Якщо оцінити окремі предмети складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника на реалізацію за оцінкою, проведеною державним виконавцем, останній запрошує суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання для визначення вартості майна - таке правило встановлює частина друга зазначеної статті.

Проте, залучення саме професійного оцінювача видається виправданим лише за наявності такого ускладнення, як заперечення проти оцінки майна, проведеної державним виконавцем, однією із сторін.

Що ж стосується випадку, коли, на думку державного виконавця, оцінити певні предмети складно, думається, доцільним є залучення спеціаліста, а не суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання. Доцільність пояснюється тим, що винагорода спеціаліста вочевидь буде меншою, ніж вартість послуг професійного оцінювача, який пройшов курс відповідного навчання, відповідно до частини першої статті шостої Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» склав кваліфікаційний іспит та одержав кваліфікаційне свідоцтво оцінювача і ставить за мету своєї діяльності отримання прибутку. Збільшувати витрати виконавчого провадження в даному випадку, думається, є невиправданим, оскільки йдеться лише про консультацію спеціаліста, а не

проведення оцінки майна за спеціальними методиками відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», а саме: в разі, якщо самостійно оцінити майно, припустима вартість якого менша, ніж сто неоподаткованих мінімумів доходів громадян, державний виконавець вважатиме складним, він може звернутися до фахівця, який допоможе оцінити даний предмет або роз'яснить, що його ринкова вартість є вищою за сто неоподаткованих мінімумів доходів громадян, в останньому випадку державний виконавець залучить професійного оцінювача. Виходячи з принципу процесуальної економії, даним фахівцем повинен бути такий суб'єкт виконавчого провадження як спеціаліст, а не суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання.

Таким чином, в деяких випадках проводити оцінку майна доцільно із залученням спеціаліста-товарознавця, який краще обізнаний в ринкових цінах на певні види майна, а також більш точно може визначити ступінь зношеності речі, що теж суттєво впливає на її вартість. Наприклад, старовинні меблі, посуд, начиння можуть бути описані державним виконавцем як речі, що мають невелику цінність через свою ветхість. Проте, названі предмети можуть бути раритетом і мати високу цінність, що може визначити лише спеціаліст.

Окремо слід згадати про оцінку коштовностей, витворів мистецтва, колекцій марок, монет тощо. В переважній більшості випадків такі речі матимуть вартість, що перевищує сто неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а значить, відповідно до частини третьої статті 57 Закону України «Про виконавче провадження» оцінку такого майна державний виконавець проводить із залученням суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання. Проте, визначити орієнтовну вартість речі для з'ясування необхідності запрошення такого суб'єкта може допомогти спеціаліст, оскільки лише йому помітні певні особливості предмету, що визначають його належність до коштовного каміння, витворів мистецтва, виробів із цінних порід дерев тощо.

Описане майно, на яке накладено арешт, підлягає зберіганню до моменту його примусової реалізації або передачі стя-

гувачеві.

При цьому завданням державного виконавця є збереження майна в тому вигляді, в якому воно перебувало на момент арешту, з метою недопущення зменшення його вартості. Для досягнення цієї мети державний виконавець може звернутися за консультацією до спеціаліста, який роз'яснить умови зберігання певних категорій майна. Особливо потрібна така консультація у випадку необхідності збереження речей, що швидко псуються, а також майна, що потребує особливого догляду. Так, зберігання продуктів харчування потребує відповідного температурного режиму, режиму вологості й освітлення, що й покликаний роз'яснити спеціаліст.

Залучений спеціаліст порадить, хто може бути призначений зберігачем подібних речей (як правило, суб'єкт господарювання, який може забезпечити відповідні умови зберігання і утримання майна).

Особливого значення набуває консультація спеціаліста щодо зберігання описаного майна у випадках, передбачених частиною четвертою статті 79 Закону України «Про виконавче провадження», відповідно до якої після виселення боржника державний виконавець у необхідних випадках забезпечує в установленому порядку зберігання його майна, але не більше як три роки, з покладенням понесених витрат на боржника, оскільки зберігати зазначене майно виконавець змушений досить довгий період часу. Відповідно до названої норми реалізувати не витребуване майно виселеного боржника державний виконавець вправі лише після завершення трирічного строку, отже умови зберігання такого майна мають бути таким, що забезпечать його збереження протягом всього зазначеного періоду. Оскільки до складу майна можуть входити домашні тварини, кімнатні рослини, продукти харчування тощо, визначити умови його зберігання без залучення спеціаліста видається складним. Відповідно до частини другої статті 79 Закону України «Про виконавче провадження» виселення полягає у звільненні приміщення, зазначеного у виконавчому документі, від особи (осіб), яка виселяється, її майна, домашніх тварин та у забороні даній особі користуватися цим приміщенням. Під час виконан-

ня рішення суду про виселення боржника, зокрема звільнення приміщення від домашніх тварин, державний виконавець може стикнутися з рядом труднощів.

Як зазначав С. Лобанцев, серед проблем, з якими стикаються державні виконавці під час виконання службових обов'язків, є цькування собаками [5, с.91]. Уявімо ситуацію, що під час виконання рішення про виселення боржника, державний виконавець повинен від собаки звільнити приміщення. В деяких випадках, в тому числі у випадку агресивної поведінки тварини, державному виконавцю доцільно залучити спеціаліста-кінолога, ветеринара тощо. Звільнення житлового приміщення і господарських споруд від інших, зокрема великих тварин, теж може потребувати допомоги спеціаліста.

Під час виконання рішення суду про відібрання дитини виконавчі дії в деяких випадках доцільно проводити з залученням спеціаліста-педагога. Оскільки виконання даного рішення може викликати супротив дитини, особливо середнього і старшого віку, крім того, пов'язане з підвищеним нервовим і емоційним навантаженням для неповнолітнього, залучення педагога сприятиме ефективності виконавчих дій, дозволить заспокоїти дитину, справитися з проявами стресу.

Таким чином, аналізуючи законодавство, що регулює виконавче провадження, можна виділити дві форми допомоги спеціаліста у здійсненні виконавчих дій: допомога консультативно-довідкового характеру і технічна допомога. Залучення спеціаліста до проведення виконавчих дій сприятиме підвищенню їх якості, дотриманню строків виконання, забезпеченню інтересів сторін. Думається, наукова розробка проблеми участі спеціаліста в цивільному судочинстві є перспективною і потрібною. В подальшому уявляється доцільними дослідити особливості участі спеціаліста в окремих стадіях цивільного судочинства, можливість надання спеціалістом допомоги, що стосується правових питань, тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гражданский процесс России : учебник / под ред. М.

А. Вукот. - М. : Юристь, 2004. – 459 с.

2. Гражданское процессуальное право : учебник / С. А. Алехина, В. В. Блажеев и др. ; подред. М. С. Шакарян. - М. : ТК Велби, Изд-во Проспект, 2004. – 584 с.

3. Кройтор В. А. Виконавче провадження : навчальний посібник / В. А. Кройтор, М. М. Фролов, М. М. Ясинок ; за ред. В. А. Кройтора. – Харків : Еспада, 2005. – 232 с

4. Ракитина Л. Н. Участие специалистов в гражданском судопроизводстве: дисс. ... канд. юрид. наук / Ракитина Л. Н. - Саратов, 1985. – 204 с.

5. Лобанцев С. Виконання рішень – головний критерій дієвості влади / С. Лобанцев // Право України. - 2002. - № 12. - С. 90-94.

6. М. Руденко. Прокурор як суб'єкт оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб Державної виконавчої служби України // Вісник Національної академії прокуратури України №1, 2012, - С.17-22.

З часу набрання чинності нової редакції Закону України від 4 листопада 2010 року № 2677-VI «Про виконавче провадження» (далі – Закон), тобто з 9 березня 2011 року, прокурор є учасником виконавчого провадження (ч. 1 ст. 7 Закону) та бере в ньому участь у випадку здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа за його заявою (ч. 2 ст. 7 Закону). При цьому законодавець створив ситуацію, за якої незрозуміло, якими саме правами й обов'язками має бути наділений прокурор під час здійснення виконавчого провадження: правами та обов'язками сторони виконавчого провадження (стягувача) (ч. 1 ст. 12 Закону) чи повноваженнями іншого його учасника (ч. 4 ст. 12 Закону). Адже право на оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця з питань виконавчого провадження мають насамперед сторони виконавчого провадження, про що йдеться у ч. 1 ст. 12 Закону,

а серед прав та обов'язків інших учасників виконавчого провадження, зазначених у ч. 4 ст. 12 Закону, такого спеціального права не передбачено.

Вказується лише, що вони користуються іншими правами, наданими цим Законом. У наказі Генерального прокурора України «Про організацію представництва прокурором в суді інтересів громадянина або держави та їх захисту при виконанні судових рішень» від 29 листопада 2006 року № бгн (із наступними змінами та доповненнями) зазначається, що у випадках відкриття виконавчого провадження за заявою прокурора, який набуває статусу учасника виконавчого провадження, він має користуватися правами, визначеними Законом України «Про виконавче провадження», зокрема і оскаржувати незаконні дії (бездіяльність) органів державної виконавчої служби та їх посадових осіб (п. 14.2). Отже, прокурор, який відповідно до ст. 19 цього Закону звернувся до державного виконавця із заявою про відкриття виконавчого провадження, має права й обов'язки стягувача, в інтересах якого він діє, за винятком права на укладення мирової угоди про закінчення виконавчого провадження, оскільки прокурор повністю замінює собою стягувача.

Слід зазначити, що оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб Державної виконавчої служби України (далі – ДВС) – одна з найважливіших гарантій забезпечення прав фізичних та юридичних осіб у виконавчому провадженні. При цьому можна виділити два види оскарження: 1) адміністративний (відомчий) порядок оскарження; 2) судовий порядок оскарження (ст. 82 Закону). За таких обставин стягувач (прокурор на його користь), інші учасники виконавчого провадження (окрім боржника) можуть скористатися наданою ст. 82 Закону, ст. 383 Цивільного процесуального кодексу України (ЦПК України), ст. 181 Кодексу адміністративного судочинства України (КАС України) та ст. 1212 Господарського процесуального кодексу України (ГПК України) можливістю оскаржити незаконні рішення, дії (або, навпаки, бездіяльність) державного виконавця до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, чи до керівника відповідного відділу ДВС вищого рівня або

суду.

Проте ці правові норми (за винятком ст. 383 ЦПК України), на нашу думку, широко трактують коло осіб, які мають право звернутися за захистом своїх порушених прав, надаючи такі повноваження не лише учасникам виконавчого провадження, а й особам, які залучаються до проведення виконавчих дій. Тобто йдеться про те, що у виконавчому провадженні можуть зачіпатися та, відповідно, порушуватися не лише права сторін, а й інших суб'єктів виконавчого провадження.

Однак необхідно врахувати і той аспект, що крім стягувача та боржника інші учасники виконавчого провадження особисто не заінтересовані в результатах виконавчого провадження і фактично немає потреби у захисті їхніх прав з огляду на неможливість їх реалізації у виконавчому провадженні. Тому, на наш погляд, більш доцільно наділити правом на оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб ДВС, стягувача, боржника та прокурора, як це передбачено, наприклад, чинним ГПК України (ст. 1212), де прокурор виступає як самостійний суб'єкт оскарження. Згідно з положеннями ст. 383 ЦПК України правом на звернення зі скаргю до суду наділені лише сторони виконавчого провадження.

Прокурори, як свідчить практика, здебільшого надають перевагу судовому оскарженню рішень, дій або бездіяльності державного виконавця, міркуючи про те, що начальник відділу ДВС, який здійснює безпосередній контроль за діяльністю державного виконавця, не матиме особистої заінтересованості у задоволенні скарги на свого працівника. Звісно, така позиція сумнівна, але зауважимо: у будь-якому випадку розгляд скарги начальником відділу ДВС жодною мірою не позбавляє прокурора права оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця і до суду [1].

Під час реалізації прокурором права на судове оскарження слід зважати на те, що законодавством встановлено певний порядок оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб ДВС. Найсуттєвішими моментами в аспекті подальшого викладення є питання визначення судової юрисдикції для оскарження (адміністративної,

господарської, цивільної), об'єкта оскарження, тобто правових актів індивідуальної дії, а також дії чи бездіяльності державного виконавця або іншої посадової особи ДВС, порядку розгляду скарги у суді. На теоретичному та практичному рівнях зазначені питання є дискусійними [2].

Згідно зі ст. 181 КАС України («Особливості провадження у справах з приводу рішень, дій або бездіяльності державної виконавчої служби») учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної посадової особи порушено їхні права, свободи або інтереси, а також, якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

З аналізу цієї процесуальної норми можна зробити висновки про те, що всі спори щодо скарг учасників виконавчого провадження (за винятком державного виконавця) та осіб, які залучаються до проведення виконавчих дій, на рішення, дії чи бездіяльність ДВС при виконанні названих вище питань теорії виконавчих документів, розглядаються адміністративними судами, крім тих, для яких

установлено інший порядок судового оскарження. Отже, з метою виявлення зазначених спорів, які не розглядаються в порядку адміністративного судочинства, необхідна пряма вказівка в законі про їх розгляд в іншому судочинстві.

Як зазначено в п. 13 Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 13 грудня 2010 року № 3 «Про практику застосування адміністративними судами законодавства у справах з приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності державної виконавчої служби» [3], прокурор має право звернутися з позовом у вказаних справах не лише як учасник виконавчого провадження, статусу якого він набуває при відкритті виконавчого провадження за його заявою у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді (п. 2 ст. 19 Закону), а й при здійсненні представництва в суді особи, яка є учасником ви-

конавчого провадження. Крім того, у разі відхилення протесту прокурора або ухилення органу ДВС від його розгляду прокурор може звернутися із заявою до суду про визнання акта незаконним (ч. 4 ст. 21 Закону України «Про прокуратуру»).

Таким чином, в адміністративному судочинстві до складу суб'єктів оскарження належить саме прокурор: 1) як повноправний учасник виконавчого провадження у разі відкриття такого провадження за його заявою у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді на підставі ч. 1 ст. 7 Закону; 2) при здійсненні представництва в суді особи, яка є учасником виконавчого провадження; 3) як суб'єкт права на внесення протесту, відхилення якого або ухилення від розгляду якого є підставою для подальшого звернення до адміністративного суду. В останньому випадку йдеться про ситуації, пов'язані зі здійсненням прокурорського нагляду за додержанням законодавства про звернення громадян в органах ДВС, про адміністративні правопорушення, про боротьбу з корупцією.

Статтею 1212 ГПК України встановлено, що скарги на дії чи бездіяльність органів ДВС щодо виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів можуть подавати стягувач, боржник або прокурор протягом десяти днів з дня вчинення оскаржуваної дії або з дня, коли зазначеним особам стало про неї відомо, або з дня, коли дія мала бути вчинена. Ці скарги розглядаються господарським судом.

Отже, з цієї норми прямо випливає, що вказані публічно-правові спори розглядаються за правилами господарського судочинства. Однак слід наголосити: для визначення спору, який повинен розглядатися в господарському судочинстві, необхідно враховувати наступне. По-перше, він має впливати лише з правовідносин, що склалися під час виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів. По-друге, скаржником у такому спорі може бути лише стягувач, боржник або прокурор. По-третє, його предметом у буквальному розумінні зазначеної процесуальної норми повинна бути дія чи бездіяльність органів ДВС. Звідси можна зробити висновок, що лише за наявності цих трьох умов такий спір має розглядатися за правилами господарського судочинства. Тому решту спорів, які виникли на-

віль при виконанні рішень господарських судів, необхідно розглядати за правилами адміністративного судочинства.

Подібна ситуація, хоч і з деякими відмінностями, складається й при розмежуванні цивільної та адміністративної юрисдикцій щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів ДВС під час виконання рішень, ухвалених у цивільному судочинстві. У ньому розглядаються зазначені справи за таких умов: спір повинен виникнути під час виконання рішення, ухваленого за правилами ЦПК України; скаржниками є лише сторони виконавчого провадження (прокурор на користь стягувача); предмет спору – рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи ДВС [4].

Враховуючи зазначене, оскаржити рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та іншої посадової особи ДВС прокурор має право:

1) за ЦПК України – до суду цивільної юрисдикції, що видав виконавчий документ, якщо оскаржується рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та іншої посадової особи ДВС за виконавчим документом зазначеного суду;

2) за ГПК України – до господарського суду, якщо скарга стосується виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів; зазначені скарги щодо виконання рішень, ухвал, постанов господарських судів підлягають розгляду господарським судом, який розглянув відповідну справу у першій інстанції, тобто тим господарським судом, що видав виконавчий документ (наказ чи ухвалу), незалежно від того, якою саме особою подано скаргу (п. 10 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 24 жовтня 2011 року № 10 «Про деякі питання підвідомчості і підсудності справ господарським судам») [5];

3) за КАС України – до адміністративного суду, до того ж редакція ст. 181 КАС України встановлює юрисдикцію адміністративним судам таких вимог словами «якщо законом не встановлено іншого порядку судового оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби». Це означає, що адміністративним судам підвідомчі адміністративні позови, пов'язані з

порушенням прав, свобод чи інтересів сторін виконавчого провадження при виконанні виконавчих документів, виданих адміністративними судами.

У подальшому спробуємо окреслити коло рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб ДВС, які можуть бути оскаржені прокурором під час здійснення виконавчого провадження. Це, зокрема, рішення у вигляді такої постанови: про відмову у задоволенні відводу державного виконавця, експерта, спеціаліста, оцінювача, перекладача (ч. 7 ст. 16 Закону); про відмову у прийнятті до провадження виконавчого документа (ч. 1 ст. 24 Закону); про відмову у відкритті виконавчого провадження (ч. 4 ст. 26 Закону); про відкладення провадження виконавчих дій (ч. 2 ст. 35 Закону); про зупинення виконавчого провадження (ч. 3 ст. 39 Закону); про стягнення з боржника витрат, пов'язаних із організацією та проведенням виконавчих дій (ч. 5 ст. 41 Закону); про повернення стягувачу виконавчого документа (без виконання) та авансового внеску (ч. 4 ст. 47 Закону); про повернення виконавчого документа до суду (ч. 3 ст. 48 Закону); про закінчення виконавчого провадження (ч. 3 ст. 49 Закону); про зняття арешту з майна (ч. 6 ст. 60 Закону).

До дій, які підлягають оскарженню, можна віднести: ненадання можливості ознайомитися з матеріалами виконавчого провадження (ч. 2 ст. 11 Закону); проведення виконавчих дій без понятих, присутність яких під час вчинення виконавчих дій є обов'язковою (ч. 1 ст. 11, ч. 2 ст. 15 Закону); проведення виконавчих дій у нічний час, вихідні дні з порушенням вимог ст. 29 Закону; порушення порядку звернення стягнення на майно боржника та його вилучення (статті 52–57, 65–67 Закону); порушення порядку реалізації майна, на яке звернено стягнення (статті 62–66 Закону); порушення умов звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника (статті 68–74 Закону); порушення умов виконання рішень, за якими боржник зобов'язаний особисто вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення (статті 75–79 Закону).

Бездіяльність державного виконавця, що оскаржується, може проявлятися у: непризначенні експерта або спеціаліста

для з'ясування та вирішення питань, що виникають під час здійснення виконавчого провадження і потребують спеціальних знань, а для оцінки майна – суб'єктів оціночної діяльності (суб'єктів господарювання) (ч. 1 ст. 13 Закону); непризначенні (за необхідності) перекладача під час проведення виконавчих дій (ч. 1 ст. 14 Закону); ненадсиланні виконавчого документа за новим місцем проживання чи місцезнаходженням боржника, місцем його роботи чи місцезнаходженням майна боржника (ч. 5 ст. 20 Закону); ненадсиланні копій постанов та інших документів виконавчого провадження, які державний виконавець повинен довести до відома сторін та інших учасників виконавчого провадження (ч. 1 ст. 31 Закону); незверненні до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини, а також іншу бездіяльність державного виконавця, пов'язану з розшуком боржника або його майна (ч. 4 ст. 40 Закону); невідновленні виконавчого провадження у випадках, передбачених ст. 51 Закону; ненадсиланні відповідним правоохоронним органам матеріалів для притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності (ч. 6 ст. 65, ч. 10 ст. 74, ч. 3 ст. 75, ч. 2 ст. 89 Закону); не накладенні штрафу на боржника – фізичну або юридичну особу (ч. 1 ст. 89 Закону).

При цьому не має значення, яким розпорядчим документом оформлені рішення, дії державного виконавця – постановою, в тому числі затвердженою начальником відповідного відділу ДВС, актом, резолюцією на заяві заінтересованої особи, листом чи в іншій формі, або взагалі не оформлені (бездіяльність) – всі вони за наявності певних обставин можуть бути оскаржені прокурором до суду.

За результатами розгляду скарги виноситься ухвала (рішення), в якій відповідний суд або визнає доводи прокурора правомірними і залежно від змісту визнає постанову державного виконавця щодо здійснення заходів виконавчого провадження недійсною, або визнає недійсними наслідки виконавчих дій, або зобов'язує орган ДВС здійснити певні виконавчі дії, якщо він ухиляється від їх виконання без достатніх підстав, або визнає доводи скаржника неправомірними і скаргу відхиляє.

Щодо форми судового процесу господарська юрисдик-

ція визначилась таким чином: це є не позовне провадження, а «особлива» форма чи одна із форм судового контролю щодо виконання рішень, ухвал, постанов (лист Вишого господарського суду України від 11 грудня 2006 року № 05-3/2772 «Щодо розгляду скарг на дії чи бездіяльність органів Державної виконавчої служби») [6]. Проте за відсутності законодавчих приписів щодо порядку вирішення таких звернень господарський суд застосовує більшість положень ГПК України, які врегульовують позовне провадження, зокрема: порядок призначення скарги до розгляду, витребування та отримання певних доказів, їх оцінку в судовому засіданні, процесуальні строки, порядок винесення певного процесуального документа за результатами розгляду, набуття ним законної сили, порядок оскарження тощо.

При цьому було б доцільно орієнтуватися на одночасну гармонізацію таких норм із відповідними нормами ЦПК України та КАС України, які також поки що не досконалі в аспекті цього дослідження і до того ж передбачають різні судові форми розгляду скарг на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та іншої посадової особи ДВС (позовне провадження відповідно до ст. 181 КАС України і звернення зі скаргою згідно зі статтями 383–389 ЦПК України). Бажано, щоб Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ видав окрему постанову із зазначеного питання, адже постанова Пленуму Верховного Суду України «Про практику розгляду судами скарг на рішення, дії або бездіяльність органів і посадових осіб державної виконавчої служби та звернень учасників виконавчого провадження» від 26 грудня 2003 року № 14 [7] є застарілою та не відповідає умовам сьогодення.

Список використаних джерел

1. Малахов С.О. Оскарження прокурором рішень, дій або бездіяльності посадових осіб державної виконавчої служби: питання теорії та практики / С.О. Малахов // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. –2011. – Вип. 9. – С. 342–345.

2. Гордиенко М. В какой суд пойти с жалобой на ГИС?

Проблемы определения судебной юрисдикции обжалования действий госисполнителей / М. Гордиенко // Юридическая практика. – 2011. – № 24 (703). – 14 июня.

3. Коваленко Д. Два суда – два мнения. Разное разъяснение в применении одной и той же нормы процессуального права пленумами ВХСУ и ВАСУ / Д. Коваленко // Юридическая практика. – 2011. – № 46 (725). – 15 ноября.

4. Смоковіч М. Розмежування судових юрисдикцій щодо спорів про оскарження рішень, дій чи бездіяльності Державної виконавчої служби / М. Смоковіч // Вісник Вищого адміністративного суду України. – 2010. – № 4. – С. 15–23.

5. Вісник господарського судочинства. – 2011. – № 6. – С. 16–17.

6. Вісник господарського судочинства. – 2007. – № 2. – С. 22.

7. Вісник Верховного Суду України. – 2004. – № 2. – С. 2–4.

7. Бабич В.А. Принципи функціонування державної виконавчої служби // Адвокат, №11, 2011, - С. 34-37.

Функціонування Державної виконавчої служби як органу примусового виконання судових рішень, створеного в Україні за роки незалежності, не стало достатньою мірою ефективним. Значною мірою, це пов'язано із недостатнім досвідом правового регулювання її діяльності та відсутністю наукового аналізу основ її функціонування.

Хоча у різний час окремі проблеми виконавчого провадження досліджували М. Г. Авдюков, Р. Х. Валеева, Ю. Г. Гринько, В. П. Пастухов, А. М. Ширшиков, П. П. Заворотько, А. К. Сергун, М. Й. Штефан, В. В. Афанасьєв, С. В. Щербак, А. І. Перепелиця, аналізу принципів діяльності Державної виконавчої служби не приділено достатньої уваги.

В юридичній літературі існує багато різних дефініцій принципів права. В одних увага акцентується на тому, що принципи – категорія об'єктивна, в інших юридичні принципи

тлумачаться як основні ідеї і навіть як поняття, що виражають сутність історичного типу права [1, 5–33]. Деякі вчені наголошують на тому, що принципи є сферою правосвідомості, правової ідеології і науки, а інші – що юридичні основи є безпосереднім змістом права, яке розуміється досить широко [2, 102–105; 3, 21–23].

Загальні принципи права в історії розвитку правових систем безпосередньо пов'язувалися з фундаментальними ідеями соціальної справедливості. Отже, суспільство завжди намагалось відтворити в правових принципах ті ідеали справедливості, до яких воно прагнуло. Хоч процес ототожнення принципів права з ідеями справедливості, безумовно, не мав суто ідеалістичного характеру, а досить часто визначався тими життєвими реаліями, в яких опинявся конкретний народ (нація) на певному етапі свого становлення. Отже, під об'єктивною обумовленістю принципів права слід вважати їх відповідність не тільки ідеалам справедливості, а й специфіці конкретних суспільних відносин, економічним, політичним процесам, що відбуваються за даних конкретних умов. Іншими словами, принципи права є таким правовим феноменом, який поєднує норми права з їх соціальними передумовами. Більше того, принципи права не просто дають змогу співвіднести норми права і фактичні обставини соціального життя, а прямо відобразити їх у перших. Саме цей механізм взаємодії принципів права з навколишньою дійсністю створює належні передумови для правотворчості та ефективної реалізації норм права.

Специфіка принципів права полягає у способі їх закріплення у праві. Виокремилосся два підходи до розуміння питання вираження принципів права: пряме відображення їх у нормах права (текстуальне закріплення) і виведення принципів права із змісту нормативно-правових приписів (змістове закріплення). Причому, аналізуючи положення законодавства, що регулює здійснення виконавчого провадження, ми будемо виходити саме із змістовного закріплення принципів функціонування суб'єктів виконавчого провадження, оскільки, на жаль, в нормах чинного законодавства текстуально ці принципи не закріплені. На нашу думку, існує нагальна необхідність текстуального

закріплення принципів функціонування суб'єктів виконавчого провадження в нормативно-правових актах. Це дасть змогу більш чітко визначити роль і місце, яке кожний із суб'єктів посідає в системі правовідносин виконавчого провадження, а також сприятиме більш правильному і однозначному застосуванню і тлумаченню законодавства, що регулює здійснення виконавчого провадження.

Характеризуючи принципи функціонування Державної виконавчої служби, в першу чергу слід виділити принцип верховенства права. В ньому втілюється забезпечення неухильного дотримання прав та свобод стягувача, боржника та інших учасників виконавчого провадження, адміністративного та судового оскарження суб'єктами виконавчого провадження рішень, дій або бездіяльності державних виконавців та інших посадових осіб Державної виконавчої служби. На запровадження цього принципу слід спрямувати роботу з формування правової свідомості учасників виконавчого провадження.

Одним із загальних принципів діяльності Державної виконавчої служби є принцип законності. Цей принцип полягає в тому, що всі суб'єкти виконавчого провадження мають дотримуватися «букви закону», не перешкоджати вчиненню виконавчих дій, виконувати покладені законом обов'язки, не зловживати наданими правами. Особливого значення цей принцип набуває в діяльності Державної виконавчої служби. Згідно зі ст. 19

Основного Закону України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України [4, 19]. Дотримання законності в діяльності Державної виконавчої служби означає:– дотримання посадовими особами Державної виконавчої служби нормативно-правових актів і індивідуальних актів управління;– узгодженість індивідуальних актів управління із нормами нормативно-правових актів, а також індивідуальними актами вищого рівня.– прийняття управлінських рішень посадовими особами Державної виконавчої служби не лише відповідно до «букви закону», тобто чинного законодавства та підзаконних нормативних актів, але й «духу закону», тобто принципів права,

згідно з якими і було прийнято відповідні норми чи рішення.

Остання ознака є особливо важливою через наявність в органах Державної виконавчої служби такої характерної можливості, як свобода адміністративного розсуду.

Один із перших представників науки радянського адміністративного права О. Ф. Євтіхєєв писав: «Зв'язаність адміністрації законом не виключає випадків... коли законодавець, відповідно до мінливих потреб життя, надає адміністрації право чинити за своїм розсудом. Ця галузь вільного розсуду адміністрації не вважається за галузь сваволі, а за діяльність, що визначаються міркуваннями про «громадське добро»» [5, 158].

Серед загальних принципів функціонування Державної виконавчої служби важливе значення має принцип системності. Сутність цього принципу полягає в об'єднанні, при відповідній диференціації, окремих взаємообумовлених видів діяльності необхідних для досягнення конкретних цілей в діяльності суб'єктів виконавчого провадження. Недооцінка Державної виконавчої служби як цілісної системи у всьому різноманітті її внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків може призвести до неподкорданості окремих сторін її діяльності.

Використовуючи принцип гласності, суб'єкти виконавчого провадження здійснюють контроль за діяльністю органів Державної виконавчої служби. У результаті послідовне дотримання принципу гласності сприяє процесу зміцнення законності. Зміст гласності як принципу в діяльності органів Державної виконавчої служби – це забезпечення правдивою, своєчасною інформацією інших суб'єктів виконавчого провадження та громадськості.

Водночас принцип пріоритетності прав громадян юридично пов'язує і позитивно обмежує дії держави та її органів. Визначивши права та свободи людини як найвищу цінність, Конституція України закріпила їх визначальними для діяльності та політики держави. Відповідно, орган Державної виконавчої служби повинен створюватися та функціонувати не задля задоволення тих чи інших потреб державних виконавців, а для якнайповнішої реалізації інтересів учасників виконавчого провадження.

Реформування адміністративного права вимагає втілення нових принципів діяльності органів виконавчої влади, що відповідають потребам встановлення служіння держави інтересам людини. Йдеться про принцип реординації у виконавчому провадженні, що не виключає принципу субординації всередині самої Державної виконавчої служби. За визначенням Ю. Шемшученка та В. Авер'янова [6], реординація реалізується шляхом, з одного боку, надання громадянам (як підвладним об'єктам) права вимагати від керівних, владарюючих суб'єктів, належної поведінки щодо забезпечення прав і свобод громадян, а з іншого – покладання на цих суб'єктів чітких обов'язків щодо неухильного виконання зазначених вимог громадян. Нове адміністративне право прагне до того, щоб громадянин став рівноправним учасником відносин з державою. Принцип реординації передбачає встановлення рівних прав щодо вимагання належної поведінки з обох сторін, а також рівного юридичного захисту цих прав у разі їх порушення [7, 12].

Реалізація принципу реординації у виконавчому провадженні проявляється таким чином: стягувач звертається до відповідного відділу Державної виконавчої служби з вимогою про примусове виконання рішення суду або іншого юрисдикційного органу, при цьому він має право отримати стягвані суми чи майно у строки, передбачені законодавством, з дотриманням всіх його прав та інтересів без завдання йому будь-якої шкоди, але сам повинен дотримуватися правил виконавчого провадження, не перешкоджати державному виконавцю при проведенні виконавчих дій, виконувати всі його вимоги та не вчиняти правопорушень, за які у виконавчому провадженні встановлена адміністративна відповідальність. Державний виконавець, що відкрив виконавче провадження, вправі вимагати належного виконання сторонами своїх обов'язків, а також сам наділений широким колом прав, що сприяють виконанню ним своїх обов'язків [8, 12].

Своєю чергою, принцип субординації проявляється у відносинах внутрішньої підпорядкованості в самій Державній виконавчій службі, що полягають в особливому порядку призначення на посаду та звільнення з посади державних виконав-

ців. Зокрема, Міністерство юстиції України через Департамент державної виконавчої служби здійснює керівництво органами державної виконавчої служби та контроль за їх діяльністю, добір кадрів, методичне керівництво діяльністю державних виконавців, підвищення їх професійного рівня, фінансове і матеріально-технічне забезпечення органів державної виконавчої служби, розглядає скарги на дії державних виконавців, організує виконання рішень відповідно до закону, надає роз'яснення та рекомендації щодо виконання державними виконавцями рішень у порядку, встановленому законом. Головне управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головні управління юстиції в областях, містах Києві та Севастополі організовують виконання законів і здійснюють керівництво управліннями державної виконавчої служби в областях, містах Києві та Севастополі, районними, районними у містах, міськими (міст обласного значення), міськрайонними відділами державної виконавчої служби відповідних управлінь юстиції, координують і контролюють їх діяльність.

Принцип професіоналізму і компетентності посадових осіб Державної виконавчої служби включає в себе чинники, різні за своєю сутністю, але взаємообумовлені і взаємопов'язані.

Дотримання принципу професіоналізму і компетентності зобов'язує посадових осіб Державної виконавчої служби:– бути постійно готовими до здійснення посадових повноважень;– добре знати предмет власної державно-службової діяльності;– знати свої обов'язки і права, повною мірою і якісно здійснювати функції і повноваження, передбачені законодавством і посадовими положеннями та інструкціями;– володіти правилами і процедурами діяльності в органах Державної виконавчої служби;– мати загальну і спеціальну професійну підготовку;– знати юридичні і морально-етичні норми у сфері державної служби і виконавчого провадження зокрема.

Принцип персональної відповідальності посадових осіб Державної виконавчої служби посідає особливе місце у системі принципів функціонування суб'єктів виконавчого провадження і відіграє важливу роль у практичній реалізації завдань і функцій Державної виконавчої служби.

Цей принцип закріплює саме юридичну відповідальність: кримінальну, адміністративну, дисциплінарну, цивільно-правову. У першу чергу посадова особа органів Державної виконавчої служби несе відповідальність за невиконання або неналежне виконання нею своїх службових обов'язків.

Для практичної реалізації цього принципу важливе значення має порядок оскарження дій посадової особи Державної виконавчої служби. Виходячи зі змісту положень Закону України «Про виконавче провадження» можна виділити два види оскарження рішень, дій або бездіяльності посадових осіб Державної виконавчої служби: адміністративний та судовий порядок оскарження. Відповідно до ст. 82 Закону України «Про виконавче провадження» [9] рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби можуть бути оскаржені стягувачем та іншими учасниками виконавчого провадження (крім боржника) до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до керівника відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня чи до суду. Боржник має право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби виключно в судовому порядку. Скарга на рішення, дії або бездіяльність державного виконавця подається начальнику відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець. Рішення, дії чи бездіяльність начальника відділу можуть бути оскаржені до вищестоящего органу державної виконавчої служби. Департамент державної виконавчої служби Міністерства юстиції України розглядає виключно скарги на рішення, дії чи бездіяльність начальників управлінь державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі. Рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами до суду, який видав виконавчий документ, а іншими учасниками виконавчого провадження та особами, які залучаються до проведення виконавчих

дій, – до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

Важливо зазначити, що діяльність кожного структурного підрозділу органів Державної виконавчої служби із розгляду скарг громадян на дії посадових осіб Державної виконавчої служби мають розглядатися з дотриманням компетенційності – принципу, що передбачає юридичну здатність управлінського органу вирішувати адміністративні справи відповідно до встановленої компетенції [10, 20].

Згідно зі ст. 83 Закону України «Про виконавче провадження» принцип контролю знаходить своє практичне втілення у повноваженні начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, а також керівника вищестоящего органу державної виконавчої служби здійснювати контроль за своєчасністю, правильністю і повнотою виконання рішень державним виконавцем.

Принцип неупередженості державного виконавця спирається на процедуру самовідводу державного виконавця або його відводу сторонами або їх представниками. Загальними підставами для відводу мають бути заінтересованість в результаті виконання рішень або інші обставини, що викликають сумнів у неупередженості державного виконавця. Принцип неупередженості має важливе значення, оскільки інтереси, погляди та переконання державного виконавця «не повинні заважати йому ставитись до всіх громадян однаково, без будь-якої дискримінації» [11, 88]. Тому, незалежно від статусу сторони виконавчого провадження, державний виконавець має бути коректним, стриманим по відношенню до обох суб'єктів – як до стягувача, так і до боржника.

З переліку принципів діяльності Державної виконавчої служби не слід вилучати також плановірності, яка передбачає, що функціонування органів Державної виконавчої служби в певному відношенні має відбуватися на основі та згідно з раніше розробленими планами. Плановірність забезпечує своєчасний вибір шляхів розвитку та змісту діяльності різних соціальних систем та елементів, встановлює послідовність реалізації висунутих цілей, визначає необхідні для цього матеріальні і органі-

заційні засоби, терміни вирішення поставлених завдань [12, 20]. Принцип гарантованості прав осіб у виконавчому провадженні полягає в тому, що:– державний виконавець зобов'язаний використовувати надані йому права у точній відповідності із законом і не допускати у своїй діяльності порушення прав та законних інтересів громадян і юридичних осіб;– особам, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до проведення виконавчих дій, повинні бути роз'яснені державним виконавцем їх права;– дії державного виконавця, його відмова від вчинення певної виконавчої дії, зволікання з вчиненням виконавчих дій, а також відмова у задоволенні заяви про відвід державного виконавця можуть бути оскаржені особами, які беруть участь у виконавчому провадженні або залучаються до виконання виконавчих дій.

Принцип недопущення зловживань своїми правами означає, що посадові особи Державної виконавчої служби зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення повного і своєчасного вчинення виконавчих дій.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Смирнов О. В. 1. Основные принципы советского трудового права / О. В. Смирнов. – М. : Юрид. лит., 1977. – 213 с.
2. Алексеев С. С. 2. Проблемы теории права : курс лекций : у 2 т. / С. С. Алексеев. – Свердловск : Свердл. юрид. ин-т, 1972. – Т. 1. – 396 с.
3. Лукашева Е. А. 3. Принципы социалистического права / Е. А. Лукашева // Советское государство и право. – 1970. – № 6. – С. 21-29.
4. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії 4. Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К. : Україна, 1996.
5. Євтіхіїв О. Ф. 5. Основи радянського адміністративного права / О. Ф. Євтіхіїв. – К., 1928. – 296 с.
6. Шемшученко Ю., Авер'янов В. 6. Людина і реформування адміністративного права / Ю. Шемшученко, В. Авер'янов // Урядовий кур'єр. – 2000. – 23 березня. – С. 9.

7. Державне управління та адміністративне право в 7. сучасній Україні: актуальні проблеми реформування / [за заг. ред. В. Б. Авер'янова, І. Б. Коліушко]. – К. : Вид-во Укр. акад. держ. управління при Президентіві України, 1999. – 50 с.

8. Фурса С. Я. 8. Виконавче провадження в Україні. Навчальний посібник / С. Я. Фурса, С. В. Щербак. – К. : Атіка, 2002. – 480 с.

9. Про виконавче провадження : Закон України від 9. 21 квітня 1999 р. № 606-XIV // Відомості Верховної Ради. – 1999. – № 24. – Ст. 207.

10. Goralchuk Wojciech. 10. Zasada kompetencyjnosci w prawie administracyjnym / Goralchuk. – Warszawa, 1986. – 238 s.

11. Васильєва Р. Ф. 11. Административное право зару бежных стран / Р. Ф. Васильєва. – Иваново : Изд-во ИГУ, 1987. – 146 с.

12. Атаманчук Г. В. 12. Обеспечение рациональности государственного управления / Г. В. Атаманчук. – М. : Юрид. лит-ра, 1980. – 256 с.

8. Калінін Р.С. Контрольні та наглядові процедури виконавчого провадження.

I. Вступ

Здійснення виконавчого провадження повинно гарантувати безумовне примусове виконання виконавчих документів у порядку, передбаченому законодавством України, не допускати порушення прав та законних інтересів фізичних і юридичних осіб [1, ч. 1 ст. 6]. Реалізація зазначеної мети є неможливою без застосування спеціальних юридичних механізмів, які б гарантували додержання вимог чинного законодавства України з боку суб'єктів публічної адміністрації – державних виконавців України всіх рівнів, сторін та інших учасників виконавчого провадження. Способом забезпечення законності в процесі виконавчого провадження є контрольні та наглядові процедури, детальна правова регламентація яких є гарантією додержання й охорони прав та свобод приватних осіб, унеможливлення викорис-

тання контрольних повноважень для зведення особистих рахунків, задоволення корпоративних інтересів за допомогою посадових осіб та службовців контрольних органів. Слід зазначити, що з початку 90-х рр. ХХ ст. увага науковців до проблем контролю та нагляду значно зростає, і окремі питання контрольних і наглядових проваджень знаходять своє відображення у працях В. Авер'янова, О. Бандурки, Д. Бахраха, Ю. Битяка, І. Голосніченка, С. Ківалова, О. Кузьменко, Л. Попова, А. Селіванова, Ю. Тихомирова, М. Тищенко та ін. Питання контролю та нагляду предметом дисертаційних досліджень О. Андрійко, В. Гарашука, О. Гетьманець, А. Філатової, С. Денисюка, П. Лютикова, але спеціалізовані дослідження, присвячені порядку здійснення контрольних та наглядових проваджень у процесі примусового виконання виконавчих документів, на сьогодні в Україні відсутні, що й зумовлює актуальність і практичну значущість дослідження саме контрольних і наглядових процедур виконавчого провадження крізь призму загального реформування системи публічної адміністрації України.

II. Постановка завдання

Мета статті – дослідити контрольні та наглядові процедури виконавчого провадження як різновид адміністративних процедур та виділити суттєві риси, притаманні контролю за примусовим виконанням виконавчих документів.

III. Результати

Адміністративна реформа, яка проводиться в Україні, має основною метою комплексну та якісну перебудову системи публічного управління. Наявність конституційних гарантій щодо захисту прав, свобод та інтересів громадян і здійснення певних кроків з удосконалення адміністративно-правового регулювання взаємодії органів публічного управління та приватних осіб в Україні потребує нормативного закріплення кардинально нової системи адміністративно-процедурної діяльності публічної адміністрації, однією зі складових якої є процедури виконавчого провадження як різновид адміністративних процедур. Адміністративні процедури виконавчого провадження можуть бути визначені як встановлені законодавством правила, порядок і умови (зразок) вчинення процесуальних дій щодо розгляду,

розв'язання і вирішення конкретної адміністративної справи у сфері публічного управління, пов'язаної із примусовим виконанням виконавчих документів.

Перш ніж перейти до розгляду особливостей контрольно-наглядових процедур виконавчого провадження, потрібно визначитись із понятійним апаратом. Так, контроль (фр. *co.Ntrole*) – це перевірка чогось, наприклад, виконання законів [2, с. 631]. Під поняттям “нагляд” розуміють одну з форм діяльності різноманітних державних органів із забезпечення законності, а поняття “адміністративний нагляд” можна визначити як діяльність органів публічного управління щодо контролю за додержанням організаціями, посадовими особами і громадянами встановлених державою правил в окремих галузях управління [2, с. 865]. На думку В. Гарашука, поняття “контроль” означає крім “перевірки” або “нагляду з метою перевірки”, ще і “протидію чомусь небажаному” [3, с. 31]. Слід також погодитися із Т. Коломоєць, яка визначає контроль як систематичну перевірку виконання законів, інших нормативних актів, дотримання державної дисципліни й правопорядку, що полягає у втручанні суб'єктів контролю в оперативну діяльність підконтрольних суб'єктів, у зупиненні або скасуванні актів управління, застосуванні заходів примусу щодо підконтрольних посадових осіб [4, с. 252].

У сучасній юридичній літературі та чинному законодавстві України немає єдиного визначення терміна “контроль”, що можна пояснити різними баченнями сутності контролю та різним розумінням окремих його аспектів ученими й законодавцями. При цьому наявне змішування понять “контроль” і “нагляд”, які не є тотожними. На нашу думку, нагляд – це окрема форма контролю, яка характеризується тим, що здійснюється державними органами і посадовими особами не на постійній і безперервній основі стосовно відносин, органів та осіб, які їм не підлеглі та не підпорядковані. Натомість контроль здійснюється постійно і безперервно щодо органів, осіб та відносин, які є підпорядкованими. Однак можна говорити про те, що контроль та нагляд мають спільні цілі забезпечення законності, правопорядку, підвищення ефективності публічного управління,

але здійснюються в нетотожних законодавчо встановлених формах.

Таким чином, контроль за порядком здійснення виконавчого провадження є формою публічного контролю, який, у свою чергу, є різновидом контролю соціального. Логічним і обґрунтованим вбачається і виділення основних функцій контрольних і наглядових процедур виконавчого провадження: 1) забезпечення законності; 2) підвищення ефективності здійснення процедур виконавчого провадження.

Погоджуючись із позицією більшості вчених-адміністративістів про нетотожність понять “контроль” і “нагляд”, вважаємо за можливе запропонувати таку авторську дефініцію: контрольна процедура виконавчого провадження – це діяльність суб’єктів публічної адміністрації–керівників органів ДВС України, що здійснюється на постійній та безперервній основі, передбачає втручання вказаних осіб у конкретне виконавче провадження, полягає у витребуванні його матеріалів, перевірці законності його ведення та прийнятті адміністративного акта – постанови.

Аналізуючи чинне законодавство України про виконавче провадження, можна виділити такі стадії контрольних процедур виконавчого провадження: 1) підготовча (визначається, яке саме виконавче провадження буде предметом перевірки, які саме виконавчі дії, бездіяльність чи процедури будуть предметом контролю); 2) аналітична (вивчаються матеріали виконавчого провадження, проводиться їх аналіз, зіставлення фактичних обставин справи з матеріалами виконавчого провадження та нормами чинного законодавства, які регулюють такі відносини, на предмет відповідності останніх нормам чинного законодавства України); 3) підсумкова (прийняття адміністративного акта–постанови за результатами контролю, направлення постанови сторонам виконавчого провадження та учасникам у передбачених законом випадках); 4) стадія оскарження адміністративного акта – постанови (в адміністративному чи судовому порядку).

Наглядові процедури виконавчого провадження реалізуються у формі прокурорського (слідчого) та судового нагляду

[5, с. 8; 6, с. 212], хоча досить поширеною є точка зору, що прокуратура, слідчі та суд не мають права здійснювати нагляд у процесі виконавчого провадження [7, с. 38].

Як аргументацію позиції щодо існування нагляду як форми контролю за виконавчим провадженням можна навести такі положення законодавства України. Так, відповідно до Конституції України прокуратура України є єдиною системою, на яку покладаються нагляд за додержанням законів, зокрема при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян [8, п. 4 ст. 121], а ЦПК України [9, ст. 383] та ГПК України [10, ст. 121–2] передбачено право сторін, прокурора на звернення до судів загальної юрисдикції та господарських судів зі скаргами на рішення, дії, бездіяльність державних виконавців.

З урахуванням зазначеного, можна визначити наглядові процедури виконавчого провадження як несистематичну діяльність спеціальних суб'єктів – прокуратури, слідчих органів та судів, що здійснюється на підставі нормативно-правових актів, які не належать до спеціалізованого законодавства України про виконавче провадження, що передбачає втручання таких осіб в конкретне виконавче провадження, полягає у можливості оскаржити окремі його процедурні дії, витребуванні конкретного виконавчого провадження, його дослідженні та прийнятті з боку судів судового акта–ухвали, з боку слідчих та прокуратури – вжитті відповідних заходів реагування, включаючи можливість порушення відповідних кримінальних справ.

Стадіями наглядових процедур виконавчого провадження є: 1) підготовча (визначається, яке саме виконавче провадження, які виконавчі дії, бездіяльність чи процедури будуть предметом перевірки, та здійснюється звернення з відповідним позовом до суду чи виїмка матеріалів виконавчого провадження; 2) аналітична (з'ясування конкретних обставин дій або бездіяльності представника ДВС); 3) підсумкова (прийняття відповідного судового акта–ухвали або винесення постанови про порушення кримінальної справи слідчим чи прокурором); 4) стадія оскарження (судового акта – ухвали в апеляційному та каса-

ційному порядку або постанови про порушення кримінальної справи).

Вбачаємо також за доцільне, аналізуючи чинні нормативно-правові акти України, говорити про існування в контексті виконавчого провадження внутрішніх контрольних процедур, які здійснюються керівниками органів ДВС по вертикалі, та зовнішніх наглядових процедур, які здійснюються судами, органами та посадовими особами, що не входять до системи ДВС України та Міністерства юстиції України.

Таким чином, внутрішні контрольні процедури ДВС та зовнішні наглядові процедури органів і посадових осіб, які не входять до системи ДВС України, разом утворюють сукупність контрольних та наглядових процедур виконавчого провадження. Цей критерій поділу ґрунтується на таких відмінностях контрольних та наглядових процедур: регулювання різними законодавчими актами контрольної і наглядової діяльності у виконавчому провадженні; відмінність суб'єктів, які здійснюють контроль та нагляд, урахування відмінності їх правового статусу; результати та наслідки здійснення такого контролю й нагляду.

Погоджуючись зі сприйнятою на сьогодні науковою позицією щодо поділу адміністративних процедур за суб'єктом (напрямом) ініціативи на “заявні” та “втручальні” [11, с. 24–25], контрольні та наглядові процедури виконавчого провадження як різновид адміністративних процедур потрібно розглядати саме на підставі такого розподілу, враховуючи специфіку правовідносин виконавчого провадження.

Вважаємо обґрунтованим таке визначення заявних процедур виконавчого провадження: це процедури, що розпочинаються з настанням юридичних фактів—складанням та поданням за виключним волевиявленням учасниками виконавчого провадження відповідних заяв, з якими чинне законодавство пов'язує започаткування певних адміністративних процедур виконавчого провадження та прийняття відповідних адміністративних актів державним виконавцем. Втручальні процедури виконавчого провадження можна визначити як дії державних виконавців, що здійснюються виключно за їх волевиявленням, оформлюються відповідними адміністративними актами державного виконавця

як суб'єкта публічної адміністрації, на прийняття яких не впливає волевиявлення сторін та інших учасників виконавчого провадження.

Слід зазначити, що контрольні процедури виконавчого провадження можуть бути як заявними (рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб ДВС можуть бути оскаржені стягувачем та іншими учасниками виконавчого провадження (крім боржника) до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до керівника відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня чи до суду, боржник має право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби виключно в судовому порядку) [1, ст. 82], так і втручальними (контроль за своєчасністю, правильністю і повнотою виконання рішень державним виконавцем здійснюють начальник відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, а також керівник вищестоящего органу ДВС) [1, ст. 83].

До контрольних втручальних процедур виконавчого провадження належать: 1) здійснення начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, контролю за рішеннями, діями державного виконавця під час виконання рішень, який має право у разі, якщо вони суперечать вимогам закону, своєю постановою скасувати постанову або інший процесуальний документ (або їх частину), винесені у виконавчому провадженні державним виконавцем, визнати недійсним складений державним виконавцем акт, зобов'язати державного виконавця провести виконавчі дії в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження" [1, ч. 2 ст. 83]; 2) здійснення керівником вищестоящего органу ДВС у разі виявлення порушень вимог закону їх визначення своєю постановою та надання доручення начальнику відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, щодо проведення дій, передбачених Законом України "Про виконавче провадження" [1, ч. 4 ст. 83]; 3) здійснення контролю за законністю виконавчого провадження Міністерством юстиції України через Департамент державної виконавчої служби, Головним

управлінням юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головним управлінням юстиції в областях, містах Києві та Севастополі – через відповідні управління державної виконавчої служби [1, ч. 6 ст. 83].

При цьому Законом України “Про виконавче провадження” передбачено, що здійснювати перевірку законності виконавчого провадження мають право: директор Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України та його заступники, заступники начальника Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головного управління юстиції в області, містах Києві та Севастополі, начальники управлінь ДВС, їх заступники [1, ст. 84]. Вищезазначені посадові особи про проведення перевірки виконавчого провадження та витребування його матеріалів виносять індивідуальний адміністративний акт–постанову [1, ст. 85], яка є обов’язковою для виконання державними виконавцями та підлеглими посадовими особами ДВС [1, ч. 5 ст. 86]. Наглядові процедури виконавчого провадження можуть бути як заявними (ст. 383 ЦПК України [8] та ст. 121-2 ГПК України [9]) передбачено право сторін, прокурора на звернення до судів загальної юрисдикції та господарських судів зі скаргами на рішення, дії, бездіяльність державних виконавців), так і втручальними (ст. 178 КПК України [12] передбачає можливість проведення виїмки документів за постановою слідчого, у тому числі і матеріалів виконавчого провадження, в рамках розслідування певної кримінальної справи).

З урахуванням вищезазначеного можна запропонувати таку класифікацію контрольних і наглядових процедур виконавчого провадження:

–за обсягом контрольних повноважень– загальні (Міністерство юстиції України) та спеціальні (вертикаль ДВС України);

–за часом здійснення – поточні (оперативні) та наступні (наслідкові);

–за спрямованістю суб’єкта та об’єкта контролю – зовнішні та внутрішні.

IV. Висновки

За результатами дослідження зроблено такі висновки:

1.Правова дефініція “контроль” є родовим поняттям щодо поняття “нагляд”, яке, у свою чергу, є однією з форм, методів чи різновидів контролю.

2.У процедурах контролю та нагляду за виконавчим провадженням можна виділити такі стадії: підготовча, аналітична, підсумкова, стадія оскарження.

3.Постанова за результатами перевірки, яка здійснюється керівниками ДВС України по вертикалі, є адміністративним актом, тобто рішенням (правовим актом) індивідуальної дії.

4.Контрольно-наглядові процедури виконавчого провадження характеризуються такими проблемами: 1) можливістю здійснення нагляду зі сторони органів прокуратури; 2) недостатністю врегульованості власне самої процедури здійснення контролю та нагляду; 3) виключенням права боржника на адміністративне оскарження дій, бездіяльності та рішень державного виконавця, що виключає його можливість ініціювати контрольні процедури виконавчого провадження з боку керівництва ДВС по вертикалі.

Список використаної літератури

1.ЗаконУкраїни “Про виконавче провадження” від 21.04.1999 р. № 606-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=606-14>.

2.Советский энциклопедический словарь / [научно-редакционный совет: А.М. Прохоров (пред.)].–М. : Советская энциклопедия, 1981. – 1600 с.

3.Гаращук В.М. Контроль та нагляд у державному управлінні : монографія / Володимир Миколайович Гаращук. – Х. : Фоліо, 2002. – 176 с.

4.Адміністративне право України : підручник / [Т.О. Коломоець, Ю.В. Пиріжкова, Н.О. Армаш та ін. ; за заг. ред. Т.О. Коломоець]. – К. : Істина, 2009. – 480 с.

5.Говоруха М. Роль і місце прокурора у виконавчому провадженні / М. Говоруха, М. Руденко // Юридичний вісник України. – 2006. – № 37. – С. 8–9.

6.Гончарова І.Ю. Взаємодія державної виконавчої слу-

жби з органами прокуратури під час виконання рішень / І.Ю. Гончарова // Вісник Запорізького юридичного інституту. – 2009. – № 1. – С. 210–214.

7.Шупеня М. Прокурорський нагляд та участь прокурора у виконавчому провадженні / М. Шупеня, М. Бачук, Л. Франків // Право України. – 2006. – № 1. – С. 37–40.

8.Конституція України : прийнята Верховною Радою 28 червня 1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

9.Цивільно-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1618-15&p=1308520861533281>.

10. Господарський процесуальний кодекс України [Електронний ресурс].–Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1798-12&p=1308520861533281>.

11. Адміністративна процедура адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / [авторупор. В.П. Тимошук].–К. : Факт, 2003.– 496 с.

12. Кримінально-процесуальний кодекс України [Електронний ресурс].–Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1001-05&p=13085208>

9. Сібільов Д.М. Мирова угода у виконавчому провадженні. Процесуальні аспекти виконання судових рішень // Право і безпека. 2012. № 2 (44), С. 191-194.

10. Щербак С.В. Зміст виконавчого процесу.

Постановка проблеми.В сучасній юридичній літературі та практиці термін“виконавче провадження” використовується в кількох значеннях:

1)як назва галузі законодавства, що регулює діяльність при примусовому виконанні рішень судів та інших юрисдикційних органів;

2)як назва конкретної справи, що перебуває у відділі державної виконавчої служби та має свій реєстраційний номер;

3)як назва навчальної дисципліни, предметом якої є ви-

вчення питань примусового виконання рішень.

В даній статті хотілося б приділити більше уваги ще одному значенню виконавчого провадження. Розглядаючи діяльність органів державної виконавчої служби та інших суб'єктів виконавчого провадження, спрямовану на забезпечення примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів через призму юридичного процесу, слід відмітити, що під єдиним поняттям “виконавче провадження” фактично об'єднується декілька видів проваджень, які можливо виокремити, виходячи зі змісту Закону України “Про виконавче провадження”, тому вважаємо, що їх об'єднання під єдиним загальним поняттям “виконавче провадження” є некоректним, а сукупність цих проваджень слід більш правильно називати виконавчим процесом.

Виклад основного матеріалу. Навіть аналіз положень ст. 1 Закону України “Про виконавче провадження” дозволяє усвідомити, що законодавче визначення поняття “виконавчого провадження” через “сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у цьому законі, що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб)”, є доволі вузьким та вже не відображає всієї багатогранності процесу примусового виконання рішень, що вийшов за рамки вищезазначеного поняття. Під виконавчим процесом слід розуміти врегульовану нормами законодавства про виконавче провадження діяльність органів державної виконавчої служби та інших суб'єктів виконавчого процесу, здійснювану в особливій процесуальній формі, та спрямовану на забезпечення примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, а також реальне поновлення прав фізичних та юридичних осіб шляхом застосування заходів примусового виконання.

Критеріями виділення будь-якого виду юридичного процесу є три елементи, що складають процес: процесуальні провадження, процесуальні стадії і процесуальні режими. Кожен із зазначених елементів, в свою чергу, узагальнює підсистему характеристик, його більш конкретних ділянок. Це стосується й виконавчого процесу.

Процесуальне провадження розглядається як головний

елемент юридичного процесу, що являє собою системне утворення, комплекс взаємопов'язаних процесуальних дій [1, с. 90].

Виконавчий процес при цьому слід розглядати як сукупність вчинюваних проваджень та виконавчих процесуальних правовідносин, які виникають під час їх вчинення.

Кожне провадження характеризується спеціальними ознаками, які дозволяють виділити окремі частини в рамках виконавчого процесу: провадження спрямовується на вирішення певних, якісно однорідних суспільних ситуацій, які мають один і той же предмет правового регулювання; кожне провадження спрямоване на досягнення конкретної мети правозастосовчого характеру; змістом діяльності є вирішення відповідних завдань; однорідні провадження регламентуються процесуальними нормами одного виду.

В структурі виконавчого процесу можна виділити: 1) провадження щодо звернення стягнення на майно боржника, в тому числі провадження про звернення стягнення на майно боржників-фізичних осіб та звернення стягнення на майно боржників-юридичних осіб, про звернення стягнення на заробітну плату, пенсію, стипендію та інші доходи боржника; 2) провадження щодо передачі майна; 3) провадження щодо виконання виконавчих документів немайнового характеру, в тому числі провадження про поновлення на роботі, про відібрання дитини, про виселення боржника та вселення стягувача тощо; 4) провадження щодо виконання забезпечувальних заходів. Змістом процесуального провадження є процесуальні дії, які у виконавчому процесі підлягають розмежуванню залежно від суб'єкта їх вчинення, адже з одного боку, це дії державного виконавця щодо приписів виконавчого документа, а, з іншого, це дії учасників виконавчого процесу (стягувача та боржника). Незважаючи на те, що поняття "виконавча дія" вживається ще з радянських часів, у законодавстві (як в минулому, так і в сучасному) не містилося ні визначення, ні хоча б примірного переліку виконавчих дій. На відміну від відчизняного законодавства, у ст. 64 Федерального Закону РФ "Об исполнительном производстве" від 02.10.2007 № 229-ФЗ, є стаття з назвою "Виконавчі дії", в якій наводиться перелік виконавчих дій, до основних з

яких можна віднести такі, як проведення перевірки, в тому числі перевірки фінансових документів щодо виконання виконавчих документів, надання фізичним та юридичним особам доручень щодо виконання вимог виконавчих документів, входження до нежитлових приміщень та сховищ, які займає боржник або інші особи, або таких, що належать боржнику або іншим особам, з метою виконання виконавчих документів, з письмового дозволу старшого судового пристава входження без згоди боржника до жилого приміщення, яке він займає, з метою забезпечення вимог виконавчого документа накладення арешту на майно, в тому числі грошові кошти та цінні папери, вилучення зазначеного майна, передача арештованого та вилученого майна на зберігання тощо.

В Законі України “Про виконавче провадження” міститься практично аналогічна стаття 11, де також йдеться про всі перелічені вище виконавчі дії, однак з назвою “Обов’язки та права державного виконавця”, де фактично під правами державного виконавця сформульований перелік виконавчих дій. Крім того, окремі виконавчі дії перераховані й у інших статтях Закону України “Про виконавче провадження” (наприклад, опис, арешт, вилучення майна тощо). В ході виконавчого процесу державним виконавцем вчиняються й організаційні дії (наприклад, відкриття виконавчого провадження), однак вони також вчиняються державним виконавцем при виконанні вимог виконавчого документа, тому ці дії також є виконавчими.

Отже, під виконавчою дією слід розуміти процесуальну дію державного виконавця, спрямовану на застосування заходів примусового виконання або організаційну дію, яка визначається окремим змістом і є складовою частиною провадження (наприклад, опис, арешт майна, його вилучення тощо).

При цьому дії, які вчиняються у виконавчому процесі з боку інших учасників виконавчого процесу (сторонами виконавчого процесу), або з боку осіб, які залучаються до проведення виконавчих дій (понятими, зберігачами майна боржника), є процесуальними діями. Зміст процесу, як відмічає Д. Н. Бахрах, являє собою ланцюг взаємопов’язаних, послідовно вчинюваних дій, документів, що складаються, та рішень, що прийма-

ються [2, с. 90]. Процесуальне законодавство, перш за все, закріплює, які дії, в якій послідовності можуть здійснити учасники владних відносин, та відповідно, стадійність процесу. Процесуальні стадії—це характеристика динаміки юридичного процесу. Виконавчий процес, як будь-який інший вид юридичного процесу, передбачає певну стадійність. Стадії виконавчого процесу утворюють структурно обумовлену послідовність виконавчих дій, що відображає хід виконання вимог виконавчого документа, та відокремленням логічно пов'язаних етапів.

У виконавчому процесі слід виділяти такі стадії: 1) відкриття виконавчого процесу; 2) підготовка до виконання; 3) застосування заходів примусового виконання до боржника; 4) закінчення виконавчого процесу.

Існує дві класифікації стадій юридичного процесу: функціональна та логічна.

За функціональною класифікацією виділяються стадії порушення юридичного процесу, підготовка до розгляду, розгляд справи та прийняття рішення за підсумками розгляду справи. В цьому розумінні прийняття рішення по справі називають й виконання рішення, однак в ряді випадків виникає необхідність у спеціалізації, і тоді виконання рішення виноситься за рамки одного юридичного процесу та переходить в інший юридичний процес. Саме так відбувається з виконавчим процесом, який виникатиме після цивільного або іншого первісного юридичного процесу.

Функціональна класифікація стадій може застосовуватися й щодо самого виконавчого процесу, тобто відкриття виконавчого процесу розглядається як прийняття виконавчого документа та заяви про відкриття виконавчого провадження канцелярією відділу Державної виконавчої служби, підготовка до розгляду питання щодо відкриття виконавчого процесу, розгляд питання щодо відкриття виконавчого процесу, прийняття рішення щодо відкриття чи відмови у відкритті виконавчого процесу. Тобто йдеться про стадії у стадії, при цьому стадія у стадії іменується внутрішньою стадією щодо тієї стадії, яка її включає. Стадію, що містить стадії, іменують зовнішньою стадією щодо внутрішніх стадій. Отже, внутрішня та зовнішня стадії

означають лише відносини між стадіями як частинами юридичного процесу.

Логічна класифікація стадій відіграє подібну функціональній, але й дещо іншу роль. Логічна класифікація традиційно має такі стадії: з'ясування фактичних обставин справи; з'ясування та визначення норми права, що підлягає застосуванню; прийняття за підсумками цих двох стадій рішення.

Дослідження питань стадій виконавчого процесу, його співвідношення з іншими юридичними процесами призводить до необхідності конструювання такої правової категорії, як “взаємодія юридичних процесів”.

Взаємодія юридичних процесів є правовим явищем, що полягає у певному взаємозв'язку та взаємообумовленості між різними юридичними процесами, а також в частині – між різними провадженнями, що входять до одного юридичного процесу. Виконавчий процес тісно взаємодіє з цивільним, адміністративним, господарським, кримінальним, нотаріальним процесами з огляду на закінчення того чи іншого юридичного процесу та перехід у виконавчий процес при примусовому виконанні виконавчих листів, судових наказів або виконавчих написів нотаріуса.

Залежно від розвитку пов'язаних юридичних процесів у часі можна говорити про паралельні та послідовні юридичні процеси.

Паралельність розвитку виконавчого процесу з рядом інших юридичних процесів є небажаною, тому виникає необхідність синхронізації юридичних процесів.

Одним з механізмів синхронізації, спрямованої на недопустимість паралельного розвитку юридичних процесів, є зупинення тогочасного юридичного процесу. Наприклад, виконавчий процес не може продовжуватися в разі подачі апеляційної скарги (із заявою про поновлення пропущеного строку на оскарження) на рішення суду, на підставі якого виданий виконавчий лист та пред'явлений до виконання у відповідний відділ Державної виконавчої служби або має зупинитися у разі оскарження дій (бездіяльності) державного виконавця.

Однією із складових процесуальної діяльності є мета як

важлива системоутворююча ознака юридичного процесу, і шлях до неї лежить через правові засоби. Сам процесуальний режим дає вибір способів і засобів процесуальної діяльності. Цей спеціальний порядок затверджений державою та забезпечений реальними заходами виконання правових приписів.

Найбільш повно процесуальний режим виконавчого процесу був висвітлений у докторській дисертації російського дослідника виконавчого провадження Р. Х. Валеева, захищений у 2009 році на тему “Система процесуальних гарантій прав та організацій у виконавчому провадженні”. Розділяючи всі процесуальні гарантії у виконавчому провадженні на 2 групи (гарантії реалізації прав та гарантії захисту прав), до числа процесуальних гарантій реалізації прав громадян та організацій Д. Х. Валеев відносить: 1) конкретизацію прав громадян та організацій в поточному законодавстві про виконавче провадження; 2) межі реалізації прав громадян та організацій; 3) процесуальний механізм реалізації прав громадян та організацій у виконавчому провадженні; 4) заходи заохочення та пільги для стимулювання правомірної та ініціативної реалізації прав громадян та організацій у виконавчому провадженні [3, с. 90]. Процесуальними гарантіями захисту прав громадян та організацій у виконавчому провадженні є: 1) процесуальні форми здійснення нагляду та контролю; 2) заходи захисту прав громадян та організацій при оскарженні дій державного виконавця; 3) заходи захисту при пред’явленні позовів, пов’язаних з виконавчим провадженням; 4) заходи захисту при поверті виконання; 5) заходи відповідальності за порушення законодавства про виконавче провадження, в тому числі виконавчо-процесуальна відповідальність.

Сукупність всіх вищевикладених елементів виконавчого процесу складає його зміст та свідчить про його самостійність як одного з різновидів юридичного процесу.

Список літератури

1. Горшенев В. М. Теория юридического процесса / В. М. Горшенев, В. Г. Крупин, Ю. И. Мельников. – Х. : Вища школа, 1985.

2. Бахрах Д. Н. Юридический процесс и административ-

вное судопроизводство/ Д. Н. Бахрах// Журнал российского права. – 2000. – № 9. – С. 6–17.

3. Валеєв Д.Х. Система процесуальних гарантій прав громадян і організацій в исполнительному виробництві : Автореф. дисс... д-ра юрид. наук / Д. Х. Валеєв. – Казань, 2009.

11. В. Середницький. Повернення виконавчого документа стягувачу // Митна справа №5(83)'2012, частина 2, книга 2, - С. 180-186.

12. С.О. Малахов. Оскарження прокурором рішень, дій та бездіяльності посадових осіб ДВС // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, № 945, випуск 9, 2011, - С. 342-346.

13. Щербак С.В. Процесуальні гарантії прав боржника у виконавчому провадженні.

Постановка проблеми. Незважаючи на те, що виконавчий процес перш за все спрямовується на поновлення прав стягувача, не менш актуальною проблематикою виконавчого провадження є забезпечення дотримання процесуальних прав боржника під час вчинення виконавчих дій, при цьому особливий науковий інтерес становлять останні законодавчі зміни, що свідчать про значне зниження процесуальних гарантій прав боржника. З іншого боку, законодавцем здійснена спроба виписати виконавчу процедуру так, щоб боржник не зловживав своїми процесуальними правами, що унеможливило чи ускладнило виконання рішення державним виконавцем.

Аналіз останніх досліджень. Законом України “Про внесення змін до Закону України “Про виконавче провадження” та деяких інших законодавчих актів України щодо вдосконалення процедури примусового виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб)” від 04.11.2010 № 2677-VI, який набрав чинності 08.03.2011, Закон України “Про виконавче провадження” № 606-XIV був викладений у новій редакції.

В процесі аналізу нової редакції Закону України “Про виконавче провадження” (далі – Закон), привертає увагу значне посилення відповідальності боржника за невиконання рішення

суду або іншого юрисдикційного органу, що є продовженням фактичного обмеження прав боржника у виконавчому провадженні.

Йдеться про звернення стягнення на особу боржника у виконавчому провадженні, відтворенням чого є втілена у Законі України “Про судоустрій та статус суддів” від 07.07.2010 № 2453-VI новела щодо встановлення кримінальної відповідальності за невиконання судового рішення для громадян-фізичних осіб шляхом внесення змін до статті 382 КК України, санкції якої, разом з іншими видами покарань, в тому числі передбачають покарання у виглядіпозбавлення волі. Таким чином нівелюється принцип недоторканності особи боржника, властивий виконавчому провадженню як за радянських часів, так і з прийняттям українського законодавства про виконавче провадження.

Виклад основного матеріалу. Поняття так званої “боргової ями” відоме ще з часів дії норм “Устава громадянського судопроизводства”, що на той період полягало у особистому арешті боржника на прохання стягувача, якщо боржник не виконував рішення суду і не мав майнових ресурсів для сплати боргу. Водночас у тогочасній борговій ямі боржник утримувався за рахунок стягувача, а не державного бюджету. Очевидна неефективність даного заходу на практиці полягає в тому, що засудження боржника до позбавлення волі не звільняє його від обов’язку примусового виконання вимог виконавчого документа, а перебування боржника у кримінально-виконавчих установах призведе до подальшого затягування, а іноді й неможливості, процесу виконання.

Відсутність чітких законодавчих механізмів застосування даної норми також призводитиме до порушення прав боржників.

Серед нових процесуальних засобів примусу до боржника, встановлених Законом України від 04.11.2010 року можна виділити такі:

1. Посилення відповідальності за невиконання рішення, що зобов’язує боржника вчинити певні дії, та рішення про поновлення на роботі шляхом збільшення встановлених розмірів

штрафу за ст. 89 Закону України “Про виконавче провадження” – для боржників фізичних осіб – від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (замість від двох до десяти НМДГ), для посадових осіб – від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (замість від десяти до двадцяти НМДГ), для боржників – юридичних осіб – від сорока до шістдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (замість від двадцяти до тридцяти НМДГ).

2. Посилення відповідальності за порушення вимог Закону, невиконання законних вимог державного виконавця та інших, викладених у ст. 90 Закону України “Про виконавче провадження” шляхом збільшення розміру штрафу – від двадцяти до сімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (замість від десяти до тридцяти НМДГ).

3. Встановлення у ст. 12 Закону України “Про виконавче провадження” нового обов’язку боржника утримуватися від вчинення дій, які унеможливають чи ускладнюють виконання рішення. Даний обов’язок боржника є неконкретизованим та незрозумілим для державних виконавців, адже огляду на положення зазначеного Закону боржник наділений широким колом процесуальних прав, реалізацію яких державний виконавець може розцінити саме як унеможливлення чи ускладнення виконання рішення. Адже з адвокатської практики автора можна навести приклад, коли після опису жилого будинку боржника-поручителя за кредитним договором та накладення на нього арешту державним виконавцем, дружиною боржника був поданий позов про визнання права на $\frac{1}{2}$ частину арештованого будинку як спільного майна подружжя, придбаного у шлюбі, самим боржником були оскаржені дії державного виконавця щодо опису й арешту майна, а також боржником було оскаржено заочне рішення спочатку до суду, який його ухвалив, згодом – до апеляційного суду. За час оскарження боржником заочного рішення ним до суду була подана позовна заява про визнання договору поруки частково недійсним, що стало підставою для зупинення провадження за апеляційною скаргою боржника в апеляційному суді до розгляду останньої справи. Відповідно виконавче провадження також було зупинено у зв’язку з пода-

чею позову про визнання права на майно дружиною боржника, а сама справа про визнання права на майно та виключення його з акта опису також була зупинена у зв'язку з оскарженням заочного рішення про стягнення суми заборгованості за кредитним договором у зв'язку з визначенням обсягу відповідальності поручителя, оскільки рішення не набрало законної сили, а тому виконуватись примусово не може.

Враховуючи зазначене, виконавчі дії не вчинялися державним виконавцем досить тривалий період часу завдяки діям боржника, які хоча і носять законний характер, водночас з урахуванням нового обов'язку боржника можуть трактуватися державним виконавцем суб'єктивно, а тому дана норма потребує уточнення.

4. Встановлення права державного виконавця у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника-фізичної особи або керівника боржника-юридичної особи за межі України – до виконання зобов'язань за рішенням. Причому відповідно до правил статті 377-1 ЦПК України суд розглядає питання про тимчасове обмеження боржника-фізичної особи або керівника боржника-юридичної особи у праві виїзду за межі України за поданням державного виконавця, погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби, негайно, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.

Дане положення можна розцінювати як порушення прав боржника у виконавчому провадженні, адже закріплення даної норми в ЦПК України не узгоджується з основоположними принципами цивільного судочинства, зокрема з принципом диспозитивності, за яким особи, щодояких вирішуються будь-які питання у судовому засіданні, мають бути повідомлені про час і місце розгляду справи.

Редакція ст. 377-1 ЦПК України (якою ЦПК був доповнений Законом України від 04.11.2010 № 2677-VI)взагалі не згадує про судове засідання, з чого витікає, що суд розглядає дане питання одноосібно, відразу після звернення державного

виконавця та за його участю, при цьому законодавцем не враховано, що для виконавчого провадження не є характерним принцип таємниці вчинення виконавчих дій, відсутній зазначений принцип і у цивільному судочинстві, а тому непоінформованість боржника про наміри державного виконавця щодо обмеження його у праві виїзду за межі України також зачіпає права боржника у виконавчому провадженні.

Аналіз норм ЦПК України, розміщених у розділі VI «Процесуальні питання, пов'язані з виконанням судових рішень у цивільних справах та рішень інших органів (посадових осіб)», до якого увійшла й ст. 377-1 ЦПК України, дозволяє дійти висновку про суттєву відмінність порядку розгляду судом інших питань виконавчого провадження, які вирішуються в судовому засіданні з викликом сторін виконавчого провадження, та питання про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду боржника-фізичної особи або керівника боржника-юридичної особи за межі України, що викликає сумніви у доцільності розміщення даної норми саме у ЦПК України.

5. Заборона оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до керівника відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня.

Так, у ч. 1 ст. 82 Закону встановлено, що рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби можуть бути оскаржені стягувачем та іншими учасниками виконавчого провадження (крім боржника) до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до керівника відповідного органу державної виконавчої служби вищого рівня чи до суду, а за ч. 2 Закону боржник має право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб державної виконавчої служби виключно в судовому порядку.

Водночас оскарження дій державного виконавця завжди вважалося однією із найважливіших гарантій забезпечення прав громадян та юридичних осіб у виконавчому провадженні, при цьому як для стягувача, так і для боржника встановлювалися

рівноцінні механізми реалізації свого права на оскарження дій державного виконавця як в адміністративному порядку (тобто до начальника відділу державної виконавчої служби), так і в судовому.

Позбавлення боржника можливості оскаржити рішення, дії або бездіяльність державного виконавця призводить до зниження процесуальних гарантій боржника, адже адміністративний порядок оскарження дій державного виконавця є більш доступним, ніж судовий, зважаючи на більш спрощену процедуру поновлення прав боржника.

Також зауваження викликає редакція частини четвертої статті 82 Закону, де зазначено, що рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами до суду, який видав виконавчий документ, а іншими учасниками виконавчого провадження та особами, які залучаються до проведення виконавчих дій – до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом. До адміністративного суду пропонує оскаржувати рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби й щодо виконання рішень інших органів (посадових осіб) і ч.5 ст.82 Закону. Підтримуючи нововведення ч. 5 ст. 82 Закону, неможливо погодитись з положенням ч. 4 ст. 82 Закону, яка надає лише сторонам виконавчого провадження право оскарження дій державного виконавця до суду загальної юрисдикції, який видав виконавчий документ в порядку, передбаченому розділом VII ЦПК України, інші суб'єкти ст. 7 Закону повинні оскаржувати дії державного виконавця за правилами ст. 181 КАС України. Незрозумілим є критерій, з якого виходив законодавець, закріпивши право оскарження рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця при виконанні судового рішення, ухваленого судом загальної юрисдикції, різними суб'єктами виконавчого провадження до судів різних юрисдикцій, хоча дії державного виконавця на практиці частіше оскаржують безпосередньо заінтересовані особи – сторони виконавчого провадження, а не інші його суб'єкти.

6. Некоректно виглядають положення статей 25 та 27 Закону щодо надання боржником документального підтвердження повного виконання рішення у строк до семи днів з моменту винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, з яких витікає, що ненадання такого підтвердження навіть в разі фактичного виконання рішення тягнутиме стягнення виконавчого збору та буде вважатися невиконанням рішення в розумінні вимог Закону.

Водночас з частини 5 ст. 25 Закону видно, що копії постанови про відкриття виконавчого провадження надсилаються не пізніше наступного робочого дня стягувачу та боржникові.

Отже, копія постанови про відкриття виконавчого провадження буде надіслана боржникові наступного дня після її винесення, враховуючи роботу пошти (2-3 дні), боржник отримає її на 4-й день після винесення, і лише 3 дні у нього залишається не лише для повного виконання рішення, але й для повідомлення державного виконавця, якому він має надати документальне підтвердження про повне виконання.

7. Підвищення розміру виконавчого збору, зокрема у разі невиконання боржником у строку, встановлений для самостійного виконання, рішення немайнового характеру виконавчий збір стягується у розмірі сорока неоподатковуваних розмірів доходів громадян з боржника-фізичної особи (замість двадцяти НМДГ) і в розмірі вісімдесяти неоподатковуваних розмірів доходів громадян з боржника-юридичної особи (замість п'ятдесяти НМДГ).

Висновки. Таким чином, впровадження нових законодавчих механізмів має забезпечувати не лише баланс інтересів сторін виконавчого провадження, але й позитивно впливати на ефективність виконавчого процесу, не обмежуючи при цьому процесуальних прав стягувача та боржника.

Список літератури

1. Щербак С. В. Звернення стягнення на особу боржника: порушення принципу недоторканності особи боржника чи додаткова процесуальна гарантія прав стягувача у виконавчому провадженні?/ С. В. Щербак// Проблеми процесуальної науки: Історія і сучасність : збірник наукових праць Другої міжнарод-

ної науково-практичної конференції. – К. : Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2010. – С. 357–360.

2. Щербак С. В. Адвокат у виконавчому провадженні/ С. В. Щербак // Адвокатура України : навчальний посібник : у 2 кн. / за ред. проф. С. Я. Фурси. – К. : Видавець “Фурса С.Я.” ; КНТ, 2007. – С. 807.

14. Андрієнко І.С., Боєру В.С. Невідповідність виконавчого документа вимогам закону // Південноукраїнський правничий часопис, №4, 2011, - С. 95-97.

15. Н.Я. Отчак. Порядок та умови здійснення виконавчого провадження // Митна справа №4(76) 2011, частина 2, - С. 330-335.

Постановка проблеми: Провадження про адміністративні правопорушення у наш час є найбільш поширеними. Вони охоплюють майже всі сфери нашого життя, діяльності установ, підприємств, організацій та насамперед держави. Але все ж таки, незважаючи на таке розповсюдження, провадження про адміністративні правопорушення, адміністративний процес, а також порядок їх виконання достатньо не розглянуті та не вивчені і по сьогоднішній день, в тому числі і через відносну новизну прийняття КаСУ та велику кількість новоприйнятих змін до КУпАП, адміністративно-правового матеріалу, його досить складної систематизації, створюють ще більшу складність у його вивченні.

Аналіз дослідження проблеми. Теоретичною основою вивчення виконавчого провадження стали публікації провідних науковців В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, О.М. Бандурки, Д.М. Бахраха, Ю.П. Битяка, А.С. Васильєва, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, Р.А.Калужного, С.В. Ківалова, Н.Р. Нижник, О.В. Петришина, А.О. Селіванова, В.С. Стефанюка, С.Я. Фурси, Ю.С. Шемшученка та інших учених.

Метою статті є вивчення порядку та умов здійснення виконавчого провадження.

Виклад основних положень. Для виконання завдань захисту прав громадян, юридичних осіб і держави, адміністрати-

вне судочинство покликано забезпечити, як правильний та своєчасний розгляд і вирішення підвідомчих йому справ, так і виконання постановлених щодо них рішень. Ця мета досягається за допомогою процесуального порядку їх примусової реалізації, яка становить самостійну і завершальну стадію – виконавче провадження. Виконанням усуваються порушення майнових і особистих немайнових прав шляхом застосування процесуальних засобів і способів примусу до осіб, які відмовилися добровільно виконати свої обов'язки.

Виконавче провадження – це сукупність дій органів і посадових осіб, спрямованих на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які здійснюються на підставах, у спосіб та в межах повноважень, визначених Законом України «Про виконавче провадження» [1], іншими нормативно-правовими актами, виданими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню.

Процесуальний порядок (форма) розкриває ряд істотних особливостей виконавчого провадження і характеризується такими положеннями:

а) Примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України; б) Відповідно до Закону України «Про державну виконавчу службу» [2] примусове виконання рішень здійснюють державні виконавці районних, міських (міст обласного значення), районних у містах відділів державної виконавчої служби (далі – державні виконавці); в) Інші органи, організації і посадові особи здійснюють виконавчі дії у випадках, передбачених законом, у тому числі відповідно до статті 6 вище вказаного закону на вимогу чи за дорученням державного виконавця.

Значення судового виконання полягає в тому, що воно гарантує фактичну реалізацію рішень судових і несудових органів, завершує юрисдикційну діяльність по захисту суб'єктивних прав громадян і організацій, забезпечує зміцнення законності у сфері матеріально-правових відносин та сприяє вихованню громадян і службових осіб у дусі виконання законів

України.

Сторони та інші учасники виконавчого провадження мають право знайомитися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у провадженні виконавчих дій, давати усні і письмові пояснення в процесі виконавчих дій, висловлювати свої доводи, міркування з усіх питань, що виникають в ході виконавчого провадження, заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження, заявляти відводи у випадках, передбачених Законом, оскаржувати дії (бездіяльність) державного виконавця з питань виконавчого провадження та користуватися іншими правами.

Стягувач має право подати заяву про видачу дубліката виконавчого документа, про поновлення строку пред'явлення виконавчого документа до виконання, про відмову від стягнення і повернення виконавчого документа.

Сторони мають право укласти мирову угоду, яка затверджується судом, оспорювати належність майна і його оцінку, подавати письмові заперечення проти розрахунку державного виконавця щодо розподілу коштів між стягувачами.

Особи, які беруть участь у виконавчому провадженні, зобов'язані сумлінно користуватися усіма наданими їм правами з метою забезпечення повного і своєчасного вчинення виконавчих дій.

Державний виконавець, починаючи виконувати рішення, повинен пересвідчитися, чи отримана боржником копія постанови про відкриття виконавчого провадження і чи здійснені ним дії, спрямовані на добровільне виконання рішення у встановлений постановою строк відповідно до статті 24 того ж Закону [2].

Постанова про відкриття виконавчого провадження вважається врученою боржнику за адресою, зазначеною у виконавчому документі, за умов, передбачених для вручення судових повісток.

У разі добровільного повного або часткового виконання рішення боржником державний виконавець складає про це акт,

який підписується стягувачем і боржником.

Якщо боржник у встановлений строк добровільно не виконав рішення повністю або частково, державний виконавець невідкладно розпочинає його примусове виконання у межах строку, передбаченого статтею 25 того ж Закону.

Виконавчі дії провадяться державним виконавцем у робочі дні не раніше шостої години і не пізніше двадцять другої години. Конкретний час проведення виконавчих дій визначається державним виконавцем. Сторони виконавчого провадження мають право пропонувати зручний для них час проведення виконавчих дій.

За наявності обставин, що перешкоджають провадженню виконавчих дій, державний виконавець може відкласти виконавчі дії за заявою стягувача або за заявою боржника, або з власної ініціативи на строк до 10 днів. Про відкладення провадження виконавчих дій державний виконавець вносить відповідну постанову, про що повідомляє сторони, суд або інший орган, який видав виконавчий документ.

За наявності обставин, що ускладнюють виконання рішення або роблять його неможливим, державний виконавець за власною ініціативою або за заявою сторін, а також самі сторони мають право звернутися до суду чи іншого органу, який видав виконавчий документ, із заявою про відстрочку або розстрочку виконання, а також про зміну способу і порядку виконання.

Виконавче провадження підлягає обов'язковому зупиненню у випадках:

1) смерті стягувача або боржника, оголошення померлим чи визнання безвісно відсутнім стягувача або боржника, або припинення існування сторони 8 юридичної особи, якщо встановлені судом правовідносини допускають правонаступництво;

2) визнання стягувача або боржника недієздатним;

3) проходження боржником строкової військової служби у Збройних Силах України, передбачених законом інших військових формуваннях, якщо за умовами служби провадження виконавчих дій неможливе, чи на прохання стягувача, який проходить строкову військову службу в Збройних Силах Украї-

ни або інших військових формуваннях;

4) оспорювання боржником виконавчого документа у судовому порядку, якщо таке допускається законом;

5) прийняття судом до розгляду скарги на дії органів (посадових осіб), уповноважених розглядати справи про адміністративні правопорушення;

6) винесення постанови про зупинення виконання відповідного рішення посадовою особою, якій законом надано таке право;

7) подання до суду позову про виключення майна з опису;

8) порушення арбітражним судом провадження у справі про банкрутство боржника.

Виконавче провадження може бути зупинено у разі:

1) звернення державного виконавця до суду або іншого органу, який видав виконавчий документ, із заявою про роз'яснення рішення, що підлягає виконанню;

2) прохання боржника, який проходить строкову службу у складі Збройних Сил

України чи інших передбачених законом військових формувань;

3) перебування боржника у тривалому службовому відраженні;

4) знаходження боржника на лікуванні у стаціонарному лікувальному закладі;

5) подання скарги на дії державного виконавця або відмову в його відводі;

6) оголошення розшуку боржника, його майна або розшуку дитини;

7) знаходження боржника або стягувача у відпустці за межами населеного пункту, де вони проживають.

Державний виконавець виносить вмотивовану постанову про зупинення виконавчого провадження з підстав, передбачених у статтях 34 і 35 цього ж Закону [2], яка затверджується начальником відповідного відділу Державної виконавчої служби. Копія постанови надсилається у 38 денний строк сторонам та суду або іншому органу (посадовій особі), які видали вико-

навчий документ.

Виконавче провадження підлягає закриттю державним виконавцем у випадках:

- 1) прийняття судом відмови стягувача від стягнення;
- 2) затвердження судом мирової угоди між стягувачем і боржником про закриття виконавчого провадження;
- 3) смерті або оголошення померлим стягувача чи боржника, визнання безвісно відсутнім боржника або стягувача, якщо виконання їх обов'язків чи вимог у виконавчому провадженні не допускає правонаступництва;
- 4) недостатності майна юридичної особи боржника, що ліквідується, для задоволення вимог стягувача;
- 5) скасування рішення суду або іншого органу (посадової особи), яке підлягало виконанню на основі виконавчого документа;
- 6) письмової відмови стягувача від одержання предметів, вилучених у боржника при виконанні рішення про передачу їх стягувачеві, або знищення речі, яка мала бути передана стягувачеві в натурі;
- 7) закінчення передбаченого законом строку для даного виду стягнення.

Державний виконавець виносить у 38 денний строк з дня, коли йому стали відомі обставини, зазначені в цій статті, вмотивовану постанову про закриття виконавчого провадження, яка затверджується начальником відповідного відділу Державної виконавчої служби. Копія постанови надсилається у 38 денний строк сторонам та суду або іншому органу (посадовій особі), якими видано виконавчий документ.

Постанова про закриття виконавчого провадження може бути оскаржена сторонами начальнику відповідного відділу Державної виконавчої служби або до суду в 10 денний строк з дня її одержання.

Виконавче провадження закінчується у випадках:

- 1) фактичного повного виконання рішення згідно з виконавчим документом;
- 2) закриття виконавчого провадження відповідно до статті 37 цього Закону;

3) повернення виконавчого документа без виконання на вимогу суду або іншого органу (посадової особи), які видали виконавчий документ, або на письмову вимогу стягувача;

4) направлення виконавчого документа за належністю до іншого підрозділу Державної виконавчої служби.

Про закінчення виконавчого провадження державний виконавець вносить постанову, яка затверджується начальником відповідного відділу Державної виконавчої служби. Постанова про закінчення виконавчого провадження може бути оскаржена сторонами до суду у 108денний строк.

Виконавчий документ, прийнятий державним виконавцем до виконання, за яким стягнення не провадилося або було проведено частково, повертається стягувачеві:

1) за письмовою заявою стягувача;

2) якщо у боржника відсутнє майно, на яке може бути звернено стягнення, і здійснені

державним виконавцем відповідно до цього Закону заходи щодо розшуку такого майна виявилися безрезультатними;

3) якщо стягувач відмовився залишити за собою майно боржника, не реалізоване під

час виконання рішення, одержати певні предмети, що повинні бути передані йому від боржника згідно з рішенням;

4) у разі якщо стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій, незважаючи на попередження державного виконавця про повернення йому виконавчого документа.

У разі якщо постанова державного виконавця про закриття виконавчого провадження визнана судом незаконною, виконавче провадження підлягає відновленню. Про відновлення виконавчого провадження державний виконавець вносить постанову не пізніше як у 3 денний строк з дня винесення ухвали суду і в той же строк повідомляє стягувача і боржника, а також суд або інший орган (посадову особу), які видали виконавчий документ, про відновлення виконавчого провадження.

У разі відсутності відомостей про місце проживання (знаходження) боржника за виконавчими документами про стягнення аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом чи іншим ушкодженням здоров'ю або у зв'язку з втратою году-

вальника, а також дитини за виконавчими документами про відібрання дитини державний виконавець звертається до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини.

У разі відсутності відомостей про місце знаходження майна боржника за виконавчими документами, зазначеними у частині першій, державний виконавець виносить постанову про розшук майна, яка затверджується начальником відповідного відділу Державної виконавчої служби.

Розшук оголошується відповідно за місцем виконання рішення або за останнім відомим місцем проживання (знаходження) боржника чи місцем знаходження його майна, або за місцем проживання (знаходження) стягувача. Розшук громадянина-боржника і розшук дитини здійснюють органи внутрішніх справ, а розшук боржника-юридичної особи, а також майна боржника здійснює Державна виконавча служба. Постанова про розшук обов'язкова до виконання.

Витрати, пов'язані з розшуком боржника, його майна та розшуком дитини, стягуються з боржника за постановою державного виконавця, яка затверджується начальником відповідного відділу Державної виконавчої служби.

За іншими виконавчими документами державний виконавець може звернутися до суду з поданням про розшук боржника або дитини чи винести постанову про оголошення розшуку майна боржника за наявності письмової згоди стягувача відшкодувати витрати на розшук та авансувати зазначені витрати відповідно до цього Закону. В цьому випадку стягувач має право у судовому порядку вимагати від боржника компенсації витрат, пов'язаних з проведенням розшуку.

Незвернення державного виконавця до суду у випадках, передбачених частиною першою цієї статті, а також постановою державного виконавця про відмову у розшуку майна боржника та постановою про стягнення витрат, пов'язаних з розшуком, можуть бути оскаржені до відповідного суду у 10-денний строк.

З грошової суми (в тому числі одержаної від реалізації майна боржника), яка стягнута державним виконавцем з боржника, сплачується виконавчий збір, накладений на боржника

у процесі виконання рішення, компенсуються витрати на здійснення виконавчих дій. Грошова сума, що залишилася, використовується для задоволення вимог стягувача та на сплату штрафу. Сума, що залишилася після задоволення усіх вимог стягувача, повертається боржникові. Суми, стягнені з боржника як такі, що належать до перерахування стягувачам, зараховуються державним виконавцем на депозитний рахунок відповідного відділу Державної виконавчої служби і видаються стягувачеві у встановленому порядку. Витратами, пов'язаними з проведенням виконавчих дій, є витрати на організацію і проведення виконавчих дій із спеціального фонду виконавчого провадження, а також кошти сторін та інших осіб на проведення виконавчих дій відповідно до цього Закону.

Державний виконавець, який забезпечив реальне, своєчасне і законне виконання виконавчого документа, одержує винагороду в розмірі двох відсотків стягнутої ним суми або вартості майна, але не більше десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а по виконавчому документу немайнового характеру не більше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

У разі якщо у районному чи міському відділі Державної виконавчої служби відкрито кілька виконавчих проваджень щодо одного й того самого боржника, вони об'єднуються у зведене виконавче провадження і на майно боржника накладається арешт у межах загальної суми стягнення, виконавчого збору і можливих витрат на виконавче провадження.

Якщо виконавчі провадження щодо одного й того самого боржника відкриті у кількох районних, міських відділах Державної виконавчої служби, виконання вимог цієї статті забезпечується в порядку, встановленому Міністерством юстиції України.

Висновки. Невиконання або неналежне виконання рішень суду є причиною незадоволення діяльністю судової влади в цілому з боку громадян та юридичних осіб, які звертаються до суду за захистом своїх законних прав та інтересів. Це також призводить до підриву авторитету судової влади та зводить нанівець всі спроби держави зробити судовий захист прав, свобод

та інтересів громадян універсальним. Такий стан речей непокоїть і потребує реформування нині існуючого механізму виконання судових рішень, що набрали законної сили.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 року // Відомості Верховної Ради. –1999. – № 24. – Ст. 207.

2. Про державну виконавчу службу: Закон України від 24 березня 1998 року // Відомості Верховної Ради. – 1998. – № 36837. – Ст. 243.

16. С. Сегеда, О.Татаревський. Як виконати судові рішення. К, 2003, С. 63

17. Бородін І.Л. Дослідження процесу правового регулювання виконавчого провадження // Юридичний вісник, № 1(10)2009, - С. 27-30.

Тривалий час виконавче провадження характеризувалось суворістю і навіть жорстокістю. Примусові заходи були в основному спрямовані на особистість боржника. Економічний ефект часто досягався безпосередньо лише при продажі боржника в рабство чи при примусовому відпрацюванні боргу.

Великим кроком у розвитку виконавчого провадження на території Російської імперії, стало створення, починаючи з середини 20х років XIX ст. Зводу законів, в один з розділів якого увійшли «закони цивільні і межові», що включали «закони про судочинство цивільне і закони про заходи цивільних стягнень».

Подальший розвиток цивільне процесуальне право одержало у прийнятому в ході судової реформи Статуті цивільного судочинства 1864 р. Статут складався з 5 ти Книг. У Книзі 1 була глава, присвячена виконанню рішень Мирових судів, у Книгу 2 входив розділ «Про виконання судових рішень».

Порядок приведення у виконання судових рішень за Статутом цивільного судочинства 1864 р. істотно відрізнявся від дореформеного порядку. Одна з головних відмінностей по-

лягала в тому, що в основу дореформеного порядку був покладений слідчий принцип, у силу якого рішення приводилися у виконання навіть під час відсутності прохання кредитора за допомогою поліції. Статут цивільного судочинства поширив на процес виконання дію принципу диспозитивності. Це виразилося в тому, що судові рішення приймалися тепер до виконання не інакше, як за бажанням стягувача. Від вибору стягувача залежав спосіб виконання стягнення і за його розсудом стягнення зверталось на те чи інше майно боржника. Суд не міг обраний стягувачем спосіб виконання змінити іншим способом, чи обране майно замінити іншим за вказівкою боржника. Однак, і судовий пристав, і стягувач були обмежені рамками закону, а саме ст. ст. 933, 934 Статуту Цивільного судочинства, у яких встановлювалися способи виконання. Іншими словами, для захисту особистої свободи боржника закон вказував на допустимі способи виконання рішення і забороняв прибігати до таких способів, що ним не передбачені.

Статут цивільного судочинства 1864 р. передбачав кілька основних способів виконання судових рішень. До них належать: а) по-перше, звернення стягнення на рухоме майно боржника; б) по-друге, звернення стягнення на нерухоме майно боржника; в) по-третє, передача мастку натурою особі, якій він присуджений; г) по-четверте, звернення стягнення на доходи боржника; ґ) по-п'яте, дозвіл стягувача зробити за рахунок боржника ті дії чи роботи, що не зроблені ним у призначений судом термін. Крім основних способів у Статуті, безумовно, були передбачені й інші. Е. В. Васьковський визначав, що «статут групує виконавчі заходи в такий спосіб: звернення стягнення на рухоме майно; звернення стягнення на нерухоме майно; передача відчуженого майна; заборона боржнику виїзду з місця проживання; відшкодування засобів до задоволення стягнення».

Відповідно до Статуту цивільного судочинства 1864 р., органами, що приводять у виконання судові рішення, були судові пристави, які діяли при окружних судах і при мирових з'їздах. Рішення земських начальників і міських суддів у межах земських ділянок приводилися до виконання поліцією.

Судові пристави у своїй діяльності повністю знаходили-

ся під контролем суду, при якому вони перебували. Оскаржувались усі дії судового пристава по виконанню рішень протягом 2-х тижнів тому суду, в окрузі якого виконувалося рішення.

У Статуті цивільного судочинства 1864 р. велике значення надавалося участі суду у виконавчому провадженні. Суд був основним органом, що здійснював контроль за діями судового пристава, пов'язаних з виконанням судових рішень.

Суд міг виносити рішення з питань: відстрочки виконавчих дій, призупинення і припинення виконання рішень, про стягнення капіталу, відсотків і інших витрат із судового пристава за недогляд за посадою, коли було доведено, що від цього йшло приховання майна чи самого відповідача. Суд був вправі затверджувати «розрахунок» розподілу стягненої суми з боржника між декількома стягувачами, коли хто небудь зі сторін був незгодний з таким «розрахунком», складеним одним із членів Округного Суду. Після закінчення виконання рішення судовим приставом, суд приймав від останнього виконавчий лист з відміткою про це. При арешті майна у разі подання «квитків кредитних установ на приналежні боржнику капітали» суд мав право зробити на них передатні написи без згоди боржника і передати стягувачу. У випадку надіслання боржнику повістки про виконання судом на його нерухомість накладалась заборона. На члена мирового з'їзду (округного суду) покладался обов'язок керувати торгами, куди виставлялася описана нерухомість боржника. У виконавчому провадженні суд брав участь також тоді, коли за вирішенням тих чи інших питань до нього зверталися учасники виконавчого провадження. Крім того, у суд подавалися скарги на неправильне виконання рішень, і усі суперечки по виконанню, за винятком тлумачення рішення по суті, підлягали розгляду судом у скороченому порядку.

Законодавство радянського періоду не тільки прийняло традицію дореволюційного права, коли основний контроль за діяльністю судових виконавців (приставів) здійснювався судовими органами, але і встановило так, що в результаті судові виконавці стали підкорятися у своїй діяльності безпосередньо суду.

Відповідно до норм Цивільного процесуального законо-

давства, уся діяльність судових виконавців з виконання судових і інших юрисдикційних актів перебувала під контролем судді, що повинен був стежити за правильністю та своєчасністю виконання. Багато дій судового виконавця з виконання виконавчого документа і прийняті ним рішення затверджувались суддею, під контролем якого він перебував: наприклад, розрахунок розподілу грошових сум між стягувачами, акт про відсутність у боржника майна і доходів, на які можна звернути стягнення за виконавчим документом. Найважливіші питання, пов'язані з примусовим виконанням, могли вирішуватися тільки суддею. А саме: про порушення виконавчого провадження; про відкладення виконавчих дій; про призупинення і припинення виконавчого провадження; про відстрочку чи розстрочку виконання рішення, зміну способу і порядку виконання; про повернення виконавчого документа стягувачу без виконання; про оголошення розшуку боржника; про накладення на боржника штрафу, стягнення з нього витрат з виконання рішення; про закінчення виконавчого провадження та ін.

Формування інституту виконавчого провадження в незалежній Україні відбувалося поступово. Між окремими етапами проходив значний проміжок часу, що породжувало повсякденні труднощі, пов'язані з виконанням судових рішень. Поділ влади на законодавчу, виконавчу та судову юридично відбувся у 1996 р. одночасно із прийняттям Конституції України.

Сам процес поділу влади відбувався поступово. Так, утворення державної виконавчої служби у системі органів Міністерства юстиції України, законодавчо закріплене в Законі «Про державну виконавчу службу», на практиці було переміщенням існуючого інституту судових виконавців, які діяли у складі судової системи України і фактично відносилися до районних судів загальної юрисдикції, до складу органів Міністерства юстиції.

Таке законодавче рішення внесло плутанину в процес судового виконання. Річ у тім, що Закон «Про виконавче провадження», який визначає умови і порядок виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), що підлягають судовому виконанню у разі невиконання їх у добровільному порядку,

був прийнятий лише у 1999 р., тобто майже через рік, після юридичного утворення державної виконавчої служби. До прийняття вказаного Закону державні виконавці діяли відповідно до Інструкції про виконавче провадження, затвердженої наказом Міністра юстиції СРСР № 22 від 15.11.1985 р., і у своїй діяльності керувалися переважно цивільно-процесуальним законодавством, яке визначало діяльність судових виконавців. Тобто за зміною статусу не послідувала зміна сутності та змісту діяльності виконавців, які із судових «перетворилися» у державних.

Прийнятий у 1999 р. Закон «Про виконавче провадження» був недостатнім кроком, оскільки хоча він і визначив умови і порядок виконання рішень, однак не міг конкретизувати діяльність державних виконавців у рамках, установлених законодавством. Як відомо, згідно з ст. 6 Конституції України, органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією межах і відповідно до законів, тобто у спосіб, передбачений законом. Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачений Конституцією та законами України. Таким чином, для здійснення державними виконавцями своїх функцій відповідно до Законів України «Про виконавче провадження» та «Про державну виконавчу службу», необхідною стала поява нової Інструкції про провадження виконавчих дій, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 15.12.1999 р. №47/5.6. Застосовувати Інструкцію у своїй діяльності державні виконавці почали з початку 2000 р. Хронологія появи законодавства про виконавче провадження та виконавчу службу вказує на те, що оскільки ця інструкція формувалася повільно, а поява механізму роботи державних виконавців відбулася нещодавно, практикою ще не відпрацьовані всі можливі «вузькі місця».

Відсутність чітко сформованої законодавчої бази та інші проблеми молодій інституції виконання судових рішень породжують зловживання, а іноді і звичайну безграмотність та не-

послідовність дій державних виконавців, які зумовлені таким становищем.

Інститут судових виконавців формувався роками, і відповідно формувався сам механізм виконання рішень. Скільки часу знадобиться для остаточного формування інституту державних виконавців лишається тільки гадати. Однак поява офіційних роз'яснень стосовно деяких положень Закону України «Про виконавче провадження» дала б можливість однакового їх тлумачення.

Невизначеність та спірність є характерною при виконанні рішень, ухвал, постанов господарського суду не тільки у зв'язку із появою нової інституції державних виконавців.

Прийняття Закону України «Про виконавче провадження» дозволило значно зміцнити гарантії захисту прав громадян і організацій у виконавчому провадженні. У процесі його розробки необхідно було насамперед заповнити прогалини у законодавстві, що визначало правила звернення стягнення на кошти і майно громадян і організацій боржників, а також усунути існуючі протиріччя. Крім того, важливо було створити правові передумови для реального і своєчасного виконання рішень судів, актів інших органів і тим самим підняти їх ефективність та авторитет у суспільстві, а також підвищити відповідальність організацій і громадян за своїми обов'язками. Реалізація цих завдань вимагала створення нових органів примусового виконання з відповідними повноваженнями, при цьому на момент прийняття закону, спеціальна служба була створена, а Законом України «Про державну виконавчу службу» було визначено правову основу її діяльності. Положення Законом України «Про державну виконавчу службу» дозволяють забезпечити реалізацію на практиці Закону України «Про виконавче провадження».

Разом з тим, діюче виконавче законодавство містить низку недоліків і колізій. Наприклад, По-перше, в виконавчому законодавстві не дається поняття «виконавчий документ», хоча це одне з ключових понять виконавчого провадження, по-друге, ряд положень Закону України «Про виконавче провадження» неоднозначно визнає межі відповідальності боржника.

Пункт 5 ст. 50 Закону встановлює, що у випадку відсут-

ності в боржника коштів звернути стягнення на інше майно боржника. При цьому виключає накладення стягнення на майно, на яке згідно з законом не може бути звернено стягнення.

Є підстави вважати, що в Законі України «Про виконавче провадження» законодавець суперечливо ставиться до ролі суду у здійсненні ним попереднього контролю за проведенням виконавчих дій. Так, рішення про прийняття відмови стягувача від стягнення, про затвердження мирової угоди приймаються судом (ст. 37), а рішення про повернення виконавчого документа стягувачу без виконання, при якому необхідний самий твердий судовий контроль з метою виключення несумлінного відношення до своїх службових обов'язків з боку органів примусового виконання, приймається державним виконавцем при затвердженні його старшим за посадою державним виконавцем (ст. 40).

Зі сказаного випливає, що в зазначених положеннях закону відсутня логіка. Законодавець, власне, передає державному виконавцю більші повноваження, ніж суду при здійсненні контролю у виконавчому провадженні. Безумовно, це не всі проблемні питання даного законодавства.

Отже, на сьогодні деякі фахівці висловлюються за необхідність розробки Виконавчого кодексу України, який би увібрав у себе перевірені часом положення Законів України «Про виконавче провадження» і «Про державну виконавчу службу», усунув численні недоробки, звів воедино розрізнені положення законодавства, так чи інакше регулюючі питання виконавчого провадження.

Говорячи про необхідність прийняття Виконавчого кодексу України, необхідно підкреслити: кінцева мета будь-якої реформи, у тому числі і в даній сфері, – підвищення рівня захисту прав громадян і організацій, ефективності і результативності роботи органів примусового виконання, забезпечення тим самим стабільності відносин цивільного обороту і публічноправових відносин.

У процесі детальної розробки Виконавчого кодексу України важливо дотриматися балансу між необхідністю конкретизації і надмірною деталізацією, що може знизити розумну

ініціативу державного виконавця і стягувача. Варто врахувати, що в силу сформованої юридичної традиції і правозастосування кодекс – на відміну від закону – припускає детальне правове регулювання визначеної сфери юридичної діяльності.

Література

1. Хрестоматия по гражданскому процессу. – М., 1996. – 459 с.
2. Васьковский Е. В. Учебник гражданского процесса: 2-е изд. – М., 1917. – 785 с.
3. Конституція України – Закон України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Закон України «Про державну виконавчу службу» // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36□37. – Ст. 243.
5. Закон України «Про виконавче провадження» // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24. – Ст. 207.
6. Інструкція про провадження виконавчих дій: наказ Міністерства юстиції України від 15.12.1999 р. № 74/5.

V. ПРОЦЕСУАЛЬНІ ДОКУМЕНТИ:

1.

Акт опису й арешту майна

" ___ " _____ 200_ року опис:розпочато _____ год. _____ хв.
закінчено _____ год. _____ хв.

(місце складання акта (повна адреса))

Мною, державним виконавцем _____
(прізвище, ім'я та по батькові)

_____,
органу державної виконавчої служби _____,
управління юстиції, при примусовому
виконанні _____,

(назва документа)
виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)
про _____,

(резолютивна частина документа)

у присутності понятих:

1. _____
(прізвище, ім'я та по батькові, адреса)

2. _____

проведено опис майна, що належить боржнику.

При опису були присутні:

_____ (прізвище та ініціали осіб, що були присутніми при складанні акта опису, із зазначенням їх процесуального

_____ стану або їх відношення до сторін (сторони, їх представники, члени сім'ї боржника, експерт, спеціаліст,

_____ перекладач, представники органів внутрішніх справ, опіки і піклування, інших органів чи установ тощо)

копію акта опису й арешту майна отримав _____
(назва зберігача майна та його адреса)

Про кримінальну або матеріальну відповідальність за розтрату, відчуження, приховування чи підміну описаного майна попереджений, про що розписуюсь особисто _____
(_____)

Згідно зі статтею 54 Закону України "Про виконавче провадження" боржнику та членам його сім'ї залишено (назва кожного описаного предмета і його відмінні ознаки, оцінка):

Зауваження або заяви осіб, що були присутніми під час опису майна, і розпорядження за ними державного виконавця (1) _____

(1) Якщо зауваження щодо акта опису й арешту майна подані окремо, то в акті робиться про це відмітка із зазначенням їх стислого змісту, а самі зауваження приєднуються до акта опису. _____

Копію акта опису та арешту майна отримав

(прізвище та ініціали осіб, яким вручено копію акта під розписку, із зазначенням серії та номера копії)

Сторонам роз'яснено їх право на оскарження дій державного виконавця у начальника органу державної виконавчої служби в суді.

Державний виконавець _____ (_____)
Стягувач _____ (_____)
Боржник _____ (_____)
Поняті: 1. _____ (_____)
 2. _____ (_____)

Інші особи, що були залучені до проведення виконавчих дій:

2.

Серія _____ № _____
Видані копії: серія _____ № _____
серія _____ № _____
серія _____ № _____
серія _____ № _____

Акт
вилучення у боржника предметів, зазначених у
рішенні суду, та передачі їх стягувачу

" ____ " _____ 200_ р. _____ год. _____ хв. _____

(місце складення акта: населений пункт, адреса боржника)

Мною, державним виконавцем _____,
органу державної виконавчої служби _____,
_____ управління
юстиції, у присутності понятих:

1. _____
(прізвище, ім'я, по батькові, повна адреса)

2. _____

на підставі _____

(назва виконавчого документа, ким виданий)

про вилучення у _____

(назва боржника)

на користь _____
(назва стягувача)

_____ (виписка з резолютивної частини рішення про предмет стягнення)
проведено вилучення майна, що належить боржнику, в присутності _____
(вказується боржник, його представник або інші особи)

Описане та арештовано майно згідно з переліком:

№	Назва та характеристика описаного предмета
з/п	
+	
+	
+	
+	
+	
+	

Передане _____
(назва стягувача)

Отримав _____
(підпис)

Заяви та зауваження з приводу процесуальних дій державного виконавця

Державний виконавець

3.

АКТ
про неможливість стягнення

" _____ " _____
_____ год. _____ хв. _____

_____ (місце складення акта: населений пункт, адреса боржника)

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____

управління _____ юстиції, _____ на _____ підставі

_____ (назва виконавчого документа, ким виданий)
про стягнення з _____

_____ (назва боржника)

на користь _____

_____ (назва стягувача)

_____ (виписка з резолютивної частини рішення про предмет
стягнення)

проведено перевірку майнового стану боржника за участю

_____ (боржник, його представники або інші особи)
в присутності понятих (прізвище, ім'я, по батькові, повна адре-
са)

1. _____

2. _____

Перевіркою встановлено, що _____
(вказати причини неможливості стягнення)

Підписи:

Державний виконавець _____ (_____)

Поняті: 1. _____ (_____)

2. _____ (_____)

Інші особи _____

4.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ___ " _____ року

АКТ

**державного виконавця
про реалізацію предмета іпотеки**

" ___ " _____ року м. _____

Мною, _____ - державним
виконавцем _____

(назва органу державної виконавчої служби)

при примусовому виконанні _____

(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____
(резолютивна частина документа)

складено відповідний акт про реалізацію предмета іпотеки
(коротка характеристика реалізованої нерухомості)

що належить _____
(ПІБ (назва юридичної особи), адреса боржника)

на підставі _____
(право встановлювані документи, що підтверджують право
власності на предмет іпотеки)

який було реалізовано _____
(ким, коли і де провадилась реалізація
предмета іпотеки)

Предмет іпотеки придбано _____
(ПІБ (найменування юридичної
особи),

адреса покупця) _____
за _____
(сума коштів, унесена за придбану нерухомість)

(документи, що підтверджують розрахунок за придбану
нерухомість)

Акт видано на підставі протоколу про реалізацію пред-

мета іпотеки від _____ № _____

Державний виконавець _____ (_____)
(підпис)

5.

**АКТ
державного виконавця**

"__" _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____

управління юстиції, при примусовому виконанні _____

_____ ,
(назва документа)

виданого "__" _____ року _____

_____ ,
(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____ ,

(резолютивна частина документа)

за участю понятих:

1. _____

2. _____

у присутності: _____

В С Т А Н О В Л Е Н О :

Державний виконавець _____ (_____)

Стягувач _____ (_____)

Боржник _____ (_____)

Поняті: 1. _____ (_____)

2. _____ (_____)

Інші особи, що були залучені до проведення виконавчих дій: _____

Даний акт можливо застосовувати як загальний для статей: ч.3 ст. 20, ч.3 ст. 30, ч.2 ст.40, ч.1 ст.60 (неможливість виконання), ч.1 ст.62, ч.1 ст.64, ч.1 ст.67. В акті визначаються всі обставини, які встановлені при виконанні рішень.

6.

ЗАТВЕРДЖУЮ
Начальник органу державної
виконавчої служби

управління юстиції

" ___ " _____ року

ПОСТАНОВА
про арешт коштів боржника

" ___ " _____ 20__ року _____

Мною, _____ - державним
виконавцем органу державної виконавчої служби _____
управління юстиції _____

_____ ,
при примусовому виконанні _____
(назва документа(ів))

_____ ,
виданого(их) " ___ " _____ року _____

_____ ,
(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)
про _____
(резолютивна частина документа(ів))

ВСТАНОВЛЕНО:

(обставини, визначені в статті 50 Закону України "Про виконавче провадження", зокрема щодо невиконання документа в установленій державним виконавцем строк, наявність інформації про рахунки боржника в банку та джерело отримання такої інформації)

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 5, 50 Закону України "Про виконавче провадження", статтею 59 Закону України "Про банки та банківську діяльність",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Накласти арешт на кошти _____, що містяться на рахунку(ах) _____ та належать _____ (найменування боржника)

2. Копію постанови направити на виконання до банку та сторонам.

3. Постанова може бути оскаржена в _____ суді в 10-денний строк з моменту її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

7.

Серія _____ № _____

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник органу державної

Видані копії: серія _____ № _____ виконавчої служби

серія _____ № _____

серія _____ № _____

серія _____ № _____ управління юстиції

" ____ " _____ 200_ року

Постанова

про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження

" ____ " _____ 200_ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____,
органу державної виконавчої служби _____,

управління юстиції, при примусовому виконанні

(назва документа)

виданого " ____ " _____ року

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____

(резолютивна частина документа)

встановлено:

(обставини, визначені в ст. 55 Закону України
"Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 55 Закону
України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Накласти арешт на все майно, що належить

(найменування боржника)

2. Заборонити здійснювати відчуження будь-якого майна, яке належить _____

(найменування боржника)

3. Копії постанови направити на виконання в органи та установи, які посвічують договори відчуження майна чи проводять його перереєстрацію на іншого власника, та сторонам.

4. Постанова може бути оскаржена в _____ судів
10-денний строк з моменту її одержання.

Державний виконавець _____ (_____
(підпис)

8.

ПОСТАНОВА
про відкладення відкриття виконавчого провадження

"__" _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____
управління юстиції, розглянуто

(найменування осіб, визначених

ст.18 Закону України "Про виконавче провадження")
про примусове виконання _____,

(назва документа)

виданого "__" _____ року _____

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____,
(резолютивна частина документа)

що вступив у законну силу (набрав чинності) "__" _____ року.
Заява про примусове виконання подана "__" _____ року.
У процесі проведеної перевірки

в с т а н о в л е н о :

(невідповідність виконавчого документа вимогам ст.19

Закону України "Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 19, 27 Закону України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Відкласти відкриття виконавчого провадження з примусового виконання _____

2. Виконавчий документ направити в орган (посадовій особі), яка його видала, для належного оформлення в строк до "___" _____ р.

3. Копію постанови направити _____

4. Постанова може бути оскаржена начальнику органу державної виконавчої служби _____ управління юстиції або до _____ суду в 10-денний строк з моменту її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

9.

ПОСТАНОВА
про відкладення провадження виконавчих дій

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____

управління юстиції, при примусовому виконанні

_____ ,
(назва документа)

виданого " ___ " _____ року _____

_____ ,
(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____

(резолютивна частина документа)

в с т а н о в л е н о :

_____ ,
(обставини, що перешкоджають провадженню виконавчих дій)

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 32 Закону

України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Відкласти провадження виконавчих дій з примусового виконання _____

до " ____ " _____ року.

2. Копію постанови направити _____

_____.

3. Постанова може бути оскаржена начальнику органу державної виконавчої служби _____ управління юстиції або до _____ суду в 3-денний строк з часу її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

10.

ПОСТАНОВА
про відкриття виконавчого провадження

"__" _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу
державної виконавчої служби _____
_____ управління
юстиції, розглянуто _____

(найменування осіб, визначених _
ст.18 Закону України "Про виконавче провадження")

про примусове виконання _____,
(назва документа)
виданого "__" _____ року _____

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____,
(резолютивна частина документа)

що вступив у законну силу (набрав чинності) "__" _____ року.

Заява про примусове виконання подана "__" _____ року.
Керуючись статтями 3, 18, 24 Закону України "Про ви-
конавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Відкрити виконавче провадження з виконання _____

2. _____

(найменування боржника)

добровільно виконати _____

у строк до " ____ " _____ року.

3. При невиконанні рішення в наданий строк виконати його в примусовому порядку _____

(вимоги ч. 1 ст. 46 Закону України "Про виконавче провадження")

(вимоги ч. 3 ст. 24 Закону України "Про виконавче провадження")

4. Копію постанови направити _____

5. Постанова може бути оскаржена начальнику органу державної виконавчої служби _____ управління юстиції або до _____ суду в 10-денний строк з моменту її одержання.

6. Сторони виконавчого провадження мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, унесеними до Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень, за адресою в мережі інтернет _____, ідентифікатор для доступу _____.
(азначається лише в постановах, які направляються стягува-

чу та боржнику)

За передачу ідентифікатора третім особам та розголошення конфіденційної інформації сторони виконавчого провадження несуть відповідальність, установлену законом.

Державний виконавець _____ (_____)

11.

"ЗАТВЕРДЖУЮ"

Начальник органу державної
виконавчої служби _____
управління юстиції
" ____ " _____ року

ПОСТАНОВА

**про відмову у відкритті виконавчого провадження
(відмову в прийнятті до провадження виконавчого
документа)**

" ____ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____
управління юстиції, розглянута заява _____

(найменування осіб, визначених

ст.18 Закону України "Про виконавче провадження")
про примусове виконання _____,
(назва документа)

виданого " ____ " _____ року _____

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____

(резолютивна частина документа)

що вступив у законну силу (набрав чинності) "___" _____ року.
Заява про примусове виконання подана "___" _____ року.
У процесі проведеної перевірки

В С Т А Н О В Л Е Н О :

(обставини, визначені ст.23 Закону України

"Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 21, 23, 26 Закону України "Про виконавче провадження",

П О С Т А Н О В Л Я Ю :

1. Відмовити в прийнятті до провадження виконавчого документа та у відкритті виконавчого провадження з примусового виконання _____

2. Копію постанови направити _____

3. Постанова може бути оскаржена начальнику органу державної виконавчої служби _____ управління юстиції або до _____ суду в 10-денний строк з моменту її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

12.

"ЗАТВЕРДЖУЮ"

Начальник органу державної
виконавчої служби _____

управління юстиції

" ____ " _____ року

ПОСТАНОВА

про закінчення виконавчого провадження

" ____ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу
державної виконавчої служби _____

_____ управління
юстиції, при примусовому виконанні _____,
(назва документа)

виданого " ____ " _____ року _____

_____ (назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____
(резолютивна частина документа)

в с т а н о в л е н о :

_____ (обставини, визначені ст. 39 Закону України)

"Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 39 Закону України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Виконавче провадження з примусового виконання

ЗАКІНЧИТИ.

2. Копію постанови направити сторонам та _____

(назва органу чи посадової особи, що видав виконавчий документ)

3. Постанова може бути оскаржена до _____
_____ суду в 10-денний строк з моменту її одержання.

Державний виконавець

13.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ___ " _____ року

ПОСТАНОВА
про звільнення майна з-під арешту

" ___ " _____ 20__ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____

(назва органу державної виконавчої служби)

при примусовому виконанні _____,
(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____
(резолютивна частина документа)

установлено:

(обставини, визначені в ст. 59 Закону України "Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 59 Закону України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Звільнити з-під арешту майно, що належить _____

(найменування боржника)

2. Копії постанови направити _____

3. Постанова може бути оскаржена в _____
судів 10-денний строк з моменту її одержання.

Державний

виконавець

14.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ____ " _____ року

ПОСТАНОВА

про зупинення виконавчого провадження

" ____ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____

органу _____

державної виконавчої служби _____

_____ управління

юстиції, при примусовому виконанні _____,

(назва документа)

виданого " ____ " _____ року

(назва органу чи посадової

_____ особи, яка видала документ)

_____ про _____

(резолютивна частина документа)

В С Т А Н О В Л Е Н О:

(обставини, визначені статтями 34, 35 Закону України

"Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 34, 35, 36,
64 Закону України "Про виконавче провадження",

П О С Т А Н О В Л Я Ю:

1. Зупинити виконавче провадження з примусового ви-
конання _____

до _____

2. Копію постанови направити _____

_____.

3. Постанова може бути оскаржена до _____
_____ суду в 10-денний строк з
моменту її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

15.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ____ " _____ року

ПОСТАНОВА
про накладення штрафу

" ____ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____

органу _____

державної виконавчої служби _____

_____ управління

юстиції, при примусовому виконанні _____,

(назва документа)

виданого " ____ " _____ року

(назва органу чи посадової

_____ особи, яка видала документ)

_____ про _____,

(резолютивна частина документа)

В С Т А Н О В Л Е Н О :

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 5 Закону України "Про виконавче провадження",

П О С Т А Н О В Л Я Ю :

1. За _____

накласти на _____

штраф у розмірі _____ грн.

2. Постанова може бути оскаржена до _____
_____ суду в 10-денний строк.

Державний виконавець

16.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ___ " _____ року

ПОСТАНОВА

про повернення виконавчого документа стягувачеві

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____

органу _____

державної виконавчої служби _____

_____ управління

юстиції, при примусовому виконанні _____,

(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової

_____ особи, яка видала документ)

_____ про _____,

(резолютивна частина документа)

В С Т А Н О В Л Е Н О:

(обставини, визначені статтею 40 Закону України

"Про виконавче провадження")

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 40 Закону України "Про виконавче провадження",

П О С Т А Н О В Л Я Ю:

1. Виконавчий документ, виданий " ____ " _____ року,

та авансовий внесок у розмірі _____ грн. повернути

(найменування стягувача)

2. Виконавчий документ може бути повторно пред'явлений для виконання в строк до " ____ " _____ року.

3. Копію постанови направити стягувачу.

4. Постанова може бути оскаржена до _____
_____ суду в 10-денний
строк з часу її одержання.

Державний виконавець

17.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ___ " _____ року

ПОСТАНОВА

про поновлення виконавчого провадження

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу

державної виконавчої служби _____

_____ управління

юстиції, при примусовому виконанні _____,

(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової

_____ особи, яка видала документ)

_____ про _____

(резолютивна частина документа)

_____ року

(факти, що підтверджують усунення обставин,

які були причиною зупинення виконавчого провадження)

Ураховуючи викладене, керуючись частиною 7 статті 36
Закону України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Поновити виконавче провадження з примусового ви-
конання _____

2. Копію постанови направити _____

_____.

Державний виконавець _____ (_____)

18.

ПОСТАНОВА
про призначення експерта, суб'єкта
оціночної діяльності - суб'єкта господарювання
для участі у виконавчому провадженні

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____
_____ управління
юстиції, при примусовому виконанні _____,
(назва документа)
виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової

особи, яка видала документ)

про _____

(резолютивна частина документа)

в с т а н о в л е н о :

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 14 Закону

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Призначити _____,
(прізвище, ім'я та по батькові)
який має ліцензію (свідоцтво) на право зайняття експертною
діяльністю чи кваліфікаційне свідоцтво оцінювача, кваліфіка-
ційне свідоцтво оцінювача, видану (видане) "___" _____ року за
№ _____

_____)
(орган, який видав ліцензію (свідоцтво) на право зайняття
_____)
експертною діяльністю чи кваліфікаційне свідоцтво оцінювача)

експертом, суб'єктом оціночної діяльності - суб'єктом
господарювання у виконавчому провадженні з примусового ви-
конання _____,

(назва документа)
виданого "___" _____ року

_____)
(назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____
(резольютивна частина документа)

2. Експерту, суб'єкту оціночної діяльності - суб'єкту
господарювання _____

(прізвище, ім'я та по батькові)
надати письмовий висновок, звіт про оцінку майна (акт оцінки

майна) з питань _____

(перелік питань, щодо яких експерту, суб'єкту оціночної діяльності - суб'єкту господарювання необхідно скласти висновок, звіт про оцінку майна (акт оцінки майна)

3. Попередити експерта, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання _____, що він за відмову або ухилення від дачі висновку чи за дачу завідомо неправдивого висновку несе відповідальність згідно із законодавством України.

З постановою експерт, суб'єкт оціночної діяльності - суб'єкт господарювання _____ ознайомлений "___" _____ року

(підпис експерта, суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання)

Державний виконавець

19.

ЗАТВЕРДЖУЮ

Начальник _____

(назва органу державної
виконавчої служби)

" ___ " _____ року

П О С Т А Н О В А

про стягнення з боржника виконавчого збору

" ___ " _____ року м. _____

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____
управління
юстиції, при примусовому виконанні _____,
(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової

особи, яка видала документ)

про _____
(резолютивна частина документа)

запропоновано боржнику виконати його в добровільному порядку в строк до "_____" _____ року.

Боржником у наданий строк не виконано.

_____ (назва документа)

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 46 Закону України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Стягнути з _____
(найменування боржника)

_____ виконавчий збір у розмірі _____ грн. ____ коп.

2. Копію постанови направити боржнику.

3. Постанова може бути оскаржена до _____
_____ суду в 10-денний строк з часу її одержання.

Державний виконавець _____ (_____)

20.

ПОСТАНОВА
про призначення перекладача для
участі у виконавчому провадженні

" ___ " _____ року м. _____

Мною, державним виконавцем _____
органу державної виконавчої служби _____
_____ управління
юстиції, при примусовому виконанні _____,
(назва документа)

виданого " ___ " _____ року

(назва органу чи посадової

особи, яка видала документ)

про _____

(резолютивна частина документа)

в с т а н о в л е н о :

Ураховуючи викладене, керуючись статтею 15 Закону

України "Про виконавче провадження",

ПОСТАНОВЛЯЮ:

1. Призначити _____
(прізвище, ім'я та по батькові)
перекладачем у виконавчому провадженні з примусового вико-
нання _____,
(назва документа)
виданого " ____ " _____ року

_____ (назва органу чи посадової особи, яка видала документ)

про _____
(резолютивна частина документа)

2. Попередити перекладача _____,
що він у разі за відомо неправильного перекладу або відмови
виконати обов'язки перекладача несе відповідальність згідно із
законодавством України.

З постановою перекладач _____
ознайомлений " ____ " _____ року _____
(підпис перекладача)

Державний виконавець

VI. СУДОВА ПРАКТИКА:

1. **Ухвала** Дарницького районного суду м. Києва від 07 грудня 2012 р.

Справа № 2602/4955/12

У Х В А Л А

іменем України

"07" грудня 2012 р. Дарницький районний суд м. Києва

суддя Парамонов М.Л., розглянувши в м. Києві позовну заяву

ОСОБА_1 до Державного виконавця відділу державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції у м. Києві Сидоренко Р.Г. на дії державного виконавця, скасування постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони його відчуження,

ВСТАНОВИВ:

ОСОБА_1 звернувся до Дарницького районного суду м. Києва з адміністративним позовом до Державного виконавця відділу державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції у м. Києві Сидоренко Р.Г. на дії державного виконавця та скасування постанови ВП № 28990227 від 12.11.2012 року про арешт майна боржника та оголошення заборони його відчуження.

Відповідно до п.1 ч.1 ст.17 КАС України спори фізич-

них чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності, віднесені до компетенції адміністративних судів.

Згідно ч.1 п.1, 6 ст.3 КАС України - справа адміністративної юрисдикції це переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень; звернення до адміністративного суду про захист прав, свобод та інтересів у публічно-правових відносинах здійснюється шляхом пред'явлення адміністративного позову.

Згідно ч.1 ст.15 ЦПК України суди розглядають у порядку цивільного судочинства справи щодо захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів, що виникають із цивільних, житлових, земельних, сімейних, трудових відносин, а також з інших правовідносин, крім випадків, коли розгляд таких справ проводиться за правилами іншого судочинства.

Позивачем ОСОБА_1 заявлено вимоги, щодо неправомірності дій (рішень) державного виконавця, про скасування постанови ВП № 28990227 від 12.11.2012 року про арешт майна боржника та оголошення заборони його відчуження - у виконавчому провадженні на підставі виконавчого листа № 2-4988/11, виданого 27.09.2011 року Дарницьким районним судом м. Києва про стягнення з ОСОБА_1 на користь ОСББ «Сонячний» заборгованості за житлово-комунальні послуги у розмірі 8043,79 грн., тобто оскаржуються дії (рішення) державного виконавця в порядку розділу VII «Судовий контроль за виконанням судових рішень» ЦПК України, оскільки виконується рішення суду по цивільній справі.

Згідно положень ст.85 Закону України «Про виконавче провадження» у виконавчому провадженні на дії (бездіяльність) державного виконавця або відмову у здійсненні передбачених

цим Законом дій стягувачем чи боржником може бути подана скарга до начальника відповідного органу державної виконавчої служби, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, або до відповідного суду. Скарга у виконавчому провадженні по виконанню судових рішень на дії (бездіяльність) державного виконавця або начальника органу державної виконавчої служби подається до суду, який видав виконавчий документ.

Відповідно до положень Розділу VII ЦПК України «Судовий контроль за виконанням судових рішень» метою розгляду скарги є вирішення питання про усунення порушення прав чи свобод заявника (сторони виконавчого провадження); у разі обґрунтованості скарги суд зобов'язує державного виконавця або іншу посадову особу державної виконавчої служби задовольнити вимогу заявника та усунути порушення або іншим шляхом поновлює його порушені права чи свободи.

Згідно п.1 ч.1 ст.109 КАС України суддя відмовляє у відкритті провадження в адміністративній справі, якщо заяву не належить розглядати в порядку адміністративного судочинства.

На підставі вищенаведеного та керуючись п.1 ч.1 ст.109 КАС України,

УХВАЛИВ:

У відкритті провадження у справі за адміністративним позовом ОСОБА_1 до Державного виконавця відділу державної виконавчої служби Дарницького районного управління юстиції у м. Києві Сидоренко Р.Г. на дії державного виконавця, скасування постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони його відчуження - відмовити.

Роз'яснити ОСОБА_1 його право на звернення до суду, який видав виконавчий лист, зі скаргою в розділу VII Цивільного процесуального кодексу України «Судовий контроль за виконанням судових рішень».

Ухвала може бути оскаржена особою, яка подала позовну заяву, до Київського апеляційного адміністративного суду через Дарницький районний суд м. Києва протягом п'яти днів з

дня отримання копії ухвали.

Суддя: Парамонов М.Л.

2. **Ухвала** Голосіївського районного суду м. Києва від 20.12.2012 року.

Справа №2601/23305/12
Провадження №:6-а/2601/63/12

У Х В А Л А

20.12.2012 року Голосіївський районний суд м. Києва

у складі:
головуючого судді Шевченко Т.М.
за участю секретаря Кречотень О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві заяву старшого державного виконавця А.Н.Рагімова відділу примусового виконання рішень Державної виконавчої служби України про встановлення способу та порядку виконання рішення, -

в с т а н о в и в:

рішенням Апеляційного суду м. Києва від 25 серпня 2010 р. частково задоволено позов ОСОБА_1 Постановлено зобов'язати Міністерство оборони України нарахувати ОСОБА_1 одноразову грошову допомогу у зв'язку з настанням інвалідності. Зобов'язати Київський міський військовий комісаріат виплатити ОСОБА_1 одноразову грошову допомогу у зв'язку із настанням інвалідності. В решті позовних вимог відмовлено. (а.с. 97-99)

Постановою від 21.06.2011 р. державного виконавця відкрито виконавче провадження з примусового виконання вико-

навчого листа, виданого Голосіївським райсудом м. Києва 29.04.2011 р., № 2а-49/10 про зобов'язання Міністерства оборони України нарахувати ОСОБА_1 одноразову грошову допомогу у зв'язку з інвалідністю.

Ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 23.05.2012 р. відмовлено у задоволенні заяви представника Міністерства оборони України Прокопчука О.М. про роз'яснення рішення суду. (а.с. 120)

30.11.2012 р. державний виконавець А.Н.Рагімова звернувся у суд і заявою про встановлення способу та порядку виконання рішення. В обґрунтування своїх вимог посилається на те, що листом від 12.07.2011 р. № 248/6/С/1457/1734 МОУ повідомило відділ про наявність ускладнень під час виконання рішення суду, оскільки ОСОБА_1 було звільнено з військової служби 31.10.1985 р., а інвалідність встановлена 06.05.2009 р. на день його звільнення з військової служби посадовий оклад становив 180 карбованців колишнього СРСР. Виплата одноразової грошової допомоги була запроваджена з 10.05.2006 р. (день набуття чинності Закону України від 04.04.2006 р. № 3597 «Про внесення змін до Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу»). Закон України не має. У зв'язку з тим, що судом прийнято рішення про нарахування та виплату одноразової грошової допомоги виникає необхідність у роз'ясненні способу виконання рішення суду, оскільки є незрозумілим яким чином має застосовуватися посадовий оклад на день звільнення зі служби, який був в карбованцях СРСР, і відповідно до яких законодавчих актів має бути здійснено перерахунок однієї грошової одиниці в іншу. Також є незрозумілим порядок врахування до складу грошового забезпечення для обчислення одноразової допомоги 100-відсоткової надбавки відповідно до Указів Президента України від 10.04.1996 р. № 925 та від 23.02.2002 р. № 173 і постанови КМУ від 22.05.2000 р. № 829, оскільки ОСОБА_1 її не отримував та не має на неї права.

Відповідно до ст.373 ЦПК України, за наявності обставин, що утруднюють виконання рішення (хвороба боржника або членів його сім'ї, відсутність присудженого майна в натурі, стихійне лихо тощо), за заявою державного виконавця або за

заявою сторони, суд, який видав виконавчий документ, у десятиденний строк розглядає питання про відстрочку або розстрочку виконання, зміну чи встановлення способу і порядку виконання рішення в судовому засіданні з викликом сторін і у виняткових випадках може відстрочити або розстрочити виконання, змінити чи встановити спосіб і порядок виконання рішення.

За змістом ст. 373 ЦПК України зміна чи встановлення способу і порядку виконання рішення може мати місце лише у виняткових випадках, за наявності обставин, що утруднюють виконання рішення зокрема відсутності присудженого майна в натурі тощо.

Додані до подання матеріали не підтверджують наявності обставин, що утруднюють виконання рішення станом на час звернення державного виконавця з даною заявою до суду, оскільки у своїй заяві державний виконавець просить обґрунтувати рішення суду, що не є встановленням способу і порядку виконання рішення в розумінні ст. 373 ЦПК України.

З огляду на наведене, суд вважає, що обставини, які утруднюють виконання зазначеного рішення та є винятковими, за змістом ст. 373 ЦПК України, відсутні, а тому у задоволенні заяви належить відмовити.

На підставі наведеного, керуючись ст.ст. 292-294, 373 ЦПК України, суд -

у х в а л и в:

У задоволенні заяви старшого державного виконавця А.Н.Рагімова відділу примусового виконання рішень Державної виконавчої служби України про встановлення способу та порядку виконання рішення відмовити.

Апеляційна скарга на ухвалу суду подається Апеляційному суду м. Києва через Голосіївський районний суд м. Києва протягом п'яти днів з дня її проголошення. У разі, якщо ухвалу було постановлено без участі особи, яка її оскаржує, апеляційна скарга подається протягом п'яти днів з дня отримання копії ухвали.

Суддя

3. **Рішення** Дарницького районного суду м. Києва від 19 грудня 2012 р.

Справа № 2-5106/12

Р І Ш Е Н Н Я

іменем України

"19" грудня 2012 р. Дарницький районний суд м. Києва

у складі:
головуючого судді: Дубаса В.А.,
при секретарі: Ридзель О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві в приміщенні суду цивільну справу за позовом ОСОБА_1 до ОСОБА_2, ОСОБА_3, ВДВС Дарницького РУЮ у м. Києві про зняття арешту з квартири, -

в с т а н о в и в:

У березні 2012 року ОСОБА_1 звернулась до суду з позовом до ОСОБА_2, ОСОБА_3, ВДВС Дарницького РУЮ у м. Києві про зняття арешту з квартири АДРЕСА_1. В обґрунтування позовних вимог зазначала, що постановою державного виконавця ВДВС Дарницького РУЮ у м. Києві Іванюк Д.С. від 30.09.2011 року на виконання ухвали Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 21.06.2011 року про забезпечення позову (у справі за позовом ОСОБА_3 до ОСОБА_2 про стягнення боргу) накладено арешт на зазначену квартиру.

Однак рішенням Дарницького районного суду м. Києва від 05.12.2012 року згадану квартиру їй виділено у власність у порядку поділу майна подружжя, ОСОБА_2 у власність виділено іншу квартиру та два автомобілі. Виходячи з того, що у ОСОБА_1 перед стягувачем ОСОБА_3 не має жодних зобов'язань просила суд зняти накладений арешт на квартиру.

Позивач та її представник у судове засідання з'явились, вимоги позову підтримали та просили його задовольнити.

Представник ОСОБА_2 у судове засідання з'явився, вимоги позову визнав, просив суд його задовольнити.

Представник ОСОБА_3 та ВДВС Дарницького РУЮ у м. Києві у судове засідання не з'явились, хоча про місце, день і час розгляду справи повідомлялись належним чином, однак про причини неявки суд не повідомили.

Суд визнав за можливе розглянути справу за відсутності осіб, що не з'явились у судове засідання та не повідомили про причини неявки.

Заслухавши учасників процесу, дослідивши матеріали справи, суд дійшов до висновку, що позовні вимоги не підлягають задоволенню виходячи з наступних підстав.

Встановлено, що ухвалою Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 21.06.2011 року забезпечено позов у справі за заявою ОСОБА_3 до ОСОБА_2 про стягнення боргу та накладено арешт на квартиру АДРЕСА_1 та на квартиру АДРЕСА_2, які на прав власності належать ОСОБА_2

На виконання зазначеної ухвали суду постановою державного виконавця ВДВС Дарницького РУЮ у м. Києві Іванюк Д.С. від 30.09.2011 року накладено арешт на вказані дві квартири.

Згідно ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 17 згаданого Закону передбачено, що примусове виконання рішень здійснюється державною виконавчою службою на підставі виконавчих документів, визначених цим Законом. Відповідно до цього Закону підлягають виконанню державною виконавчою службою такі виконавчі

документи: виконавчі листи, що видаються судами, і накази господарських судів, у тому числі на підставі рішень третейського суду та рішень Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті і Морської арбітражної комісії при Торгово-промисловій палаті.

Частиною 1 статті 19 Закону України «Про виконавче провадження» встановлено, що державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа, зазначеного в статті 17 цього Закону: за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення.

Відповідно до частин 1, 2, 5 статті 24 Закону України «Про виконавче провадження» державний виконавець зобов'язаний прийняти до виконання виконавчий документ і відкрити виконавче провадження, якщо не закінчився строк пред'явлення такого документа до виконання, він відповідає вимогам, передбаченим цим Законом, і пред'явлений до виконання до відповідного органу державної виконавчої служби. Державний виконавець протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження. У постанові державний виконавець вказує про необхідність боржнику самостійно виконати рішення у строк до семи днів з моменту винесення постанови (у разі виконання рішення про примусове виселення боржника - у строк до п'ятнадцяти днів) та зазначає, що у разі ненадання боржником документального підтвердження виконання рішення буде розпочате примусове виконання цього рішення із стягненням з боржника виконавчого збору і витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, передбачених цим Законом. За заявою стягувача державний виконавець одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження може накласти арешт на майно та кошти боржника, про що виноситься відповідна постанова. Копії постанови про відкриття виконавчого провадження надсилаються не пізніше наступного робочого дня стягувачу та боржникові.

Як вбачається з рішення Дарницького районного суду м. Києва від 05.12.2012 року, яке набрало законної сили, квартиру АДРЕСА_1 виділено у власність позивачці у порядку поділу

майна подружжя, ОСОБА_2 у власність виділено іншу квартиру та два автомобілі.

Відповідно до положень ст. 60 Закону України «Про виконавче провадження» особа, яка вважає, що майно, на яке накладено арешт, належить їй, а не боржникові, може звернутися до суду з позовом про визнання права власності на це майно і про зняття з нього арешту. У разі прийняття судом рішення про зняття арешту з майна арешт з майна знімається за постановою державного виконавця не пізніше наступного дня, коли йому стало відомо про такі обставини. Копія постанови про зняття арешту з майна надсилається боржнику та органу (установі), якому була надіслана для виконання постанова про накладення арешту на майно боржника.

Разом з тим, відповідно до ч.ч. 3-5 ст. 154 ЦПК України заходи забезпечення позову можуть бути скасовані судом, який розглядає справу. Особа, щодо якої вжито заходи забезпечення позову без її повідомлення, протягом п'яти днів з дня отримання копії ухвали може подати до суду заяву про їх скасування, яка розглядається судом протягом двох днів. Питання про скасування заходів забезпечення позову вирішується в судовому засіданні з повідомленням осіб, які беруть участь у справі. Наявка цих осіб не перешкоджає розгляду питання про скасування заходів забезпечення позову.

Частиною 1 ст. 11 ЦПК України передбачено, що суд розглядає цивільні справи не інакше як за зверненням фізичних чи юридичних осіб, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах заявлених ними вимог і на підставі доказів сторін та інших осіб, які беруть участь у справі. Відповідно до ч.ч. 1, 4 ст. 60 ЦПК України, кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог чи заперечень. Доказування не може ґрунтуватися на припущеннях.

Повно та всебічно з'ясувавши обставини справи, оцінивши зібрані у справі докази, суд приходить до висновку, що вимоги позовної заяви не ґрунтуються на вимогах закону, обставини справи не підтверджені певними засобами доказування, оскільки державним виконавцем на виконання ухвали суду про забезпечення позову від 21.06.2011 року (доказів про скасування (або зміни) якої суду не надано) згідно вимог Закону Украї-

ни «Про виконавче провадження» винесено постанову про відкриття виконавчого провадження від 30.09.2011 року та накладено арешт на квартиру АДРЕСА_1, підстав для скасування згаданого арешту Дарницьким районним судом м. Києва не вбачається.

Роз'яснити позивачеві, що ухвалу Білоцерківського міськрайонного суду Київської області від 21.06.2011 року, якою забезпечено позов та накладено арешт на майно, може бути скасовано цим же судом або за наслідками апеляційного оскарження відповідним судом апеляційної інстанції.

Зважаючи на викладене, керуючись ст.ст. 10, 11,60, 79, 88, 131, 209, 212-215 ЦПК України, суд -

в и р і ш и в:

У задоволенні позову про зняття арешту з квартири - відмовити.

Рішення суду може бути оскаржене до Апеляційного суду м. Києва через Дарницький районний суд м. Києва протягом десяти днів з дня його проголошення. Особи, які брали участь у справі, але не були присутні у судовому засіданні під час проголошення судового рішення, можуть подати апеляційну скаргу протягом десяти днів з дня отримання копії цього рішення.

Суддя:

4. **Ухвала** Держинського районного суду м. Харкова від 12 грудня 2012 року.

Справа №2-6520/11

УХВАЛА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12 грудня 2012 року Держинський районний суд м. Харкова

у складі:

Головуючого – судді Омельченко К.О.,
при секретарі Забіякі Ю.В.

розглянувши у відкритому судовому засіданні заяву старшого державного виконавця Держинського ВДВС ХМУЮ Молотилової В.В. про затвердження мирової угоди по цивільній справі за позовом Харківського державного авіаційного виробничого підприємства до ОСОБА_2, ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5 про стягнення заборгованості, -

встановив:

Судом розглядалася вище зазначена цивільна справа.

Старший державний виконавець Держинського ВДВС ХМУЮ Молотилова В.В. звернулася до суду з клопотанням про визнання мирової угоди, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 49 ЗУ «Про виконавче провадження».

За умовами мирової угоди:

1. Сторони визнають та підтверджують, що заборгованість Боржників перед Стягувачем станом на 06.11.2012 року за рішенням Дзержинського районного суду міста Харкова у справі № 2-6520/11 від 28 лютого 2012 року становить 13 050,33 грн. (тринадцять тисяч п'ятдесят гривень 33 коп.).

2. Боржники зобов'язуються здійснити погашення заборгованості, вказаної в п.1 даної Мирової угоди в порядку передбаченому п. 4 цієї Мирової угоди.

3. Стягувач зобов'язався вимагати від Боржників оплати заборгованості, вказаної в п.1 Мирової Угоди, виключно в порядку, передбаченому у п.4 цієї Мирової Угоди.

4. Сторони дійшли згоди, що погашення заборгованості, вказаної у п.1 цієї Мирової угоди, здійснюється Боржниками шляхом щомісячної часткової сплати заборгованості в наступному порядку:

-2000 грн. до 27 листопада 2012р.;

-2000 грн. до 27 грудня 2012р.;

-2000 грн. до 27 січня 2013р.;

-2000 грн. до 27 лютого 2013р.;

-2000 грн. до 27 березня 2013р.;

-2000 грн. до 27 квітня 2013р.;

-1050,33 грн. до 15 травня 2013р.

5. Боржники зобов'язуються надавати копії квитанцій щодо оплати заборгованості, передбаченої п.п.1,4 цієї Мирової Угоди Стягувану, у строк до 5 числа місяця наступного за місяцем оплати заборгованості..

6. Стягувач заявляє, що у випадку належного виконання цієї Мирової угоди не матиме жодних майнових претензій до Боржників з приводу заборгованості, погашення якої є предметом цієї Мирової угоди.

7.У випадку порушення умов цієї Мирової угоди однією із Сторін, інша Сторона має право вживати усіх передбачених чинним законодавством заходів щодо захисту своїх прав та вимагати відшкодування збитків.

Зазначена спільна заява та мирова угода приєднана до матеріалів цивільної справи.

Сторонам роз'яснено наслідки такого рішення та нас-

лідки закриття провадження по справі, які передбачені ст. 206 ЦПК України.

Браховуючи, що мирова угода, укладена сторонами, не суперечить закону, не порушує права, свободи чи інтереси інших осіб та вчинена в інтересах обох сторін, суд у відповідності до ст. 175, п. 4 ч. 1 ст. 205 ЦПК України ухвалою закриває провадження по справі.

Отже, з огляду на вищевикладене, керуючись ст. 6, 124 Конституції України, на підставі п. 4 ч. 1 ст. 205 ЦПК України, суд -

ухвалив:

Визнати мирову угоду, укладену між Харківським державним авіаційним виробничим підприємством та ОСОБА_2, ОСОБА_3, ОСОБА_4, ОСОБА_5, за якою:

5. Сторони визнають та підтверджують, що заборгованість Боржників перед Стягувачем станом на 06.11.2012 року за рішенням Дзержинського районного суду міста Харкова у справі № 2-6520/11 від 28 лютого 2012 року становить 13 050,33 грн. (тринадцять тисяч п'ятдесят гривень 33 коп.).

6. Боржники зобов'язуються здійснити погашення заборгованості, вказаної в п.1 даної Мирової угоди в порядку передбаченому п. 4 цієї Мирової угоди.

7. Стягувач зобов'язався вимагати від Боржників оплати заборгованості, вказаної в п.1 Мирової Угоди, виключно в порядку, передбаченому у п.4 цієї Мирової Угоди.

8. Сторони дійшли згоди, що погашення заборгованості, вказаної у п.1 цієї Мирової угоди, здійснюється Боржниками шляхом щомісячної часткової сплати заборгованості в наступному порядку:

- 2000 грн. до 27 листопада 2012р.;
- 2000 грн. до 27 грудня 2012р.;
- 2000 грн. до 27 січня 2013р.;
- 2000 грн. до 27 лютого 2013р.;
- 2000 грн. до 27 березня 2013р.;

-2000 грн. до 27 квітня 2013р.;

-1050,33 грн. до 15 травня 2013р.

8. Боржники зобов'язуються надавати копії квитанцій щодо оплати заборгованості, передбаченої п.п.1,4 цієї Мирової Угоди Стягувану, у строк до 5 числа місяця наступного за місяцем оплати заборгованості..

9. Стягувач заявляє, що у випадку належного виконання цієї Мирової угоди не матиме жодних майнових претензій до Боржників з приводу заборгованості, погашення якої є предметом цієї Мирової угоди.

10. У випадку порушення умов цієї Мирової угоди однією із Сторін, інша Сторона має право вживати усіх передбачених чинним законодавством заходів щодо захисту своїх прав та вимагати відшкодування збитків.

Ухвала може бути оскаржена в Апеляційний суд Харківської області шляхом подання через Дзержинський районний суд апеляційної скарги протягом п'яти днів.

Суддя

5. **Ухвала** Голосіївського районного суду м. Києва від 17 грудня 2012 року.

Справа №2601/23982/12
Провадження №:6/2601/659/12

У Х В А Л А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

17 грудня 2012 року Голосіївський районний суд м. Києва

у складі:
головуючого судді Новака А.В.,
з участю секретаря Герасимчук А.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду подання старшого державного виконавця Відділу державної виконавчої служби Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві Красуцької Г.Ю. про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за кордон,

встановив:

старший державний виконавець ВДВС Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві Красуцька Г.Ю. звернулася до суду із поданням про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за межі України ОСОБА_2 до повного погашення заборгованості перед ОСОБА_3 на підставі виконавчого листа, виданого Голосіївським районним судом м. Києва виданого 27.07.2012 року за № 2-724/11.

Подання обґрунтовано тим, що ВДВС Голосіївського

районного управління юстиції в м. Києві було відкрито виконавче провадження на підставі виконавчого листа № 2-724/11, виданого Голосіївським районним судом м. Києва 27.07.2012 року, про стягнення з ОСОБА_2 на користь ОСОБА_3 боргу в розмірі 516727 гривень 22 копійки.

Постанова про відкриття виконавчого провадження була винесена 06 серпня 2012 року і надіслана на адресу боржника з наданням 7-денного строку для добровільного виконання судового рішення.

Станом на 17.12.2012 року заборгованість боржника перед стягувачем погашена не була, а рішення суду не виконане.

В судове засідання представник ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві не з'явився.

Дослідивши матеріали подання з доданими до нього документами, суд дійшов наступних висновків.

Відповідно до ст. 377-1 ЦПК України питання про тимчасове обмеження боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи у праві виїзду за межі України при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішується судом за місцезнаходженням органу державної виконавчої служби за поданням державного виконавця, погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби. Суд негайно розглядає подання, зазначене в частині першій цієї статті, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.

В судовому засіданні встановлено, що на підставі рішення Голосіївського районного суду м. Києва 27 липня 2012 року був виконавчий лист за № 2-724/11 про стягнення з ОСОБА_2 на користь ОСОБА_3 боргу в розмірі 516727 гривень 22 копійки.

06.08.2012 року старшим державним виконавцем ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві була винесена постанова про відкриття виконавчого провадження.

04 жовтня 2012 року на адресу ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві від ОСОБА_2 надійшов лист, з якого вбачається, що боржник не погоджується з

ухваленим рішенням суду та не має змоги виконати таке рішення.

Згідно з п. 18 ст. 11 Закону України «Про виконавче провадження» у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи за межі України - до виконання зобов'язань за рішенням.

Відповідно до ст. 33 Конституції України кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України за винятком обмежень, які встановлюються законом.

Відповідно до п. 5 ч. 1, ч. 2 ст. 6 Закону України «Про порядок виїзду і в'їзду в Україну громадян України», громадянин, який має паспорт, може бути тимчасово відмовлено у виїзді за кордон у випадках, якщо він ухиляється від виконання зобов'язань, покладених на нього судовим рішенням, - до виконання зобов'язань. При цьому паспорт може бути тимчасово затримано чи вилучено у випадках, передбачених пунктами 1-9 частини першої цієї статті, або в разі використання паспорта для вчинення злочину, або виявлення у ньому підробки, а також у випадках припинення громадянства України. Тимчасове затримання або вилучення паспорта у таких випадках здійснюється судом, органами прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Державної прикордонної служби України, військовими комісаріатами та консульською службою України.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про виконавче провадження» державний виконавець зобов'язаний вживати заходів примусового виконання рішень, встановлених цим Законом, неупереджено, своєчасно, повно вчиняти виконавчі дії.

На погляд суду матеріали подання містять дані про те, що боржник ОСОБА_2 ухиляється від виконання рішення суду і був належним чином поінформований про відкриття виконавчого провадження, однак не вживав жодних дій направлених на реальне виконання рішення суду.

Враховуючи наведене, суд вбачає підстави для задово-

лення подання державного виконавця.

Керуючись ст. 208-210, 293-294, 296, 377-1 ЦПК України, суд, -

ухвалив:

Подання старшого державного виконавця Відділу державної виконавчої служби Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві Красуцької Г.Ю. про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за кордон - задовольнити.

Встановити тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України боржнику ОСОБА_2 (ідентифікаційний номер НОМЕР_1, зареєстрований за адресою: АДРЕСА_1) без вилучення паспорту, до виконання ним своїх зобов'язань за виконавчим листом виданим 27.07.2012 року Голосіївським районним судом м. Києва за № 2-724/11.

Ухвала може бути оскаржена протягом п'яти днів з дня проголошення ухвали, а ухвалу яку було постановлено без участі особи, яка її оскаржує протягом п'яти днів з дня отримання копії ухвали. Апеляційна скарга подається до Апеляційного суду м. Києва через Голосіївський районний суд м. Києва.

Суддя А.Новак

6. **Ухвала** Голосіївського районного суду м. Києва від 12 грудня 2012 року.

Справа №2601/23762/12
Провадження №:6/2601/639/12

У Х В А Л А
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

12 грудня 2012 року Голосіївський районний суд м. Києва

у складі:
головуючого судді Новака А.В.,
з участю секретаря Герасимчук А.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні суду подання державного виконавця Відділу державної виконавчої служби Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві Красуцького А.Б. про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за кордон,

встановив:

державний виконавець ВДВС Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві звернувся до суду із поданням про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за межі України ОСОБА_2 до повного погашення заборгованості ТОВ «Модуль-Стиль» перед Фондом державного майна України на підставі наказу № 40/438, виданого Господарським судом міста Києва від 02.12.2010 року.

Подання обґрунтовано тим, що ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві 03.02.2012 року було

відкрито виконавче провадження на підставі наказу № 40/438, виданого Господарським судом міста Києва від 02.12.2010 року про стягнення з ТОВ «Модуль-Стиль» на користь державного бюджету України грошових коштів у розмірі 3469 гривень 53 копійки. Як вказує державний виконавець, постанова про відкриття виконавчого провадження була надіслана на адресу боржника і надано 7-денний строк для добровільного виконання судового рішення.

Станом на день внесення до суду подання заборгованість боржника перед стягувачем погашена не була. Керівником боржника ТОВ «Модуль-Стиль» є ОСОБА 2.

В судове засідання представник ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві не з'явився.

Дослідивши матеріали виконавчого провадження, суд вважає, що подання не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до ст. 377-1 ЦПК України питання про тимчасове обмеження боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи у праві виїзду за межі України при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішується судом за місцезнаходженням органу державної виконавчої служби за поданням державного виконавця, погодженим з начальником відділу державної виконавчої служби. Суд негайно розглядає подання, зазначене в частині першій цієї статті, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.

В судовому засіданні встановлено, що Господарським судом міста Києва було видано наказ № 40/438 від 02.12.2010 року про стягнення з ТОВ «Модуль-Стиль» на користь державного бюджету України грошових коштів у розмірі 3469 гривень 53 копійки.

03.02.2012 р. ВДВС Голосіївського районного управління юстиції в м. Києві була винесена постанова про відкриття виконавчого провадження.

Відомостей про отримання даної постанови боржником матеріали подання не містять. Крім того суду не було надано матеріали виконавчого провадження з метою встановлення

отримання боржником копії постанови про відкриття виконавчого провадження.

Згідно з ст. П Закону України «Про виконавче провадження» у разі ухилення боржника від виконання зобов'язань, покладених на нього рішенням, звертатися до суду за встановленням тимчасового обмеження у праві виїзду боржника - фізичної особи або керівника боржника - юридичної особи за межі України - до виконання зобов'язань за рішенням.

Відповідно до ст. 33 Конституції України кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України за винятком обмежень, які встановлюються законом.

Відповідно до п. 5 ч. 1, ч. 2 ст. 6 Закону України «Про порядок виїзду і в'їзду в Україну громадян України», громадянинowi який має паспорт, може бути тимчасово відмовлено у виїзді за кордон у випадках, якщо він ухиляється від виконання зобов'язань, покладених на нього судовим рішенням, - до виконання зобов'язань. При цьому паспорт може бути тимчасово затримано чи вилучено у випадках, передбачених пунктами 1-9 частини першої цієї статті, або в разі використання паспорта для вчинення злочину, або виявлення у ньому підробки, а також у випадках припинення громадянства України. Тимчасове затримання або вилучення паспорта у таких випадках здійснюється судом, органами прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Державної прикордонної служби України, військовими комісаріатами та консульською службою України.

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про виконавче провадження» державний виконавець зобов'язаний вживати заходів примусового виконання рішень, встановлених цим Законом, неупереджено, своєчасно, повно вчиняти виконавчі дії.

Матеріали подання не містять будь-яких даних про те, що боржник ухиляється від виконання рішення суду і був належним чином поінформований про відкриття виконавчого провадження.

Враховуючи наведене, суд не вбачає підстав за наданими суду доказами для задоволення подання державного вико-

навця.

Керуючись ст. 209, 210, 377-1 ЦПК України, суд, -

ухвалив:

у задоволенні подання державного виконавця Відділу державної виконавчої служби Голосіївського районного управління юстиції у м. Києві Красуцького А.Б. про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за кордон - відмовити.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Суддя А.Новак

7. Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 1 лютого 2012 р.

**Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 1 лютого 2012 р.
(в и т я г)**

Державне підприємство (далі – ДП) «Антрацит» звернулося до суду з заявою про заміну сторони у зведеному виконавчому провадженні по примусовому виконанню виконавчих написів нотаріуса від 17 жовтня 2000 р. 1-1612, від 12 серпня 2002 р. № 1317, від 12 серпня 2002 р. № 1318 та від 12 серпня 2002 р. № 1319 про стягнення заборгованості на користь С., що знаходиться у провадженні підрозділу примусового виконання рішень відділу державної виконавчої служби Головного управління юстиції у Луганській області, з боржника, ДП «Антрацит», на боржника, ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України».

Заява мотивована тим, що згідно з наказом Міністерства вугільної промисловості України від 31 грудня 2008 р. № 691 «Про створення шляхом виділу Державного підприємства «Шахта імені 50-річчя Радянської України» (зі змінами та доповненнями) зі складу ДП «Антрацит» було виділено відокремлений підрозділ, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», та на його базі створено ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України». Згідно з п. 8 наказу від 31 грудня 2008 р. № 691 (зі змінами та доповненнями) ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» є правонаступником частини майна, прав та обов'язків ДП «Антрацит», пов'язаних із діяльністю його відокремленого підрозділу «Шахта імені 50-річчя Радянської Укра-

їни», згідно з розподільчим балансом. Відповідно до п. 3.3 Статуту ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» підприємство є правонаступником прав та обов'язків відокремленого підрозділу «Шахта імені 50-річчя Радянської України». За таких обставин ДП «Антрацит» вважає, що боржника у зведеному виконавчому провадженні про стягнення заборгованості на користь С. слід замінити з ДП «Антрацит» на його правонаступника, ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України».

Ухвалою Ленінського районного суду м. Луганська від 29 червня 2011 р. заяву ДП «Антрацит» про заміну сторони у виконавчому провадженні задоволено. Замінено сторону у зведеному виконавчому провадженні № 13/1 з примусового виконання виконавчих написів нотаріуса від 17 жовтня 2000 р.

№ 1-1612, від 12 серпня 2002 р. № 1317, від 12 серпня 2002 р. № 1318 та від 12 серпня 2002 р. № 1319 про стягнення заборгованості на користь С. з ДП «Антрацит» на його правонаступника, ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України».

Ухвалою Апеляційного суду Луганської області від 2 вересня 2011 р. апеляційну скаргу С. задоволено. Ухвалу місцевого суду скасовано з постановленням нової ухвали про відмову у задоволенні заяви щодо заміни сторони у зведеному виконавчому провадженні.

Заявник, ДП «Антрацит», не погоджуючись із ухвалою суду апеляційної інстанції, подав касаційну скаргу, в якій, посилаючись на порушення судом норм матеріального та процесуального права, просить її скасувати та залишити в силі ухвалу місцевого суду.

Заслухавши доповідь судді Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, дослідивши матеріали справи, перевіривши доводи касаційної скарги, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ вважає, що касаційну скаргу слід задовольнити на підставі такого.

Судами попередніх інстанцій встановлено, що згідно з виконавчими написами нотаріуса від 17 жовтня 2000 р. № 1-1612, від 12 серпня 2002 р. № 1317, від 12 серпня 2002 р.

№ 1318 та від 12 серпня 2002 р. № 1319 з ДП «Антрацит» на користь ТОВ «ЛФЦ-сервіс» стягнуто 3 332 124,20 грн. Згідно з ухвалою Орджонікідзевського районного суду м. Запоріжжя від 22 листопада 2007 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду Запорізької області від 19 лютого 2008 р., замінено стягувача за зазначеними виконавчими написами нотаріуса з ТОВ «ЛФЦ-сервіс» на С.Зведене виконавче провадження з примусового виконання цих виконавчих написів нотаріуса передано до підрозділу примусового виконання рішень ВДВС ГУЮ у Луганській області та прийнято до виконання згідно з постановою від 27 вересня 2010 р.

Відповідно до наказу Міністерства вугільної промисловості України від 31 грудня 2008 р. № 691 (зі змінами та доповненнями) зі складу ДП «Антрацит» було виділено відокремлений підрозділ, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», та на його базі створено ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України».

Згідно з п. 8 цього ж наказу ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» є правонаступником частини майна, прав та обов'язків ДП «Антрацит», пов'язаних із діяльністю його відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», згідно з розподільчим балансом.

Відповідно до п. 3.3 Статуту ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» підприємство є правонаступником прав та обов'язків відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України».

Суд першої інстанції, задовольняючи заяву про заміну боржника у виконавчому провадженні, керувався тим, що ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» є правонаступником частини майна, прав та обов'язків ДП «Антрацит», пов'язаних із діяльністю його відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України». Заборгованість ДП «Антрацит» перед С. передана ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» згідно з розподільчим балансом, тому є підстави для заміни боржника у виконавчому провадженні.

Апеляційний суд не погодився з такими висновками місцевого суду та, скасовуючи його рішення з постановленням

нової ухвали про відмову у задоволенні заяви про заміну боржника у виконавчому провадженні, керувався тим, що право висунення вимоги до новоствореної у спосіб виділу юридичної особи має лише кредитор, комісія з виділу відокремленого підрозділу має право за наслідками розгляду заявлених кредиторами вимог задовольнити їх чи відхилити. До розподільчого балансу мають бути включені лише вимоги кредиторів, які були заявлені та задоволені комісією.

Доказів того, що С. звертався з такими вимогами до комісії суду не надано. Доказів того, що зазначена у виконавчих написах заборгованість пов'язана саме з діяльністю відокремленого підрозділу «Шахта імені 50-річчя Радянської України» заявником також не надано.

Оскільки реєстрацію ДП «Антрацит», яке визначено боржником у зведеному виконавчому провадженні, не припинено, воно не вважається таким, що вибуло як сторона виконавчого провадження, отже, С. як кредитор до комісії з виділу з вимогами до створення шляхом виділу нової юридичної особи, ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України», не звертався, апеляційний суд дійшов висновку про відсутність підстав для заміни сторони у зведеному виконавчому провадженні. Разом із тим з такими висновками апеляційного суду погодитися не можна, керуючись таким.

Відповідно до ст. 109 ЦК виділом є перехід за розподільчим балансом частини майна, прав та обов'язків юридичної особи до однієї або кількох новостворюваних юридичних осіб. До виділу застосовуються за аналогією положення частин 1, 2 та 4 ст. 105 та положення статей 106 і 107 ЦК. Відповідно до частин 2, 3 ст. 107 ЦК після закінчення строку для пред'явлення вимог кредиторами та задоволення чи відхилення цих вимог комісія з припинення юридичної особи складає передавальний акт (у разі злиття, приєднання або перетворення) або розподільчий баланс (у разі поділу), які мають містити положення про правонаступництво щодо всіх зобов'язань юридичної особи, що припиняється, стосовно всіх її кредиторів та боржників, включаючи зобов'язання, які оспоруються сторонами. Передавальний акт та розподільчий баланс затверджуються учасниками

юридичної особи або органом, який прийняв рішення про її припинення.

За змістом ч. 2 ст. 107 ЦК розподільчий баланс має містити не лише зобов'язання тих кредиторів, які заявили свої вимоги та вони були задоволені комісією, а й зобов'язання, які оспоруються сторонами. Документом, який розподіляє майнові права та обов'язки між підприємством, є розподільчий баланс, який містить положення про правонаступництво щодо реорганізованого суб'єкта стосовно усіх кредиторів, включаючи зобов'язання, які оспоруються сторонами.

Таким чином, висновки апеляційного суду про те, що до розподільчого балансу мають бути включені лише вимоги кредиторів, які були заявлені та задоволені комісією з виділу, вбачаються необґрунтованими.

Згідно з п. 8 наказу Мінвуглепрому України від 31 грудня 2008 р. № 691 (зі змінами та доповненнями) ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» є правонаступником частини майна, прав та обов'язків ДП «Антрацит», пов'язаних із діяльністю його відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», згідно з розподільчим балансом. Міністерством вугільної промисловості України 9 лютого 2011 р. затверджено розподільчий баланс, складений за результатами реорганізації ДП «Антрацит» шляхом виділення відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», та створення на його базі ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України», відповідно до якого заборгованість ДП «Антрацит» перед С. за виконавчими написами нотаріуса від 17 жовтня 2000 р. № 1-1612, від 12 серпня 2002 р. № 1317, від 12 серпня 2002 р. № 1318 та від 12 серпня 2002 р. № 1319 передано ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України». Додана до матеріалів справи копія розподільчого балансу містить нотаріальне посвідчення підписів голови та членів комісії з виділу, що відповідає вимогам Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців».

Перехід за розподільчим балансом заборгованості за виконавчими написами нотаріуса від 17 жовтня 2000 р. № 1-1612, від 12 серпня 2002 р. № 1317, від 12 серпня 2002 р. № 1318 та

від 12 серпня 2002 р. № 1319 про стягнення заборгованості на користь С. від ДП «Антрацит» до правонаступника, ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України», є підставою для заміни сторони у зведеному виконавчому провадженні з примусового виконання цих написів.

Викладеним обставинам дав належну оцінку суд першої інстанції, обґрунтовані висновки щодо яких виклав у мотивувальній частині ухвали. Посилання апеляційного суду на те, що ДП «Антрацит» не припинено, а отже, і не вважається таким, що вибуло як сторона виконавчого провадження, не узгоджуються з нормами матеріального та процесуального права, що регулюють спірні правовідносини, оскільки підставами процесуального правонаступництва є не лише припинення юридичної особи.

Вибуття ДП «Антрацит» як сторони виконавчого провадження відбулося не у зв'язку з припиненням юридичної особи, а у зв'язку з прийняттям рішення про виділ відокремленого підрозділу, «Шахта імені 50-річчя Радянської України», та затвердженням розподільчого балансу, відповідно до якого права та обов'язки ДП «Антрацит» перейшли до ДП «Шахта імені 50-річчя Радянської України» за виконавчими написами нотаріуса про стягнення заборгованості на користь С. Ці обставини не було враховано апеляційним судом при постановленні оскаржуваної ухвали, що призвело до неправильного вирішення питання про заміну сторони у зведеному виконавчому провадженні. При цьому місцевий суд дійшов правильного висновку про наявність правових підстав для заміни боржника у виконавчому провадженні. Висновки суду апеляційної інстанції щодо відсутності правових підстав для задоволення заяви належним чином не мотивовані та не узгоджуються зі змістом правовідносин, що виникли між сторонами. Враховуючи наведене, ухвалу апеляційного суду слід скасувати з підстав, передбачених ст. 339 ЦПК, ухвалу суду першої інстанції залишити в силі.

Керуючись статтями 336, 339, 344, 345 ЦПК, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ касаційну скаргу ДП «Антрацит» задовольнила. Ухвалу Апеля-

ційного суду Луганської області від 27 вересня 2011 р. скасувала, ухвалу Ленінського районного суду м. Луганська від 29 червня 2011 р. залишила в силі.

8. **Ухвала** колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 14 березня 2012 р.

**Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 14 березня 2012 р.
(в и т я г)**

У січні 2011 р. К.О.М. звернувся до суду з позовом до К.І.В., третя особа: Закрите акціонерне товариство «Страхова компанія «Інкомстрах» (далі – ЗАТ «Страхова компанія «Інкомстрах»)), про відшкодування майнової та моральної шкоди.

Посилався на те, що внаслідок дорожньо-транспортної пригоди, що сталася 10 вересня 2009 р. у м. Севастополі з вини водія К.І.В., його власному автобусу завдано механічних пошкоджень, вартість відновлювального ремонту становить 24 360 грн. Зазначав, що цивільно-правова відповідальність К.І.В. застрахована у ЗАТ «Страхова компанія «Інкомстрах», однак страхова компанія, отримавши його повідомлення, не виплатила страхового відшкодування. З урахуванням зазначених обставин, уточнивши позовні вимоги, просив на підставі статей 1166, 1167, 1187 ЦК стягнути з відповідача на його користь 23 850 грн на відшкодування майнової шкоди, 148 грн 57 коп. на відшкодування моральної шкоди та відшкодувати судові витрати.

Рішенням Нахімовського районного суду м. Севастополя від 14 липня 2011 р., залишеним без змін ухвалою Апеляційного суду м. Севастополя від 15 вересня 2011 р., позов задоволено. Стягнуто з К.І.В. на користь К.О.М. 23 850 грн на відшкодування майнової шкоди та 148 грн 57 коп. на відшкодування моральної шкоди. Вирішено питання про розподіл судових витрат.

У касаційній скарзі К.І.В., посилаючись на неправильне застосування судами норм матеріального права, порушення норм процесуального права, просить скасувати зазначені судові рішення та ухвалити нове рішення, яким відмовити у задоволенні позову.

Касаційна скарга підлягає задоволенню з таких підстав. Відповідно до ст. 324 ЦПК підставами для касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права. Задовольняючи позовні вимоги К.О.М. про стягнення з К.І.В. коштів на відшкодування майнової та моральної шкоди, суд першої інстанції, з висновками якого погодився й апеляційний суд, керувався тим, що шкода позивачу заподіяна з вини відповідача, а тому він має нести відповідальність у порядку, передбаченому статтями 1166, 1167, 1187 ЦК.

Проте погодитись із такими висновками не можна, оскільки суди дійшли їх із порушенням норм матеріального та процесуального права. Відповідно до ст. 213 ЦПК рішення суду має бути законним і обґрунтованим.

Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні. Таким вимогам закону судові рішення не відповідають. Судом встановлено, що 10 вересня 2009 р. у м. Севастополі з вини водія К.І.В. автобусу «Мерседес», що належить позивачу, завдано механічні пошкодження. Розглядаючи справу, суди не врахували, що відповідно до Закону цивільна відповідальність К.І.В. на момент ДТП була застрахована згідно з полісом обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів, а застрахованим транспортним засобом є автомобіль відповідача.

Відповідно до зазначеного полісу страховик, яким є ЗАТ «Страхова компанія «Інкомстрах», забезпечує відшкодування шкоди, завданої майну третіх осіб під час ДТП, що стала-

ся за участю забезпеченого транспортного засобу. Внаслідок цієї пригоди настає цивільно-правова відповідальність особи, відповідальність якої застрахована.

Статтею 3 Закону передбачено, що обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності здійснюється з метою забезпечення відшкодування

шкоди, заподіяної життю, здоров'ю та/або майну потерпілих унаслідок дорожньо-транспортної пригоди, та захисту майнових інтересів страхувальників. Відповідно до ст. 1194 ЦК особа, яка застрахувала свою цивільну відповідальність, у разі недостатності страхової виплати (страхового відшкодування) для повного відшкодування завданої нею шкоди зобов'язана сплатити потерпілому різницю між фактичним розміром шкоди і страховою виплатою (страховим відшкодуванням).

У ч. 22.1 ст. 22 Закону зазначено, що при настанні страхового випадку страховик відповідно до лімітів відповідальності страховика відшкодовує у встановленому цим Законом порядку оцінену шкоду, яка була заподіяна у результаті дорожньо-транспортної пригоди життю, здоров'ю, майну третьої особи.

Відповідно до Закону та ст. 1194 ЦК питання про відшкодування шкоди особою, відповідальність якої застрахована, вирішується залежно від висловленої нею згоди на таке відшкодування; у разі відсутності такої згоди за її заявою до субсидіарної відповідальності залучається страховик.

Як зрозуміло з матеріалів справи, відповідач не погодився на відшкодування шкоди і просив стягнути кошти зі страхової компанії.

Проте суди на зазначені вимоги закону уваги не звернули та не дали належної оцінки поясненням відповідача про те, що страховою компанією не приймалося рішення про відмову К.І.В. у виплаті страхового відшкодування на користь К.О.М., тому саме страховик має відшкодовувати цю шкоду; також не з'ясували, яка саме сума завданої позивачу шкоди згідно з умовами договору обов'язкового страхування цивільно-правової відповідальності власників транспортних засобів може бути виплачена ЗАТ «Страхова компанія «Інкомстрах», та не встановили, яка сума завданої позивачу шкоди підлягає стягненню з

К.І.В. За таких обставин судові рішення не відповідають вимогам ст. 213 ЦПК у частині законності й обґрунтованості, зазначені вище порушення призвели до неправильного вирішення спору, що за ст. 338 ЦПК є підставою для скасування ухвалених судових рішень та направлення справи на новий розгляд до суду першої інстанції.

Керуючись статтями 336, 338 ЦПК, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ касаційну скаргу К.І.В. задовольнила. Рішення Нахімовського районного суду м. Севастополя від 14 липня 2011 р. та ухвалу Апеляційного суду м. Севастополя від 15 вересня 2011 р. скасувала, справу направила на новий розгляд до суду першої інстанції.

9. Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 21 березня 2012 р.

**Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах
Вищого спеціалізованого суду України
з розгляду цивільних і кримінальних справ
від 21 березня 2012 р.
(в и т я г)**

У лютому 2011 р. П. звернувся до суду із позовом до Відкритого акціонерного товариства «Запорізька кондитерська фабрика» (далі – ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика») про стягнення заборгованості із заробітної плати, компенсації за невикористану відпустку та середнього заробітку за час затримки розрахунку.

Посилався на те, що з 8 вересня 2008 р. по 17 лютого 2010 р. він працював на посаді заступника комерційного директора ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика». Відповідно до п. 9 укладеного контракту йому встановлювався оклад у розмірі 10 370 грн щомісячно. Згідно з наказом від 17 лютого 2010 р. № 35-к позивач звільнився з роботи за згодою сторін відповідно до п. 1 ст. 36 КЗпП. Відповідно до згаданого наказу йому до виплати належала заробітна плата за грудень 2009 р., січень та лютий 2010 р. і компенсація за невикористану відпустку за період роботи з 7 серпня 2007 р. по 6 серпня 2008 р. (16 календарних днів), за період з 7 серпня 2008 р. по 6 серпня 2009 р. (31 календарний день), за період з 7 серпня 2009 р. по день звільнення (15 календарних днів) – всього 62 календарних дні. Посилаючись на те, що нараховану заробітну плату йому не виплачено, позивач просив стягнути заробітну плату, 26 535 грн 83 коп., компенсацію за невикористану відпустку терміном 62

календарні дні, 15 554 грн, та середній заробіток за час затримки розрахунку за 264 дні у сумі 90 005 грн 52 коп., всього – 132 095 грн 34 коп.

Рішенням Жовтневого районного суду м. Запоріжжя від 25 березня 2011 р. позов задоволено. Стягнуто з ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» на користь П. нараховану, але не виплачену заробітну плату за період з 1 грудня 2009 р. по 17 лютого 2010 р. у сумі 26 535 грн 83 коп., компенсацію за невикористану відпустку у сумі 15 554 грн, середній заробіток за час затримки розрахунку з 17 лютого 2010 р. по 31 жовтня 2010 р. у сумі 90 005 грн 52 коп., всього – 132 095 грн 34 коп. Вирішено питання про розподіл судових витрат.

Рішенням Апеляційного суду Запорізької області від 15 листопада 2011 р. рішення районного суду змінено у частині розміру стягнутих сум. Стягнуто з ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» на користь П.: 102 232 грн 76 коп., з яких 16 320 грн 23 коп. – заборгованість із заробітної плати за період з 1 грудня 2009 р. по 17 лютого 2010 р., 85 914 грн 36 коп. – середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні з 17 лютого 2010 р. по 16 лютого 2011 р., на користь держави: витрати судового збору у розмірі 1 022 грн 32 коп. В іншій частині рішення суду першої інстанції залишено без змін. У касаційній скарзі ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика», посиляючись на порушення норм матеріального і процесуального права, просить скасувати рішення суду апеляційної інстанції у частині стягнення 16 320 грн 23 коп. заборгованості із заробітної плати за період з 1 грудня 2009 р. по 17 лютого 2010 р. та перерахувати середній заробіток за час затримки розрахунку при звільненні, виходячи з виплат за останні два календарні місяці роботи. Касаційна скарга підлягає частковому задоволенню з таких підстав.

Задовольняючи позов, суд першої інстанції керувався тим, що відповідно до п. 9 укладеного між позивачем та ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» контракту йому встановлено оклад у розмірі 10 370 грн. Змінюючи рішення, апеляційний суд врахував раніше виплачені суми заборгованості за розрахунком – 25 769 грн, тому вважав, що залишок заборгованості

становить 16 320 грн 23 коп. та обчислив середній заробіток за час затримки розрахунку, виходячи із середньоденного заробітку, – 340 грн 93 коп.

З такими висновками апеляційного суду повністю погодитись не можна з таких підстав.

Відповідно до абзацу 3 п. 2 Порядку обчислення середньої заробітної плати середньомісячна заробітна плата визначається за загальними правилами обчислення середнього заробітку, виходячи з виплат за останні два календарні місяці роботи, що передують події, з якою пов'язана виплата. Згідно із п. 5 цього Порядку нарахування виплат у випадках збереження середньої заробітної плати провадиться, виходячи із розміру середньоденної заробітної плати.

П. працював у відповідача до 17 лютого 2010 р. та останніми календарними місяцями його роботи були січень та лютий 2010 р. Як встановлено судом та не заперечується відповідачем, період затримки розрахунку становить 253 дні.

За таких обставин суду належало виходити не із розміру окладу, встановленого контрактом, а із виплат за останні два календарні місяці роботи, що передували події, з якою пов'язана виплата.

Обчислюючи розмір середнього заробітку за час затримки розрахунку, суд апеляційної інстанції виходив із розміру встановленого позивачу посадового окладу, 10 370 грн, та не послався на нормативний акт, яким керувався при обчисленні середнього заробітку за час затримки розрахунку.

Відповідно до роз'яснень п. 11 постанови Пленуму Верховного Суду України від 18 грудня 2009 р. № 14 «Про судові рішення в цивільній справі» у мотивувальній частині рішення слід наводити розрахунки, з яких суд виходив при задоволенні грошових вимог.

У мотивувальній частині рішення апеляційного суду не наведено розрахунку, з якого розміру середньої заробітної плати була обчислена сума, належна до виплати позивачу за час затримки розрахунку.

Оскільки апеляційним судом всупереч вимогам ст. 303 ЦПК не перевірено та не спростовано доводи апеляційної скар-

ги ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» про неправильне застосування норм матеріального права при обчисленні середнього заробітку за час затримки розрахунку, рішення суду апеляційної інстанції за змістом не повною мірою відповідає вимогам ст. 215 ЦПК, підлягає скасуванню, а справа – направленню на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.

Керуючись статтями 333, 338, 345 ЦПК, колегія суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ касаційну скаргу ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» задовольнила частково.

Рішення Апеляційного суду Запорізької області від 15 листопада 2011 р. у частині стягнення з ВАТ «Запорізька кондитерська фабрика» на користь П. середнього заробітку за час затримки розрахунку за період з 17 лютого 2010 р. по 16 лютого 2011 р. скасувала та у цій частині справу направила на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.

10. Ухвала Дзержинського районного суду м. Харкова від 30 листопада 2012 року.

Справа № 2011/19059/12
6/2011/533/12

УХВАЛА

30 листопада 2012 року Дзержинський районний суд міста Харкова

в складі:
головуючого судді Подус Г.С.,
при секретарі Коваленко О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду в м. Харкові справу за поданням державного виконавця Дзержинського відділу державної виконавчої служби Харківського міського управління юстиції Риженко Ю.Е. про примусове проникнення до житла, -

В С Т А Н О В И В:

Державний виконавець Дзержинського відділу державної виконавчої служби Харківського міського управління юстиції Риженко Ю.Е. звернулася до суду Дзержинського району м. Харкова з поданням про примусове проникнення до приміщень, що належить боржникові на праві власності та розташовані за адресою: АДРЕСА_1 та АДРЕСА_2 з метою встановлення майнового стану боржника.

В провадженні державного виконавця Дзержинського відділу ДВС Харківського міського управління юстиції знахо-

диться зведене виконавче провадження, щодо стягнення з ОСОБА_2 сум боргу на користь юридичних осіб.

В судовому засіданні було встановлено:

Державним виконавцем винесено постанови про відкриття виконавчих проваджень відповідно до наказу № 16/12-09 від 27.04.09 р., відповідно до виконавчого листа № -2056/09 від 18.06.09р., відповідно до виконавчого листа № 2-1506/10 від 17.12.2010 року, відповідно до виконавчого листа № 2-4673/10 від 27.12.2010 року, відповідно до виконавчого листа № 2-508/11 від 29.04.2011 року, відповідно до примусового виконання рішення № 1329 від 17.12.2010 року, виданого Управлінням Пенсійного фонду України в Дзержинському районі м. Харкові, відповідно до виконавчого листа № 2-3387/10 від 29.04.2011 року.

В ході примусового виконання виконавчого провадження державним виконавцем були здійснені виходи за адресою АДРЕСА_2 для перевірки виконання рішення суду, у зв'язку з невиконанням законних вимог державного виконавця, проте 14.05.2012 року при виході на адресу невідома жінка в грубій формі відмовила надати доступ до приміщення, 29.05.2012 року на дзвінки та стук в двері мешканці не відчинили, про що було складено акт.

Суд, дослідивши подання та додані до нього матеріали, приходить до наступного.

Відповідно до ст. 376 ЦПК України -

1. Питання про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника - фізичної особи або особи, у якій знаходиться майно боржника чи майно та кошти, належні боржникові від інших осіб, або дитина, щодо якої є виконавчий документ про її відібрання, при виконанні судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) вирішується судом за міс-

цезнаходженням житла чи іншого володіння особи за поданням державного виконавця.

(Частина перша статті 376 в редакції Закону № 3538-IV (3538-15)від 15.03.2006)

2. Суд негайно розглядає подання, зазначене в частині першій цієї статті, без виклику чи повідомлення сторін та інших заінтересованих осіб за участю державного виконавця.

Державний виконавець просить суд надати дозвіл примусове проникнення до приміщень що належить боржникові на праві власності та розташовані за адресою: АДРЕСА_3 та АДРЕСА_2 з метою встановлення майнового стану боржника.

У відповідності до ст.50 Закону України "Про виконавче провадження" -

- звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті (опису), вилученні та примусовій реалізації.

Стягнення за виконавчими документами в першу чергу звертається на кошти боржника в гривнях та іноземній валюті, інші цінності, в тому числі кошти на рахунках та вкладах боржника в установах банків та інших кредитних організаціях, на рахунки в цінних паперах у депозитаріях цінних паперів.

Готівкові кошти, виявлені у боржника, вилучаються за наявності даних про кошти та інші цінності боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах та на зберіганні в банках чи інших кредитних організаціях, на них накладається арешт.

Згідно ч.5 ст.50 із змінами, внесеними згідно із Законом № 3541-IV (3541-15) від 15.03.2006р., у разі відсутності у боржника коштів та цінностей, достатніх для задоволення вимог стягувача, стягнення звертається також на належне боржникові інше майно, за винятком майна, на яке згідно з законом не може бути накладено стягнення. Звернення стягнення на майно боржника не зупиняє звернення стягнення на грошові кошти боржника. Боржник має право вказати ті види майна чи предмети, на які необхідно звернути стягнення в першу чергу. Остаточню черговість стягнення на кошти та інше майно боржника визначається державним виконавцем.

Державний виконавець не надав суду ніяких доказів того, що ним були проведені будь які дії спрямовані на виконання

наказу Господарського суду Харківської області про примусове виконання ухвали, а тому подання не підлягає задоволенню.

На підставі викладеного та керуючись ст.376 ЦПК України, суд -

У Х В А Л И В:

Поданням державного виконавця Дзержинського відділу державної виконавчої служби Харківського міського управління юстиції Риженко Ю.Е. про примусове проникнення до житла, що належить боржникові на праві власності та розташовані за адресою: АДРЕСА_1 та АДРЕСА_2 з метою встановлення майнового стану боржника - залишити без задоволення.

Ухвала оскарженню не підлягає.

Суддя Г.С.Подус

11. **Постанова** Дарницького районного суду м. Києва від 10 грудня 2012 р.

Справа № 2602/2509/12

ПОСТАНОВА

іменем України

"10" грудня 2012 р. Дарницький районний суд м. Києва

у складі:

головуючого - судді: Лужецької О.Р.,

за участю секретаря: Цибулюк М.А.

розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовом Управління Пенсійного фонду України у Дарницькому районі м. Києва до Головного управління юстиції у м. Києві про скасування постанови про накладення штрафу, -

ВСТАНОВИВ:

03 жовтня 2012 року Управління Пенсійного фонду України у Дарницькому районі м. Києва звернулося до суду з позовом до Підрозділу примусового виконання рішень відділу державної виконавчої служби Головного управління юстиції в м. Києві, державного виконавця підрозділу примусового виконання рішень Головного управління юстиції у м. Києві Григорян О.Г. та просить суд скасувати постанову про накладення штрафу від 27.04.2012 року по виконавчому провадженні

№ 28573210 в розмірі 680,00 грн.

05 жовтня 2012 року ухвалою Дарницького районного суду м. Києва було відмовлено у відкритті провадження в адміністративній справі в частині вимог Управління Пенсійного фонду України в Дарницькому районі м. Києва до підрозділу примусового виконання рішень Головного управління юстиції у м. Києві про скасування постанови про накладення штрафу та відкрито провадження в адміністративній справі за позовною заявою Управління Пенсійного фонду України в Дарницькому районі м. Києва до державного виконавця підрозділу примусового виконання рішень Головного управління юстиції у м. Києві Григорян О.Г. про скасування постанови про накладення штрафу.

Ухвалою Дарницького районного суду м. Києва від 21 листопада 2012 року замінено відповідача Державного виконавця підрозділу примусового виконання рішень Головного управління юстиції у м. Києві за адміністративним позовом Управління Пенсійного Фонду України в Дарницькому районі м. Києва до Державного виконавця підрозділу примусового виконання рішень Головного управління юстиції у м. Києві про скасування постанови про накладення штрафу на Головне управління юстиції у м. Києві.

Представник позивача в судове засідання не з'явився, надавши суду заяву про розгляд справи без його участі.

Представник відповідача в судове засідання не з'явився, належним чином повідомлявся про час та місце судового засідання у справі, письмових заперечень по суті позову до суду не направив.

Вислухавши пояснення представника позивача, вивчивши адміністративний позов, дослідивши наявні в матеріалах справи докази, судом встановлено наступне.

Відповідно до ч. 2 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України, до адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження.

Згідно положення ч. 12 ст. 267 Кодексу адміністративного судочинства України, судовий контроль за виконанням судових рішень в адміністративних справах здійснюється у порядку, встановленому статтею 181 цього Кодексу.

Відповідно до ч. 1 ст. 181 Кодексу адміністративного судочинства України, учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб.

Відповідно до статті 10 Закону України "Про виконавче провадження" учасники виконавчого провадження, які мають право звернутися до адміністративного суду з позовом, якщо рішенням, дією чи бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби порушено їхні права, свободи чи інтереси у порядку, встановленому цим Законом.

Відповідачем у справі є Головне управління юстиції у м. Києві відповідно до Постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 14 вересня 2012 року № 10 визначено, що відповідачем у справах з приводу оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної виконавчої служби чи іншої посадової особи державної виконавчої служби є відповідний орган державної виконавчої служби. Таким органом державної виконавчої служби є : 1) Державна виконавча служба України, до складу якої входить відділ примусового виконання рішень; 2) Управління державної виконавчої служби Головного управління юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, головних управлінь юстиції в областях, містах Києві та Севастополі, до складу яких входять відділи примусового виконання рішень; 3) районні, районні в містах, міські (міст обласного значення), міськрайонні відділи державної ви-

конавчої служби відповідних управлінь юстиції.

Згідно з ч. 1 ст. 18 КАС України, місцевим загальним судам як адміністративним судам, підсудні адміністративні справи з приводу рішень, дій чи бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання ними рішень судів у справах, передбачених пунктами 1-4 частини першої цієї статті.

Відповідно до ст. 5 Закону України "Про виконавче провадження", державний виконавець здійснює необхідні заходи щодо своєчасного і повного виконання рішення, зазначеного в документі про примусове виконання рішення у спосіб і порядку, визначеному виконавчим документом.

Згідно з ч. 2 ст. 25 Закону України "Про виконавче провадження", державний виконавець протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа виносить постанову про відкриття виконавчого провадження.

У постанові державний виконавець вказує про необхідність боржнику самостійно виконати рішення у строк до семи днів з моменту винесення постанови та зазначає, що у разі ненадання боржником документального підтвердження виконання рішення буде розпочате примусове виконання цього рішення із стягненням з боржника виконавчого збору і витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій, передбачених цим Законом.

Судом встановлено, що до Управління Пенсійного Фонду України (далі - УПФУ) в Дарницькому районі м. Києва вперше 16.09.2011 року надійшла постанова державного виконавця Григорян О.Г. від 15.07.2011 року № 28573210 щодо примусового виконання виконавчого листа № 2а-359/11, виданого Дарницьким районним судом м. Києва, про зобов'язання УПФУ в Дарницькому районі м. Києва провести перерахунок та виплату пенсії ОСОБА_2 відповідно до вимог ст.ст. 50, 54 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» за період з 22.05.2008 рік та надано строк для добровільного виконання судового рішення в семиденний термін.

Рішення районного та апеляційного судів відпрацьовані

управлінням. Стягувачу ОСОБА_2 були нараховані кошти на вересень місяць 2011 року.

17 жовтня 2011 року управлінням до підрозділу примусового виконання рішень ГУЮ у м. Києві надіслано лист про відпрацювання рішення суду відносно ОСОБА_2, разом з цим повідомлено про те, що у 2011 році пенсійні виплати, передбачені ЗУ «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», ЗУ «Про статус і соціальний захист дітей війни» та інше, в тому числі й ті, розмір яких встановлено на виконання судових рішень, здійснювалися у розмірах, визначених постановою Уряду від 06.07.2011 року № 745.

27 квітня 2012 року старшим державним виконавцем підрозділу примусового виконання рішень державної виконавчої служби Головного управління юстиції у м. Києві Григорян О.Г. винесено постанову про накладення штрафу на управління Пенсійного фонду України в Дарницькому районі м. Києва в розмірі 680,00 грн., яка надійшла до управління 07.06.2012 року, не враховуючи надіслані управлінням повідомлення та взагалі не звертаючи увагу на нормативно-правові акти, які діють з червня та липня місяців 2011 року та з 01.01.2012 року та на які при відповідях посилається управління.

12 червня 2012 року управління вже зверталось до суду з аналогічною скаргою. Але ухвалою від 27 червня 2012 року № 4с-172/12 відмовлено у відкритті провадження, оскільки розгляд даних спорів відноситься до адміністративної компетенції. УПФУ в Дарницькому районі м. Києва 27.08.2012 року повторно звернулось до суду, але вже в порядку адміністративного судочинства. Натомість ухвалою від 29.08.2012 року позовну заяву УПФУ в Дарницькому районі м. Києва було залишено без розгляду, у зв'язку з пропуском строку.

Відповідно до частини 1 статті 75 Закону України "Про виконавче провадження", після відкриття виконавчого провадження за виконавчим документом, що зобов'язує боржника вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення, державний виконавець перевіряє виконання рішення не пізніше ніж на наступний день після закінчення строку, встановленого частиною

другою статті 25 цього Закону для самостійного виконання рішення. Якщо рішення підлягає негайному виконанню, його виконання перевіряється не пізніше наступного робочого дня після відкриття виконавчого провадження.

Відповідно до п. 13 ч. 3 ст. 11 Закону України "Про виконавче провадження", державний виконавець у процесі здійснення виконавчого провадження має право накладати стягнення у вигляді штрафу на фізичних, юридичних та посадових осіб у випадках, передбачених законом.

Частиною 2 ст. 75 Закону України "Про виконавче провадження" передбачено, що у разі невиконання зазначених вимог без поважних причин державний виконавець накладає на боржника штраф відповідно до ст. 89 Закону і не пізніше 5-ти робочих днів з дня накладення повторно перевіряє стан виконання рішення. Якщо рішення не виконано і виконання може бути проведене без участі боржника, державний виконавець організовує виконання відповідно до повноважень, наданих йому законом, та вносить подання (повідомлення) правоохоронним органам для притягнення боржника до відповідальності згідно з законом. При цьому на боржника накладається штраф у порядку встановленому ст. 89 Закону.

У разі невиконання без поважних причин у встановлений державним виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії, та рішення про поновлення на роботі державний виконавець вносить постанову про накладення штрафу на боржника - фізичну особу від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; на посадових осіб - від двадцяти до сорока неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; на боржника - юридичну особу - від сорока до шістдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян та встановлює новий строк виконання(ч. 1 ст. 89 Закону України "Про виконавче провадження").

Відповідно до вимог ст. 71 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 72 цього Кодексу. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності

суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

Доказами в адміністративному судочинстві є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення осіб, які беруть участь у справі, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються судом на підставі пояснень сторін, третіх осіб та їхніх представників, показань свідків, письмових і речових доказів, висновків експертів (ч. 1 ст. 69 Кодексу адміністративного судочинства України).

Належних доказів того, що державний виконавець перевірив стан виконання рішення суду відповідно до наданих йому законом повноважень, суду не надано.

Докази, надані позивачем про належне виконання судового рішення та доводи позивача про наявність достатніх правових підстав для закриття виконавчого провадження, відповідачем не спростовані.

З огляду на викладене, суд дійшов висновку, що позов Управління Пенсійного фонду України у Дарницькому районі м. Києва до Головного управління юстиції у м. Києві про скасування постанови про накладення штрафу є обґрунтованим та таким, що підлягає до задоволення.

Враховуючи наведене та керуючись ст. 55 Конституції України, ст.ст. 5, 10, 11, 25, 49, 75, 89 Закону України "Про виконавче провадження", ст.ст. 2, 10, 69, 71, 158-163, 181, 267 Кодексу адміністративного судочинства України, суд -

ПОСТАНОВИВ:

Позов Управління Пенсійного фонду України у Дарницькому районі м. Києва до Головного управління юстиції у м. Києві про скасування постанови про накладення штрафу - задовольнити.

Скасувати постанову старшого державного виконавця

Підрозділу примусового виконання рішень відділу державної виконавчої служби Головного управління юстиції в м. Києві Григорян О.Г. про накладення штрафу у розмірі 680, 00 грн. від 27.04.2012 року.

Постанова суду може бути оскаржена до Київського апеляційного адміністративного суду через Дарницький районний суд м. Києва протягом десяти днів з дня її проголошення, а особами, які не були присутні в судовому засіданні, протягом десяти днів з дня отримання копії постанови.

Суддя О.Р. Лужецька

ЗМІСТ

I. Вступ	3
II. Програма навчальної дисципліни «Виконавче провадження»	5
III. Нормативно-правові акти	8
1. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 р. № 1618-IV (Розділ VII) (Електронна адреса доступу – http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1618-15).....	8
2. Закон України „Про державну виконавчу службу” від 24 березня 1998 року № 202/98-ВР// Офіційний вісник України. –1998. – № 15 (30.04.98). – ст. 566 (Електронна адреса доступу – http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/202/98-%D0%B2%D1%80)...19	
3. Закон України „Про виконавче провадження” від 21 квітня 1999 року № 606-XIV (в редакції від 04 листопада 2010) // Офіційний вісник України. – 2010. – № 95 (20.12.2010). – ст. 3373 (Електронна адреса доступу – http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/606-14).....	37
4. Закон України „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень” від 5 червня 2012 року № 4901-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 49 (06.07.2012). – ст. 1919 (Електронна адреса доступу – http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4901-17)....	128
5. Закон України „Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини” від 23 лютого 2006 року № 3477-IV // Офіційний вісник України. – 2006. – № 12 (05.04.2006). – ст. 792 (Електронна адреса доступу – http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15).....	135
6. Закон України „Про забезпечення вимог кредиторів та реєстрацію обтяжень” від 18 листопада 2003 року № 1255-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 52 (09.01.2004) (частина 1). – ст. 2734 (Електронна адреса доступу – http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1255-15).....	148
7. Закон України „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” від 29 листопада 2001 року № 2864-III // Офіційний вісник України. – 2001. – № 52 (11.01.2002). – ст. 2332 (Електронна адреса доступу –	193

- <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2864-14>).....
8. Інструкція з організації примусового виконання рішень, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 № 512/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 27 (17.04.2012). – ст. 1018 (Електронна адреса доступу – 195
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12>).....
 9. Інструкція про виконання в Україні Конвенції про стягнення аліментів за кордоном, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 29 грудня 2006 р. № 121/5 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 1 (19.01.2007). – ст. 57 (Електронна 270
адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1390-06>)..
 10. Інструкція про порядок взаємодії органів внутрішніх справ України та органів державної виконавчої служби при примусовому виконанні рішень судів та інших органів (посадових осіб), затверджена Наказом Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства юстиції України від 25 червня 2002 р. № 607/56/5 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 27 (19.07.2002). – ст. 1298 (Електронна адреса доступу – 270
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0541-02>).....
 11. Інструкція про порядок розгляду звернень та особистого прийому громадян у Міністерстві юстиції України, в установах та організаціях, що належать до сфери його управління, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 18 березня 2004 року № 26/5 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 12 (09.04.2004)(частина 1). – ст. 777 (Електронна адреса доступу –270
<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0342-04>).....
 12. Інструкція про порядок формування, ведення обліку надходжень та видатків, звітності про використання коштів спеціального фонду виконавчого провадження, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 11 жовтня 1999 р. № 65/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 41 (29.10.99). – ст. 2062 (Електронна адреса доступу – 270
<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0701-99>).....
 13. Інструкція про проведення виконавчих дій, затверджена Наказом Міністерства юстиції України від 15 грудня 1999 р. № 74/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 51 (06.01.2000). – ст. 2563 (Окремі пункти: пункт 5.11 глави 5, підпункт 5.12.5, абзаци перший - дев'ятий, одинадцятий - двадцять п'ятий підпункту 5.12.6 пункту 5.12 глави 5) (Електронна адреса доступу – 270
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0865-99>).....
 14. Перелік видів доходів, які враховуються при визначенні розмі-

- ру аліментів на одного з подружжя, дітей, батьків, інших осіб, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 26 лютого 1993 р. № 146 // Урядовий кур'єр. – 1993, 04, 01.04.93. – № 48 – 49 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/146-93-%D0%BF>) 270
15. Положення про Єдиний державний реєстр виконавчих проваджень, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 20 травня 2003 р. № 43/5 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 21 (06.06.2003). – ст. 981 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0388-03>)..... 272
16. Положення про районний, районний у місті, міський (міста обласного значення), міськрайонний, міжрайонний відділ державної виконавчої служби, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 10 квітня 2012 р. N 549/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 31 (28.04.2012). – ст. 1148 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0548-12>)..... 286
17. Положення про умови і порядок проведення тендерів (конкурсів) з визначення спеціалізованих організацій для реалізації арештованого державними виконавцями майна, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 11 листопада 2003 р. № 136/5 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 46 (28.11.2003). – ст. 2414 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z1036-03>)..... 293
18. Положення про управління державної виконавчої служби головних управлінь юстиції в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, затверджене Наказом Міністерства юстиції України від 10 квітня 2012 р. N 549/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 31 (28.04.2012). – ст. 1148 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0547-12>)..... 307
19. Порядок взаємодії Департаменту державної виконавчої служби та Секретаріату Урядового уповноваженого у справах Європейського суду з прав людини під час забезпечення представництва України в Європейському суді з прав людини та виконання рішень Європейського суду з прав людини, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 12 січня 2008 р. № 26/5 (Електронна адреса доступу – http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v26_5323-08)..... 319
20. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та ми-

- тних органів при переданні майна, конфіскованого за рішеннями судів, та розпорядженні ним, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Державної митної служби України від 12 жовтня 2009 р. № 1833/5/943 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 84 (09.11.2009). – ст. 2847 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0978-09>)..... 325
21. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Генеральної прокуратури України від 13 квітня 2009 р. № 642/5/32 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 30 (30.04.2009). – ст. 1028 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0333-09>)..... 338
22. Порядок взаємодії органів державної виконавчої служби та податкової міліції при примусовому виконанні рішень судів про стягнення коштів на користь держави за позовами органів державної податкової служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України, Державної податкової адміністрації України від 3 липня 2002 р. № 60/5; 304 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 28 (26.07.2002). – ст. 1340 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/z0555-02>)..... 346
23. Порядок виконання рішень про стягнення коштів державного та місцевих бюджетів або бюджетних установ, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 3 серпня 2011 р. № 845 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 61 (19.08.2011). – ст. 2431 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/845-2011-%D0%BF>)..... 351
24. Порядок використання коштів, передбачених у державному бюджеті для здійснення платежів, пов'язаних з виконанням рішень закордонних юрисдикційних органів, прийнятих за наслідками розгляду справ проти України, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 7 березня 2007 р. № 408 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 18 (23.03.2007). – ст. 716 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/408-2007-%D0%BF>)..... 377
25. Порядок витребування та проведення перевірки виконавчого провадження, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 1 грудня 2004 р. № 136/5 (Електронна адреса доступу – http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v136_323-04)..... 385

26. Порядок здійснення органами державної виконавчої служби виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб) стосовно підприємств, установ, організацій, діяльність яких пов'язана з державною таємницею, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 23 березня 2000 р. № 10/5а // Офіційний вісник України. – 2000. - № 20 (02.06.2000). – ст. 844 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0278-00>)..... 394
27. Порядок надання інформації Державною податковою службою України на запити органів державної виконавчої служби, затверджений Наказом Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України 23 грудня 2011 р. № 1701/3578/5 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 3 (20.01.2012). – ст. 108 (Електронна адреса доступу – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1528-11>) 399
28. Порядок надання інформації Пенсійним фондом України на запити органів державної виконавчої служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України 19 грудня 2011 р. № 3544/5, Постановою правління Пенсійного фонду України від 19 грудня 2011 р. № 38-2 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 102 (10.01.2012). – ст. 3761 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1494-11>) 403
29. Порядок накладення арешту на цінні папери, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 22 вересня 1999 р. № 1744 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 38 (08.10.99). – ст. 1912 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1744-99-%D0%BF>) 407
30. Порядок реалізації арештованого майна, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 15 липня 1999 р. № 42/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 29 (06.08.99). – ст. 1511 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0480-99>) 410
31. Порядок реалізації ювелірних та інших побутових виробів із золота, срібла, платини і металів платинової групи, дорогоцінних каменів і перлів, а також лому і окремих частин таких виробів, на які накладено арешт, затверджений Наказом Міністерства фінансів України від 20 травня 2004 р. № 338 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 41 (29.10.2004). – ст. 2722 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1285-04>) 422
32. Порядок роботи з документами в органах державної виконав- 431

- чої служби, затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 25 грудня 2008 р. № 2274/5 (Електронна адреса доступу – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v2274323-08>).....
33. Порядок розпорядження майном, конфіскованим за рішенням суду і переданим органам державної виконавчої служби, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2002 р. № 985 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 29 (02.08.2002). – ст. 1371 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/985-2002-%D0%BF>)..... 470
34. Рішення Конституційного Суду України від 10 червня 2003 року № 11-рп/2003 у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про введення мораторію на примусову реалізацію майна” (справа про мораторій на примусову реалізацію майна) // Вісник Конституційного Суду України. – 2003. – № 3 (Електронна адреса доступу – <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v011p710-03>)..... 478
35. Рішення Конституційного Суду України від 13 грудня 2012 року № 18-рп/2012 у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю „ДІД Конс” щодо офіційного тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 37 Закону України „Про виконавче провадження” у взаємозв'язку з положеннями частини першої статті 41, частини п'ятої статті 124, пункту 9 частини третьої статті 129 Конституції України, статті 115 Господарського процесуального кодексу України, пунктів 1.3, 1.4 статті 1, частини другої статті 2, абзацу шостого пункту 3.7 статті 3 Закону України „Про заходи, спрямовані на забезпечення сталого функціонування підприємств паливно-енергетичного комплексу” (справа про стягнення заборгованості з підприємств паливно-енергетичного комплексу) // Офіційний вісник України. – 2012. – № 98 (29.12.2012). – ст. 3973 (Електронна адреса доступу – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v018p710-12>)..... 488
36. Рішення Конституційного Суду України від 24 лютого 2004 року № 3-рп/2004 у справі за конституційним зверненням спільного підприємства „Мукачівський плодоовочевий консервний завод” про офіційне тлумачення положення пункту 10 статті 3 Закону України „Про виконавче провадження” (справа про виконання рішень третейських судів) // Урядовий кур'єр. – 2004. – № 45 (10.03.2004) (Електронна адреса доступу –

- <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-04>).....
37. Тимчасове положення про порядок проведення прилюдних торгів з реалізації арештованого нерухомого майна, затверджене 505
Наказом Міністерства юстиції України від 27 жовтня 1999 р.
№ 68/5 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 44 (19.11.99).
– ст. 2214 (Електронна адреса доступу – 520
<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0745-99>).....
- 520
- IV. Наукові публікації.....**
18. А.І. Перепелиця. Міжнародний досвід виконання примусових 531
рішень правоохоронних органів // Проблеми правознавства та
правоохоронної діяльності – №2, 2009, - С. 205-215.....
19. Бернгатович К.В. Виконавче провадження як завершальна ста- 541
дія судового процесу // Проблеми правознавства та
правоохоронної діяльності – №4, 2010, - С.137-142.....
20. Р.В.Ігонін. Реформування органів примусового виконання судо- 554
вих рішень // Науковий вісник Національного університету
ДПС України (економіка, право), 3(50) 2010, - С. 142-149.....
21. Шкляр Т.О. Виконавче провадження - правове регулювання // 559
Ученые записки Таврического национального университета
им. В. И. Вернадского Серия «Юридические науки». Том 21
(60). № 2. 2008 г. С. 130-133.....
22. Глушкова Д. Г. Участь спеціаліста при виконанні судових 570
рішень / Д. Г. Глушкова // Форум права. - 2008. - № 3. – С. 104-
110 [Електронний ресурс]. – Режим доступу:
<http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2008-3/08gdgvsr.pdf>.....
23. М.Руденко. Прокурор як суб'єкт оскарження рішень, дій або 579
бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб
Державної виконавчої служби України // Вісник Національної
академії прокуратури України №1, 2012, - С.17-22.....
24. Бабич В.А. Принципи функціонування державної виконавчої 588
служби // Адвокат, №11, 2011, - С. 34-37.....
25. Калінін Р.С. Контрольні та наглядові процедури виконавчого 597
провадження..... 597
26. Сібільов Д.М. Мирова угода у виконавчому провадженні.
Процесуальні аспекти виконання судових рішень // Право і
безпека, 2012. № 2 (44), С. 191-194.....
27. Щербак С.В. Зміст виконавчого процесу.....
28. В. Середницький. Повернення виконавчого документа стягу-
вачу // Митна справа №5(83)²2012, частина 2, книга 2, - С. 180-

186.....	604
29. С.О.Малахов. Оскарження прокурором рішень, дій та бездіяльності посадових осіб ДВС // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна, № 945, випуск 9, 2011, - С. 342-346.....	604
30. Щербак С.В. Процесуальні гарантії прав боржника у виконавчому провадженні.....	611
31. Андрієнко І.С., Боєру В.С. Невідповідність виконавчого документа вимогам закону // Південноукраїнський правничий часопис, №4, 2011, - С. 95-97.....	611
32. Н.Я.Отчак Порядок та умови здійснення виконавчого провадження // Митна справа №4(76)'2011, частина 2, - С. 330-335...	620
33. С. Сегеда, О. Татаревський. Як виконати судові рішення. К, 2003, С. 63.....	620
34. Бородін І.Л. Дослідження процесу правового регулювання виконавчого провадження // Юридичний вісник, № 1(10)2009, - С. 27-30.....	628
	633
V. Процесуальні документи.....	635
1. Акт опису і арешту майна.....	637
2. Акт вилучення у боржника предметів, зазначених у рішенні суду, та передачі їх стягувачу.....	639
3. Акт про неможливість стягнення.....	641
4. Акт про реалізацію предмета іпотеки.....	643
5. Акт державного виконавця.....	645
6. Постанова про арешт коштів боржника.....	647
7. Постанова про арешт майна боржника.....	649
8. Постанова про відкладення відкриття виконавчого провадження.....	651
9. Постанова про відкладення провадження виконавчих дій.....	653
10. Постанова про відкриття виконавчого провадження.....	655
11. Постанова про відмову у відкритті виконавчого провадження.....	657
12. Постанова про закінчення виконавчого провадження.....	659
13. Постанова про звільнення майна з-під арешту.....	661
14. Постанова про зупинення виконавчого провадження.....	663
15. Постанова про накладення штрафу.....	665
16. Постанова про повернення виконавчого документа.....	668
17. Постанова про поновлення виконавчого провадження.....	670
18. Постанова призначення експерта.....	672
19. Постанова про стягнення виконавчого збору.....	672
20. Постанова про призначення перекладача.....	672

VI. Судова практика	675
1. Ухвала Дарницького районного суду м. Києва від 07 грудня 2012 р.....	678
2. Ухвала Голосіївського районного суду м. Києва від 20.12.2012 року.....	683
3. Рішення Дарницького районного суду м. Києва від 19 грудня 2012 р.....	687
4. Ухвала Дзержинського районного суду м. Харкова від 12 грудня 2012 року.....	691
5. Ухвала Голосіївського районного суду м. Києва від 17 грудня 2012 року.....	
6. Ухвала Голосіївського районного суду м. Києва від 12 грудня 2012 року.....	695
7. Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 1 лютого 2012 р.....	701
8. Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 14 березня 2012 р.....	705
9. Ухвала колегії суддів судової палати у цивільних справах Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 21 березня 2012 р.....	709
10. Ухвала Дзержинського районного суду м. Харкова від 30 листопада 2012 року.....	713
11. Постанова Дарницького районного суду м. Києва від 10 грудня 2012 р.....	

Навчально-практичне видання

Електронне видання

ВИКОНАВЧЕ ПРОВАДЖЕННЯ

Хрестоматія

на 2013-2014 н.р.

(галузь знань 0304 «Право»,
освітньо-кваліфікаційний рівень «Бакалавр»,
напрямок підготовки 6.030401 «Правознавство»)

для студентів факультету № 4

У к л а д а ч і: Комаров В. В.,
Сібільов Д. М.,
Кравцов С. О.,
Попов О.І.

Відповідальний за випуск *В. В. Комаров*

(в авторській редакції)

Підп. до друку .02.2013. Формат 60x84 ¹/₁₆.
Вид. № 33. Зам. № 33.